al doilea volum al seriei REGINA ROȘIE

VICTORIA AVEYARD

SABIA DE STICLĂ

ORICE REVOLTĂ CERE SACRIFICII

NEMIRA YOUNG ADULT

YOUNG
ADULT

VICTORIA AVEYARD , tânără autoare de literatură fantasy și cărţi pentru tineri, s-a născut în East Longmeadow, un orășel din Massachusetts, SUA. Și-a scris romanul de debut, *Regina roşie*, chiar în primul an de după încheierea studiilor de scenaristică la University of Southern California. Cartea, primul volum al trilogiei omonime, s-a bucurat de un succes răsunător, este bestseller *New York Times* și va fi adaptată pentru marele ecran de Sony Pictures. *Glass Sword*, volumul al doilea din serie, a apărut recent. Locuiește la Los Angeles, este o cititoare împătimită, o fascinează distopiile și e convinsă că literatura nu trebuie să ofere mesaje moralizatoare, ci să spună povești care să provoace cititorul.

VICTORIA AVEYARD

SABIA DE STICLĂ

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
AVEYARD, VICTORIA
Sabia de sticlă / Victoria Aveyard; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. - București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-758-901-6
ISBN epub: 978-606-758-950-4
ISBN mobi: 978-606-758-951-1

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Victoria Aveyard

Redactor: Mihaela STAN
Lectori: Viorica DUMITRENCO, Dușa UDREA-BOBOREL
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

CUPRINS

Dedic această carte bunicilor mei.
Dragilor, voi sunteți mereu acasă.

UNU

Tresar. Cârpa pe care mi-o dă este curată, dar încă miroase a sânge. N-ar trebui să-mi pese. Deja am hainele murdare de sânge. Cel roșu este al meu, firește. Cel argintiu aparține altora. Lui Evangeline, lui Ptolemus, acvaticului, tuturor acelora care au încercat să mă ucidă în arenă. Presupun că o parte din el este și al lui Cal. Tăiat și învinețit de așa-zișii noștri călăi, a sângerat puternic prăbușit acolo, pe nisip. Acum stă vizavi de mine și se holbează la propriile picioare, așteptând ca rănile să înceapă procesul lent de vindecare pe cale naturală. Eu arunc o privire spre una dintre numeroasele tăieturi pe care le am pe braț, cel mai probabil de la Evangeline. E proaspătă și suficient de profundă ca să-mi lase o cicatrice. O parte din mine se bucură. Rana asta zimțată din carnea mea nu se va vindeca prin magie la atingerea mâinilor reci ale vreunui tămăduitor. Cal și cu mine nu ne mai aflăm în lumea argintiilor, unde mereu se găsește câte cineva care să ne șteargă cicatricele dobândite pe merit. Am scăpat. Sau, cel puțin, eu am scăpat de-acolo. Lanțurile lui Cal îi vor aminti mereu de captivitate.

Farley îmi atinge mâna ca să mă facă atentă. O atingere surprinzător de blândă.

– Ascunde-ți chipul, fetițo, cu fulgerele! Asta caută ei.

Măcar acum fac ce mi se spune. Ceilalți mă imită, trăgându-și pânzele roșii peste gură și nas. Chipul lui Cal rămâne neacoperit, dar nu pentru multă vreme. Nici nu se împotrivește atunci când Farley îi pune masca la loc, făcându-l să arate la fel ca noi.

Măcar de-ar fi fost ca noi.

Un bâzâit electric îmi încinge sângele, amintindu-mi de scrâșnetele trenului subteran. Ne duce

inexorabil înainte, spre orașul care odinioară a fost un paradis. Trenul aleargă, zbierând amarnic pe șinele vechi, aidoma unui alergător argintiu într-o cursă pe teren deschis. Ascult scârțâitul de metal pe metal, îl simt adânc, până în oase, unde se instalează o durere rece. Furia care mă cuprinsese, *forța* pe care o simțisem în arenă mi se par acum doar niște amintiri îndepărtate, care lasă în urmă numai suferință și teamă. Nici nu vreau să-mi imaginez la ce s-o fi gândind Cal. El a pierdut totul, a pierdut *tot* ce-i fusese mai drag pe lume. Un tată, un frate, un regat. Habar n-am cum de încă mai poate să-și păstreze calmul.

Nu trebuie să-mi explice nimeni motivul grabei noastre. Farley și oamenii ei, încordați ca niște arcuri, sunt toată explicația de care am nevoie. *Încă mai fugim.*

Maven a trecut pe aici înainte și Maven va veni din nou. De data aceasta, însoțit de întreaga furie a soldaților lui, a mamei sale și a noii sale coroane. Ieri era prinț, astăzi e rege. Am crezut că îmi este prieten, logodnic. Acum știu însă că m-am înșelat.

Pe vremuri am avut încredere în el. Acum am învățat să-l urăsc, să mă tem de el. A participat la asasinarea propriului tată ca să pună mâna pe coroană și i-a înscenat fratelui său crima aia odioasă. Știe că radiațiile din jurul Orașului Ruinelor sunt o minciună – o șarlatanie – și mai știe și încotro se îndreaptă trenul. Adăpostul construit de Farley nu mai este sigur. Nu mai este sigur pentru noi. *Nu mai este sigur pentru voi.*

Este posibil să ne îndreptăm spre o capcană.

Sesizându-mi neliniștea, cineva mă strânge de umeri. *Shade.* Tot nu-mi vine să cred că fratele meu este aici, că este în viață și, lucrul cel mai ciudat, că este asemenea mie. Roșu și argintiu – și cu putere dublă.

– N-o să permit să te răpească din nou, murmură el atât de încet, că de-abia îl aud.

Presupun că este interzis să fii loial oricui, în afară de Garda Stacojie. Nici măcar loialitatea față de propria familie nu este permisă.

– Îți promit.

Mă alină prezența lui, mă poartă înapoi în timp. Dincolo de momentul când a fost recrutat, mă duce într-o primăvară ploioasă, când amândoi ne puteam preface că mai suntem copii. Atunci nu exista nimic altceva decât noroiul, satul și obiceiul nostru prostesc de a ignora viitorul. Acum nu mă gândesc decât la viitor și mă întreb pe ce potecă întunecată ne-au împins acțiunile mele.

– Ce facem acum?

Întrebarea mea i se adresează lui Farley, însă privirea mea se oprește asupra lui Kilorn. Stă lângă umărul ei, protector bine intenționat, cu maxilarele încleștate și cu bandaje pline de sânge. Și când te gândești că până de curând fusese un biet ucenic de pescar. Aidoma lui Shade, și el pare stingher aici, fantomă a unor vremuri trecute.

– Mereu există un loc unde să fugi, răspunde Farley, mai atentă la Cal decât la orice altceva.

Se așteaptă ca el să se lupte, să opună rezistență, dar nu face nici una, nici alta.

– Ține-o în brațe în continuare, îi spune Farley lui Shade după o tăcere îndelungată.

Fratele meu dă din cap, iar mâna lui grea mă cuprinde și mai strâns de umeri.

– Nu trebuie s-o pierdem.

Nu sunt nici conducător de armată și nici strateg, dar logica ei este evidentă. Eu sunt fetița cu fulgerele – sunt electricitate vie, un fulger în formă de om. Oamenii îmi cunosc numele, știu cum arăt, știu ce sunt în stare să fac. Sunt valoroasă, sunt puternică, iar Maven va încerca prin orice mijloace să mă împiedice să ripostez. Nu știu cum m-ar putea apăra fratele meu de regele ăsta degenerat, chiar dacă seamănă cu mine, chiar dacă este cea mai rapidă ființă pe care am văzut-o eu vreodată. Dar trebuie să cred că așa va fi, cu toate că pare un miracol. La urma urmei, am văzut atâtea lucruri imposibile. Dacă am scăpa din nou cu viață, ar fi cel mai mic dintre ele.

Zgomotul făcut de armarea puștilor răsună prin tot trenul: Garda se pregătește. Kilorn se mută mai aproape de mine și rămâne să mă păzească, clătinându-se ușor pe picioare și cu mâna încleștată pe patul armei agățate în bandulieră. Se uită cu blândețe în jos, spre mine. Încearcă să-mi zâmbească încurajator, să mă facă să râd, dar ochii lui verzi și strălucitori sunt serioși și speriați.

Spre deosebire de el, Cal stă tăcut pe jos, aproape netulburat. Pare senin, deși el are cele mai multe motive de teamă: pus în lanțuri, înconjurat de dușmani, vânat de propriul frate. Dar nu mă mir. Soldat din născare, înțelege războiul mai bine decât noi toți. Și evident că acum suntem în război.

– Sper că n-aveți de gând să vă luptați, spune el.

Este prima oară după multe minute când deschide gura. Ochii lui sunt ațintiți asupra mea, dar cuvintele lui o ironizează pe Farley.

– Sper că intenționați să fugiți.

– Ține-ți părerile pentru tine, argintiule! îl repede ea, îndreptându-și umerii. Știu ce avem de făcut.

Vorbele îmi ies din gură fără voia mea:

– Și el știe.

Mă arde privirea ei furioasă, dar am înfruntat priviri și mai urâte. Nici măcar nu tresar.

– Cal știe cum se luptă ei, știe la ce fel de tertipuri vor recurge ca să ne oprească. Folosește-l!

Ce simți când ești folosită? Mi-a scuipat cuvintele astea în față pe când mă aflam în închisoarea de sub Circul Oaselor și atunci mi-am dorit să mor. Acum nu mă mai dor.

Farley nu spune nimic, iar lui Cal îi este de-ajuns.

– Vor aduce cu ei o mulțime de Gura-Leului, spune el posomorât.

Kilorn izbucnește în râs:

– Flori?

– Avioane, spune Cal, cu ochii lucindu-i de dezgust. Aripi portocalii, corp argintiu, un singur pilot, ușor de manevrat, perfecte pentru războiul urban. Fiecare transportă câte patru rachete de luptă. La o escadrilă, asta înseamnă patruzeci și opt de rachete de care trebuie să vă feriți, plus muniția ușoară. Credeți că o să reușiți?

Îi răspunde doar tăcerea. *Nu, nu o să reușim.*

– Iar avioanele sunt cele mai mici dintre grijile pe care trebuie să ni le facem. Vor zbura în cerc, ca să apere perimetrul, ca să ne țină pe loc până ajung trupele terestre.

Se uită în jos, făcând o socoteală rapidă în gând. Se întreabă cum ar proceda el dacă ar fi liber și în cealaltă tabără. Dacă el ar fi regele, nu Maven.

– Ne vor înconjura și ne vor prezenta condițiile lor. Vă vor cere să ne predați pe mine și pe Mare în schimbul vieților voastre.

Încă un sacrificiu. Trag încet aer în piept. Ieri-dimineață, cam pe vremea asta, înainte de declanșarea acestei nebunii, aș fi fost fericită să mă predau, dacă așa îi puteam salva pe Kilorn și pe fratele meu. Însă acum… acum știu că sunt deosebită. Acum trebuie să-i protejez eu pe alții. Acum nu mai trebuie să dispar.

– Nu putem fi de acord, dau eu glas crudului adevăr.

Simt privirea pătrunzătoare a lui Kilorn, dar nu-mi ridic ochii. Nu i-aș suporta dezaprobarea.

Cal nu este la fel de aspru. E de aceeași părere cu mine și dă din cap.

– Regele nu se așteaptă să ne dăm bătuți, spune el. Avioanele ne vor îngropa sub ruine, iar ceilalți îi vor extermina pe supraviețuitori. Va fi ceva mai mult decât un masacru.

Nici măcar atunci când este peste măsură de îngrijorată, Farley nu renunță la orgoliul care o caracterizează.

– Adică, ce sugerezi? îl întreabă, aplecându-se către el. Să ne predăm necondiționat?

O expresie aproape scârbită traversează chipul lui Cal.

– Și așa Maven o să vă omoare. Ori în celulă, ori pe câmpul de luptă, n-o să se lase până nu vă vede morți pe toți.

– Atunci, mai bine să murim luptând.

Vocea lui Kilorn sună mai puternic decât ar fi normal, însă degetele îi tremură ușor. Arată la fel ca toți ceilalți rebeli, gata să se sacrifice pentru cauză. Însă prietenului meu încă îi este teamă. Nu-i încă adult, nu are decât optsprezece ani, prea multe motive să trăiască și prea puține ca să moară.

Cal râde batjocoritor de declarația forțată, dar insolentă a lui Kilorn. Cu toate acestea, nu mai spune nimic. Știe prea bine că nu ar ajuta pe nimeni dacă ar face o descriere detaliată a morții noastre iminente.

Farley nu-i împărtășește sentimentele și dă din mână, arătând că nu-i pasă de părerile lor. În spate, fratele meu îi reflectă întocmai hotărârea.

Ei știu ceva ce noi nu știm, ceva ce nu vor încă să ne spună. Maven ne-a învățat pe toți cât de mare este prețul pe care trebuie să-l plătești atunci când ai încredere în cine nu trebuie.

– Nu noi vom muri astăzi, se mulțumește ea să spună înainte de a porni ferm spre partea din față a trenului.

Sunetele scoase de ghete amintesc de un ciocan care lovește o podea metalică. Fiecare pas vorbește despre încăpățânarea și dârzenia ei.

Sesizez încetinirea trenului înainte să o simt. Electricitatea slăbește, iar lumina se reduce când

alunecăm în stația subterană. Nu știu ce vom găsi pe cerul de afară. Poate ceață albă sau poate dispozitive portocalii. Celorlalți nu le prea pasă și ies din tren gata să-și urmărească țelul. Învăluiți în tăcere, înarmați și mascați, arată ca niște soldați adevărați, dar eu știu mai bine adevărul. Nu sunt deloc potriviți pentru ce va urma.

– Pregătește-te! îmi șuieră Cal la ureche și vocea lui mă înfioară.

Îmi amintește de zilele lungi din trecut, de dansul la lumina lunii.

– Amintește-ți cât ești de puternică.

Kilorn își face loc cu umerii până ajunge lângă mine, separându-mă de Cal înainte să-i pot spune că forța și harurile mele reprezintă singurele lucruri de care sunt sigură acum. Am încredere doar în electricitatea care îmi curge prin vene.

Vreau să cred în Garda Stacojie, dar și în Shade și în Kilorn. Totuși, mă voi abține, fiindcă nu am uitat dezastrul provocat de încrederea mea, de *orbirea* mea și de situația în care ne-a adus Maven. Cal iese și el din discuție. E prizonier, un argintiu, un dușman care ne-ar trăda dacă ar putea, dacă ar avea unde să fugă.

Curios, dar mă simt atrasă de el. Îmi amintesc de băiatul care mi-a dat o monedă de argint când nu aveam nimic. Cu un simplu gest, mi-a schimbat viitorul și l-a distrus pe al lui.

Ne unește o alianță, una neobișnuită, făurită din sânge și trădare. Suntem legați, conectați și luptăm împotriva lui Maven, împotriva tuturor celor care ne-au amăgit, împotriva lumii care se află pe punctul de a fi sfâșiată din interior.

Ne așteaptă tăcerea. O ceață cenușie, jilavă plutește peste ruinele din Naercey, aducând cerul atât de aproape de noi, că l-aș putea atinge. Este rece, se simte frigul toamnei, acest anotimp al schimbării și al morții. Deocamdată nu se vede nimic pe cer, nu au apărut încă avioanele care să distrugă un oraș distrus deja. Impunându-ne un ritm alert, Farley ne conduce de la șine către bulevardul larg și pustiu. Ruinele se cască în fața noastră ca un canion, mai întunecate și mai zdrobite decât îmi aduc eu aminte.

Ne îndreptăm spre est, spre linia ascunsă a țărmului. Clădirile înalte, pe jumătate dărâmate, se apleacă deasupra noastră; ferestrele lor sunt ca niște ochi care ne urmăresc. Argintiii s-ar putea ascunde printre ruine și prin gangurile întunecate, gata să ucidă Garda Stacojie. Maven m-ar obliga să mă uit cum îi doboară pe rebeli, unul câte unul. Nu mi-ar oferi luxul unei morți rapide și fără chinuri. *Sau mai rău,* îmi spun. *Poate nici nu mă va lăsa să mor.*

Gândul ăsta îmi îngheață sângele ca un „fior“ argintiu. Indiferent cât de multe minciuni mi-a

spus Maven, încă mai cunosc o părticică din inima lui. Îmi amintesc cum îi tremurau degetele atunci când m-a înșfăcat printre gratiile celulei. Și îmi amintesc numele rostit de el, numele care îmi spune că totuși îi bate o inimă în piept. *Numele lui era Thomas și a murit sub ochii mei.* Nu l-a putut salva pe băiatul acela. Dar mă poate salva pe mine, în felul lui pervers.

Nu. Nu i-aș da niciodată această satisfacție. Prefer să mor.

Însă, oricât aș încerca, tot nu pot să uit cum mi-l închipuiam eu: un prinț pierdut și părăsit de toți. Îmi doresc să fi fost așa în realitate. Îmi doresc ca persoana aceea din imaginația mea să existe și în altă parte decât doar în amintirile mele.

Ruinele din Naercey au un ecou straniu, mult mai tăcut decât ar fi normal. Înțeleg motivul și tresar. *Au dispărut refugiații.* Femeia care mătura munți de praf, copiii care se ascundeau prin canale, umbrele fraților și ale surorilor mele roșii – toți au fugit. Doar noi am mai rămas.

– Poți să crezi ce vrei despre Farley, dar să știi că proastă nu e, spune Shade, răspunzându-mi la întrebarea pe care nu i-o pusesem încă. A dat azi-noapte ordinul de evacuare, după ce a evadat din Acheon. Și-a închipuit că tu și Maven nu veți rezista la tortură și veți vorbi.

S-a înșelat. Nu a fost nevoie să-l tortureze pe Maven. Și-a pus imediat mintea la dispoziția lor și le-a oferit toate informațiile. A lăsat-o pe mama lui să-i cotrobăie prin minte și să afle despre trenul subteran, despre orașul secret, despre *listă.* Acum toate astea îi aparțin ei, așa cum îi aparține și el.

Membrii Gărzii se înșiră în urma noastră, o gloată haotică de bărbați și de femei, toți înarmați. Cu ochii în patru, Kilorn pășește în spatele meu, iar Farley se află în frunte. Ținându-l strâns de brațe, doi soldați îl ajută pe Cal să meargă după ea. Din cauza eșarfelor roșii, arată ca niște creaturi de coșmar. Atât de puțini am rămas, poate nu mai mult de treizeci. Și toți răniți și de-abia târându-ne. Atât de puțini am supraviețuit.

– Nu suntem destui ca să continuăm rebeliunea, chiar dacă ar fi să scăpăm cu viață, îi șoptesc eu fratelui meu.

Mă aude, cu toată ceața joasă care îmi înăbușă vocea. Și îi zvâcnește colțul gurii, ca și cum ar dori să zâmbească.

– Asta nu-i treaba ta.

Înainte să-l întreb ce vrea să spună, soldatul din fața noastră se oprește brusc. Și nu este singurul. În fruntea coloanei, Farley stă cu pumnul ridicat, uitându-se urât la cerul de ardezie cenușie. Toți ceilalți facem la fel, căutând cu ochii ceva ce nu putem vedea. Numai Cal stă cu

privirea în pământ. Deja știe cum arată osânda noastră.

Ceața este sfârtecată de un strigăt îndepărtat, inuman. Sunetul este mecanic și constant și se rotește pe deasupra noastră. Nu este singur. Douăsprezece umbre în formă de săgeți gonesc pe cer, sfredelind norii cu aripile lor portocalii. Nu am văzut niciodată un avion atât de aproape și pe timp de zi, așa că rămân cu gura căscată și cu ochii la ele. Farley urlă niște ordine la Garda Stacojie, dar eu nu o aud. Sunt prea absorbită de ce se petrece pe cer și mă holbez la moartea cu aripi care face un arc pe deasupra noastră. La fel ca motocicleta lui Cal, mașinile astea zburătoare sunt frumoase, doar curbe imposibile din sticlă și din oțel. Presupun că au fost construite cumva cu ajutorul unui magnetron, altminteri cum ar putea metalul *să zboare?* Motoarele în nuanțe de albastru de sub aripi scot scântei, indiciu al acționării electrice. Simt curenții de aer stârniți de trecerea lor ca o răsuflare ușoară pe piele, dar adevărul este că sunt prea departe ca să simt altceva. Dar de văzut le văd și mă holbez îngrozită la ele.

Avioanele zbiară și se învârtesc în jurul insulei Naercey, fără să se desprindă din cercul perfect al formației lor. Aș putea chiar să-mi închipui că sunt inofensive, că nu sunt nimic altceva decât niște păsări bizare care au venit să vadă urmările unei rebeliuni. Apoi o săgeată din metal gri trece pe deasupra mea. Zboară prea repede ca să-mi dau seama ce este și lasă în urmă o dâră de fum. Se ciocnește de o clădire din josul străzii și dispare printr-o fereastră spartă. O fracțiune de secundă mai târziu se aude un bubuit puternic, iar explozia vărgată în roșu și portocaliu distruge întregul etaj al casei deja pe jumătate năruite. Și construcția se sfărâmă cu totul, prăbușindu-se pe pilonii vechi de o mie de ani, care se frâng ca niște scobitori. Prăbușirea întregii structuri se desfășoară mult prea lent, dându-mi senzația că nu se întâmplă cu adevărat. Simt șocul zdruncinăturii în capul pieptului de-abia atunci când dărâmăturile se rostogolesc pe stradă, blocându-ne drumul. Ne izbește un nor de fum și praf, dar nu mă feresc. Acum e nevoie de mult mai mult ca să mă sperii.

Negura cafenie ne învăluie. La fel ca mine, și Cal rămâne în picioare, chiar atunci când paznicii lui se ghemuiesc la pământ. Privirile ni se întâlnesc preț de o clipă și își gârbovește umerii. Este singurul semn de înfrângere pe care mi-l va arăta vreodată.

Farley se agață de bărbatul de lângă ea și se ridică în picioare.

– Risipiți-vă! strigă ea, indicându-ne aleile laterale. Spre nord, spre tuneluri!

În timp ce vorbește, le face semn și locotenenților ei, spunându-le unde să se ducă.

– Shade, în partea cu parcul!

Fratele meu dă din cap. Știe ce vrea să-i spună Farley. O altă rachetă se izbește de clădirea de lângă noi, acoperindu-i vorbele. Dar este ușor să ghicești ce strigă.

Fugiți!

O parte din mine îmi cere să rămân pe poziție, să mă lupt, să nu cedez. Fulgerele mele alb-purpurii mă vor transforma imediat într-o țintă și vor atrage avioanele, salvând astfel Garda. Ba chiar aș putea să dobor unul sau două avioane înainte să mor. Însă nu se poate. Valorez mai mult decât toți ceilalți, mai mult decât măștile și bandajele roșii. Shade și cu mine trebuie să rămânem în viață – dacă nu pentru cauză, măcar pentru ceilalți. Pentru sutele la fel ca noi de pe listă – corcituri, anomalii, monștri, absurdități cu sânge roșu și argintiu – care cu siguranță că vor pieri dacă noi dăm greș.

Shade știe asta la fel de bine ca mine. Mă ia de braț atât de strâns, că precis mă învinețește. Îmi este aproape prea ușor să alerg în pas cu el, să-l las să mă conducă departe de bulevardul larg, într-un pâlc verde-cenușiu de copaci neîngrijiți. Cu cât intrăm mai adânc, cu atât copacii sunt mai deși, răsuciți unul în jurul celuilalt ca niște degete bolnave și diforme. O mie de ani de părăsire au transformat terenul acesta micuț într-o junglă moartă. Așa că ne adăpostim aici de mașinăriile din cer, care se aud tot mai aproape. Kilorn se ține după noi. O clipă doar îmi pot imagina că suntem acasă și că hoinărim prin satul nostru, Pilonii, în căutare de distracții și de belele. Dar se pare că doar de belele avem parte.

În cele din urmă, Shade se oprește – lăsând dâre prin țărână cu călcâiele –, iar eu am ocazia să mă uit împrejur. Kilorn se oprește și el lângă noi, cu pușca inutil îndreptată spre cer. Nu ne mai urmează nimeni. Nu mai văd nici strada și nici cârpele roșii fugind printre ruine.

Fratele meu se uită în sus, printre crengile dese, așteptând ca avioanele să se îndepărteze.

– Unde mergem? îl întreb eu cu respirația tăiată.

În locul lui, îmi răspunde Kilorn:

– La râu. Și dup-aia, la ocean. Poți să ne duci?

Se uită la mâinile lui Shade de parcă i-ar putea citi talentul pe trup. Însă puterea lui Shade este una ascunsă, la fel cum este și a mea, o putere invizibilă până în momentul în care el hotărăște să o deconspire.

Fratele meu clatină din cap.

– Nu dintr-un singur salt. Este prea departe. Și aș prefera să alerg, mi-aș economisi puterile.

I se întunecă privirea și adaugă:

– Până când va fi neapărat necesar să mi le folosesc.

Eu sunt de acord cu el. Știu din proprie experiență ce înseamnă să-ți secătuiască puterile, să fii obosit până în măduva oaselor, de-abia în stare să te miști, darămite să mai și lupți.

– Unde îl duc pe Cal?

Întrebarea mea îl face pe Kilorn să se cutremure.

– Al naibii să fiu dacă-mi pasă!

– Păi ar trebui să-ți pese, îl reped eu, chiar dacă tremurul din glas îmi trădează nesiguranța.

Ba n-ar trebui să-i pese. Și nici ție. Prințul nu mai este, și cu asta basta.

– Ne poate ajuta să scăpăm. Poate să se lupte *alături* de noi.

– Va fugi sau ne va ucide de îndată ce i-am da ocazia! se răstește el la mine, smulgându-și eșarfa de la gură ca să-mi arate expresia plină de furie întipărită pe chip.

Cu ochii minții, văd focul lui Cal. Mistuie totul în drumul lui, de la metal la carne de om.

– Te-ar fi ucis până acum, dacă așa ar fi vrut, spun eu.

Nu exagerez, iar Kilorn știe foarte bine asta.

– Nu știu de ce mi-am imaginat că ați depășit faza ciondănelilor, intervine Shade. Prost am fost!

Kilorn scoate niște scuze chinuite printre dinții încleștați, dar eu mă abțin. Sunt atentă la avioane, le simt inimile electrice bătând alături de inima mea. Pulsațiile lor slăbesc cu fiecare secundă, se îndepărtează.

– Pleacă de-aici. Dacă vrem să mergem acolo, trebuie să pornim chiar acum.

Și fratele meu, și Kilorn îmi aruncă priviri ciudate, dar nu mă contrazice niciunul.

– Pe aici, spune Shade, arătând o potecă îngustă, aproape invizibilă, care șerpuiește printre copaci, pe unde țărâna a fost împrăștiată, dezvelind piatra și asfaltul de dedesubt.

Mă ia din nou de braț, iar Kilorn se năpustește înainte, imprimându-ne un ritm alert.

Ne zgârie ramurile copacilor aplecate peste poteca tot mai strâmtă, atât de strâmtă că, la un moment dat, devine imposibil să mai alergăm unul lângă altul. Însă, în loc să-mi dea drumul, Shade mă strânge și mai tare de braț. Și atunci îmi dau seama că nu pe mine mă strânge. Ci

aerul, *lumea.* Totul se comprimă într-o secundă neagră, acidă. Apoi, cât ai clipi, ne aflăm dincolo de copaci și îl așteptăm pe Kilorn să iasă din crângul cenușiu.

– Dar era în fața noastră, șoptesc eu, privind de la Shade la potecă și iar la Shade.

Traversăm până în mijlocul străzii, sub cerul întunecat și vălătucii de fum.

– Ai…

Shade zâmbește. Reacția asta a lui pare deplasată pe fundalul urletelor îndepărtate ale avioanelor.

– Să zicem că… am făcut un salt. Atâta timp cât te ții bine de mine, ai să poți să mă urmezi, îmi spune el și imediat ne îndeamnă să ne grăbim spre aleea din apropiere.

Îmi sare inima din piept la gândul că tocmai ce mă *teleportasem.* Entuziasmul m-ar putea face să uit pentru moment de situația grea în care ne aflăm.

Dar mi-o amintesc imediat avioanele. O altă rachetă explodează mai la nord de noi, dărâmând o clădire într-un vuiet ca de cutremur. Un val uriaș de praf se rostogolește pe alee, acoperindu-ne cu un alt strat cenușiu. Într-atât m-am obișnuit cu fumul și cu focul, că de-abia mai simt mirosul de ars atunci când cenușa se cerne peste noi ca o ninsoare. Lăsăm urme în ea. Poate ultimele pe care le vom face vreodată.

Shade știe unde ne ducem și știe cum trebuie să alerge ca să ajungem repede. Kilorn ține pasul cu el fără probleme, cu toate că arma îl cam încurcă. Deja am făcut un ocol și am ajuns iar la bulevardul cel mare. Spre est, praful și țărâna se învolburează într-o rază de lumină care aduce cu ea o boare sărată de aer marin. La vest, prima dintre clădirile prăbușite zace aidoma unui uriaș mort, blocându-ne drumul înapoi la tren. Suntem înconjurați de cioburi, de ziduri ce stau să se dărâme și de scheletele metalice ale caselor. Ne aflăm într-un palat al ruinelor.

Ce-a fost asta? mă întreb eu vag. *Julian ar ști să-mi spună.* Mă doare și să mă gândesc la numele lui, așa că alung întrebarea.

Câteva cârpe roșii se ivesc din norul de cenușă și eu caut din priviri o siluetă cunoscută. Însă Cal nu se vede nicăieri și mi se face teribil de frică.

– Nu plec fără el.

Shade nici nu se obosește să mă întrebe despre cine vorbesc. Știe.

– Prințul va veni cu noi. Pe cuvânt!

Răspunsul pe care i-l dau îmi sfârtecă sufletul.

– N-am încredere în cuvântul tău.

Shade este soldat. Nu a avut o viață ușoară, așa că suferința nu-i este străină. Totuși, cuvintele mele îl rănesc profund. Îi citesc pe chip durerea.

Am să-i cer iertare mai târziu, îmi spun.

Dacă va exista un „mai târziu".

O altă rachetă zboară pe deasupra noastră și cade la câteva străzi mai încolo. Bubuitul îndepărtat al exploziei nu acoperă zgomotul mai strident și mai înspăimântător care sporește de jur împrejurul nostru.

Cadența a o mie de picioare în marș.

DOI

Datorită perdelei groase de cenușă, câștigăm câteva secunde în care privim țintă la soarta care ne așteaptă. Siluetele soldaților mărșăluiesc pe stradă venind dinspre nord. Încă nu le deslușesc armele, dar o armată de argintii nu are nevoie de arme ca să facă prăpăd.

Alți membri ai Gărzii țâșnesc pe bulevard și o iau la fugă, abandonând lupta. Deocamdată se pare că vor scăpa, dar unde vor ajunge? Mai încolo nu se află decât râul și apoi marea. Nu ai unde să fugi, nu ai unde să te ascunzi. Armata mărșăluiește încet, în pas ciudat și cumva târșâit. Mijesc ochii încercând să văd prin norul de praf. Și îmi dau seama despre ce este vorba, îmi dau seama ce a făcut Maven. Șocul pe care-l resimt scapără în mine, *prin* mine, obligându-i pe Shade și pe Kilorn să se dea repede înapoi.

– Mare! strigă Shade, pe jumătate surprins, pe jumătate supărat.

Kilorn nu spune nimic, doar se uită atent la mine cum mă clatin pe picioare.

Îl apuc de braț și nici nu tresare. Scânteile mele s-au stins deja – știe că nu i-aș face niciun rău.

– Uite, spun eu și îi arăt.

Știam că aveau să vină soldații. Cal ne-a spus, ne-a *avertizat* că Maven va trimite o legiune în urma avioanelor. Dar nici măcar Cal nu ar fi putut să prevadă una ca asta. Doar un suflet atât de strâmb ca al lui Maven ar fi putut plăsmui un asemenea coșmar.

Cei din primul rând nu poartă uniformele de un cenușiu mat pe care le au soldații argintii instruiți de Cal. Cei din primul rând nici măcar nu sunt soldați. Ci servitori în haine roșii:

eșarfe roșii, tunici roșii, pantaloni roșii, pantofi roșii. Atât de mult roșu îți dă impresia că toți sângerează. Iar în jurul gleznelor au lanțuri din fier, care zornăie când se lovesc de sol. Zgomotul lor îmi scrijelește auzul, acoperind urletul avioanelor, chiar și ordinele lătrate ale ofițerilor argintii care se ascund în spatele acestui zid roșu. Nu aud decât lanțurile.

Kilorn se enervează și mormăie amenințător. Face un pas înainte și vrea să tragă, dar pușca îi tremură în mâini. Armata se află încă dincolo de bulevard, mult prea departe ca el să poată nimeri pe cineva, fie și fără scutul acela *omenesc*. Este mai mult decât imposibil.

– Trebuie să o luăm din loc, murmură Shade.

Ochii îi scapără de furie, dar știe ce trebuie să facem, ce trebuie să *ignorăm* ca să rămânem în viață.

– Kilorn, dacă nu vii acum cu noi, să știi că te lăsăm aici.

Cuvintele usturătoare ale fratelui meu mă dezmeticesc din năuceala îngrozită care mă cuprinsese. Când văd că Kilorn nici nu se clintește, îl apuc de braț și îi șoptesc la ureche, sperând să acopăr zgomotul lanțurilor.

– Kilorn.

Este tonul pe care l-am folosit cu mama atunci când frații mei au plecat la război, când tata a făcut o criză respiratorie, când toată lumea noastră s-a năruit.

– Kilorn, nu putem să-i ajutăm.

Mă privește peste umăr și șuieră printre dinți:

– Nu-i adevărat. Fă *ceva*. Tu poți să-i salvezi.

Spre veșnica mea rușine, eu scutur din cap.

– Ba nu, nu pot.

Explodează alte rachete, cu fiecare secundă care trece, tot mai dese și tot mai aproape de noi. Îmi țiuie atât de tare urechile, de mă și mir că mai aud ceva. Structurile din oțel și din sticlă se leagănă ca trestiile în vânt, se sfărâmă, iar o ploaie de cioburi ascuțite cade peste noi. Foarte curând va deveni periculos să mai alergăm, iar mâna lui Shade se încleștează mai puternic pe brațul meu. Îl înșfacă și pe Kilorn și face un salt, smulgându-ne din lumea care se prăbușește în jur. Stomacul mi se contractă de fiecare dată când mă învăluie întunericul. Cenușa și molozul ne acoperă ochii, nasul, gura. Nu mai vedem nimic și de-abia dacă mai putem

respira. Geamurile caselor se sparg în valuri și cioburile mă taie pe obraji și pe mâini. Îmi sfâșie hainele. Kilorn arată mai rău decât mine; bandajele i s-au înroșit de sânge proaspăt, dar se mișcă în continuare, atent să nu ne-o ia înainte. Fratele meu nu-mi dă drumul din mână, dar îmi este limpede că a început să obosească și face mult mai greu fiecare nou salt. Nu stau degeaba și îmi folosesc scânteile ca să parez bucățile zimțate de metal pe care nici măcar Shade nu le poate evita în saltul lui. Însă nu este destul, nici măcar pentru salvarea noastră.

– Cât mai avem?

Vocea îmi sună firav, înecată de torentul războiului. Din cauza ceții, nu văd decât la câțiva metri distanță. Dar pot să *simt*. Și simt aripi, motoare, *electricitate* vuind pe deasupra noastră, apropiindu-se.

Shade ne oprește brusc. Ochii de culoarea mierii îi aleargă în toate părțile. Preț de o secundă îngrozitoare, mă tem că și-a pierdut mințile.

– Așteptați, spune el, știind ceva ce nouă ne scapă.

Se uită în sus, la scheletul unei construcții superbe pe vremuri. Masivă, mai înaltă decât cea mai înaltă turlă a Reședinței Soarelui, mai largă decât Piața lui Caesar din Archeon. Mă trec fiorii pe șira spinării când îmi dau seama că *se mișcă.* Se leagănă înainte și-napoi, în dreapta și-n stânga, pe piloni strâmbi, deja mâncați de secole de paragină. Chiar sub ochii noștri începe să se încline, prăbușindu-se mai lent la început, ca un moș care se așază cu greu pe scaun. Apoi, din ce în ce mai repede, cade spre noi.

– Țineți-vă de mine! ne strigă Shade printre bubuituri, apucându-ne și el mai bine.

Mă cuprinde strâns de umeri, aproape strivindu-mă, aproape lăsându-mă fără aer. Aștept senzația neplăcută pe care mi-o dă saltul, dar o aștept în zadar. În locul ei, aud un zgomot mult mai familiar.

Focuri de arme.

Acum trupul lui Shade îmi salvează viața, nu talentul lui. Glonțul care îmi era destinat îl nimerește în braț, iar altă rafală îi distruge piciorul. Urlă de durere și aproape se prăvălește pe solul crăpat. Simt șocul împușcăturii, dar nu am timp pentru durere. Alte gloanțe șuieră prin aer, prea rapide și prea multe ca să le putem evita. Așa că nu ne rămâne decât să fugim, să fugim și de clădirea care se năruiește peste noi, și de armata care se apropie. Se vor neutraliza reciproc, pentru că scheletul metalic al casei va cădea între noi și legiune. Cel puțin așa ar trebui să se întâmple. Gravitația și incendiul duc la surparea edificiului, dar forța magnetronilor îl împiedică să ne protejeze. Mă uit în spate și îi văd. Sunt vreo doisprezece, așa

cum îi știam, cu păr argintiu și cu armuri negre. Îndepărtează toate grinzile căzute și toate suporturile din oțel. Nu sunt suficient de aproape ca să le pot distinge chipurile, dar cunosc bine Casa Samos. În fruntea familiei lor, Evangeline și Ptolemus deblochează strada, pentru ca legiunea să poată înainta. Ca să ne ucidă pe toți, terminând astfel ce au început.

Măcar dacă l-ar fi distrus Cal pe Ptolemus în arenă; măcar dacă i-aș fi arătat lui Evangeline aceeași bunăvoință de care a dat ea dovadă față de mine. Atunci poate că am fi avut o șansă. Dar clemența noastră are un preț, iar prețul acesta s-ar putea să fie viața noastră.

Mă țin strâns de fratele meu, încercând să-l sprijin cât de bine sunt eu în stare. Kilorn are parte de sarcina cea mai grea. Susține aproape toată greutatea lui Shade și îl târăște spre un crater de impact care încă fumegă. Ne aruncăm în el, adăpostindu-ne de potopul de gloanțe. Dar nu pentru mult timp.

Kilorn gâfâie și fruntea i se broboneşte de transpirație. Își sfâșâie o mânecă și îi bandajează piciorul lui Shade. Țesătura se acoperă repede cu pete de sânge.

– Mai poți să faci saltul?

Fratele meu se încruntă, încercând să nu mai simtă durerea, încercând să simtă puterea. Pot să înțeleg ce face. Clatină încet din cap și ochii i se întunecă.

– Deocamdată nu pot.

Kilorn înjură în surdină.

– Atunci ce facem?

Am nevoie de o secundă ca să înțeleg că întrebarea îmi este adresată mie, nu fratelui meu mai mare. Nu soldatului care știe mai bine decât noi ce înseamnă războiul. Dar, de fapt, nici pe mine nu mă întreabă. Nu o întreabă pe Mare Barrow din Pilonii, hoață și prietenă a lui. Kilorn i se adresează altcuiva acum, se adresează celei în care m-am transformat eu în sălile unui palat și pe nisipul unei arene.

Se adresează fetiței cu fulgerele.

– Ce facem, Mare?

– Mă lăsați aici, asta faceți! mârâie Shade printre dinți, răspunzându-i înaintea mea. Fugiți la râu, o găsiți pe Farley. Am să fac și eu saltul până la voi de îndată ce voi putea.

– Nu-i spune minciuni unui mincinos, îi zic eu, străduindu-mă să nu mai tremur.

De-abia mi-am regăsit fratele, fantomă întoarsă din morți. Și pentru nimic în lume nu voi mai permite să ne despărțim.

– Plecăm de-aici împreună. *Toți*.

Pământul se cutremură sub pașii apăsați ai soldaților legiunii. Arunc o privire peste marginea craterului și văd că se află la mai puțin de o sută de metri de noi și avansează repede. Îi văd pe argintii prin golurile din rândul roșiilor. Infanteriștii poartă uniformele cenușii ale armatei, însă unii și-au pus armurile, cu platoșele gravate în culorile familiei. Războinici din Înaltele Case. Văd frânturi de albastru, galben, negru, maro și altele. Acvatici și telekinetici, și mătăsoși, și oțeliți, cei mai puternici luptători pe care argintiii îi pot trimite împotriva noastră. Ei cred că pe rege l-a ucis Cal și că eu sunt o teroristă, drept urmare intenționează să demoleze întregul oraș doar ca să ne distrugă.

Cal.

Doar sângele fratelui meu și respirația neregulată a lui Kilorn mă împiedică să sar afară din crater. Trebuie să-l găsesc, *trebuie.* Dacă nu pentru mine însămi, atunci pentru cauza noastră, pentru a ne putea asigura retragerea. Face cât o sută de soldați experimentați. Este ca un scut din aur. Însă probabil că a dispărut, a scăpat, și-a topit lanțurile și a fugit atunci când orașul a început să se prăbușească.

Ba nu, Cal nu ar fugi. N-ar fugi niciodată de armata asta, n-ar fugi de Maven, n-ar fugi de mine.

Sper să nu mă înșel.

Sper să nu fi murit deja.

– Ridică-l, Kilorn!

În Reședința Soarelui, defuncta lady Blonos m-a învățat cum să vorbesc ca o prințesă. Pe un ton rece, intransigent, nelăsând loc pentru compromisuri.

Kilorn se supune, dar Shade protestează.

– O să vă încetinesc.

– Și ai să ne ceri scuze mai târziu, îi răspund eu, ajutându-l să se ridice în picioare.

Însă de-abia dacă sunt atentă la ei. Mă concentrez în altă parte.

– Porniți!

– Mare, dacă tu îți închipui că o să te lăsăm aici…

Când mă întorc cu fața spre Kilorn, am scântei în mâini și o hotărâre de neclintit în inimă. Cuvintele i se sting pe buze. Se uită dincolo de mine, la armata care se apropie cu fiecare secundă. Telekinetici și magnetroni curăță dărâmăturile de pe stradă, deschizând drumul în scrâșnetele prelungi ale metalului pe piatră.

– *Fugiți!*

Și din nou Kilorn face ce-i spun, în timp ce Shade șchiopătează încet, lăsându-mă în urmă. Se cațără pe pereții craterului, ies din el și pornesc către vest. Eu fac câtiva pași spre est. Armata se va opri pentru mine. Trebuie să se oprească.

După o secundă oribilă de îndoială, văd cum roșiii încetinesc și apoi se opresc în zgomot de lanțuri. În spatele lor, argintiii își duc puștile negre pe umeri ca și cum acestea ar cântări cât o pană. Mașinăriile de război, uriașe și cu roți tocite, se opresc și ele cu un scrâșnet asurzitor undeva, în spatele soldaților. Forța lor îmi vibrează prin vene.

Armata s-a apropiat suficient ca să pot auzi ordinele răstite ale ofițerilor.

– Fetița cu fulgerele!

– Nu ieșiți din rând, rămâneți pe poziții!

– Țintiți!

– Nu trageți!

Cel mai cumplit ordin este ultimul și răsună lung pe strada amuțită dintr-odată. Vocea bine cunoscută a lui Ptolemus, plină de furie și de ură.

– Faceți loc regelui! zbiară el.

Mă clatin pe picioare și fac un pas înapoi. Mă așteptam la armatele lui Maven, însă nu la Maven însuși. Nu este soldat, așa cum a fost fratele lui. Și nu se pricepe să conducă o armată. Dar iată-l aici, pășind țanțoș printre trupe, urmat imediat de Ptolemus și de Evangeline. Când apare din spatele rândului de roșii, simt că mi se înmoaie genunchii. Armura lui lustruită este neagră, pelerina este purpurie. Și mi se pare mai înalt decât de dimineață. Încă mai poartă coroana înflăcărată a tatălui său, deși aceasta nu are ce căuta pe un câmp de luptă. Probabil că vrea să arate lumii întregi ce a reușit să câștige doar prin minciuni, ce trofeu sublim a reușit să fure. Chiar și de la distanța asta, privirea lui încruntată și mânia lui clocotitoare mă ard. Focul din ele mă mistuie pe dinăuntru.

Nu se aude decât șuieratul avioanelor de pe cer; singurul zgomot rămas pe lume.

– Văd că nu ți-ai pierdut curajul, spune Maven.

Vocea lui acoperă bulevardul, răsună printre ruine, își bate joc de mine.

– Și nici nerozia.

La fel ca în arenă, nici acum nu îi voi da satisfacție, nu-l voi lăsa să-mi simtă furia și spaima.

– Ar trebui să ți se zică fetița mută.

Hohotește uscat, iar întreaga armată râde împreună cu el. Roșiii nu scot niciun sunet și nici nu-și ridică ochii din pământ. Nu vor să vadă ce se va întâmpla.

– Ei bine, fetiță mută, spune-le prietenilor tăi trădători că s-a terminat. Sunt înconjurați. Cheamă-i, și eu le voi oferi o moarte bună.

Nici dacă aș putea da un asemenea ordin, nu aș face-o.

– Nu mai sunt aici.

Nu spune minciuni unui mincinos. Iar Maven este cel mai mare mincinos din lume.

Totuși, pe chip i se așterne o expresie de nesiguranță. De atâtea ori i-a scăpat printre degete Garda Stacojie, în Piața lui Caesar, în Archeon. Probabil că îi va scăpa și acum. Ce rușine ar fi asta! Ce mod dezastruos de a-și începe domnia!

– Și trădătorul?

Vocea i se face și mai tăioasă, iar Evangeline se apropie de el. Mai strălucitor decât armura ei poleită, părul argintiu îi sclipește ca o lamă de brici. Dar Maven o împinge la o parte așa cum un motan ar da de-a dura o jucărie.

– Unde-i nenorocitul ăla de frate al meu? Prințul cel decăzut?

Nu-mi aude răspunsul, pentru că nu există niciunul.

Maven izbucnește din nou în râs și, de data asta, hohotele lui îmi străpung inima.

– Și el te-a părăsit? A fugit și el? Lașul ăla ne-a omorât tatăl și a încercat să-mi fure tronul, doar ca să fugă pe furiș și să se ascundă?

Se preface din cauza nobililor și a soldaților. Din cauza lor trebuie să mai păstreze aparența de

fiu îndurerat, de rege căruia nu-i fusese scris să urce pe tron, de om care nu vrea decât să facă dreptate celor morți.

Îmi ridic bărbia cu un gest sfidător.

– Chiar crezi că ar face Cal așa ceva?

Maven nu-i deloc prost. Este rău până în măduva oaselor, dar nu prost, și își cunoaște fratele mai bine decât oricine din lumea asta. Cal nu este laș și nu va fi niciodată. Un adevăr pe care Maven nu-l poate schimba prin minciunile aruncate supușilor lui. Ochii îi trădează emoția și se uită pieziș la aleile și la străzile care se desfac din bulevardul sfârtecat de război. Cal s-ar putea ascunde pe oricare dintre ele, așteptând momentul prielnic pentru a lovi. Ba chiar s-ar putea ca eu să fiu capcana, momeala care îl scoate la lumină pe păduchele ăsta trădător pe care odinioară l-am considerat prietenul și logodnicul meu. Coroana, prea mare pentru țeasta lui, îi alunecă atunci când întoarce capul. Până și metalul ăla știe că nu-i locul lui acolo.

– Mi se pare că ai rămas singură, Mare.

Vorbește cu blândețe. În ciuda tuturor grozăviilor pe care mi le-a făcut, încă mă trec fiori atunci când îl aud cum îmi rostește numele. Mă gândesc la zilele de demult, când mi-l spunea cu duioșie și cu dragoste. Acum sună ca un blestem.

– Prietenii tăi te-au părăsit. Ai pierdut. Și ești un monstru, unicul din neamul tău nenorocit. Va fi o dovadă de clemență să scap lumea asta de tine.

Alte minciuni și o știm amândoi. Îi imit râsul ca de gheață. O clipă parcă am fi iarăși prieteni. Nimic mai neadevărat.

Pe deasupra noastră trece un avion, aproape rașchetând cu aripa vârful unor ruine din apropiere. Este atât de aproape. *Prea aproape.* Îi simt bătăile inimii electrice. Însă motoarele lui huruitoare reușesc cumva să-l mențină în aer. Mă întind după el așa cum pot, așa cum am făcut-o de-atâtea ori înainte. Și, așa cum am procedat cu luminile, cu camerele de supraveghere, cu toate rețelele și circuitele de când am devenit fetița cu fulgerele, pun stăpânire pe el și *îi opresc motoarele.*

Avionul planează o fracțiune de secundă pe aripile lui grele, apoi se prăbușește cu botul în jos. Traiectoria lui inițială ar fi trebuit să-l poarte pe deasupra bulevardului, pe deasupra legiunii, ca să-l protejeze pe rege. Acum se repede în picaj spre soldați, trecând peste rândul de roșii și intrând în coliziune cu sute de argintii. Magnetronii lui Samos și telekineticii lui Provos nu sunt îndeajuns de iuți ca să-l împiedice să se izbească de stradă, stârnind un uragan din bucăți de asfalt amestecate cu trupuri de oameni. Explozia aproape că mă doboară, iar suflul ei mă

împinge mai departe. Bubuitul este asurzitor, derutant și dureros. *Nu am timp pentru durere,* îmi repet în minte. Nici nu mă uit spre haosul care cuprinde armata lui Maven. Deja am luat-o la fugă împreună cu fulgerele mele.

Spatele îmi este protejat de un scut din scântei purpurii și albe, care mă apără de agilii care vor să mă ajungă din urmă. Câțiva încearcă să-l străpungă și sunt loviți de fulgerele mele. Se prăbușesc și ei peste grămezile de carne afumată și oase care încă mai zvâcnesc. Îmi pare bine că nu le pot vedea fețele, pentru că altfel m-ar bântui coșmarurile mai târziu. Urmează gloanțele, însă fuga mea în zigzag mă face o țintă greu de atins. Cele câteva gloanțe care mă ajung se dezintegrează când îmi ating scutul, la fel cum ar fi trebuit să mi se întâmple și mie atunci când am căzut în rețeaua electrică la Turneul Reginelor. Ce mult mi se pare că a trecut de-atunci! Avioanele zbiară din nou pe cer, dar acum au grijă să păstreze distanța. Din păcate, rachetele lor nu sunt la fel de politicoase.

Ruinele orașului Naercey au dăinuit mii de ani, însă nu vor reuși să supraviețuiască acestei zile. Se prăbușesc clădirile, se sfărâmă străzile, distruse de rachetele și de forțele terestre ale argintiilor. Mașinării și oameni deopotrivă s-au dezlănțuit împotriva acestui oraș. Magnetronii îndoaie și rup grinzile din oțel, în timp ce telekineticii și oțeliții tasează dărâmăturile sub cerul de cenușă. Din canale țâșnește apă, deoarece acvaticii încearcă să inunde orașul. Soldații țesevânt dau putere de uragan vântului. Rafalale lui aproape mă orbesc, îmi aruncă în ochi apă și moloz. Exploziile provocate de ruinători zguduie pământul, iar eu mă poticnesc. Sunt confuză: înainte aș fi căzut lată. Însă acum îmi zgârii doar fața de asfalt, lăsând urme de sânge. Când mă ridic, zbieretul unui urlător mă doboară din nou și mă obligă să-mi astup urechile. Îmi curge sânge gros printre degete. Dar iată că urlătorul care m-a pus la pământ mi-a salvat, fără să vrea, viața. Pentru că tocmai atunci o rachetă explodează deasupra capului meu.

Arșița exploziei pulsează prin scutul pe care mi l-am improvizat din fulgere. Total aiurea, mă întreb dacă nu cumva am să fiu o moartă fără sprâncene. Însă, în loc să treacă prin mine, focul nu mai înaintează. Senzația pe care mi-o dă este foarte neplăcută, dar nu insuportabilă. Niște mâini puternice mă apucă brutal și mă saltă în picioare. Șuvițe blonde strălucesc în lumina flăcărilor. Abia dacă pot desluși chipul prin vijelia care-mi biciuiește simțurile. *Farley.* Fără armă, cu hainele zdrențuite, tremurând din toate încheieturile, dar uite că nu-mi dă drumul.

Pe fundalul portocaliu al exploziei, se conturează o siluetă neagră în spatele ei. Silueta înaltă a cuiva cunoscut. Blochează focul cu mâna întinsă. Nu mai are lanțuri la picioare – s-au topit ori s-a descotorosit altcumva de ele. Când se întoarce, văpaia crește iar, lingând cerul și strada distrusă, dar fără să se atingă de noi. Cal știe ce face: dirijează furtuna de foc în jurul nostru, ca apa unui râu care ocolește pietrele. Așa cum a făcut și în arenă, ridică un zid de flăcări de-a latul străzii, care să ne apere de fratele lui și de legiunea din spatele acestuia. Însă focul de acum este mai puternic, alimentat atât de oxigen, cât și de furie și de ură. Flăcările fac salturi

prin aer, pe deasupra temeliei de un albastru spectral.

Cad alte rachete, dar Cal le controlează forța, folosind-o pentru a și-o alimenta pe a lui. În alte condiții, scena aceasta ar fi minunată: brațele lui se arcuiesc și se răsucesc, transformând neabătut distrugerea în protecție.

Farley este mai puternică decât mine și mă trage de-acolo. Apărată acum de zidul din flăcări, mă întorc să mă uit la râul aflat la o sută de metri de noi. Și reușesc să văd cum umbrele masive ale lui Kilorn și Shade șchiopătează spre o presupusă siguranță.

– Haide, Mare, mârâie Farley, pe jumătate târându-mi după ea corpul slăbit și învinețit.

O las să mă tragă câteva secunde. Doare prea tare când încerc să gândesc limpede. Însă nu am nevoie decât de o singură privire în urmă ca să înțeleg ce face Farley, ce vrea să mă pună *pe mine* să fac.

– Nu plec fără el! strig eu pentru a doua oară astăzi.

– Cred că se descurcă de minune și singur, spune ea.

În ochii ei albaștri se reflectă flăcările. Pe vremuri gândeam la fel ca ea. Că argintiii sunt invincibili, zei coborâți pe pământ, prea puternici pentru a-i putea distruge. Dar eu am ucis deja trei de azi-dimineață: pe Arven, pe oțelitul Rhambos și pe lordul acvatic Osanos. Poate am ucis chiar mai mulți cu furtuna de fulgere. Și ei aproape că m-au ucis pe mine. Și pe Cal, dacă tot a venit vorba. În arenă am fost nevoiți să ne salvăm unul pe celălalt. Și trebuie s-o facem din nou acum.

Farley este mai zdravănă decât mine, mai înaltă și mai puternică. Dar eu sunt mai sprintenă. Chiar și-așa, amețită și pe jumătate surdă. O singură mișcare din gleznă, un brânci la momentul potrivit, și Farley se dă de-a berbeleacul. Sunt liberă. Mă întorc imediat, cu palmele întinse, căutând ce-mi trebuie. Naercey are mult mai puțină electricitate decât Archeon, mai puțină chiar și decât Pilonii, dar acum nu mai am nevoie să-mi extrag puterea din vreo sursă exterioară. Mi-o produc singură.

Primul val de apă provocat de acvatici lovește flăcările cu forța unui tsunami. Cea mai mare parte din el se transformă în vapori, dar restul cade pe zid, stingând limbile uriașe ale focului. Răspund apei cu electricitate, țintind valurile care se rostogolesc și se sparg în aer. În spatele lor, legiunea de argintii mărșăluiește înainte, spre noi. Roșiii înlănțuiți au fost retrași și duși în spatele soldaților. Ideea lui Maven. Nu vrea să fie încetinit.

Soldații lui nimeresc drept în fulgerele mele, apoi vine din urmă și focul lui Cal, năpustindu-se

spre ei din jarul aprins.

– Retrage-te încet, spune Cal, gesticulând cu palma deschisă.

Mă iau după el și pășesc cu mare grijă, fără să îmi dezlipesc privirea de la năpasta iminentă. Ne mișcăm în pereche, acoperindu-ne retragerea. Când flacăra lui se stinge, se formează fulgerul meu și tot așa. Împreună avem o șansă.

Mormăie comenzi scurte: când să fac un pas, când să ridic un zid, când să-l las să cadă. Niciodată nu l-am văzut atât de epuizat: i se distinge albastrul venelor sub piele, cearcăne cenușii îi slutesc obrajii. Dar ritmul pe care l-a impus ne ajută, permițându-ne să ne recăpătăm cât de cât puterile.

– Mai avem puțin! ne strigă Farley din spate.

Nu fuge. Rămâne alături de noi, chiar dacă nu-i decât o simplă muritoare. *Este mai curajoasă decât am crezut.*

– Până unde? scrâșnesc eu printre dinți, aruncând o altă plasă de electricitate.

În ciuda ordinelor lui Cal, am început să mă mișc mai încet, iar prin pavăza mea trece niște moloz. Cade la câțiva metri și se transformă în praf. Nu mai avem timp.

Dar nici Maven nu mai are.

Simt mirosul râului și al oceanului de dincolo de el. Pregnant și sărat, ne cheamă spre el, dar nu am nici cea mai vagă idee în ce scop. Nu știu decât că Farley și Shade sunt convinși că ne va salva din ghearele lui Maven. Când arunc o privire în spate, nu văd decât bulevardul care se termină pe malul apei. Mă așteaptă Farley. Părul scurt i se înfoaie în vântul fierbinte. *Sari,* îmi spune ea foarte clar, înainte de a plonja de pe marginea străzii spulberate.

Ce-a apucat-o de se aruncă în gol?

– Ne cere să sărim, îi spun eu lui Cal, întorcându-mă la timp ca să-i înlocuiesc zidul din foc.

Mormăie aprobator, prea concentrat ca să poată vorbi. La fel ca fulgerele mele, și focul lui a început să slăbească și să piardă din forță. Acum aproape că-i vedem pe soldații din partea cealaltă. Dansul flăcărilor le distorsionează fețele, le transformă ochii în tăciuni, gurile în colți veninoși, transformă bărbații în demoni.

Unul dintre ei se apropie de zidul din foc. Nu se aprinde, nu pățește nimic. Dă flăcările la o parte așa cum faci cu o cortină.

O singură persoană poate face asta.

Maven își scutură jarul de pe ridicola lui pelerină. Are nerușinarea să zâmbească.

Și cumva Cal găsește puterea să-i întoarcă spatele. În loc să-l sfâșie pe Maven cu mâinile goale, îmi prinde încheietura în strânsoarea lui fierbinte. O luăm amândoi la fugă, fără să ne asigurăm spatele. Maven știe că nu se poate măsura cu niciunul dintre noi. Așa că nu-i rămâne decât să zbiere isteric. Chiar dacă are o coroană pe cap și sânge pe mâini, tot un june imberb a rămas.

– Fugi, criminalule! Fugi, fetițo cu fulgerele! Fugiți cât puteți voi de repede!

Hohotele lui de râs răsună printre ruine, mă urmăresc.

– Am să vă găsesc și în gaură de șarpe!

Îmi dau vag seama că fulgerele mele slăbesc, încep să se stingă pe măsură ce mă îndepărtez. La fel și flăcările lui Cal. Și rămânem neprotejați în fața legiunii. Însă deja am sărit și zburăm prin aer către râul aflat la trei metri sub noi.

Aterizăm, dar nu auzim sunetul vârtejului de apă, ci un zăngănit puternic. Mă rostogolesc repede pe-o parte, ca să nu-mi rup gleznele, dar tot îmi simt oasele zguduite de intensitatea dureroasă a șocului. *Ce e?* Până la genunchi în apa rece, Farley ne așteaptă lângă un tub din metal, cu capătul deschis. Fără niciun cuvânt, se vâră de-a bușilea în el și dispare. Nu avem timp de discuții sau de întrebări, așa că o urmăm orbește.

Cal trage capacul tubului în spatele nostru, separându-ne de râu și de armata de pe mal. Bine că măcar el mai are minte. Capacul scoate un șuierat pneumatic și se închide ermetic. Însă nu ne va proteja multă vreme, nu de o asemenea legiune.

– Alte tuneluri? gâfâi eu răsucindu-mă spre Farley.

Din cauza efortului, am început să văd pete galbene și îmi tremură picioarele, așa că trebuie să mă sprijin de perete.

Farley mă apucă de subraț ca să mă sprijine, la fel cum a făcut și afară.

– Nu, nu-i un tunel, răspunde ea cu un zâmbet enigmatic.

Și-atunci simt și eu. O vibrație ca de baterie, dar produsă de ceva mult mai mare. Mai puternic. Pulsează de jur împrejurul nostru, de-a lungul acelui coridor ciudat, plin de butoane cu leduri și de lumini galbene. În fața noastră se văd eșarfele roșii ale membrilor Gărzii. Merg

înainte ca niște umbre stacojii. Se aude un geamăt prelung, coridorul se cutremură și *cade* cu partea din față înclinată în jos. *În apă.*

– O barcă, spune Cal. O barcă submarină.

Vocea i se aude ca de la depărtare, nesigură și fără vlagă. Exact la fel cum mă simt și eu.

Nu apucăm să facem decât câțiva pași și ne prăbușim la baza pereților înclinați.

TREI

În ultimele câteva zile m-am trezit într-o celulă de închisoare și apoi într-un tren. Acum, într-o barcă submarină. *Oare unde am să mă trezesc mâine?*

Încep să cred că totul nu a fost decât un vis sau o halucinație ori ceva mai rău. Dar este posibil să te simți atât de obosită în vis? Pentru că eu așa mă simt. Sunt epuizată până în măduva oaselor, până în fibrele mușchilor, până în miezul nervilor. Inima îmi este toată o rană, sângerând încă din cauza trădării și a eșecului. Când deschid ochii și mă văd sufocată de pereți cenușii, îmi amintesc pe loc tot ce doresc să uit. Parcă o am iarăși în minte pe regina Elara, obligându-mă să-mi retrăiesc cele mai urâte amintiri. Și, oricât aș încerca, nu le pot împiedica să se întoarcă.

Servitorii mei tăcuți au fost executați pentru unica vină că mi-au pictat pielea. Tristan, spintecat ca un porc. Walsh. Era de vârsta fratelui meu, o servitoare din Pilonii, prietena mea – *una de-a noastră.* Și a murit într-un mod crud, de propria-i mână, doar ca să apere Garda și cauza noastră, doar ca să mă apere pe mine. Mulți au murit în tunelurile de sub Piața lui Caesar; membri ai Gărzii, uciși de soldații lui Cal, trimiși la moarte de planul nostru nesăbuit. Mă arde amintirea sângelui roșu, așa cum mă arde și gândul la sângele argintiu. Lucas, prieten și protector, un argintiu cu inimă bună, executat pentru ce a făcut la rugămintea mea și a lui Julian. Lady Blonos, decapitată pentru că m-a învățat cum să am o poziție cuviincioasă pe scaun. Colonelul Macanthos, Reynald Iral, Belicos Lerolan. Sacrificați pentru cauză. Îmi vine să vomit atunci când îmi aduc aminte de gemenii în vârstă de patru ani ai lui Lerolan, uciși în explozia care a urmat schimbului de focuri. Maven mi-a spus că a fost un accident – o conductă de gaze perforată –, dar acum știu că m-a mințit. Răutatea lui este mult prea mare,

iar o asemenea coincidență era absurdă. Mă îndoiesc că a avut vreo remușcare atunci când a mai aruncat câțiva oameni în foc, dacă așa își imagina el că va convinge lumea că Garda este compusă din monștri. Îi va omorî și pe Julian, și pe Sara. Probabil i-a omorât deja. Nici nu mă pot gândi la ei. Doare prea tare. Acum gândul meu se întoarce la Maven, la ochii lui din gheață albastră și la clipa când mi-am dat seama că în spatele surâsului său fermecător se ascunde o bestie.

Priciul pe care stau este tare, pătura subțire, nici pomeneală de pernă, dar o parte din mine își dorește să se culce la loc. M-a apucat iar durerea de cap, pulsându-mi dureros în tâmple în ritm cu vibrațiile electrice ale acestei bărci miraculoase. Îmi amintește un adevăr dur: nu există liniște pentru mine. Nu încă, nu cât mai sunt atâtea de făcut. *Lista. Numele. Trebuie să-i găsesc pe oamenii ăia. Trebuie să-i apăr de Maven și de mama lui.* Mi se înfierbântă obrajii când îmi amintesc de cartea lui Julian, cu secrete obținute cu greu. Un dosar despre cei ca mine, suferind de strania mutație care ne face să avem sânge roșu și înzestrări de argintiu. Lista aceasta este moștenirea lui Julian. Și a mea.

Îmi dau picioarele jos din pat, aproape lovindu-mă cu capul de priciul de deasupra, și descopăr pe podea un rând de haine frumos împăturite. Pantaloni negri care îmi sunt prea lungi, o cămașă roșu-închis și roasă în coate, ghete fără șireturi. Mare deosebire între ele și straiele superbe pe care le-am găsit într-o celulă din închisoarea argintiilor. Dar mă simt foarte bine în ele.

Nici nu apuc să-mi trag bine cămașa peste cap, că ușa cabinei mele se dă de perete, în geamătul balamalelor uriașe din fier. Kilorn mă așteaptă dincolo de prag, cu un zâmbet forțat și sinistru pe buze. Nu ar fi cazul să se mai îmbujoreze, doar m-a văzut în felurite ținute sumare de-a lungul atâtor veri. Și totuși, se face roșu în obraji.

– Nu-ți stă în fire să dormi atât de mult, spune el, și eu îi sesizez îngrijorarea din voce.

Dau din umeri și mă ridic greu pe picioarele lipsite de vlagă.

– Probabil că am avut nevoie de somn.

Încep brusc să-mi țiuie urechile. Sunetul este ascuțit, dar nu mă doare nimic. Încerc să scap de senzația asta neplăcută și scutur capul cu putere, ca un câine ieșit din apă.

– E din cauza strigătului de urlător.

Se apropie de mine și-mi ia capul în palmele lui blânde, dar pline de bătături. Oftând iritată, mă supun acestei examinări. Îmi întoarce capul într-o parte și în cealaltă, uitându-se cu atenție la urechile mele, din care mi-a curs sânge mai demult.

– Ai noroc că nu te-a lovit în plin.

– Am o mulțime de lucruri, dar nu cred că norocul se numără printre ele.

– Ai scăpat cu viață, Mare, îmi spune el tăios, făcând un pas în spate. Mulți nu se pot lăuda cu asta.

Privirea lui încruntată îmi aduce aminte de Naercey și de clipa când i-am spus fratelui meu că nu am încredere în cuvântul lui. În adâncul inimii, știu că nu am nici acum încredere.

– Îmi pare rău, murmur eu.

Bineînțeles că știu că alții și-au dat viața pentru cauză și pentru mine. Dar și eu am murit. Mare din Pilonii a murit în ziua când a căzut pe un scut din fulgere. Mareena, pierduta prințesă argintie, a murit în Circul Oaselor. Și habar n-am cine este cea care a deschis ochii în trenul subteran. Știu numai cine a fost ea și ce anume a pierdut, iar povara aceasta este aproape zdrobitoare.

– Ai de gând să-mi spui unde mergem sau și ăsta e un alt secret?

Încerc să-mi ascund amărăciunea din voce, dar eșuez lamentabil.

Kilorn este destul de bine-crescut ca să-mi treacă astfel cu vederea tonul și se sprijină cu spatele de ușă.

– Am plecat acum cinci ceasuri din Naercey și ne îndreptăm spre nord-est. E tot ce știu. Sincer!

– Și nu te deranjează?

Ridică din umeri.

– Ce te face să crezi că mai-marii noștri au încredere în mine sau chiar în tine? Știi mai bine decât oricine cât de nesăbuiți am fost și ce preț am avut de plătit pentru asta.

Din nou simt cum mă înjunghie amintirile în inimă.

– Tu însăți ai spus că nu ai încredere nici măcar în Shade. Mă îndoiesc că ne va fi împărtășit vreun secret în viitorul apropiat.

Lovitura asta nu doare atât de tare cum mă așteptam.

– Cum se simte?

Kilorn face un semn din cap spre coridor.

– Farley a improvizat un punct medical pentru răniți. Shade se simte mai bine decât ceilalți. Înjură o grămadă, dar categoric se simte mai bine.

Acum ochii verzi i se întunecă și își ferește privirea.

– Piciorul…

Icnesc înspăimântată:

– S-a infectat?

Acasă, în Pilonii, consideram infecția la fel de gravă ca un braț amputat. Nu prea aveam medicamente și, în momentul în care sângele se strica, nu aveai altă soluție decât să tai mai departe, sperând că astfel vei învinge febra și venele înnegrite.

Spre marea mea ușurare, Kilorn clatină din cap.

– Nu. Farley i-a dat o droaie de medicamente și oricum gloanțele argintiilor sunt curate. Foarte frumos din partea lor.

Scoate niște hohote posomorâte, sperând că m-a făcut și pe mine să râd. Însă eu mă cutremur. Este atât de frig aici.

– Oricum va șchiopăta o perioadă.

– Mă duci tu la el sau trebuie să găsesc singură drumul?

Alte hohote sinistre și îmi întinde brațul. Îmi dau seama cu surprindere că am nevoie să mă sprijin de el ca să pot merge. Uite cât de tare m-au vlăguit cele întâmplate în Naercey și în Circul Oaselor.

*Mersi*v. Așa îi zice Kilorn acestei ciudate bărci submarine. E dincolo de puterea noastră de înțelegere cum reușește ea să navigheze *pe su*b ocean, dar cu siguranță Cal va desluși șmecheria. El este următorul pe lista mea. Am să-l caut după ce mă voi asigura că fratele meu trăiește și este mai bine. Mi-amintesc că, atunci când am scăpat, Cal era în pragul leșinului, la fel ca mine. Însă nu cred că Farley îl va instala în salonul medical, mai ales când acolo sunt atâția răniți. Mult prea multă ostilitate și nimeni nu-și poate dori să declanșeze un infern într-un tub din metal și închis ermetic cum este barca asta.

Strigătul urlătorului încă îmi răsună în cap, un vaiet stins pe care mă străduiesc să-l ignor. Și cu fiecare pas îmi descopăr noi și noi dureri și leziuni. Kilorn îmi observă fiecare grimasă și pășește mai încet, lăsându-mă să mă sprijin de brațul lui. Nu se gândește la propriile răni, proaspete și sângerânde, ascunse sub alte bandaje. A avut mereu mâinile bătătorite, învinețite și zgâriate de la cârligele de undiță, dar se obișnuise cu rănile acelea. Plus că ele dovedeau faptul că era în siguranță, că avea o slujbă și că scăpase de armată. Dacă maestrul său n-ar fi murit, zgârieturile alea mici ar fi fost singura lui povară.

Gândul acesta m-ar fi întristat pe vremuri. Acum simt doar furie.

Culoarul principal al mersivului este lung și îngust, împărțit prin mai multe uși metalice, cu balamale groase și cu dispozitive de etanșare. Pentru a închide porțiuni din el la nevoie și pentru a împiedica inundarea completă și scufundarea navei. Însă ușile astea nu mă liniștesc câtuși de puțin. Mă gândesc doar că voi muri pe fundul oceanului, închisă într-un sicriu plin cu apă. Chiar și Kilorn, băiat crescut pe apă, pare tulburat. Becurile slabe, instalate în plafon, răspândesc o lumină stranie și-i aruncă pe chip umbre care îl fac să pară bătrân și tras la față.

Ceilalți membri ai Gărzii nu par chiar atât de afectați și mișună încolo și-ncoace parcă mânați de treburi deosebit de importante. Și-au dat jos eșarfele și fularele roșii, iar pe chipuri li se citește o hotărâre cruntă. Duc cu ei hărți, tăvi cu obiecte de uz medical, bandaje, mâncare și chiar câte o armă. Sunt grăbiți și vorbesc între ei. Dar se opresc brusc atunci când mă văd și se lipesc de pereți pentru a-mi face cât mai mult loc în spațiul acela strâmt. Cei mai îndrăzneți mă privesc în ochi, se uită după mine cum șchiopătez. Însă cei mai mulți se hotărăsc să-și admire încălțămintea.

Ba câțiva par chiar speriați.

De mine.

Vreau să le mulțumesc, să îmi exprim cumva profunda recunoștință față de fiecare bărbat și de fiecare femeie de la bordul acestei ambarcațiuni ciudate. *Vă mulțumesc pentru devotamentul vostru* sunt vorbele care aproape îmi scapă de pe buze, dar strâng din dinți și nu le dau voie să iasă. *Vă mulțumim pentru devotament.* Asta scrie în biletele care te anunță că ți-au murit copiii într-un război inutil. Câți părinți am văzut eu izbucnind în lacrimi amare atunci când au citit cuvintele astea? Și câți le vor citi de-acum înainte, când, prin legea botezată Măsurile, vor începe să trimită pe front copii și mai mici?

Nu le va mai citi nimeni, îmi spun eu. *Farley va face ceva în privința asta, iar noi vom încerca să-i descoperim pe ceilalți la fel ca mine. O să facem ceva să schimbăm lucrurile. Trebuie să facem ceva.*

Oamenii care s-au tras lângă pereți murmură ceva. Până și cei care nu suportă să se uite la

mine șoptesc între ei, fără să se ferească. Probabil își închipuie că îmi fac un compliment.

– Fetița cu fulgerele.

Cuvintele ricoșează din pereții metalici. Îmi pătrund în minte și în suflet la fel cum au făcut-o șoaptele abjecte ale Elarei. *Fetița cu fulgerele. Așa îmi spunea ea. Așa îmi spuneau* toți.

Dar nu, nu-i adevărat.

Chiar dacă mă doare, îmi îndrept spatele cât de mult pot.

Nu mai sunt o fetiță.

Șoaptele ne urmăresc tot drumul, până la ușa punctului medical, păzită de doi membri ai Gărzii. Însă nu doar ușa o păzesc ei, ci și scara grea, din metal, care trece prin plafon. Singura cale de ieșire și de intrare în tubul ăsta metalic care merge pe sub apă. Unul dintre străjeri are părul roșu ca al lui Tristan, însă este mult mai scund decât el. Celălalt arată ca un bolovan, are piele de culoarea castanei, ochi oblici, piept larg și mâini uriașe, ca de oțelit. Pleacă amândoi frunțile când mă văd, dar, spre marea mea ușurare, nu îmi acordă prea multă atenție, ci se întorc spre Kilorn, căruia îi zâmbesc larg, de parcă ar fi fost colegi de școală.

– Așa de repede te-ai întors, Warren? chicotește roșcovanul, ridicând complice din sprâncene. Lena a ieșit din tură.

Lena? Kilorn se crispează la brațul meu, dar nu spune nimic ce i-ar putea trăda stinghereala. În schimb, se apucă să râdă și el cu cei doi. Însă eu îl cunosc mai bine decât oricine pe lumea asta, așa că îi sesizez jena din spatele zâmbetului. Adică în tot timpul ăsta a avut treabă *să flirteze,* în timp ce eu zăceam fără cunoștință, iar Shade e rănit și sângerează.

– Puștiul are destule pe cap și fără să mai umble după infirmiere drăguțe, spune bolovanul.

Vocea lui groasă reverberează de-a lungul culoarului, probabil până la camera Lenei.

– Dacă pe Farley o cauți, să știi că încă e la răniți, adaugă el, îndreptând un deget spre ușă.

– Și fratele meu? întreb eu, eliberându-mă din strânsoarea lui Kilorn.

Mi se înmoaie pe loc genunchii, dar reușesc să rămân în picioare.

– Shade Barrow?

Zâmbetele lor se sting și pe chipuri li se aștern expresii mai protocolare. Mă simt ca și cum m-aș fi întors la curtea regală a argintiilor. Străjerul ca un bolovan se apucă să învârtească uriașa

roată care ține ușa încuiată, ca să nu fie nevoit să se uite la mine.

– Face bine, donșoară, ăăă… milady.

Mi se întoarce stomacul pe dos la auzul titlului. Credeam că terminasem cu lucrurile astea.

– Te rog, spune-mi Mare.

– Desigur, răspunde el fără pic de fermitate în glas.

Cu toate că amândoi facem parte din Garda Stacojie și amândoi luptăm pentru cauza comună, nu suntem la fel. Bărbatul acesta și mulți alții ca el nu îmi vor spune niciodată pe numele mic, oricât i-aș ruga să o facă.

Dă scurt din cap și deschide ușa spre o cabină largă, dar foarte joasă, ticsită cu paturi de cazarmă. Odinioară aici fusese un dormitor, dar acum paturile sunt ocupate numai de pacienți, iar pe singurul interval dintre ele mișună bărbați și femei în costume albe, cele mai multe pătate de sânge. Toți sunt prea ocupați să îndrepte vreun picior rupt sau să dea medicamente vreunui rănit ca să mă observe cum mă strecor șchiopătând printre ei.

Mâna lui Kilorn rămâne aproape de talia mea, gata să mă prindă dacă aș mai avea nevoie, dar eu mă sprijin de paturi. Dacă tot se uită lumea la mine, mai bine să încerc să merg fără ajutor.

Shade se proptește de perna subțire, lipită de peretele din metal. Nu are cum să stea bine așa, însă ține ochii închiși, iar pieptul i se mișcă regulat, în ritmul natural al somnului. Piciorul îi este suspendat de plafon cu o curea și are umărul bandajat, de unde trag concluzia că cineva s-a ocupat de rănile lui. Îmi este cumplit de greu să îl văd atât de distrus, chiar dacă până mai ieri îl crezusem mort.

– Ar trebui să-l lăsăm să doarmă, murmur eu către nimeni în mod special și fără să mă aștept la vreun răspuns.

– Chiar te rog, spune Shade fără să deschidă ochii.

Dar buzele îi zvâcnesc și pe ele se așterne zâmbetul ștrengăresc pe care îl cunosc atât de bine. Și cu toate că este rănit și arată îngrozitor, nu-mi pot stăpâni râsul.

Șmecheria asta datează de pe vremea copilăriei noastre. Shade se prefăcea că doarme, fie la școală, fie acasă, în timpul discuțiilor dintre părinții noștri. Și mă amuză amintirea, pentru că în felul acesta el a aflat o mulțime de secrete. Poate că eu m-am născut ca să fiu hoață, dar Shade are reale calități de spion. Nu-i de mirare că a ajuns în Garda Stacojie.

– Tragi cu urechea la ce vorbesc infirmierele?

Îmi pocnește genunchiul atunci când mă așez pe marginea patului său, atentă să nu-l zdruncin prea tare. Ai aflat câte pansamente au dosit?

Dar, în loc să râdă la gluma mea, Shade deschide ochii. Ne face semn mie și lui Kilorn să ne apropiem.

– Infirmierele știu mai multe decât vă puteți închipui voi, ne șoptește el, privind prudent spre capătul cabinei.

Mă întorc și o văd pe Farley ocupându-se de o femeie fără cunoștință, probabil drogată. Îi monitorizează cu atenție pulsul. La lumina de-aici, cicatricea aia urâtă i se vede foarte bine. Îi trage gura în jos și apoi îi traversează gâtul și i se ascunde sub guler. O porțiune din ea s-a crăpat și a fost cusută în grabă și prost. Nu mai poartă eșarfa, iar singurele pete de roșu sunt cele de sânge de pe costumul alb și de pe mâini. Un infirmier cu uniforma curată stă în spatele ei și îi șoptește agitat ceva la ureche. Farley dă din cap alene, deși chipul i s-a întunecat de furie.

– Ce-ai auzit? întreabă Kilorn, așezându-se în așa fel încât trupul lui să-l acopere cu totul pe Shade.

Cine se va uita la noi va crede că-i aranjăm bandajele.

– Ne ducem la altă bază, situată în larg. Departe de Norta.

Fac un efort să-mi aduc aminte de harta veche a lui Julian, dar nu știu ce era mai departe de țărm.

– Pe o insulă?

Shade dă din cap.

– Se numește Tuck. Probabil că nu-i cine știe ce, pentru că argintiii n-au nici măcar un avanpost acolo. Au uitat cu totul de ea.

Stomacul mi se strânge de groază. Perspectiva izolării pe o insulă, fără posibilitate de a scăpa de-acolo, mă sperie chiar mai mult decât mersivul.

– Dar trebuie să știe că există. Și asta-i suficient.

– Farley pare să aibă încredere în baza de-acolo.

Kilorn nu se stăpânește și râde batjocoritor.

– Mi-amintesc că și despre Naercey spunea că e un loc sigur.

– Nu a fost vina ei că am pierdut Naercey, îl contrazic. *Eu* am fost de vină.

– Maven ne-a păcălit pe toți, Mare, îmi răspunde Kilorn, dându-mi un ghiont în umăr. Pe mine, pe tine *și* pe Farley. Toți am crezut în el.

Având-o alături pe mama lui, care îl învăța cum să ne citească gândurile și cum să ne modeleze speranțele după propriile lui interese, nu-i de mirare că ne-a dus de nas pe toți. Și-acum a ajuns rege. Acum va putea să înșele – și să controleze întreaga lume. *Și ce lume ar fi aceea unde rege este un monstru ținut în lesă de vipera de maică-sa?*

Las deoparte gândurile astea. Pot să mai aștepte.

– A mai zis Farley și altceva? Despre listă. O mai are?

Shade se uită peste umărul meu, atent să nu vorbească prea tare.

– O are, dar acum își face mai multe probleme în privința *celorlalți,* pe care îi vom întâlni pe insula Tuck. Acolo sunt și mama, și tata.

Mă înfierbânt toată. Fericirea care m-a cuprins la auzul veștii este mai puternică decât un tonic. Shade se luminează la față când îmi vede surâsul firav, dar atât de sincer. Mă apucă de mână.

– O să fie acolo și Gisa. Și tălâmbii ăia de frați ai noștri.

Dispare pe loc gheara pe care o simțisem în piept până acum, dar este curând înlocuită de alta. Îl strâng mai tare de braț și ridic o sprânceană.

– Cum adică *ceilalți?* Despre cine vorbești? Cine a mai rămas?

După masacrul din spatele Pieței lui Caesar și evacuarea din Naercey, nu credeam că a mai rămas cineva în viață.

Însă nici Kilorn și nici Shade nu-mi împărtășesc uimirea și preferă să schimbe între ei priviri furișe. Și uite cum iarăși sunt lăsată pe-afară și, sincer, chestia asta nu-mi place absolut deloc. Dar acum este vorba despre un secret al fratelui și al celui mai bun prieten al meu, nu despre cine știe ce uneltiri ale unei regine malefice și ale unui prinț intrigant.

Și mă doare mai tare. Mă uit urât la amândoi până când își dau seama că aștept răspunsuri.

Kilorn scrâșnește, dar tot mai are bunul-simț să pară conciliant. Arată spre Shade. *Dă vina pe el.*

– Tu știi mai multe decât mine.

– Garda nu-și dezvăluie planurile și e foarte bine așa.

Shade se ridică puțin în capul oaselor și se așază mai bine. Îl doare când se mișcă, gâfâie și se ține de umărul rănit, dar îmi face semn să-l las în pace atunci când vreau să-l ajut.

– Trebuie să dăm impresia că am fi distruși, dezorganizați…

Arunc o privire la bandajele lui și pufnesc fără să vreau:

– Te descurci de minune.

– Nu fi rea, Mare! se răstește el la mine, semănând acum foarte bine cu mama noastră. Încerc să-ți explic că situația nu este atât de gravă pe cât pare. Naercey n-a fost singura noastră fortăreață, așa cum nici Farley nu este singurul conducător pe care-l avem. De fapt, ea nici nu este comandantul adevărat. E doar un simplu căpitan. Mai sunt și alții ca ea, ba sunt încă și mai mulți deasupra ei.

Dacă ar fi să judec după felul autoritar în care Farley dă ordine soldaților, aș zice că e vreun fel de împărătească. Arunc o privire spre ea și o văd că reface un bandaj, dojenind-o pe infirmiera care pansase rana înainte. Dar nu pot să ignor spusele fratelui meu. El știe mult mai multe decât mine despre Garda Stacojie și sunt dispusă să-l cred. Organizația este mult mai complexă decât îmi dau eu seama după tot ce văd în jur. Și concluzia asta îmi dă curaj, dar mă și înspăimântă în egală măsură.

– Argintiii au senzația că sunt cu doi pași înaintea noastră, dar nici nu știu ce planuri avem, continuă înfierbântat Shade. Le lăsăm impresia că suntem slabi pentru că așa vrem.

Mă întorc repede.

– Dați impresia că sunteți slabi pentru că așa și *sunteți.* Pentru că Maven v-a tras pe sfoară, v-a întins o capcană, v-a măcelărit și v-a alungat din casele voastre. Ori ai de gând să-mi spui că și asta făcea parte din vreun plan ingenios de-al vostru?

– Mare…, mormăie Kilorn, lipindu-și umărul de al meu ca să mă calmeze.

Dar îl împing la o parte. Și el trebuie să audă ce am de spus.

– Nu mă interesează câte tuneluri secrete, câte bărci sau câte baze aveți. Nu aveți cum să-l

învingeți, nu în felul ăsta.

Amintirile despre Maven îmi umplu ochii cu lacrimi pe care nu știam că le mai pot vărsa. Îmi este greu să uit cum era. *Ba nu.* Cum pretindea că este. Băiatul bun la suflet și părăsit de toți. Umbra unei flăcări.

– Și-atunci, ce propui, fetițo cu fulgerele?

Vocea lui Farley mă zguduie așa cum o fac doar scânteile mele, iritându-mi toți nervii. Vreme de câteva secunde arzătoare stau cu ochii ațintiți la mâinile mele, înfășurate în așternuturile lui Shade. Poate că o să plece, dacă nu mă întorc. Poate o să mă lase în pace.

Nu fi proastă, Mare Barrow.

– Răspunde focului cu foc, îi spun eu și mă ridic în picioare.

Înainte mă simțeam intimidată de înălțimea ei. Acum mi se pare firesc să mă uit în sus la ea.

– Asta-i vreo glumă de-a argintiilor? ricanează ea, încrucișându-și brațele la piept.

– Îți dau impresia că îmi arde de glume?

Nu-mi răspunde și sunt satisfăcută. Dar acum îmi dau seama că întreaga cabină s-a cufundat într-o tăcere mormântală. Până și cei grav răniți își înăbușă gemetele ca să o poată auzi pe fetița cu fulgerele cum se ceartă cu comandantul lor.

– Îți place să pari slabă și să lovești cu toată puterea, nu? Ei bine, atunci află că ei fac tot ce le stă în putere să pară puternici, să pară invincibili. Dar în arenă am dovedit că nu sunt așa.

Repetă mai tare ce-ai spus, ca să te audă toată lumea. Și zic iar, acum imitând vocea fermă a lui lady Blonos:

– *Nu* sunt invincibili.

Dar nici Farley nu-i proastă și îmi urmărește lesne raționamentul.

– Tu ești mai puternică decât ei, îmi spune ea pe un ton calm.

Privirea i se oprește asupra lui Shade, rănit și încordat, întins pe patul lui îngust.

– Și nu ești singura.

Dau repede din cap, încântată că și-a dat seama ce vreau.

– Sute de nume, sute de roșii cu diferite talente. Mai puternici, mai rapizi, mai buni decât ei, cu sângele roșu ca aurora.

Mi se opresc vorbele în gât, de parcă și ele știu că prezic viitorul.

– Maven va încerca să-i ucidă, dar, dacă vom ajunge noi primii la ei, atunci am avea…

– Cea mai mare armată din câte au existat vreodată pe lumea asta, continuă Farley, cu ochii scânteindu-i. O armată de oameni cu sângenou.

Zâmbește și cicatricea trage de cusături, pe punctul de a se crăpa din nou. Zâmbetul i se lățește. Nu-i pasă de durere.

Dar mie cu siguranță îmi pasă. Și probabil îmi va păsa mereu.

PATRU

Farley este mai scundă decât Kilorn, dar merge mai repede, cu mai multă hotărâre și e greu să ții pasul cu ea. Eu fac tot ce pot, aproape alerg după ea prin culoarul mersivului. La fel ca mai devreme, străjerii se dau cu iuțeală la o parte din calea noastră. Singura diferență este că acum o salută pe Farley. Trebuie să recunosc că face impresie datorită mândriei cu care își poartă cicatricele și rănile, de parcă ar fi niște nestemate magnifice. Nu pare să-i pese de sângele de pe uniforma de infirmieră, ba chiar își șterge mâinile de ea, fără să ia aminte la ce face. O parte din sângele ăla este al lui Shade. I-a scos glonțul din umăr fără să clipească măcar.

– Nu l-am închis, dacă asta te întrebi, îmi spune ea pe un ton nepăsător, de parcă arestarea lui Cal ar fi subiect de bârfă frivolă.

Nu sunt chiar atât de fraieră ca să-i fac jocul. Știu că mă pune la încercare, îmi testează reacțiile, *loialitatea* față de el. Însă nu mai sunt fata care îi cerșise ajutorul. Nu mai sunt atât de ușor de descifrat. Am trăit pe muchie de cuțit, am trăit în minciună, am ascuns cine sunt eu de fapt. Îmi este ușor să mă port din nou astfel și să-mi tăinuiesc gândurile și emoțiile.

Așa că încep să râd, afișând zâmbetul pe care mi l-am perfecționat la curtea Elarei.

– Îmi dau seama și singură. Nu s-a topit încă nimic, răspund eu, arătând spre pereții din metal.

Îi citesc gândurile, la fel cum ea încearcă să le citească pe ale mele. Își maschează destul de bine uimirea, însă un licăr tot i-a rămas în privire. Un licăr de surprindere și de *curiozitate.*

Nu am uitat cum s-a purtat cu Cal în tren – lanțuri, gărzi înarmate și dispreț. Iar el a îndurat totul ca un câine de pripas. După trădarea fratelui său și asasinarea tatălui, nu mai avea forță să riposteze. Nu l-am învinuit pentru asta. Însă Farley nu-i cunoaște sentimentele – și nici puterile – la fel de bine ca mine. Nu știe cât de periculos poate să fie. *De fapt, nu știe nici cât de periculoasă pot eu să fiu.* Chiar și acum, cu toate rănile pe care le am, tot simt cum se acumulează puterea în mine, atrăgând electricitatea care pulsează prin mersiv. Aș putea s-o controlez, dacă aș vrea. Aș putea să opresc vasul ăsta. Aș putea să-i înec pe toți cei aflați la bord, în frunte cu mine. Ideea asta sinistră mă face să roșesc, rușinată de gândurile care îmi trec prin minte. Dar îmi aduce și alinare. Eu sunt cea mai puternică armă de pe o navă plină cu războinici, iar ei habar nu au.

Le lăsăm impresia că suntem slabi pentru că așa vrem. Shade se referea la cei din Garda Stacojie și le explica motivele. Acum mă întreb dacă nu cumva încerca să transmită un mesaj. Ca acele cuvinte ascunse într-o scrisoare de demult.

Cabina lui Cal este la capătul celălalt al mersivului, izolată de zarva din restul vasului. Ușa este mascată aproape cu totul de o împletitură de țevi și de lăzi goale cu etichete pe care scrie *Archeon*, *Haven*, *Corvium*, *Golful Portuar*, *Delphie*, ba chiar și *Belleum*, mai la sud de Piedmont. Nu am de unde să știu ce a fost în lăzi, dar numele orașelor argintii îmi dau fiori pe șira spinării. Farley vede că mă holbez la lăzi, dar nu se obosește să-mi ofere detalii. Încă nu a ajuns să-mi facă destăinuiri, în ciuda înțelegerii noastre destul de precare în privința celor pe care ea îi numește „oameni cu sângenou“. Probabil din cauza lui Cal.

Uriașul generator care acționează nava îmi huruie sub tălpi și îmi vibrează în oase. Nu-mi place deloc senzația și strâmb din nas. Nu l-o fi întemnițat Farley pe Cal, dar nici amabilă cu el nu a fost. Mă îndoiesc că el a reușit să doarmă în zgomotul ăsta și zdruncinat în permanență.

– Îmi închipui că doar locul ăsta l-ai găsit, nu? o întreb eu, uitându-mă scârbită la spațiul strâmt.

Ea ridică din umeri și lovește puternic cu pumnul în ușă.

– Deocamdată prințul nu s-a plâns.

Nu suntem lăsate să așteptăm, deși eu aș fi dorit să am ceva timp la dispoziție ca să-mi vin în fire. Dar roata de pe ușă începe să se învârtească foarte repede. Balamalele din fier scrâșnesc asurzitor și Cal deschide ușa.

Nu mă mir să-l văd în picioare, chiar dacă rănile trebuie să-l doară cumplit. După ce s-a pregătit toată viața să devină războinic, probabil că e obișnuit cu rănile și cu vânătăile. Însă rănile din suflet nu se pricepe deloc să le ascundă. Îmi evită privirea și se uită drept la Farley,

care nu observă ori nu-i pasă câtuși de puțin de prințul cu inima sfărâmată. Și dintr-odată parcă rănile mele sunt mai ușor de îndurat.

– Doamnă căpitan Farley, spune el, de parcă Farley l-ar fi deranjat de la cină.

Afișează iritarea ca să-și mascheze durerile.

Pe Farley o enervează tonul lui și pufnește, chipurile ca să-și dea la o parte părul scurt din ochi.

– Nu mai spune, n-ai chef de musafiri? Ce lipsă de maniere din partea mea.

Mă bucur că nu l-am lăsat pe Kilorn să ne însoțească. S-ar fi purtat și mai urât, pentru că l-a detestat chiar din clipa când l-a văzut prima oară în Pilonii.

– Farley! scrâșnesc eu.

Opresc ușa cu mâna. Și, spre marea mea satisfacție și silă, ea se ferește de atingerea mea. Se înroșește până la rădăcina părului, rușinată de propriul comportament și de teama care a cuprins-o. În pofida exteriorului ei de persoană dură, Farley nu se deosebește de soldații din subordine. Și ei îi este frică de fetița cu fulgerele.

– Cred că ne descurcăm singuri.

Îi zvâcnește obrazul de furie – are nervi atât pe ea însăși, cât și pe mine. Dar este de acord să plece, pentru că astfel scapă de prezența mea. Îi aruncă lui Cal o ultimă privire ucigătoare, se răsucește pe călcâie, după care dispare. Câteva clipe pe culoarul navei mai răsună ordinele pe care le zbiară la oamenii ei.

Cal și cu mine privim lung în urma ei, apoi ne uităm la pereți, apoi la podea, apoi la picioarele noastre. Ne e teamă să ne privim unul pe altul. Ne e teamă să ne aducem aminte de ultimele zile. De ultima dată când ne-am întâlnit în prag, de lecțiile de dans, urmate de o sărutare furată. Parcă toate astea s-au petrecut într-o altă viață. *De fapt așa a și fost. A dansat cu Mareena, prințesa pierdută. Iar Mareena a murit.*

Însă au rămas amintirile ei. Ori de câte ori trec pe lângă el, ori de câte ori umărul meu îi atinge brațul puternic, îmi aduc aminte de parfumul și de gustul lui. Arșiță, lemn ars și fum, răsărit de soare. Dar nu și acum. Acum Cal are miros de sânge, pielea lui este rece ca gheața și îmi spun că nu mai vreau să-i simt niciodată gustul.

– S-au purtat frumos cu tine? deschid eu discuția cu un subiect simplu.

Nu trebuie decât să mă uit la cabina lui, strâmtă, dar curată, ca să aflu răspunsul. Dar trebuie să spun ceva ca să umplu tăcerea.

– Da, îmi răspunde, fără să se miște din prag.

Se gândește dacă să închidă ușa sau nu.

Privirea mi se oprește pe panoul desfăcut din perete, în spatele căruia se vede o încâlceală de cabluri și de comutatoare. Cal se apucase de meșterit.

– Crezi că-i bine? Dacă e vreun cablu defect…

La auzul vorbelor mele, schițează un zâmbet firav, dar încurajator.

– M-am jucat cu circuitele electrice jumătate din viață. Nu te îngrijora, știu ce fac.

Amândoi ne prefacem că nu am sesizat sensul dublu al spuselor lui.

Se hotărăște în sfârșit să închidă ușa, dar nu o încuie. Se sprijină cu o mână de peretele metalic. Ține degetele răsfirate, ca și cum ar căuta ceva de care să se agațe. La mână îi sclipește brățara care scoate flăcări – argintiu lucios pe cenușiu mat. Îmi observă privirea și își trage în jos mâneca însângerată. Nimănui nu i-a dat prin cap să-i aducă niște haine curate.

– Cât timp nu mă arăt la față, cred că nimeni nu va avea vreo problemă cu mine, spune el, întorcându-se să meșterească la panoul electric. E plăcut așa.

Dar tonul îi sună nesincer, gluma este găunoasă.

– O să am grijă ca lucrurile să rămână așa. Dacă asta vrei, adaug eu repede.

Adevărul este că habar n-am ce anume vrea acum Cal. *În afară de răzbunare. Singura dorință pe care o mai împărtășim.*

Pare amuzat când ridică din sprâncene către mine.

– Nu mai spune? Fetița cu fulgerele a ajuns la conducere?

Nu-mi dă ocazia să-i răspund la ironie și se apropie de mine dintr-un singur pas.

– Am sentimentul că ești la fel de încolțită ca mine, continuă el, mijind ochii. Doar că tu nu-ți dai seama.

Mă înroșesc la față – de furie și de rușine.

– Încolțită? Nu eu mă ascund într-o debara.

– Nu. Ești prea ocupată să faci pe grozava.

Se apleacă spre mine și simt cum reînvie între noi vechea flacără.

– *Din nou.*

O parte din mine vrea să-l pălmuiască.

– Fratele meu *niciodată* n-ar…

– Și eu am crezut că fratele meu „*niciodată* n-ar“ și uite unde am ajuns amândoi! strigă el mânios, desfăcând brațele.

Vârfurile degetelor lui ating pereții opuși ai acestei închisori unde a fost aruncat. *Unde eu l-am aruncat*. Și m-a închis și pe mine împreună cu el, fie că știe, fie că nu.

O căldură dogoritoare emană din corpul lui și trebuie să mă dau puțin înapoi. Nu-i scapă reacția mea și se tempereaza. Lasă brațele jos și își pleacă privirea.

– Scuze! mormăie el, îndepărtându-și de pe frunte o buclă de păr negru.

– Nu trebuie să-mi ceri scuze. Nu merit.

Se uită pieziș la mine cu ochii lui mari și întunecați, dar nu mă contrazice.

Profit de acest respiro și mă sprijin de perete. Spațiul dintre noi pare gura căscată a unui monstru.

– Ce știi despre un loc numit Tuck?

Îmi este recunoscător că am schimbat subiectul și se străduiește să-și recapete stăpânirea de sine. Reintră în rolul de prinț.

– Tuck? repetă el, dus pe gânduri.

Se încruntă, iar între sprâncenele lui groase și negre apare o cută adâncă. Cu cât întârzie să vorbească, cu atât mai bine mă simt eu. Dacă el nu a auzit de insula aia, atunci este puțin probabil să știe și alții de ea.

– Acolo mergem?

– Da.

Așa cred. Și îmi aduc aminte îngrozită de lecțiile dure pe care mi le-a dat Julian la curte și în arenă. *Oricine poate trăda pe oricine.*

– Așa spune Shade.

Cal are delicatețea să nu-mi sporească îndoielile.

– Cred că-i o insulă, spune el în cele din urmă. Una dintre insulele din larg. Nu face parte din Norta. Dar nu-i nimic deosebit la ea, nimic care să fi justificat construirea unei așezări omenești sau a unei baze militare, nici măcar în scop de apărare. N-am fi avut ce apăra. De jur împrejur nu-i decât ocean.

Parcă mi se ridică o greutate de pe umeri. Înseamnă că deocamdată vom fi în siguranță.

– Bine, e bine.

– Fratele tău seamănă cu tine.

Nu este o întrebare.

– E diferit.

– Așa este.

Ce altceva aș putea spune?

– Și acum se simte bine? Îmi amintesc că a fost rănit.

Chiar și fără o armată în spate, Cal rămâne un general care se îngrijește de soldații și de răniții lui.

– Se simte bine, mulțumesc. A încasat câteva gloanțe care îmi fuseseră destinate mie, dar acum e bine și se reface.

Când pomenesc de gloanțe, Cal tresare și se uită în sfârșit la mine. Privirea îi zăbovește pe obrajii mei zgâriați și pe sângele uscat din jurul urechilor.

– Și tu?

– Mi-a fost și mai rău.

– Da, amândurora ne-a fost.

Ne cufundăm în tăcere. Nu îndrăznim să spunem mai multe. Dar continuăm să ne holbăm unul la celălalt. Și brusc, prezența lui mi se pare de nesuportat. Însă nu vreau să plec.

Mersivul are alte planuri.

Simt sub tălpi cum se cutremură generatorul, schimbându-și ritmul.

– Aproape am ajuns, șoptesc eu când simt cum electricitatea se retrage din anumite părți ale navei.

Cal nu simte nimic, nu e în stare să simtă așa ceva, dar nu-mi pune la îndoială instinctele. Mi-a cunoscut talentul pe propria-i piele, știe de ce sunt în stare mai bine decât oricine de la bordul mersivului ăsta. De fapt, știe ce pot mai bine decât familia mea. Deocamdată, cel puțin. Mă așteaptă cu toții pe insulă – mama, tata, Gisa, băieții. Îi voi revedea curând. Sunt aici. Sunt *în siguranță.*

Nu știu însă cât voi rămâne împreună cu ei. Dacă vreau să fac ceva în privința acelor oameni deosebiți, cu sângenou, nu am cum să stau prea mult pe insulă. Va trebui să mă întorc în Norta, cu oamenii și cu armele pe care mi le va da Farley, ca să încerc să-i găsesc. Deja am început să cred că va fi imposibil. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Dar nu-mi pot împiedica mintea să fiarbă, alergând încolo și-ncoace, alcătuind un plan.

Deasupra noastră se pornește o alarmă și concomitent o lumină galbenă se aprinde deasupra ușii lui Cal.

– Uimitor! îl aud murmurând și îmi dau seama că atenția i-a fost distrasă de mașinăriile din jur.

N-am nici cea mai mică îndoială că a vrut să le studieze, dar nu-i loc aici pentru capriciile prințului curios. Băiatul care s-a îngropat în manuale tehnice și care a construit o motocicletă de la zero nu are loc în lumea asta. *L-am omorât și pe el, la fel cum am omorât-o pe Mareena.*

În ciuda vocației pentru mecanică a lui Cal și a simțurilor mele electrice, nu avem nici cea mai mică idee despre ce va urma. Când mersivul își ridică botul din adâncul oceanului, se înclină întreaga cabină. Mișcarea ne ia prin surprindere și ne dezechilibrează. Ne izbim unul de celălalt și de perete. Ni se ating rănile, provocându-ne gemete de suferință. Cel mai mult mă doare faptul că îl ating, amintirea îmi săgetează inima, dar reușesc să mă îndepărtez repede.

Îmi masez una dintre multele vânătăi, mormăind:

– Unde-i Sara Skonos când ai nevoie de ea?

Îmi doresc să fie aici tămăduitoarea de piele care ne-ar putea vindeca pe amândoi. Cu o singură atingere ne-ar alunga durerile și am fi iar în formă.

Suferința schimonosește chipul lui Cal, dar nu rănile îl dor.

Bravo, Mare! Bună treabă ai făcut pomenind de femeia care știa că mama lui a fost ucisă de regină. Femeia pe care nu o credea nimeni.

– Îmi pare rău, n-am vrut…

Îmi face semn că e în regulă și reușește să se ridice ținându-se de perete.

– Nu-i nimic. Ea…

Vocea îi sună răgușit.

– Nu am ascultat-o. Nu am *vrut* să o ascult. Asta a fost greșeala mea.

Am văzut-o o singură dată pe Sara Skonos, atunci când Evangeline aproape mă dăduse în vileag în timpul antrenamentului. Julian a chemat-o – Julian, care era *îndrăgostit* de ea – și a urmărit-o cum mi-a vindecat chipul însângerat și spatele învinețit. Avea ochii triști și fața suptă. Nu mai avea limbă. I-o tăiaseră, pentru că o criticase pe regină, pentru că rostise un adevăr pe care nimeni nu cuteza să-l creadă. *Elara a ucis-o pe mama lui Cal, Coriane, Regina Cântăreață. Sora lui Julian, cea mai bună prietenă a Sarei. Și nimănui nu i-a păsat. Le era mult mai ușor să privească în altă parte.*

Și Maven a fost de față atunci și o detesta pe Sara din toate fibrele ființei lui. Acum știu că era o fisură în scutul său, prin care se vedea cine era el cu adevărat, în spatele tuturor vorbelor atent meșteșugite și a zâmbetelor binevoitoare. Nici Cal și nici eu nu ne-am dat seama cum era omul din fața noastră.

Probabil că Sara este acum moartă, cum mort este și Julian.

Și dintr-odată simt că nu mai pot suporta nici pereții metalici, nici zgomotul și nici pocnetele din urechi.

– Trebuie să scap de-aici.

Cabina este înclinată într-un unghi bizar, capul îmi țiuie, dar picioarele mele știu ce au de făcut. Nu au uitat noroiul din Pilonii, nopțile petrecute pe alei, cursele cu obstacole din timpul antrenamentului. Forțez ușa și o deschid, gâfâind ca în pragul înecului. Nu mă ajută aerul stătut și filtrat al mersivului. Am nevoie să simt mireasmă de copaci, de apă, să simt parfumul

ploilor de primăvară, aroma arșiței verii sau a primei ninsori. Am nevoie de *ceva* care să-mi amintească de lumea de dincolo de conserva asta de tablă în care mă sufoc.

Cal mă lasă să o iau înainte și vine după mine cu pași înceți și greoi. Nu încearcă să mă ajungă, ci vrea să-mi acorde mai multă libertate. Ce m-aș bucura dacă și Kilorn ar proceda la fel!

Pentru că uite-l cum vine din capătul culoarului, ținându-se de roțile de deschidere a ușilor și de mânerele din pereți. Surâsul îi dispare de pe buze la vederea lui Cal și nu este înlocuit de o grimasă furioasă, ci de un rictus de indiferență rece. Probabil își închipuie că, dacă se va simți ignorat, prințul se va enerva mai tare decât în fața unei ostilități vădite. Ori poate Kilorn nu vrea să pună la încercare un aruncător de flăcări uman într-un spațiu atât de strâmt.

– Ne ridicăm la suprafață, anunță el când ajunge lângă mine.

Mă apuc mai strâns de grilajul din apropiere.

– Nu mai spune?

Kilorn rânjește și se sprijină de peretele din față. Își proptește picioarele în stânga și-n dreapta mea, mare provocare, ce să zic! Simt în spate căldura lui Cal, dar se pare că și prințul a ales calea indiferenței și nu spune nimic.

N-am de gând să fiu un pion în jocul lor prostesc. Mi-a ajuns cât am fost folosită.

– Ce mai face fata aia, cum o cheamă? Lena?

Numele îl lovește pe Kilorn ca o palmă puternică. Rânjetul i se ofilește, colțul gurii i se lasă în jos.

– Cred că face bine.

– Mă bucur, Kilorn, spun eu și îl bat pe umăr prietenește, dar cu un aer de superioritate.

Diversiunea funcționează perfect.

– E bine să ne facem prieteni.

Mersivul se îndreaptă sub noi, dar nu se poticnește nimeni. Nici măcar Cal, care nu are nici pe departe echilibrul meu sau obișnuința de a naviga a lui Kilorn, dobândită cu greu pe o barcă de pescari. E încordat ca un cablu și așteaptă să iau eu inițiativa. Ideea că un prinț se lasă pe mâinile mele ar trebui să-mi stârnească râsul, dar îmi este mult prea frig și mă simt mult prea istovită ca să mai fac și altceva în afară de a merge înainte.

Așa că înaintez pe culoar, cu Kilorn și cu Cal în urma mea, către oamenii strânși lângă scara pe care am coborât noi aici. Mai întâi sunt urcați răniții, întinși pe tărgi improvizate. Farley, cu uniforma încă și mai murdară decât o văzusem eu, coordonează ieșirea. Arată sinistru: ține o seringă între dinți și se tot apleacă să mai aranjeze bandajele celor care sunt transportați pe lângă ea. Unora le mai face câte o injecție ca să-i ajute să suporte durerea ridicării prin tubul ăla îngust. Ultimul este Shade. Se sprijină greoi de cei doi străjeri care l-au tachinat mai devreme pe Kilorn, amintindu-i de infirmieră. Aș putea să-mi fac loc ca să ajung la el, dar nu ar fi o treabă prea ușoară, pentru că înghesuiala este mare, iar eu nu vreau să se uite iarăși toată lumea la mine. Fratele meu încă nu și-a recăpătat puterile și nu se poate teleporta, așa că șchiopătează. Roșește de furie atunci când Farley îl leagă de o targă. Nu aud ce îi spune, dar se pare că vorbele ei îl calmează cât de cât. Ba chiar îi face semn că nu are nevoie de injecție, nu strânge din dinți și nici nu se vaită de durere atunci când este urcat pe scară. După ce Shade ajunge cu bine sus, lucrurile încep să se desfășoare mai rapid. Unul după altul, oamenii suie scara, eliberând încet culoarul. Mulți dintre ei sunt infirmieri, bărbați și femei, pe care îi recunosc după uniformele albe, mai mult sau mai puțin pătate de sânge.

Nu mă prefac că aș fi o mare doamnă și nu-i poftesc pe alții să mi-o ia înainte. În fond, mergem cu toții în același loc. Așa că, atunci când ajung în dreptul scării, mă și reped să o urc. Cal mă urmează și oamenii se dau la o parte din calea noastră. Se trag un pas înapoi, unii chiar se împleticesc ca să ne facă loc. Numai Farley nu se clintește și nu-și ia mâna de pe scară. Spre marea mea surpriză, ne salută cu un semn din cap. Pe *amândoi.*

Asta ar fi trebuit să-mi dea de bănuit.

Urc treptele și mă ard toți mușchii, solicitați atât de mult în Naercey, în arenă și în momentele când am fost luată prizonieră. De deasupra se aude un fel de urlet straniu, dar nu mă descurajează câtuși de puțin. Trebuie să ies din mersiv. Cât mai repede.

Mă uit o ultimă dată înapoi și imaginea mersivului este stranie. Stă înclinat și parcă dă să se răstoarne peste Farley și să se prăbușească peste punctul medical. Acolo se mai află răniți, nemișcați sub păturile lor. *Ba nu, nu sunt răniți*, îmi dau eu seama. *Sunt morți.*

Mai sus pe scară se aude zgomotul vântului și picură puțină apă. Până ajung sus, la cercul de întuneric, presupun că n-am de ce să-mi fac griji. Însă acolo mă surprinde o furtună atât de puternică, încât picăturile de ploaie cad oblic, fără să nimerească prea mult din tubul de metal și scara dinăuntru. Dar mă lovesc peste obrajii zgâriați și mă udă până la piele în doar câteva secunde. *Furtună de toamnă*. Deși nu-mi amintesc vreo furtună atât de violentă ca aceasta. Parcă vântul suflă prin mine și îmi umple gura cu apă de ploaie și cu apă sărată din ocean. Din fericire, mersivul este bine ancorat de un doc pe care de-abia îl văd și astfel reușește să se împotrivească clocotului valurilor cenușii.

– Pe aici! îmi strigă în ureche o voce cunoscută, călăuzindu-mă de la scară pe coca mersivului, alunecoasă din pricina apei.

Din cauza întunericului, nu-l văd bine pe soldatul care mă ghidează, dar vocea și silueta masivă sunt ușor de recunoscut.

– Bree!

Îl apuc de mână, fericită să simt bătăturile din palma fratelui meu mai mare. Se mișcă aidoma unei ancore, lent și greoi, și mă ajută să cobor de pe mersiv pe doc. Nici aici nu-i mult mai bine, pe metalul mâncat de rugină, dar drumul duce spre uscat și doar asta mă interesează acum. Să ajung pe uscat și la *căldură,* să-mi alin suferința provocată de adâncurile reci ale oceanului și de amintirile mele.

Pe Cal nu-l ajută nimeni să coboare de pe mersiv, dar se descurcă și singur. Și acum are grijă să nu se apropie de mine și ne urmează la o distanță respectuoasă. Sunt convinsă că nu a uitat prima lui întâlnire cu Bree, din Pilonii, când fratele meu numai politicos nu a fost cu el. Adevărul este că nimeni din familia Barrow nu l-a agreat pe Cal, în afară de mama și, poate, de Gisa. Dar la vremea respectivă nu știau cine este. Cu siguranță că întâlnirea de acum va fi una interesantă.

Din cauza furtunii, insula Tuck nu se vede prea bine, însă îmi dau seama că este mică, acoperită cu dune și cu ierburi înalte care se mișcă la fel de agitat ca valurile. Un fulger în larg luminează o clipă noaptea, arătându-ne cărarea din fața noastră. Pentru că acum ne aflăm în spațiu deschis și nu ne mai îngrădesc pereții mersivului sau ai trenului subteran, văd că suntem mai puțin de treizeci de oameni, cu tot cu răniți. Ne îndreptăm către două clădiri din beton, mai mult late decât înalte. Pe dealurile blânde din jur se disting câteva construcții care par a fi cazemate sau cazărmi. Dar nu-mi pot da seama ce se află în spatele lor. Un alt fulger, acum mai aproape de noi, îmi stimulează nervii într-un mod absolut încântător. Bree are impresia că mi-ar fi frig și mă cuprinde cu brațul lui greu pe după umeri, trăgându-mă mai aproape de el. Mi-e greu să merg din cauza greutății lui, dar rezist.

De-abia aștept să ajungem la capătul docului. Curând voi fi la adăpost, în clădire, unde nu plouă și podeaua nu se leagănă sub tălpi și unde îmi voi revedea familia după o despărțire mult prea lungă. Perspectiva aceasta mă entuziasmează și trec în pas mai vioi prin mulțimea de oameni uzi. Infirmierii îi suie pe răniți într-un mijloc vechi de transport, cu remorca acoperită cu o pânză impermeabilă. Precis că și vehiculul ăsta a fost furat, la fel ca toate celelalte de-aici. Cele două clădiri sunt niște depozite; ușile sunt deschise și înăuntru se văd alte mijloace de transport. Mai sunt și câteva ambarcațiuni legate de doc și care se leagănă tare pe valurile zbuciumate de furtună. Nimic nu se potrivește cu nimic – mijloace de transport

vechi, de diverse dimensiuni; bărci noi și lustruite, unele argintii, altele negre, una verde. Furate sau luate cu forța, ori și una, și alta. Recunosc pe una dintre ambarcațiuni cenușiul mat și albastrul limpede, care sunt culorile marinei din Norta. Insula Tuck îmi pare o variantă mult mai întinsă a vechii furgonete a lui Will Whistle, plină cu tot felul de obiecte obținute prin negoț cinstit sau prin furtișaguri.

Vehiculul cu răniții pornește înainte să ajungem și noi la el, înfruntând ploaia pe drumul nisipos. Doar mersul leneș al lui Bree mă împiedică să-mi iuțesc pașii. Nu-l îngrijorează starea lui Shade și nici ce anume ne așteaptă pe culmea colinei, așa că încerc să îi urmez exemplul.

Însă Cal nu-mi împărtășește sentimentele și se grăbește să ajungă lângă mine. Mi se pare că arată foarte palid și speriat – poate din cauza furtunii sau a întunericului, ori poate doar din cauza sângelui său argintiu.

– Nu se poate să dureze, șoptește el ca să-l aud numai eu.

– Ce zici tu acolo, prințule? răcnește Bree.

Îi dau un ghiont în coaste, dar nu reușesc decât să-mi învinețesc cotul.

– Nu contează, vom afla curând.

Tonul lui este mai rău decât cuvintele. Rece și brutal, nu este deloc tonul fratelui meu cel vesel din trecut. Și pe el l-a schimbat Garda.

– Despre ce vorbești, Bree?

Dar Cal și-a dat deja seama și se oprește brusc, cu ochii la mine. Vântul îi ciufulește părul, i-l lipește de frunte. Ochii lui ca bronzul se întunecă de teamă și mie mi se strânge stomacul când îl văd așa. *Nu din nou,* mă rog eu. *Spune-mi că n-am intrat într-o altă capcană.*

Unul dintre depozite se conturează amenințător în spatele lui. Ușile se deschid larg pe balamalele straniu de tăcute. Soldați, mult prea mulți ca să-i pot număra, ies în același timp de-acolo, ordonați ca o armată, cu armele pregătite și cu ochii strălucind în ploaie. Conducătorul lor seamănă cu un fior din Casa Gliacon – același păr blond, bătând în alb, aceeași atitudine rece ca gheața. Însă acesta are sângele la fel de roșu ca al meu – unul dintre ochi îi este acoperit de o pată stacojie și sângerează sub cristalin.

– Ce înseamnă asta, Bree?! urlu eu, repezindu-mă furioasă la fratele meu.

Însă el, în loc să-mi răspundă, mă apucă strâns de mâini. Și mă imobilizează, folosindu-și toată puterea ca să mă împiedice să mă eliberez. Dacă nu ar fi vorba de el, i-aș trage un fulger de nu

s-ar vedea. Însă îmi este frate. Și nu-i pot face una ca asta. *Nu vreau.*

– Bree, *dă-mi drumul!*

– Nu-i vom face niciun rău, îmi spune el.

Și repetă:

– Nu-i vom face niciun rău, ai cuvântul meu!

Deci cușca pe care au pregătit-o nu-i pentru mine. Însă asta nu mă calmează deloc. Mai degrabă mă înfurie și mă aduce la disperare.

Mă uit în spate și văd că pumnii lui Cal sunt în flăcări. Stă cu brațele întinse în fața bărbatului cu ochiul însângerat.

– Ei? mormăie el sfidător, mai curând ca o fiară decât ca un om.

Ca o fiară încolțită.

Prea multe arme, chiar și pentru Cal. Îl vor împușca, dacă trebuie. Se poate ca acesta să fie și scopul. O scuză ca să-l ucidă pe prințul cel decăzut. O parte din mine, cea mai mare parte din mine, știe că ar fi îndreptățiți să o facă. Pentru că el a vânat neabătut Garda Stacojie, fiind principalul responsabil pentru moartea lui Tristan, sinuciderea lui Walsh și schingiuirea lui Farley. Soldații au ucis la ordinele lui, nimicind cea mai mare parte din forțele rebele conduse de Farley. Și cine știe pe câți i-a trimis la moarte sigură pe front, câți roșii a dat la schimb pentru câțiva kilometri nenorociți din Ținutul Lacurilor. Nu este loial cauzei noastre. Reprezintă un pericol pentru Garda Stacojie.

Dar, ca și mine, și el este o armă, una pe care o putem folosi în viitor. O putem pune în slujba celor cu sângenou, împotriva lui Maven. O torță care ne-ar ajuta să risipim întunericul.

– N-are scăpare, Mare.

E Kilorn, care și-a ales cel mai prost moment să se furișeze lângă mine. Îmi șoptește la ureche, de parcă apropierea lui m-ar putea influența în vreun fel.

– O să moară dacă încearcă să se opună.

Raționamentul lui este greu de ignorat.

– În genunchi, Tiberias, spune bărbatul cu ochiul însângerat, pășind cutezător către prințul aprins ca o văpaie.

Din focul lui se înalță aburi, de zici că furtuna încearcă să-l stingă.

– Mâinile la ceafă!

Cal nu se supune, dar tresare atunci când i se spune pe numele de botez. Rămâne în picioare neclintit, puternic, mândru, deși știe că lupta este pierdută. Pe vremuri s-ar fi predat, ar fi încercat să-și salveze pielea. Acum crede că pielea asta nu are nicio valoare. Și se pare că doar eu sunt de altă părere.

– Cal, fă ce-ți spune.

Vântul îmi poartă vocea până departe, așa că mă aude tot depozitul. Și mă tem că mi-ar putea auzi și bătăile puternice și speriate ale inimii.

– *Cal.*

Foarte încet, în silă, ca o statuie care se năruie, Cal se lasă în genunchi, iar focul sfârâie și se stinge. La fel a făcut și ieri, când a îngenuncheat lângă trupul decapitat al tatălui său.

Bărbatul cu ochiul însângerat rânjește. Dinții îi sclipesc răutăcios în noapte. Se uită în jos la Cal, savurând imaginea unui prinț la picioarele lui. Savurând sentimentul de *putere* pe care i-l dă această imagine.

Însă eu sunt fetița cu fulgerele și omul ăsta habar n-are ce înseamnă adevărata putere.

CINCI

Încearcă toți să mă convingă că așa este cel mai bine, dar pretextele lor jalnice ajung la urechi neînțelegătoare. Kilorn și Bree epuizează rapid toate argumentele pe care le-au primit.

Cal este periculos, chiar și pentru tine. Dar eu știu mai bine decât oricine că nu mi-ar face niciodată rău. Nici măcar atunci când avea tot dreptul, nu mi-a dat niciun motiv să mă tem de el.

Este unul de-al lor. Nu putem avea încredere în el. După ce Maven i-a răpit moștenirea și i-a pătat reputația, Cal nu ne mai are decât pe noi acum, chiar dacă încă refuză să recunoască asta.

Valorează mult. Este general, prinț de Norta, cel mai căutat om din regat. Afirmația asta mă face să șovăi și îmi trezește un sentiment de spaimă. Dacă bărbatul cu ochiul plin de sânge se hotărăște să-l folosească pe Cal împotriva lui Maven – să-l dea la schimb sau să-l ucidă –, voi face tot ce-mi stă în putere să-l împiedic. Îmi voi folosi întreaga influență, întreaga *forță,* dar nu știu dacă va fi de-ajuns.

Așa că mă mulțumesc să dau încet din cap la vorbele lor, prefăcându-mă că aș fi de acord. Prefăcându-mă că aș putea fi controlată. Prefăcându-mă că aș fi *neputincioasă.* Am avut dreptate. Shade m-a mai avertizat și înainte. Încă o dată și-a dat seama că se va schimba cursul evenimentelor înainte ca acestea să se producă. Cal este putere pură, foc produs de carnea omenească, creatură de temut care trebuie înfrântă. Iar eu sunt fulger. Oare ce vor încerca să-mi facă și mie, dacă nu joc așa cum mi se cântă?

Încă nu am intrat într-o altă temniță, nu, nu încă, dar deja simt cum cheia amenință să se

răsucească în ușă. Din fericire, am ceva experiență în domeniul ăsta.

Bărbatul cu ochiul însângerat și oamenii lui îl duc pe Cal în depozit. Nu-i prost, nu încearcă să-i lege mâinile. Însă soldații sunt vigilenți și își țin armele ațintite asupra lui, păstrând cu prudență distanța, pentru ca nu cumva să fie prăjiți din cauza cutezanței lor. Eu nu pot face nimic altceva decât să mă uit după ei, cu ochii mari, dar cu gura zăvorâtă, până când ușile depozitului se închid, despărțindu-ne din nou. Nu-l vor ucide dacă nu le dă motiv. Și nu pot decât să sper din tot sufletul că va fi cuminte.

– Purtați-vă frumos cu el, îi șoptesc eu lui Bree.

Îl simt cum dogorește. Cu toată ploaia rece de iarnă, parcă ar fi un furnal. Anii lungi de luptă pe frontul de nord l-au făcut imun la frig și la umezeală. Îmi aduc aminte de vorbele tatălui nostru. *Războiul nu se termină niciodată.* Am aflat și eu asta pe pielea mea, deși războiul meu este diferit de al lui.

Bree se face că nu mă aude și mă grăbește să părăsim docul. Kilorn vine în urma noastră, foarte aproape, ba chiar mă și calcă pe călcâie o dată sau de două ori. Aș vrea să-i dau una, dar reușesc să mă stăpânesc și mă concentrez asupra treptelor din lemn pe care trebuie să le urcăm ca să ajungem la cazarma de pe colină. Treptele sunt deteriorate, tocite de nenumăratele picioare care au pășit pe ele. *Câți le-or fi urcat?* mă întreb eu. *Câți mai sunt aici?*

Ajungem în vârful dealului și, când mă uit la insula întinsă în fața noastră, văd că baza militară este mai mare decât îmi închipuiam eu. Cazarma de pe creastă este doar una dintre cele douăsprezece pe care le observ acum, înșirate pe două rânduri și separate de o curte lungă, acoperită cu beton, netedă și bine întreținută, nu cum sunt treptele sau docul. Pe mijlocul ei este trasată cu vopsea o dungă albă, perfect dreaptă, care se pierde în noaptea furtunoasă. Dar habar nu am încotro duce.

Încremenită din cauza vijeliei, insula este cufundată în tăcere. Presupun că atunci când va veni dimineața, când se va opri ploaia și se va risipi întunericul, voi vedea baza în toată splendoarea ei și voi reuși, în cele din urmă, să înțeleg cu ce fel de oameni am de-a face. Am căpătat prostul obicei de a-i subestima pe ceilalți, mai cu seamă pe cei din Garda Stacojie.

La fel ca în cazul lui Naercey, și insula Tuck este mai mult decât pare la prima vedere.

Mi-a intrat în oase frigul pe mersiv și apoi în ploaia rece și nu mă încălzesc nici atunci când intru în cazarma pe zidul căreia cineva a scris un „3“ mare cu vopsea neagră. Mi-a înghețat până și inima de frig. Dar îmi iubesc prea mult părinții ca să-i las să vadă cum mă simt. Măcar atâta lucru le datorez. Trebuie să creadă că sunt bine, sănătoasă, că nu sufăr din cauza situației lui Cal și a calvarului îndurat la palat, apoi în arenă. Iar membrii Gărzii trebuie să creadă că

mă aflu de partea lor – bucuroasă că sunt în „siguranță”.

Și nu sunt? Nu am jurat credință lui Farley și Gărzii Stacojii?

La fel ca mine, și ei cred că va veni curând sfârșitul perioadei când doar argintiii pot fi regi și doar roșiii pot fi sclavi. Și-au sacrificat soldați *pentru* mine, *din cauza* mea. Ei sunt *aliații* mei, camarazii mei de arme, frații și surorile mele, însă bărbatul cu ochiul însângerat mă pune pe gânduri. El nu este Farley. O fi ea severă și încăpățânată, dar știe prin ce am trecut. Cu Farley se poate discuta rațional. Mă îndoiesc că rațiunea ocupă vreun loc în mintea bărbatului cu ochiul însângerat.

Kilorn este curios de tăcut. Tăcerea asta nu ne caracterizează deloc. Obișnuim să trăncănim mereu, aruncându-ne insulte, tachinându-ne sau, în cazul lui, îndrugând prostii. Nu ne stă în fire să tăcem atunci când suntem împreună, însă acum se vede treaba că nu avem nimic să ne spunem. El știe ce intenții au ei cu Cal și a fost de acord. Mai rău, nici măcar nu mi-a spus. Iar gândul ăsta mă năucește, îmi amorțește emoțiile, parcă ar fi un zumzet electric în aer.

Bree nu observă răceala dintre noi, dar nici nu mă așteptam să o facă. Pe lângă faptul că este un naiv simpatic, fratele meu mai mare a plecat de acasă când eu eram un năpârstoc de fată de treisprezece ani, care nu se gândea decât la distracții, nu la datorie, și nu prevestea prin nimic duritatea tinerei în care s-a transformat. Bree nu mă cunoaște așa cum sunt acum, pentru că nu ne-am mai văzut de cinci ani. Însă nu e mai puțin adevărat că viața mea s-a schimbat cel mai mult în ultimele două luni. Și doar doi oameni au fost alături de mine când s-a întâmplat asta. Primul este prizonier, iar al doilea poartă o coroană pătată cu sânge.

Orice om rațional ar spune că cei doi îmi sunt dușmani. Da, este ciudat că dușmanii mă cunosc cel mai bine și că familia mea nu mă cunoaște deloc.

Bine măcar că este cald în cazarma luminată, cu plafonul înțesat de cabluri. Pereții groși din beton transformă coridorul într-un labirint fără indicatoare care să-ți arate drumul. Toate ușile de culoarea oțelului, absolut banale, sunt închise, însă unele poartă semne care dau de înțeles că există cineva în spatele lor. Câteva fire de iarbă, din aceea care crește pe țărmuri, împletite și legate de o clanță; un colier spart, aruncat pe un prag, și tot așa. Aici nu stau doar soldații de temut, ci și refugiații din Naercey și din cine știe ce alte locuri. După ce a fost promulgată legea botezată Măsurile, pe care eu însămi am citit-o cu voce tare, mulți membri ai Gărzii și roșii au fugit de pe continent. Cum să fi rămas, când erau amenințați cu înrolarea forțată sau chiar cu condamnarea la moarte? *Dar cum au reușit să scape? Și cum au reușit să ajungă aici?*

Altă întrebare pe care s-o adaug la cele foarte multe care mă frământă.

În ciuda gândurilor care nu-mi dau pace, am grijă să țin minte drumul pe care mă duce fratele

meu. La dreapta aici, unu, două, trei coturi, la stânga pe lângă ușa pe care este scrijelit cuvântul „PRERIE“. Mă întreb într-o doară dacă nu cumva a luat-o dinadins pe un drum ocolit, însă știu că Bree nu-i suficient de isteț ca să recurgă la asemenea stratagemă. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare. Shade n-ar fi avut nicio problemă să facă pe șmecherul, dar nu și Bree. Acest frate al meu este forță brută, un bolovan pornit la vale, dar pe care îți este ușor să-l eviți. Și el este membru al Gărzii; a scăpat de o armată doar ca să se înroleze în alta. Și, judecând după felul în care m-a imobilizat pe doc, înseamnă că este loial doar Gărzii și nimănui altcuiva. Probabil că Tramy s-ar purta la fel, pentru că el a fost mereu gata să urmeze exemplul fratelui nostru mai mare. Numai Shade are bunul-simț să caște bine ochii și să stea în expectativă până când își va da seama ce fel de soartă ne așteaptă pe noi, cei cu *sângenou.*

Ușa din fața noastră este întredeschisă, ca și cum ne-ar aștepta. Nu am nevoie să-mi spună Bree că aici este cabina familiei noastre, pentru că văd și singură o cârpă purpurie legată de clanță. Este destrămată la capete și brodată stângaci. Fulgere din ață scapără de-a lungul ei, un simbol care nu le aparține nici roșiilor, nici argintiilor, ci este *al meu.* O combinație între culorile Casei Titanos, masca mea și fulgerul care se aprinde în mine, scutul meu.

Ne apropiem și din spatele ușii se aude zgomot de roți. Mă năpădește un val de căldură: aș recunoaște oriunde sunetul făcut de scaunul cu rotile al tatălui meu.

Bree nu bate în ușă. Știe că toată lumea este trează și mă așteaptă.

Cabina aceasta este mai spațioasă decât cea de pe mersiv, dar tot mică și înghesuită. Dar măcar ai pe unde să te miști și sunt paturi suficiente pentru membrii familiei Barrow, ba chiar există și o zonă liberă lângă ușă. Unica fereastră se află pe peretele opus, aproape de tavan, și este închisă bine din cauza ploii. Prin ea se vede că cerul s-a mai luminat puțin. Zorii se apropie.

Da, zorii, îmi spun eu, măsurând cu privirea abundența de roșu. Eșarfe, cârpe, petice, steaguri, stindarde – complet roșii și atârnate de toți pereții. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aici se va ajunge. Pe vremuri, Gisa a cusut rochii pentru doamnele nobile argintii, iar acum migălește la steagurile Gărzii Stacojii, decorând toate suprafețele cu soarele rupt în două al Rezistenței. Cusăturile nu sunt regulate, modelele sunt prea simple, lucrătura nu-i deloc plăcută ochiului. Nici nu se compară cu minunățiile care i-au ieșit din mâini înainte. Și asta-i tot vina mea.

Gisa stă la o măsuță din metal, iar acul i-a încremenit în mâna schilodită și doar pe jumătate vindecată. O clipă se holbează la mine așa cum fac toți ceilalți. Mama, tata, Tramy, toți se holbează, dar nu o recunosc pe fata dinaintea lor. Ultima oară când m-au văzut eram o persoană care nu se putea controla – înșelată, slăbită, cu mintea rătăcită. Acum sunt rănită, duc cu mine povara vânătăilor și a trădărilor, dar știu cine sunt și ce trebuie să fac.

Nici în visurile mele cele mai îndrăznețe nu am sperat că voi deveni ceea ce sunt eu astăzi. Și realitatea asta mă sperie.

– Mare.

Ca prin vis aud vocea mamei. Numele meu îi tremură pe buze.

Este prima care vine să mă îmbrățișeze, la fel cum a făcut-o acasă, în Pilonii, când scânteile mele amenințau să ne distrugă casa. Dar nu mă ține în brațe cât mi-aș dori și se grăbește să mă conducă spre un scaun gol.

– Șezi, puiule, șezi, mă îndeamnă ea.

Puiule. De ani buni nu mi-a mai spus nimeni așa. Și mi se pare straniu să aud vorba asta mângâietoare tocmai acum, când numai copil nu mai sunt.

Mama îmi atinge cu sfială hainele cele noi, căutându-mi rănile de sub ele, de parcă ar fi în stare să vadă prin țesătură.

– Ești rănită, murmură ea, clătinând din cap. Nu-mi vine să cred că ți-au dat drumul după… după tot ce s-a întâmplat.

În sinea mea mă bucur că nu pomenește de Naercey, de lupta din arenă sau de ce a fost înainte de toate astea. Nu mă simt în stare să retrăiesc toate acele episoade. Este mult prea curând.

Tata își râde în barbă.

– Face ce vrea ea. Nu trebuie să-i dea nimeni *drumul.*

Își schimbă poziția și acum observ că părul îi este mai cărunt. Și a mai slăbit, parcă se pierde în scaunul ăla vechi.

– La fel ca Shade.

Shade este un subiect despre care putem vorbi cu ușurință.

– L-ați văzut? întreb eu, așezându-mă pe scaunul din metal rece.

Ce bine e să stai jos…

Tramy mai că se lovește cu capul de tavan când se scoală din patul lui îngust.

– Acum mă duc la infirmerie. Am vrut doar să văd dacă ești…

Bine este un cuvânt care nu mai face parte din vocabularul meu.

– …în regulă.

Nu pot decât să dau încet din cap. Mă tem că, dacă aș deschide gura, le-aș povesti tot. Despre chinuri, despre frig, despre prințul care m-a trădat și prințul care m-a salvat, despre oamenii pe care i-am ucis. Chiar dacă ei poate că știu deja ce s-a întâmplat, eu tot nu mă simt capabilă să-mi recunosc toate acțiunile. Nu mă simt în stare să le citesc pe chipuri dezamăgirea, sila, *teama* de mine. Ar fi mai mult decât aș putea eu să îndur în noaptea asta.

Bree mă bate pe umăr și apoi pleacă împreună cu Tramy. Kilorn rămâne, dar nu scoate nicio vorbă și se sprijină de perete, ca și cum ar vrea să se contopească cu el și să dispară de-aici.

– Ți-e foame? mă întreabă mama, trebăluind pe lângă un dulap improvizat. Am păstrat niște rații, dacă te interesează.

Clatin din cap, deși nici nu mai știu de când nu am mâncat. Sunt atât de obosită, încât nu mă pot gândi decât la somn.

Gisa înțelege cum mă simt și mă privește pe sub sprâncene. Își dă la o parte de pe frunte o șuviță de păr bogat și roșu, de aceeași nuanță ca sângele nostru.

– Trebuie să dormi.

Vorbește cu atâta siguranță, că mă întreb care dintre noi este sora mai mare.

– Lăsați-o să doarmă.

– Desigur, ai dreptate.

Și mama mă ridică de pe scaun și mă conduce spre un pat pe care se află mai multe perne decât pe celelalte. Dă păturile la o parte și mă ajută să mă întind. Nu mai am putere și o las să mă învelească și să mă îngrijească așa cum nu a mai făcut-o niciodată.

– Gata, puiule, dormi acum.

Puiule.

De zile bune nu m-am mai simțit în siguranță ca acum, înconjurată de oamenii pe care îi iubesc cel mai mult pe lumea asta și totuși parcă niciodată nu mi-a venit să plâng mai tare. Dar îmi stăpânesc lacrimile de dragul lor. Mă retrag în mine însămi și plâng acolo, unde nu mă vede nimeni.

Ațipesc repede, în ciuda luminii puternice din tavan și a șoaptelor celor din jur. Cel mai tare se aude vocea groasă a lui Kilorn, care a început să vorbească acum, când nu mai fac parte din ecuație.

– Vegheați-o.

Atât mai reușesc să aud înainte de a mă cufunda în întuneric.

La un moment dat în timpul nopții, pe când mă aflam undeva între somn și starea de trezie, îl simt pe tata că mă ia de mână. Nu ca să mă deștepte, ci doar ca să mă simtă aproape. Preț de o clipă, am impresia că este doar un vis și că mă aflu tot în celula de sub Circul Oaselor. Că evadarea, lupta din arenă, execuțiile nu au fost decât un coșmar pe care îl voi retrăi curând. Însă mâna tatei este caldă, noduroasă, familiară. Și îmi strâng degetele în jurul ei. Tata este aici, nu e un vis.

– Știu ce înseamnă să ucizi pe cineva, îmi șoptește el, cu ochii privind în gol – două puncte de lumină în bezna din cabina strâmtă.

Dar vocea lui este diferită de cea pe care o cunosc atât de bine, așa cum și el este diferit în momentul acesta. Este imaginea unui soldat care a supraviețuit prea mult în mijlocul unui război.

– Știu ce simți.

Încerc să spun și eu ceva. Încerc din răsputeri.

Dar îi dau drumul la mână și adorm.

De dimineață mă trezește mirosul sărat al aerului marin. Cineva a deschis geamul și cabina s-a umplut de adierea răcoroasă a toamnei și de lumina strălucitoare a soarelui. Furtuna s-a terminat. Nu deschid imediat ochii și încerc să mă amăgesc puțin. Acesta este pătuțul meu, vântul bate dinspre râu și singura alegere pe care o am de făcut este dacă să mă duc sau nu la școală. Însă gândul ăsta nu-mi aduce alinare. Chiar dacă aș putea, nu m-aș întoarce la viața aceea, oricât de ușoară era.

Am multe de făcut. Trebuie să mă ocup de lista lui Julian, să încep pregătirile pentru marea operațiune. Și, dacă am nevoie de Cal pentru asta, cine sunt ei să mă refuze? Cine ar fi în stare să se opună când este vorba despre salvarea tuturor acelor oameni de ștreangul lui Maven?

Ceva îmi spune că bărbatul cu ochiul însângerat ar putea s-o facă. Dar nu vreau să ascult.

Gisa se tolănește pe patul de vizavi de mine și culege cu mâna cea zdravănă câteva ațe de pe o bucată de pânză neagră. Nici nu se uită la mine când mă întind și îmi trosnesc oasele.

– Bună dimineața, *puiule!* îmi zice, fără să-și ascundă zâmbetul.

Pentru asta primește o pernă în nas.

– Nu începe, mormăi eu, deși sunt bucuroasă în sinea mea pentru gluma ei ironică.

Ce bine ar fi dacă și Kilorn s-ar purta la fel, dacă mi-ar mai aduce un pic aminte de băiețelul pescar pe care l-am cunoscut demult.

– Toți s-au dus la cantină. Se servește micul dejun.

– Unde-i infirmeria? o întreb eu, gândindu-mă la Shade și la Farley.

Pentru moment, ea este una dintre cei mai buni aliați pe care îi pot avea.

– Trebuie să mănânci ceva, Mare, îmi spune Gisa pe un ton tăios, ridicându-se în capul oaselor. Zău așa.

Mă opresc când îi văd neliniștea din privire. Probabil că arăt mult mai rău decât mi-am imaginat, de vreme ce Gisa mă tratează cu atâta blândețe.

– În cazul ăsta, unde-i cantina?

Se dă jos din pat, pufăind enervată și aruncându-și lucrul de mână pe pat.

– Știam eu că o să ajung să te dădăcesc, bombăne ea, aproape ca o mamă exasperată.

De data aceasta reușește să fenteze perna.

Străbat mai repede labirintul de coridoare. Îmi amintesc drumul și îmi notez în minte ușile pe lângă care trecem. Unele sunt deschise, dezvăluind compartimentele goale din spatele lor sau câțiva roșii care stau degeaba. Tot ce văd ilustrează scopul Cazărmii 3, ca adăpost pentru familii. Oamenii de-aici nu par a face parte din Gardă și mă îndoiesc că au participat la vreo luptă în viața lor. Observ și semne că ar exista și copii în locul acesta, ba chiar și câțiva bebeluși, veniți cu părinții lor sau aduși pe Tuck de membrii Gărzii. Una dintre încăperi iese în evidență în sensul acesta, pentru că este ticsită cu jucării vechi sau stricate, iar pereții sunt vopsiți într-un galben palid, în încercarea de a înveseli betonul cenușiu. Pe ușă nu scrie nimic, dar înțeleg și singură cui anume îi este destinată cabina. *Orfanilor.* Îmi feresc iute privirea, ca să nu mai văd această cușcă a fantomelor vii.

De-a lungul plafonului sunt trase cabluri prin care se simte pulsul lent, dar constant al electricității. Habar n-am ce anume ține în funcțiune insula, însă mă simt mai liniștită când aud zumzetul acesta profund, care îmi amintește cine sunt. Și asta nu mi-o poate lua nimeni, atât de departe de talentul de amuțitor al defunctului argintiu Arven. Ieri era să mă ucidă, anihilându-mi abilitatea cu a lui și transformându-mă la loc în fetița roșie cu țărână sub unghii. Nici nu am avut timp să fiu îngrozită de o asemenea perspectivă când am fost în arenă, dar acum mă obsedează. Talentul meu este cea mai de preț avere a mea, cu toate că mă separă de ceilalți oameni. Dar este un preț pe care sunt dispusă să-l plătesc în schimbul puterii, în schimbul puterii *mele*.

– Cum e? mă întreabă Gisa, urmărindu-mi privirea ațintită în plafon.

Se concentrează și ea asupra cablurilor, încercând să simtă ce simt eu, dar nu reușește.

– Electricitatea?

Nu știu ce să-i răspund. Julian i-ar explica destul de ușor, probabil intrând în polemică cu el însuși în timp ce i-ar prezenta în amănunt istoria acestor talente și felul în care s-au dezvoltat ele. Însă ieri Maven mi-a spus că bătrânul meu profesor nu a scăpat. A fost capturat. Și, cunoscându-l pe Maven, ca să nu mai pomenesc de Elara, sunt aproape sigură că Julian este mort, că a fost executat pentru toate cunoștințele pe care mi le-a transmis și pentru crimele lui de demult. Pentru că era fratele singurei fete pe care o iubise cu adevărat bătrânul rege.

– Putere, spun eu în cele din urmă, deschizând ușa către lumea de afară.

Aerul marin mă lovește peste obraji, se joacă cu lațele mele murdare.

– Forță.

Cuvinte de argintiu, dar nu mai puțin adevărate.

Gisei nu-i stă în fire să mă lase să scap așa de ușor. Însă acum nu mai spune nimic. Soarele strălucește pe cer, încălzind aerul toamnei. Iar dincolo de cazarmă se înalță câțiva copaci, rătăciți prin iarba-de-mare. Nu seamănă nici pe departe cu stejarii și cu pinii de acasă, dar mă mulțumesc și cu ei în situația dată. Gisa mă conduce dincolo de curtea din beton, croindu-și drum cu ușurință prin agitația de-aici. Bărbați cu eșarfe roșii descarcă lăzi peste lăzi, asemănătoare cu cele pe care le-am văzut pe mersiv. Încetinesc puțin pasul, sperând să văd mai bine despre ce e vorba, dar mă împiedică niște soldați ciudați. Sunt îmbrăcați în uniforme noi, albastre, însă nu albastrul strălucitor al Casei Osanos, ci o nuanță întunecată și rece. Mi se pare cunoscută, dar nu știu de unde. Soldații aceștia seamănă cu Farley – înalți și palizi, cu părul blond, tuns foarte scurt. *Străini,* îmi dau eu seama. Păzesc cu puștile în mâini lăzile

descărcate.

Bine, le păzesc. Dar de cine?

– Nu te uita la ei, șoptește Gisa, apucându-mă de mânecă.

Mă trage după ea, dorind să ne îndepărtăm cât mai repede de soldații în albastru. Mai ales unul dintre ei se uită după noi printre gene.

– De ce să nu mă uit? Cine sunt ăștia?

Sora mea scutură cu putere din cap și începe din nou să tragă de mine ca s-o urmez.

– Nu aici.

Evident că vreau să mă opresc și să-l privesc fix pe soldatul ăla până când își dă seama cine sunt eu. Dar ar fi o reacție prostească, puerilă. Trebuie să păstrez aparențele, trebuie să par în ochii tuturor doar o sărmană fată, oropsită de lumea crudă și rea. Așa că mă iau după Gisa.

– Oamenii colonelului, îmi șoptește ea atunci când consideră că ne-am îndepărtat suficient. Au venit din Nord, împreună cu el.

Din Nord.

– Adică lacuștrii? exclam eu cu răsuflarea tăiată de uimire.

Sora mea dă din cap nepăsătoare.

Acum pricep rostul acelor uniforme de culoarea unui lac cu apă rece. Sunt soldați dintr-o altă armată, soldați ai unui *alt* rege, dar iată-i aici, alături de noi. Norta se află de un secol în război cu Ținutul Lacurilor, luptându-se pentru pământuri, hrană și glorie. Regii focului împotriva regilor iernii, cu sânge roșu și cu sânge argintiu. Dar se pare că zorii răsar pentru toți.

– Colonelul este lacustru. După toate cele petrecute în Archeon…

Chipul surorii mele se strâmbă de durere, cu toate că nu știe nici măcar jumătate din chinurile pe care le-am îndurat acolo.

– …vrea să „rezolve lucrurile", după cum spune Tramy.

Ceva nu-i tocmai în regulă în toată povestea asta și nu-mi dă pace, la fel cum nici Gisa nu-mi dă pace și mă trage în continuare de mânecă.

– Cine este colonelul ăsta, Gisa?

Am nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că am ajuns la cantină, o clădire plată, asemănătoare cu cazarma. Zarva celor care iau micul dejun se aude de afară, dar noi nu intrăm încă. Stomacul îmi ghiorăie de la mirosul mâncării, dar prefer să aștept răspunsul Gisei.

– Bărbatul cu ochiul însângerat, îmi spune ea în cele din urmă. El a preluat conducerea.

Comandantul adevărat. Asta îmi șoptise Shade când ne aflam în mersiv, dar nu i-am dat prea multă importanță. Oare la asta s-a referit el atunci? Oare în privința colonelului a vrut să mă avertizeze? Trebuie să cred că așa este, mai ales când mă gândesc la modul sinistru în care s-a purtat cu Cal azi-noapte. Și nu mă liniștește deloc gândul că un asemenea om se ocupă de insula asta și de toți oamenii de pe ea.

– Deci Farley nu mai are de lucru.

Gisa ridică din umeri.

– Doamna căpitan Farley a dat greș. Și asta l-a nemulțumit.

Înseamnă că pe mine o să mă urască.

Sora mea întinde o mână micuță spre ușă. Cealaltă i s-a vindecat mai bine decât mă așteptam eu. Doar inelarul și degetul mic sunt strâmbe și încovoiate către palmă. I s-au zdrobit oasele, drept pedeapsă pentru că a avut încredere în mine mai demult.

– Gisa, unde l-au dus pe Cal?

Atât de încet vorbesc, încât mi-e teamă că nu mă aude. Dar o văd cum rămâne cu mâna în aer.

– Au discutat despre el azi-noapte, după ce-ai adormit tu. Kilorn nu știa unde este, dar Tramy s-a dus să-l vadă. Să se uite.

Un junghi ascuțit îmi străpunge inima.

– La *ce* să se uite?

– A zis că deocamdată doar i-au pus întrebări. Nu i-au făcut niciun rău.

Mă crispez toată pe dinăuntru. Știu o mulțime de întrebări care i-ar face mai mult rău lui Cal decât orice tortură.

– Unde l-au dus? întreb eu din nou, acum pe un ton inflexibil, așa cum ar trebui să vorbească o prințesă argintie.

– În Cazarma 1, șoptește Gisa. Așa i-am auzit spunând: Cazarma 1.

Deschide ușa cantinei, iar eu mă uit peste capul ei, la rândul de cazărmi care duce până la pâlcul de copaci. Numerele vopsite pe ele se disting clar – negre pe betonul decolorat de soare: *2, 3, 4…*

Mă trec fiori reci pe șira spinării.

Cazarma 1 nu există.

ȘASE

Mâncarea este fadă, terci cenușiu și apă călduță. Numai peștele este bun, cod pescuit direct din ocean. Are gust sărat, marin, la fel ca aerul. Kilorn se minunează și se întreabă ce fel de năvoade folosesc cei de-aici ca să-l prindă. *Noi suntem într-un năvod, idiotule,* îmi vine mie să-i strig, dar cantina nu este locul potrivit pentru asemenea cuvinte. Aici sunt și lacuștri, rezervați și sobri în uniformele lor albastre. În timp ce membrii Gărzii în uniforme roșii mănâncă împreună cu ceilalți refugiați, lacuștrii nu se așază la mese, sunt în permanentă alertă. Ei îmi aduc aminte de ofițerii de securitate și retrăiesc fiorii de atunci. Insula Tuck nu se deosebește prea mult de Archeon. Și aici diferite facțiuni se luptă pentru obținerea controlului, iar eu sunt la mijloc. Și Kilorn, prietenul meu, cel mai vechi prieten al meu, nu crede că este periculos. Sau, mai rău, poate că înțelege ce se întâmplă, dar nu-i pasă.

Îmi mănânc tăcută peștele. Mă urmăresc toți îndeaproape, așa cum li s-a cerut. Mama, tata, Kilorn și Gisa se prefac că nu se holbează la mine, dar nu le iese. Băieții nu sunt aici, au rămas lângă Shade. Și ei au crezut că a murit, iar acum încearcă să recupereze timpul pierdut.

– Cum ați ajuns aici?

Cuvintele mi se încurcă în gură, dar mă forțez să le rostesc. Mai bine să le pun eu întrebări lor.

– Cu barca, spune tata posac, molfăind terciul.

Chicotește ca la o glumă bună, mulțumit de sine. De dragul lui, zâmbesc și eu ușor.

Mama îl înghiontește, plescăind exasperată din limbă.

– Știi ce a vrut să te întrebe, Daniel.

– Nu-s prost, mormăie el și mai ia o lingură din fiertura cenușie. Acu' două zile, pe la miezul nopții, Shade a apărut din senin în pridvor. Zic „din senin" și nu te mint.

Face un semn din mână, pocnește din degete.

– Da' tu știi cum a fost, nu?

– Știu.

– Mai că ne-a îmbolnăvit de inimă, când a apărut așa și când l-am văzut că-i… hm… în viață.

– Îmi închipui, murmur eu, amintindu-mi ce reacție am avut eu când l-am văzut din nou pe Shade.

Credeam că amândoi trecuserăm într-o altă lume, departe de toată nebunia asta. Dar, la fel ca mine, și Shade a devenit altul – s-a transformat în *altceva* – ca să poată supraviețui.

Tata rostogolește povestea mai departe. La propriu. Scârțâind din rotile, scaunul lui se mișcă înainte și-napoi, în ritm cu gesturile lui dezordonate.

– Ei bine, și după ce mumă-ta a terminat cu plânsul, el a trecut direct la subiect. A început să arunce tot felul de lucruri într-o geantă, lucruri de niciun folos. Steagul din pridvor, pozele, cutia în care îți țineai tu scrisorile. N-avea nicio noimă ce făcea el acolo, dar ne era greu să-l luăm la întrebări pe fiul nostru care se întorsese din morți. Când ne-a zis că trebuie să plecăm acum, *chiar* acum, mi-am dat seama că nu-i de șagă. Așa că l-am ascultat.

– Nu trecuse ora de stingere?

Tot mă mai obsedează Măsurile, cuie care mi-au fost bătute în cap, gheare care mi-au zgâriat pielea până la sânge. Cum să le uit, când tocmai eu am fost obligată să le anunț?

– Puteau să vă omoare!

– Păi era cu noi Shade și… și…

Tata gesticulează și mai tare, făcând eforturi vizibile să găsească cuvântul potrivit.

Plictisită de clovneriile tatălui nostru, Gisa își dă ochii peste cap.

– Salt îi zice el, nu mai ții minte?

– Așa îi zice, dă el din cap. Shade ne-a dus într-un salt peste patrule, până în pădure. De-acolo am ajuns la râu și la barca aia mare. Vezi tu, mărfurile pot fi transportate pe timp de noapte, așa că am ajuns într-o ladă cu mere unde am rămas multă vreme.

Mama se cutremură când își amintește și completează:

– Mere *putrede*.

Gisa chicotește ușor. Tata parcă zâmbește. Preț de-o clipă, terciul cenușiu s-a transformat în tocana fără gust a mamei, pereții din beton sunt din lemn brut și familia Barrow ia cina. Sunt din nou acasă și sunt doar Mare, pur și simplu Mare.

Nu mă grăbesc, îi las să vorbească și surâd. Mama spune vrute și nevrute și mă lasă să mănânc în tihnă. Ba chiar se uită urât, cu privirea aia pe care o cunosc din proprie experiență, la toți cei din cantină care se holbează la mine și îi determină să-și coboare ochii. Gisa își joacă și ea rolul, ținându-l ocupat pe Kilorn cu cele mai noi vești din Pilonii. El o ascultă absorbit, iar sora mea își mușcă buzele, încântată de atenția pe care i-o acordă. Bănuiesc că nu i-a trecut de tot pasiunea aia copilărească pentru el. Așa că rămâne doar tata, care învârtește dezgustat cu lingura prin al doilea castronaș cu terci. Mă uit la el și îl văd pe bărbatul care a fost cândva. Înalt, puternic, soldat falnic, un om pe care abia mi-l mai amintesc, atât de diferit de cum este astăzi. Însă, la fel ca mine, ca Shade, ca toată Garda Stacojie, tata nu este distrus, oricât ar părea el cu mințile duse. Deși nu mai are un picior și este obligat să se deplaseze într-un scaun cu rotile, deși i s-a înlocuit un plămân cu un dispozitiv care îl ajută să respire, tatăl meu a dus multe bătălii și a reușit să le supraviețuiască aproape tuturor camarazilor săi. Și-a pierdut și piciorul, și plămânul cu trei luni înainte de a fi lăsat la vatră, după aproximativ douăzeci de ani de serviciu militar. Câți reușesc asta?

Le lăsăm impresia că suntem slabi pentru că așa vrem. Poate că nu lui Shade îi aparțin vorbele astea, ci tatălui nostru. Eu de-abia am prins puteri, iar el și le ascunde pe ale lui de când s-a întors acasă. Ca prin vis îmi amintesc ce mi-a zis azi-noapte: *Știu ce înseamnă să ucizi pe cineva*. N-am nici cea mai mică îndoială în privința asta.

În mod cu totul straniu, tocmai mâncarea îmi aduce aminte de Maven. Nu gustul, ci acțiunea de a mânca. Ultima dată am stat la masă lângă el, în palatul tatălui său. Am băut din pahare de cristal, iar furculița mea avea mâner din perle. Cu toate că eram înconjurați de servitori, ne simțeam foarte singuri. Nu puteam să vorbim despre noaptea ce-avea să vină, dar eu mă tot uitam pe furiș la el, sperând că nu-mi voi pierde curajul. El mi-a dat putere în clipele alea.

Credeam că mă alesese pe mine și revoluția mea. Credeam că Maven era salvatorul meu, binecuvântarea mea. Credeam în ce ne putea el ajuta să facem.

Atât de albaștri îi erau ochii în care ardea un alt fel de foc! Un foc flămând, iute, ciudat de rece, cu nuanțe de teamă. Credeam că ne temem amândoi pentru cauza noastră, pentru celălalt. Cât m-am înșelat!

Împing încet farfuria din fața mea. *Destul.*

Hârșâitul ei pe masa din lemn îl face pe Kilorn să ridice îngrijorat ochii și să se uite la mine.

– Gata? mă întreabă el privind la farfuria pe jumătate plină.

Drept răspuns, mă ridic în picioare, iar el sare imediat de la masă. Ca un câine care ascultă de comenzile stăpânului. *Însă nu sunt eu stăpânul.*

– Acum putem să mergem la infirmerie?

Putem. Adică *noi.* Mi-am ales cu grijă cuvintele – o perdea de fum ca să uite cine și ce sunt eu acum.

Dă din cap la mine, zâmbind larg.

– Shade se simte din ce în ce mai bine.

Și adaugă, aruncând o privire spre singurii oameni care-i sunt ca niște rude.

– Familia Barrow ce zice? Are chef de plimbare?

Fac ochii mari. Trebuie neapărat să discut cu Shade, să aflu unde l-au dus pe Cal și ce planuri are colonelul pentru el. Oricât de dor mi-ar fi fost de familia mea, acum mai mult mă încurcă. Din fericire, tata înțelege. Face o mișcare rapidă din mână pe sub masă, oprind-o pe mama din ce mai voia să spună. Ea se foiește pe scaun, schițând un zâmbet care nu-i luminează și ochii.

– Cred că o să venim și noi mai încolo.

De fapt, vrea să spună mult mai mult decât atâta.

– E vremea să ne încărcăm bateriile, nu?

– La naiba! mormăie tata, aruncându-și lingura în castronul cu mâzgă cenușie.

Gisa se uită repede la mine, ca să priceapă de ce am nevoie. *Timp, spațiu, o ocazie ca să pot începe să clarific toată aiureala asta.*

– Mai am de aranjat niște steaguri, oftează ea. Mi le-ați stricat pe toate.

Kilorn nu pare deranjat de împunsătura malițioasă și râde strâmb, așa cum a mai făcut-o de o mie de ori.

– Cum vreți. Pe aici, Mare.

Mă tratează cu superioritate, dar nu spun nimic și îl urmez afară din cantină. Am grijă să procedez în așa fel încât toți ochii să fie ațintiți asupra mea, mă prefac că șchiopătez, îmi țin privirea în pământ. Mă împotrivesc dorinței de a mă holba și eu la ei, la membri ai Gărzii, lacuștri, ba chiar la refugiați. Ce am învățat în perioada petrecută la curtea regelui mort îmi este de folos și într-o bază militară, unde trebuie din nou să ascund cine sunt. La curte mă prefăceam că sunt argintie, hotărâtă, neînfricată, puternică, o stâncă pe nume Mareena. Însă fata aceea ar trebui să se afle alături de Cal, întemnițată în cazarma lipsă. Așa că trebuie să redevin roșie, să redevin Mare Barrow, o fată pe care nu ar suspecta-o nimeni, de care nimeni nu s-ar teme, dependentă de un băiat roșu, nu de propriile-i puteri.

Avertismentul lui Shade și al tatălui nostru nu a fost niciodată mai limpede.

– Încă te doare piciorul?

Atât de concentrată sunt să șchiopătez într-o manieră credibilă, că de-abia îl aud pe Kilorn.

– N-am nimic, răspund eu într-un târziu, cu buzele strânse ca de durere. Am suportat dureri și mai mari.

– Ca atunci când ai sărit de pe pridvorul lui Ernie Wick, își aduce el aminte, cu o sclipire veselă în ochi.

În ziua cu pricina mi-am rupt piciorul și luni întregi după aceea l-am avut imobilizat într-un ghips care ne-a costat jumătate din economiile noastre.

– N-a fost vina mea.

– Ba cred că tu ai vrut să sari.

– Am fost *provocată.*

– Cine să îndrăznească să te provoace pe tine?

Și îl apucă râsul, în timp ce mă conduce prin ușile duble. Holul din cealaltă parte pare să fi fost construit mai recent. Varul încă este ud pe anumite porțiuni. Iar becurile din tavan pâlpâie. *Instalație electrică proastă*, îmi dau eu seama pe loc, intuind locurile unde cablurile sunt destrămate și crăpate. Însă unul dintre ele este intact și duce în stânga holului. Din păcate,

Kilorn cotește la dreapta.

– Ce-i aia? îl întreb eu făcând un semn în direcție opusă.

Nu mă minte:

– Habar n-am.

Infirmeria de pe insula Tuck nu este la fel de lugubră ca punctul medical de pe mersiv. Ferestrele înalte și înguste sunt deschise și prin ele intră aerul proaspăt și lumina soarelui. Uniforme albe mișună încolo și-ncoace printre pacienții ale căror pansamente sunt, din fericire, curate, fără pete de sânge. Se aud fragmente de conversații șoptite, câteva accese de tuse uscată, ba chiar și un strănut. Nici măcar un geamăt de durere sau un pocnet de os nu tulbură sunetele acestea blânde. Nu moare nimeni aici. *Sau poate au murit deja.*

Shade nu-i greu de găsit. De data aceasta, nu se mai preface că doarme. Are piciorul încă suspendat de tavan, acum cu o fașă realizată cu mai multă pricepere, și pansamentul de la umăr este recent. Nu îmi dau seama cu cine stă de vorbă. O perdea este trasă în jurul patului de alături, ascunzându-l pe ocupantul acestuia de ochii celorlalți bolnavi. Shade spune ceva în șoaptă. Nu reușesc să-i citesc cuvintele pe buze.

Se întrerupe brusc când mă vede și gestul lui are pentru mine gust de trădare.

– Tocmai ce le-ai ratat pe bestii, strigă el, trăgându-se puțin într-o parte ca să îmi facă loc pe marginea patului.

O infirmieră se apropie să-l ajute, dar fratele meu îi face semn cu mâna învinețită că nu are nevoie.

Bestiile, porecla de demult a celorlalți frați ai noștri. Shade s-a dezvoltat mai încet și a fost folosit adesea drept sac de box de către Bree. Tramy era mai bun la suflet, dar se lua mereu după matahala de Bree. Până la urmă, Shade s-a mai deșteptat și a devenit mai rapid, reușind astfel să-i evite pe amândoi. M-a învățat și pe mine cum să fac. Nu am nicio îndoială că i-a alungat de la căpătâiul lui, ca să poată sta de vorbă cu mine – și cu persoana din spatele perdelei.

– Bravo, deja au început să mă calce pe nervi, îi spun eu cu un zâmbet blajin.

Cine nu ne cunoaște ar zice că suntem doi frați care stau la taifas. Dar Shade știe că nu-i vorba despre așa ceva și se încruntă la mine. Mi-a observat șchiopătatul fals și dă aproape

imperceptibil din cap. Îl imit. *Ți-am înțeles foarte bine mesajul, Shade.*

Nu apuc să-l întreb despre Cal, pentru că sunt întreruptă de o altă voce. O recunosc și scrâșnesc din dinți, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

– Îți place pe insula Tuck, fetițo cu fulgerele? mă întreabă Farley din patul ascuns de perdea.

Se așază pe marginea lui și se uită drept la mine. Observ că are mâinile încleștate pe așternuturi. Chipul ei odinioară atrăgător, acum distrus de cicatrice, este o mască a durerii.

Îmi vine ușor să evit un răspuns.

– Nu mi-am dat seama încă.

– Și colonelul? Pe el îl placi? continuă ea pe un ton mai scăzut.

Privirea îi este rezervată, impenetrabilă. Greu de spus ce vrea să audă de la mine. Așa că ridic doar din umeri, prefăcându-mă ocupată cu aranjarea păturilor lui Shade.

Buzele i se strâmbă într-o încercare de zâmbet.

– Face o primă impresie remarcabilă. Simte că trebuie să demonstreze prin toate gesturile că el este șeful, mai ales în fața unora ca voi doi.

Nu-mi ia mai mult de o secundă ca să ocolesc patul lui Shade și să mă postez între Farley și fratele meu. Atât de mare e disperarea care m-a cuprins, că uit să mai șchiopătez.

– Din cauza asta l-a luat pe Cal?

Vocea îmi sună tăios, cuvintele îmi ies din gură ca din pușcă.

– S-a temut că un asemenea războinic de excepție l-ar face de râs dacă îl lăsa liber?

Farley coboară repede privirea, de parcă i-ar fi rușine de cele întâmplate.

– Nu, șoptește ea pe un ton de scuză.

Deși nu-mi dau seama pentru ce anume s-ar putea scuza.

– Nu din cauza asta l-a luat pe prinț.

Spaima mă sufocă.

– Atunci, de ce? Ce-a făcut?

Nu apucă să-mi răspundă.

O tăcere ciudată cuprinde infirmeria, infirmierele, inima, vorbele lui Farley. Perdeaua de la patul ei mă împiedică să văd ușa de la intrare, dar aud tropăitul cadențat de cizme. Nu vorbește nimeni, dar când zgomotul se apropie, câțiva soldați încearcă să salute așa cum stau lungiți în paturile lor. Văd cizmele alea prin spațiul dintre perdea și podea. Piele neagră, murdară de nisip ud. Se apropie. Până și Farley se înfioară la vederea lor și își înfige unghiile în saltea. Kilorn vine lângă mine, încercând să mă ascundă cu trupul lui, în timp ce Shade se chinuiește să se ridice în capul oaselor.

Deși mă aflu într-o sală destinată bolnavilor, plină cu roșii răniți și cu pretinși aliați de-ai mei, o mică parte din mine invocă fulgerul. Electricitatea îmi încinge sângele. Dacă voi avea nevoie de ea, acum știu că este la îndemână.

Colonelul ocolește perdeaua. Ochiul lui însângerat parcă a încremenit într-o privire feroce. Spre marea mea uimire, se uită la Farley, lăsându-mă în pace pentru moment. Soldații care îl însoțesc, lacuștri după uniforme, sunt niște variante mai palide și mai ursuze ale fratelui meu Bree. Cu mușchi parcă sculptați în piatră, înalți ca niște arbori și supuși. Îl flanchează pe colonel, cu mișcări îndelung exersate. Apoi își ocupă pozițiile la picioarele paturilor lui Shade și Farley. Colonelul s-a oprit pe intervalul dintre ele, blocându-ne drumul mie și lui Kilorn. *Demonstrând că el este șeful.*

– Te ascunzi, doamnă căpitan? întreabă el, atingând cu degetele perdeaua de la patul lui Farley.

Ea se enervează vizibil când aude titlul și aluzia aceea perfidă. Ba parcă se face mai mică, atunci el țâțâie cu dispreț.

– Ești destul de inteligentă ca să știi că niciun public nu te poate proteja.

– Am încercat să fac tot ce mi-ai cerut, indiferent cât de dificil sau imposibil mi-a fost, ripostează ea.

Mâinile îi tremură printre pături, dar de furie, nu de teamă.

– Mi-ai lăsat o sută de soldați cu care să cuceresc Norta, o țară întreagă. La ce te-ai așteptat, domnule colonel?

Replica lui nu se lasă așteptată:

– Am crezut că ai să te întorci cu mai mulți, nu doar cu douăzeci și șase. M-am așteptat să ai mai multă minte decât un *prințișor* de șaptesprezece ani. M-am așteptat să-ți protejezi soldații,

nu să-i arunci într-un bârlog de lupi argintii. M-am așteptat la mult mai mult de la tine, Diana, la mult mai mult decât ai fost în stare să faci.

Diana. Numele este lovitura lui nimicitoare. *Numele ei adevărat.*

Furia se transformă în rușine, prefăcând-o pe Farley într-o epavă. Se uită fix la picioarele ei și la podeaua de sub ele. Cunosc bine privirea asta de suflet sfărâmat. Dacă vorbești, dacă te miști, te vei dezintegra. Deja a început să se facă fărâme, strivită de vorbele colonelului și de propriul ei nume.

– Eu am convins-o, domnule colonel.

O parte din mine și-ar dori ca vocea să-mi tremure, ca să-l determin pe bărbatul ăsta să creadă că îmi este frică de el. Dar am avut de-a face cu unii mult mai înspăimântători decât un soldat cu un ochi însângerat și cu temperament irascibil. Mult, mult mai înspăimântători. Îl împing ușor pe Kilorn și pășesc în față.

– Eu am garantat pentru Maven și planul meu. Soldații tăi și-au pierdut viața din cauza mea. Eu am mâinile pătate cu sângele lor, nu ea.

Mă mir foarte tare când colonelul se mărginește să chicotească înfundat.

– Nu totul se învârtește în jurul tău, domnișoară Barrow. Soarele nu răsare și nu apune la comanda ta.

Nu asta am vrut să spun. Dar vorbele astea sună aiurea, chiar și în capul meu.

– Greșelile sunt numai și numai ale ei, continuă el, întorcându-se din nou spre Farley. Îți iau comanda, Diana. Contești această hotărâre a mea?

O clipă aerul mocnește în jur și am sentimentul că Farley i se va opune. Dar ea lasă bărbia în piept și ochii în pământ, retrăgându-se în sine.

– Nu, domnule.

– Cea mai bună alegere a ta din ultima vreme! se răstește el, întorcându-se să plece.

Numai că Farley nu a terminat de vorbit.

– Cum rămâne cu misiunea mea? întreabă ea, ridicând încet privirea.

– Misiune? Care misiune?

Colonelul pare mai degrabă nedumerit decât supărat. Ochiul sănătos i se agită în orbită.

– Nu mi s-au adus la cunoștință eventuale noi ordine.

Farley se uită acum la mine și parcă simt o stranie afinitate între noi. Încă mai luptă, chiar dacă este clar că a pierdut.

– Domnișoara Barrow a avut o propunere interesantă, căreia intenționez să-i dau curs. Și cred că domnul comandant va fi de acord.

Îmi vine să-i zâmbesc larg lui Farley, încurajată de declarația ei înaintea unui asemenea adversar.

– Despre ce fel de propunere este vorba? se îmbățoșează colonelul.

Pentru că se află aproape de mine, reușesc să observ cum se mișcă încet vârtejul firișoarelor de sânge din ochiul lui, ca niște nori în bătaia vântului.

– Am primit o listă de nume. Nume de roșii, așa cum suntem fratele meu și cu mine, născuți cu mutația aceasta care ne dă… anumite înzestrări speciale.

Trebuie să-l conving, *trebuie.*

– Avem cum să-i găsim ca să-i protejăm și să-i *pregătim*. Roșii, la fel ca noi, dar cu putere de argintii, capabili să se lupte cu aceștia. Poate chiar înzestrați cu destulă putere ca să poată câștiga războiul.

Vocea îmi sună firavă și răgușită, înfiorată de gândul la Maven.

– Regele are cunoștință despre listă și cu siguranță că îi va omorî pe toți dacă nu îi vom găsi noi înaintea lui. Nu va permite să existe o armă atât de puternică împotriva lui.

Câteva clipe, colonelul nu spune nimic. Strânge din maxilare în timp ce se gândește. Ba chiar începe să se joace cu un lănțișor subțire ascuns sub guler. Observ zale fine de aur între degetele lui – o podoabă delicată, nepotrivită pentru un soldat. Mă întreb de la cine l-o fi furat.

– Cine ți-a dat numele astea? mă întreabă el în cele din urmă, pe un ton uniform, greu de descifrat.

Chiar dacă nu-i decât o brută, se pricepe de minune să-și ascundă gândurile.

– Julian Jacos.

Mi se umplu ochii de lacrimi când rostesc acest nume. Dar nu le las să cadă.

– Un argintiu, mormăie batjocoritor colonelul.

– Un simpatizant al nostru, ripostez eu, enervată de tonul lui. A fost arestat pentru că i-a *salvat* pe doamna căpitan Farley, pe Kilorn Warren și pe Ann Walsh. A *ajutat* Garda Stacojie, a trecut de partea *noastră.* Și probabil că a murit deja din cauza asta.

Colonelul se încruntă, deși e limpede că l-am luat prin surprindere.

– O, nu! Julian al tău trăiește.

– Trăiește? murmur eu cu răsuflarea tăiată. Dar Maven a spus că o să-l omoare…

– Ciudat, nu? Adică regele Maven ar putea să lase în viață un asemenea trădător?

Savurează din plin reacția mea de surprindere.

– Uite ce cred eu: Julian ăsta nu a fost niciodată de partea ta. Ți-a dat lista aia ca să ne-o aduci nouă și să trimitem Garda după potcoave de cai morți, intrând într-o altă capcană.

Oricine poate trăda pe oricine. Dar refuz să cred așa ceva despre Julian. Îl cunosc destul de bine ca să știu cui îi este el loial – mie, Sarei și oricui s-ar opune reginei care i-a ucis sora.

– Și chiar dacă, *dacă,* lista ar fi adevărată, iar numele de pe ea ne-ar duce la alte…

Caută un cuvânt cât mai potrivit, fără să-i pese dacă este sau nu jignitor.

– …la alte *creaturi* la fel ca voi… ce-i cu asta? Ar trebui să ne ascundem de cei mai buni agenți ai regatului, de vânători mai buni și mai rapizi decât noi, doar ca să-i găsim pe ăia de pe listă? Ar trebui să organizăm un exod al acelora pe care *putem* să-i salvăm? Ar trebui să înființăm Școala Barrow pentru Anormali și apoi să pierdem ani buni învățându-i cum să lupte? Ar trebui să ignorăm orice altceva, toate suferințele, toți copiii luați cu arcanul în armată, toate execuțiile, doar pentru *ei?*

Scutură cu putere din cap, încordându-și mușchii groși ai gâtului.

– Războiul ăsta se va termina și noi vom fi oale și ulcele înainte să putem cuceri un singur centimetru de pământ după planul tău.

Se uită la Farley și-i strigă:

– Restul dispozițiilor rămân aceleași, Diana. Așa că, dacă nu vrei să te faci de râs încă o dată,

ți-aș sugera să nu sufli nicio vorbă despre toată povestea asta.

Fiecare vorbă a lui mi se pare o lovitură de ciocan care mă izbește în moalele capului. Are dreptate în anumite privințe. Evident că Maven și-ar trimite cei mai buni soldați ca să-i prindă și să-i ucidă pe cei de pe listă. Ar încerca să păstreze secretul, ceea ce l-ar încetini oarecum, dar nu prea mult. Cu siguranță că ne-ar strica planurile. Dar, dacă așa ar exista o șansă pentru un alt soldat ca mine, ca Shade, oare nu merita efortul?

Deschid gura să-i spun toate astea, însă el mă oprește cu un gest.

– Am încheiat discuția, domnișoară Barrow. Și adu-ți aminte de legământul făcut înainte de a te apuca să-ți verși sarcasmul pe mine. Ai jurat credință Gărzii Stacojii, nu intereselor tale egoiste.

Arată cu mâna spre încăperea plină cu soldați răniți în timp ce mă apărau.

– Și dacă fețele lor nu te pot ține în frâu, atunci adu-ți aminte de prietenul tău și de situația lui.

Cal.

– N-ai să cutezi să-i faci vreun rău.

Ochiul însângerat capătă culoarea purpurie a furiei.

– Ba i-aș face, dacă așa mi-aș putea apăra oamenii.

Un zâmbet batjocoritor îi încrețește buzele.

– Exact așa cum ai făcut și tu. Nu te amăgi singură, domnișoară Barrow. Ai făcut mult rău ca să-ți atingi scopurile. Și pe prinț l-ai rănit cel mai tare.

O clipă am senzația că propriii mei ochi înoată în sânge. Văd doar roșu înaintea mea. Scântei mi se aprind în vârfurile degetelor, îmi dansează pe sub piele. Însă strâng pumnii ca să le rețin. Când mi se limpezește privirea, singurul semn al mâniei sunt luminile care îmi pâlpâie deasupra capului. Iar colonelul a plecat, lăsându-ne să fierbem singuri.

– Ușurel, fetițo cu fulgerele, murmură Farley pe un ton dulce, pe care nu l-am mai auzit niciodată la ea. Nu-i chiar atât de rău.

– Nu este? mă răstesc eu printre dinții încleștați.

Îmi vine să răbufnesc, să mă arăt așa cum sunt eu cu adevărat, pentru ca oamenii ăștia bicisnici să înțeleagă exact cu cine au de-a face. Dar o asemenea reacție m-ar duce într-o celulă,

în cel mai bun caz. Și, în cel mai rău, m-ar pune în fața unui glonț. Va trebui să mor convinsă de dreptatea colonelului. Deja am făcut mult rău și doar oamenilor care îmi sunt dragi. *În numele a ceea ce am crezut eu că este drept*, îmi spun. *Pentru o lume mai bună.*

În loc să mă compătimească, Farley își îndreaptă umerii și se mulțumește să mă urmărească cum clocotesc. Sunt surprinsă să văd cât de ușor dispare persoana umilită de mai devreme. *Altă mască.* Își duce mâna la gât și trage de un lănțișor de aur identic cu al colonelului. N-am vreme să mă gândesc la această coincidență, pentru că observ un obiect atârnat de el. O cheie din fier ghimpi. Nu este nevoie să întreb ce ușă deschide. *Cazarma 1.*

O aruncă senină spre mine, iar pe buze îi înflorește un surâs indolent.

– Ai să vezi că mă pricep teribil de bine la dat ordine și că sunt îngrozitoare atunci când vine vorba să le respect.

ȘAPTE

Pe tot drumul de la infirmerie și până în curtea de beton, Kilorn mormăie nemulțumit. Ba chiar merge foarte încet, obligându-mă să-mi potrivesc pașii după ai lui. Încerc să nu-l iau în seamă – de dragul lui Cal și pentru cauza noastră –, dar nu mai rezist și mă opresc brusc atunci când aud pentru a treia oară cuvântul *nesăbuită*.

Nu-i atent și se împiedică de mine.

– Îmi pare rău, zice pe un ton care arată că nu-i pare rău deloc.

– Ba nu, mie îmi pare rău, mă răstesc eu, întorcându-mă cu fața la el.

Un strop din furia care a clocotit în mine când l-am înfruntat pe colonel dă acum pe-afară și îmi simt obrajii arzând.

– Îmi pare rău că nu ești în stare să încetezi a fi idiot măcar *două minute*, ca să înțelegi ce se petrece aici.

Mă aștept să țipe și el la mine, să-mi răspundă cu aceeași monedă, așa cum îi stă în obicei. Dar nici vorbă de așa ceva. Kilorn inspiră adânc și face un pas în spate, încercând din răsputeri să se calmeze.

– Crezi că-s prost? spune el. Atunci, te rog, Mare, educă-mă tu! Luminează-mă! Ce știi tu și mie mi-a scăpat?

Cuvintele mi se îngrămădesc pe buze. Dar ne aflăm în curte și pe aici mișună soldații

colonelului, membri ai Gărzii și refugiați. Însă nu există șoptitori argintii care să-mi citească gândurile și nici camere de supraveghere care să-mi spioneze toate mișcările, așa că n-am de gând să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Kilorn îmi urmărește privirea și ajunge să se uite la un grup de oameni care se antrenează la câțiva metri de noi.

– Crezi că n-au altă treabă decât să te pândească pe tine? își bate el joc, coborându-și glasul. Haide, Mare. Suntem toți în aceeași tabără.

– Oare? îl întreb eu, știind ce efect va avea cuvântul acesta asupra lui. Ai auzit cum m-a numit colonelul. O *creatură*. O *anormală.*

Kilorn se îmbujorează.

– N-a vorbit serios.

– Nu mai spune! De când îl cunoști tu atât de bine, ca să știi când e serios și când nu?

Din fericire nu are niciun răspuns.

– Se uită la mine de parcă eu aș fi dușmanul, de parcă aș fi un fel de *bombă* gata să explodeze.

– Nu se…

Kilorn se bâlbâie, nesigur de cuvintele care-i ies din gură.

– Nu se înșală cu desăvârșire, nu-i așa?

Mă răsucesc atât de iute, că tocul cizmei lasă dâre negre pe beton. Ce bine m-aș simți dacă i-aș putea lăsa și lui Kilorn un semn identic pe mutra aia neroadă și gângavă.

– Ei, haide! strigă el după mine, ajungându-mă din câțiva pași.

Dar eu nu mă opresc și Kilorn vine repede în urma mea.

– Stai, Mare. N-am vrut să zic…

– *Ești prost,* Kilorn Warren, îl anunț eu peste umăr, cu ochii la Cazarma 3, unde voi fi la adăpost. Prost și orb, și crud.

– Ce să-ți povestesc! Află că nici tu nu ești vreo zână! tună el, redevenind tembelul supărăcios pe care îl cunosc atât de bine.

Nu-i răspund și grăbesc pasul. Când aproape ajung la ușa cazărmii, mă apucă de braț și mă

oprește. Încerc să mă smulg din mâna lui, dar Kilorn îmi cunoaște toate trucurile. Mă trage de lângă ușă și mă duce pe aleea întunecoasă dintre Cazărmile 3 și 4.

– Dă-mi drumul! îi ordon eu indignată.

În tonul meu s-a strecurat un pic din atitudinea rece și princiară a Mareenei.

– Uite-o, mârâie Kilorn, întinzând un deget spre chipul meu. Uite-*o*.

Îmi adun toate puterile și-l îmbrâncesc, reușind astfel să mă eliberez din strânsoare.

Oftează exasperat și își trece o mână prin părul roșcat, zbârlindu-l.

– Știu că ai pătimit multe. *Toți* știm asta. Ai fost nevoită să faci o mulțime de lucruri ca să rămâi în viață atunci când erai la *ei* și ne-ai ajutat în tot timpul ăla, și tot atunci ai aflat ce te face să fii altfel decât noi. Nu-mi pot imagina cum a fost să treci prin toate. Dar experiența asta te-a schimbat.

Ai un simț de observație extrem de dezvoltat, Kilorn.

– Doar pentru că Maven te-a trădat nu înseamnă că trebuie să-ți pierzi cu desăvârșire încrederea în oameni.

Își lasă ochii în jos și începe să-și frământe mâinile.

– Mai ales în mine. Nu sunt doar un paravan în spatele căruia să te ascunzi, sunt prietenul tău și am să te ajut cu orice vrei și cum voi putea. Așa că, te rog, ai încredere în mine.

Ce mult mi-aș dori să pot.

Dar, în loc de asta, spun:

– Maturizează-te odată, Kilorn!

Tresare la auzul tonului meu usturător.

– Ar fi trebuit să-mi spui ce intenții aveau. Dar nu, tu te-ai gândit să mă faci complice, să mă pui să *mă uit* când l-au mânat ca pe-o vită, amenințându-l cu armele. Și-acum ai tupeul să-mi ceri să am încredere în tine? Cum aș putea, când ești de partea oamenilor care de-abia așteaptă să găsească un pretext ca să mă întemnițeze și pe *mine?* Cât de *proastă* mă crezi?

I se aprinde o lumină stranie în ochi, semnul vulnerabilității pe care încearcă din răsputeri să o ascundă sub aparența aceasta calmă. El este băiatul care a plâns sub casa mea. Băiatul care nu

voia să plece în armată și să moară. Am încercat atunci să-l salvez de la serviciul militar, dar l-am pus într-un pericol și mai mare când l-am adus în Garda Stacojie și i-am cerut să ne împărtășească soarta.

– Înțeleg, spune el în cele din urmă.

Se îndepărtează repede de mine. Acum aleea întunecată se cască între noi.

– E logic, adaugă el, ridicând din umeri. De ce-ai avea încredere în mine? Nu sunt decât un amărât de ucenic de pescar. Nici nu pot îndrăzni să mă compar cu tine, corect? Sau cu Shade. Sau cu *el…*

– Kilorn Warren!

Folosesc tonul cu care aș certa un copil, tonul pe care îl folosea mama lui înainte de a-l abandona. Femeia aia obișnuia să zbiere la el ori de câte ori își zgâria genunchii ori vorbea neîntrebat. Nu-mi amintesc prea multe despre ea, dar n-o să-i uit vocea și privirile supărate, dezamăgite, nimicitoare pe care le păstra anume pentru fiul ei.

– Știi bine că nu e adevărat.

Kilorn își îndreaptă spatele și strânge pumnii. Mai mult mârâie cuvintele:

– Dovedește-mi!

Nu știu ce să-i răspund. Habar n-am ce vrea de la mine.

– Iartă-mă, spun eu înăbușit.

Și de data asta sunt sinceră.

– Îmi pare rău pentru că am fost…

– Mare!

O mână caldă mă atinge pe braț și îmi oprește bâlbâielile. A venit lângă mine, e atât de aproape că îi pot simți mirosul. Bine că a dispărut duhoarea de sânge. Acum miroase a sare. *A înotat în ocean.*

– Nu trebuie să îți ceri iertare pentru ce ți-au făcut ei, murmură el. Niciodată să nu-ți ceri iertare pentru asta.

– N-nu c-cred că ești prost.

– Cred că ăsta-i cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Tace câteva clipe și apoi schițează un zâmbet forțat.

– Să înțeleg deci că ai un plan.

– Am. Vrei să mă ajuți?

Ridică din umeri și întinde brațele spre restul bazei.

– Nu prea e mare lucru de făcut aici pentru băiatul pescar.

Îl îmbrâncesc iarăși și îmi răspunde cu un surâs sincer. Care însă nu durează.

Când mi-a dat cheia, Farley mi-a explicat în amănunt cum se ajunge la Cazarma 1. Ca pe continent, Garda Stacojie rămâne și aici adepta tunelurilor. Prin urmare, închisoarea unde este ținut Cal se află sub pământ.

Mai exact, sub apă. *Temnița perfectă pentru un piroman precum Cal.* Construită sub docuri, ascunsă în apele oceanului, păzită de valurile albastre și de uniformele albastre din subordinea colonelului, Cazarma 1 nu este doar o simplă închisoare, ci cuprinde și depozitul de armament, dormitoarele lacuștrilor, biroul și apartamentul colonelului. Se poate ajunge acolo printr-un tunel săpat din depozitul de pe plajă. Însă Farley m-a asigurat că mai există și un alt drum. *S-ar putea să te uzi,* m-a avertizat ea cu un zâmbet strâmb.

Mă neliniștește ideea de a mă scufunda în ocean, fie și în apropierea plajei. Calmul lui Kilorn mă scoate din sărite. De fapt, probabil că-i entuziasmat, fericit că își poate folosi experiența dobândită în apele râului.

Vigilența străjilor s-a diminuat de când am ajuns pe insulă, chiar și lacuștrii s-au mai domolit. Soldații se ocupă mai mult de mărfuri și de depozitarea lor decât de patrulare. Doar câțiva au rămas la posturi și se plimbă agale prin curte cu armele pe umeri, oprindu-se adesea să mai schimbe o vorbă.

Îi urmăresc mult timp, prefăcându-mă că ascult flecăreala mamei sau a Gisei. Amândouă sortează pături și haine – alături de alți refugiați, le scot din lăzile anonime și le așază în mormane separate. Ar trebui să pun și eu mâna să le ajut, dar sunt atentă la cu totul altceva. Bree și Tramy s-au dus la Shade, la infirmerie, iar tata stă și cască gura la noi. Nu poate să facă muncă fizică, însă asta nu-l împiedică să dea ordine. În viața lui nu a împăturit vreo haină.

O dată sau de două ori se uită la mine și îmi surprinde mișcările nervoase ale degetelor și privirile agitate. Întotdeauna a părut că știe ce am de gând să fac și nici acum nu s-a schimbat nimic în privința asta. Își dă puțin înapoi scaunul cu rotile ca să-mi permită să văd mai bine întreaga curte. Îi fac un semn din cap, mulțumindu-i fără cuvinte.

Străjile îmi amintesc de felul în care se purtau argintiii în Pilonii, înainte de intrarea în vigoare a Măsurilor, înainte de Turneul Reginelor. Trândăveau cea mai mare parte a timpului, mulțumiți că au ajuns în cătunul acela pașnic, unde răzmerițele erau extrem de rare. Cât de mult se înșelau. Toți acei bărbați și toate acele femei nu-mi vedeau furtișagurile, nu vedeau piața neagră, nu-l vedeau pe Will Whistle și nici activitățile clandestine ale Gărzii Stacojii. Acum și străjile de-aici sunt oarbe la acțiunile mele, iar asta este în avantajul meu.

Nu mă văd că stau la pândă, nu-l văd nici pe Kilorn când vine cu o tavă plină cu tocană de pește. Familia mea mănâncă recunoscătoare. Gisa îi mulțumește mai mult decât toți. Când Kilorn nu-i atent la ea, își răsucește părul între degete ca să-l facă să-i cadă pe umăr într-o cascadă de bucle rubinii.

– Acum i-ai prins? îl întreabă ea, arătând spre peștii din tocană.

Kilorn strâmbă din nas și face o grimasă de dezgust în fața fierturii cenușii.

– N-ai să vezi, Gi. Bătrânul Cully n-ar da nimănui să mănânce așa ceva. Poate doar șobolanilor.

Izbucnim toți în râs. Eu râd mai mult din obișnuință. De data asta, Gisa nu mai încearcă să se poarte ca o mare doamnă și se hlizește plină de veselie. Pe vremuri îi invidiam bunele maniere, deprinse în urma unor lungi exerciții. Acum îmi doresc să nu mă fi transformat Bess Blonos într-o doamnă și să pot renunța la atitudinea asta artificială la fel de ușor cum o face sora mea.

În timp ce noi ne silim să înghițim mâncarea, tata își varsă pe jos conținutul străchinii atunci când crede că eu nu-l văd. Păi cum să nu slăbească? Înainte să apuc să-l cert – ori, mai rău, să-l certe mama –, el începe să pipăie una dintre pături.

– Sunt făcute în Piedmont. Din bumbac curat. Sunt scumpe, murmură atunci când își dă seama că am venit lângă el.

Chiar și la curtea regală a argintiilor, bumbacul de Piedmont era considerat extrem de fin, putând înlocui cu ușurință mătasea, din el se confecționau uniformele militare, ale agenților de securitate și ale santinelelor cu grade superioare. Îmi amintesc că Lucas avea o uniformă din asta, pe care a purtat-o până în clipa morții. Acum îmi dau seama că nu l-am văzut

niciodată îmbrăcat cu altceva. Dar nu mai știu cum arăta. Și chipul lui a început să-mi dispară din amintire. Peste câteva zile îl voi uita complet pe omul acesta pe care eu l-am trimis la moarte.

– O fi furate? mă întreb cu glas tare, pipăind și eu pătura.

Tata își continuă cercetările și își vâră mâna în ladă. E făcută din scânduri groase, vopsite în alb, de curând. Singurul semn distinctiv este un triunghi verde-închis, mai mic decât mâna mea, ștanțat în colț. Nu știu însă ce semnificație are.

– Sau date, zice tata.

Nu e nevoie să spună mai multe ca să înțeleg că ne gândim la același lucru. Dacă lacuștrii sunt cu noi aici, pe insula noastră, atunci înseamnă că Garda Stacojie mai are și alți prieteni în alte părți, în alte țări sau regate. *Le lăsăm impresia că suntem slabi pentru că așa vrem.*

Cu o mișcare rapidă, conspirativă, de care nu-l credeam în stare, tata mă apucă de mână.

– Să fii prudentă, fetița mea.

Lui îi este teamă, dar eu sunt plină de speranță. Garda Stacojie are rădăcini mai adânci decât știam până acum, mai adânci și mai întinse decât și-au imaginat argintiii. Iar colonelul este doar unul dintre cei o sută sau mai mulți de comandanți. La fel și Farley. Categoric că este un obstacol, dar unul pe care îl pot depăși. Că doar nu-i un rege. Am avut de-a face cu atâția regi, că m-am săturat de ei până peste cap.

Îl imit pe tata și îmi deșert strachina într-o crăpătură din beton.

– Am terminat, spun eu.

Kilorn sare în picioare. Cunoaște semnalul.

Urmează să-i facem o vizită lui Shade. Cel puțin asta îi lăsăm să creadă pe cei din jur. Familia mea știe că nu-i adevărat, chiar și mama s-a prins. Din vârful degetelor, mama îmi trimite un sărut pe care îl păstrez în inimă.

Îmi ridic gulerul, devenind și eu o refugiată oarecare. Soldații nici nu ne bagă în seamă. Străbatem fără probleme toată curtea, mergând pe linia albă din mijloc, îndepărtându-ne de docuri și de țărm.

De-abia acum, la lumina zilei, văd că betonul se întinde până la niște coline domoale și seamănă foarte bine cu un drum larg, care nu duce nicăieri. Dunga de vopsea se prelungește,

dar la un moment dat se ramifică în unghi drept și din ea pornește o alta, mai subțire și mai tocită. Aceasta leagă linia centrală de o construcție situată la capătul cazărmilor. O clădire mai înaltă decât toate celelalte de pe insulă. Pare o variantă mai mare a depozitului de pe țărm, înalt și suficient de spațios ca să încapă în el șase mijloace de transport așezate unul peste celălalt. Știu foarte bine că și Garda se dedă la furtișaguri și mă întreb ce o fi înăuntru. Însă ușile sunt închise și câțiva lacuștri își pierd vremea la umbra clădirii. Stau la palavre, cu armele la îndemână. Se vede treaba că va trebui să mai aștept până voi afla răspunsul. Poate nu-l voi afla niciodată.

Eu și Kilorn cotim la dreapta, spre aleea dintre Cazărmile 8 și 9. Geamurile lor înalte sunt întunecate, au un aer părăsit – clădirile sunt goale. Așteaptă să vină și alți soldați, alți refugiați sau – mai rău – alți orfani. Mă înfior când trecem prin umbra lor.

Nu-i prea greu să ajungem pe plajă. În fond, ne aflăm pe o insulă. Și, cu toate că baza militară este bine dotată, restul insulei Tuck este pustiu, acoperit doar de dune, dealuri îmbrăcate în ierburi înalte și câteva crânguri cu arbori bătrâni. Nu există nici măcar poteci prin iarbă, ceea ce înseamnă că aici nu trăiesc animale mari care să umble pe-acolo. Ne pierdem frumușel urma printre plantele care se leagănă în briza oceanului și ajungem repede pe țărm. De-aici, lacuștrii care patrulează se văd ca niște pete albastre fâțâindu-se încolo și-ncoace. Majoritatea se uită la cargobotul care se apropie din cealaltă parte a docului. Rămân cu gura căscată la vederea unei nave atât de mari, evident condusă de roșii. Kilorn este mai concentrat la ce avem de făcut.

– E adăpostul perfect, zice el și începe să se descalțe.

Îi urmez exemplul și îmi arunc din picioare ghetele fără șireturi și șosetele murdare. Dar mă opresc atunci când îl văd că-și scoate cămașa, dezvelindu-și mușchii netezi, dezvoltați de la trasul năvoadelor, mușchi pe care i-am văzut de atâtea ori în trecut. Nu-mi surâde ideea de a alerga în pielea goală printr-un buncăr.

Își împăturește frumos cămașa și o așază peste ghete.

– Înțeleg că nu-i vorba despre o misiune de salvare.

Cum să fie? N-avem unde să fugim de-aici.

– Trebuie să-l văd. Să-i povestesc despre Julian. Să-i spun ce se petrece.

Kilorn tresare, dar dă din cap că-i de acord cu mine.

– Intrăm și ieșim. N-ar trebui să fie prea complicat, mai ales că nu se așteaptă să se întâmple

ceva în zona oceanului.

Se întinde bine, își scutură picioarele și își trosnește degetele, pregătindu-se pentru înot. În tot acest timp, recapitulează instrucțiunile lui Farley. La fundul buncărului există o trapă de acces care dă într-un laborator de cercetare. Pe vremuri acolo se studia viața organismelor marine, dar acum este locuința colonelului, deși acesta nu intră niciodată în apartamentul lui pe timpul zilei. Încăperea este închisă pe dinăuntru, dar va fi ușor de deschis, iar drumul pe coridoare nu este complicat. La ora aceasta cabinele sunt goale, pasajul spre doc este sigilat, iar cei lăsați de pază sunt foarte puțini. Copii fiind, Kilorn și cu mine ne-am confruntat cu probleme mult mai grave atunci când am furat pentru tata o cutie cu baterii de la un avanpost al securității.

– Încearcă să nu faci zgomot în apă, adaugă Kilorn, înainte de a intra în valuri.

Văd cum pielea i se face de găină la contactul cu temperatura de toamnă târzie a oceanului, dar el pare să nici nu simtă. Nu același lucru îl pot spune despre mine, iar dinții încep să-mi clănțăne încă dinainte ca apa să-mi ajungă până la talie. Arunc o ultimă privire spre docuri și mă scufund sub un val, lăsându-l să mă înghețe până în măduva oaselor.

Kilorn taie fără efort valurile, înoată ca o broască, fără pic de zgomot. Încerc și eu să-i imit mișcările și îl urmez la mică distanță. Ne îndepărtăm de țărm. Apa asta are ceva ce îmi ascute simțul electric, ajutându-mă să intuiesc cablul care pornește de la țărm. Dacă aș vrea, aș putea să-i urmăresc traseul cu mâna, luându-mă după parcursul curentului electric de la docuri, prin apă, până la Cazarma 1. La un moment dat, Kilorn se întoarce spre ea, ajungând în diagonală față de țărm, apoi paralel cu el. Înaintează cu măiestrie, ascunzându-se în spatele ambarcațiunilor ancorate. O dată sau de două ori îmi atinge brațul prin apă și îmi comunică indicațiile prin apăsări ușoare. Oprește, du-te, încet, repede. În tot acest timp, stă cu ochii ațintiți asupra docului. Norocul nostru e că nava descarcă mărfurile, atrăgând atenția oricărui soldat care altminteri ne-ar putea observa capetele ițindu-se din apă. Alte lăzi, tot albe și tot cu triunghiul verde ștanțat pe ele. *Alte haine?*

Ba nu, înțeleg eu atunci când una dintre lăzi se răstoarnă și se deschide. Pe doc se împrăștie o mulțime de arme. Puști, pistoale, muniție, probabil câte douăsprezece în fiecare ladă. Sunt noi și lucesc în razele soarelui. Alt cadou pentru Garda Stacojie, alt semn de la relațiile acelea extinse despre existența cărora nici nu aveam habar.

Gândul ăsta mă determină să înot mai repede și, chiar dacă mă dor toți mușchii, reușesc să-l întrec pe Kilorn. Mă scufund sub doc, la adăpost de privirile celor de sus, iar el mă urmează imediat.

– Este chiar sub noi.

Șoaptele lui răsună straniu în mediul acesta format din apă și docul din metal de deasupra capetelor noastre.

– Îl simt cu degetele de la picioare.

Îmi vine să râd când îl văd cum se încruntă concentrat și se întinde să atingă cu piciorul buncărul ascuns unde se află Cazarma 1.

– Ți se pare nostim? mârâie el.

– Ești extrem de util, răspund eu cu un zâmbet răutăcios.

Ce bine e să avem din nou un scop secret ca pe vremuri. Deși de data asta ne pregătim să pătrundem într-un buncăr militar, nu în casa neîncuiată a unui oarecare sătean.

– Aici, zice el și capul îi dispare sub apă.

Reapare imediat la suprafață, dând din mâini ca să plutească.

– Marginea.

Acum de-abia vine greul. Scufundarea în bezna aia care te sufocă.

Kilorn îmi citește cu ușurință teama din ochi.

– Nu trebuie să faci nimic altceva decât să te ții bine de piciorul meu.

Cu mare greutate reușesc să dau din cap.

– Bine.

Trapa de acces se află pe fundul buncărului, la mai puțin de opt metri adâncime.

„O nimica toată“, spusese Farley.

Mie nu mi se pare, o contrazic eu în gând, uitându-mă la apa de sub mine.

– Auzi, Kilorn, Maven o să fie *teribil* de dezamăgit dacă mă ucide oceanul înaintea lui.

Oricui altcuiva i s-ar fi părut o glumă proastă. Dar Kilorn chicotește înfundat, luminând apa cu zâmbetul lui.

– Oricât de mult mi-aș dori să-l scot din sărite pe Maiestatea Sa, oftează el, haide să vedem cum procedăm ca să nu ne înecăm, vrei?

Îmi face cu ochiul și se scufundă, iar eu mă prind bine de piciorul lui.

Mă usturǎ ochii de la apa sărată, însă nu mi se pare chiar atât de întuneric cum îmi închipuiam că va fi. Razele soarelui pică oblic în apă, risipind umbra aruncată a docului. Și Kilorn se mișcă repede, mă trage după el de-a lungul cazărmii scufundate. Dâre de lumină se ondulează pe spatele lui gol, iar prietenul meu seamănă acum cu o creatură a adâncurilor. Mă concentrez asupra mișcărilor din picioare și încerc să nu mă încurc în nimic. *Ăștia nu-s doar opt metri,* mormăie supărată mintea mea atunci când simte lipsa de oxigen.

Expir încet, iar bulele de aer se ridică, pe lângă obrajii mei, până la suprafața apei. Pe alături curg și bășicile de aer din respirația lui Kilorn, unică mărturie a eforturilor sale. Simt cum i se încordează mușchii atunci când găsește fundul buncărului și dă mai puternic din picioare ca să ne ducă pe amândoi până sub el. Ca prin vis mă întreb dacă trapa nu cumva este încuiată. Ce farsă a destinului ar mai fi și asta!

Înainte să mă dezmeticesc, Kilorn țâșnește în sus, prin ceva, trăgându-mă după el. Un val de aer stătut mă lovește în față și îl inhalez lacomă, îl înghit fericită.

Kilorn stă pe marginea trapei, cu picioarele atârnându-i în apă. Îmi zâmbește.

– Nici măcar o dimineață n-ai rezista la descâlcit de năvoade, îmi spune el, clătinând dezamăgit din cap. În comparație cu ce mă punea bătrânul Cully să fac, asta n-a fost decât o băiță.

– Te pricepi de minune să mă lovești acolo unde mă doare mai tare, îi răspund eu sec, săltându-mă lângă el.

Intrăm în compartimentul colonelului. Este extrem de răcoros, foarte puțin luminat, dar enervant de bine organizat. Echipamentele vechi stau aliniate lângă peretele din dreapta, acoperite de praf. Lângă peretele din stânga se află un birou mare, pe care sunt înșirate teancuri ordonate de dosare și hârtii. La început nici măcar nu observ patul, dar este aici un pat îngust de campanie care iese de sub birou. Este clar că domnul colonel nu petrece prea mult timp dormind.

Întotdeauna Kilorn a fost de o curiozitate exagerată și nici acum nu se poate abține. Se îndreaptă spre birou, lăsând o dâră de apă pe jos.

– Să nu pui mâna pe nimic! îi șuier eu, în timp ce îmi storc mânecile și cracii pantalonilor. O

să-și dea seama că a fost cineva aici dacă o să vadă vreo picătură de apă pe hârtiile alea.

Kilorn dă din cap și își trage mâna înapoi. Dar îmi spune pe un ton tăios:

– Trebuie să vezi chestia asta.

Într-o clipită ajung lângă el. Mă tem de ce e mai rău.

– Care chestie?

Cu mare grijă, întinde degetul spre singurul obiect care decorează pereții cabinei. O fotografie, deformată de ani și de umezeală. Însă chipurile din ea încă se pot desluși destul de bine. Patru persoane, toate blonde, pozând încruntate în fața aparatului de fotografiat. Cu greu reușesc să-l recunosc pe colonel fără ochiul însângerat. Are un braț petrecut pe după umerii unei femei înalte, cu trăsături delicate. Cealaltă mână și-o sprijină pe umărul unei fetițe. Hainele femeii și ale fetiței sunt murdare de țărână, așa cum sunt în general hainele țăranilor care își lucrează singuri pământul. Dar lanțurile de aur pe care le poartă la gât contrazic această primă impresie. Fără zgomot, îmi scot lanțul din buzunar, ca să îl compar cu cele din fotografie. Cu excepția cheii care atârnă de al meu, lanțurile sunt identice. Kilorn îmi ia ușor cheia din mână, nedumerit de toată povestea asta.

A patra persoană din fotografie explică totul. O adolescentă cu părul auriu, împletit într-o cosiță lungă, stă alături de colonel și are întipărită pe chip o expresie de superioritate satisfăcută. Atât de tânără îmi pare, atât de schimbată fără părul scurt și fără cicatricele de acum. *Farley.*

– E fiică-sa, spune Kilorn tare, prea șocat ca să mai adauge ceva.

Reușesc să-mi stăpânesc impulsul de a atinge fotografia, de a mă convinge că-i reală. Nu are cum să fie, dacă mă gândesc la felul în care s-a purtat cu ea la infirmerie. Dar i-a spus „Diana“. Îi cunoștea numele adevărat. *Plus că aveau și lănțișoarele la gât, unul de la soră, celălalt de la soție.*

– Haide, murmur eu, trăgându-l pe Kilorn din fața fotografiei. Nu-ți mai bate capul.

– Dar de ce n-a zis nimic?

Din vocea lui îmi dau seama că se simte trădat, așa cum mă simt și eu de câteva zile.

– Nu știu.

Îl trag spre ușa cabinei. *La stânga pe scări, la dreapta pe palier, apoi la stânga din nou.*

Ușa se deschide lin în balamalele unse, dând la iveală un culoar pustiu, foarte asemănător cu cele de pe mersiv. Îngust și curat, cu pereți din metal și țevi de-a lungul tavanului. Curentul electric curge pe deasupra capetelor noastre, pompând printr-o rețea de cabluri ca niște vene. Vine dinspre țărm ca să alimenteze becurile și celelalte aparate.

Exact cum a spus Farley, nu-i nici țipenie aici. Nimeni care să ne oprească. Probabil că știa asta direct de la sursă, doar este fata colonelului. Îi urmăm instrucțiunile, mișcându-ne ca niște pisici, fără zgomot, atenți la fiecare pas. Îmi aduc aminte de celulele de sub Reședința Soarelui, unde Julian și cu mine am scos din luptă un detașament de santinele cu cagule negre și i-am eliberat pe Kilorn, pe Farley și pe sărmana Walsh. Toate astea îmi par foarte îndepărtate, deși s-au întâmplat doar acum câteva zile. *O săptămână a trecut de-atunci. Doar o săptămână.*

Mă îngrozesc când mă gândesc unde voi fi peste alte șapte zile.

Până la urmă ajungem la un coridor mai scurt, care nu duce nicăieri. Pe stânga sunt trei uși și alte trei pe latura dreaptă, iar între ele se află tot atâtea ferestre de observație. Toate sunt întunecate, mai puțin cea din capăt. Geamul acesteia pâlpâie ușor, cu o lumină albă și stridentă. Un pumn se izbește de sticlă și eu tresar puternic, așteptându-mă ca fereastra să se crape sub mâna lui Cal. Dar rezistă, răsunând înfundat la fiecare bubuit al pumnilor lui. Se acoperă cu pete de sângeargintiu.

Fără îndoială că m-a auzit și își închipuie că sunt una dintre *ei.*

Când pășesc în fața ferestrei, pumnul însângerat îi încremenește în aer. Brățara care produce flăcări îi alunecă pe încheietura mâinii. Mă liniștesc când o văd. Nu i-a dus capul să-l lase fără cea mai puternică armă pe care o are. Atunci, de ce încă mai este închis în celulă? Nu putea să topească geamul ăsta și să scape de-aici?

Ochii ni se întâlnesc prin fereastră preț de o clipă fierbinte și am sentimentul că privirile noastre ar putea sparge sticla. Din mână îi curg stropi de sânge gros, argintiu. S-a rănit încercând să spargă geamul ca să evadeze sau ca să-și ostoiască un pic furia.

– E încuiat.

Vocea îi sună înăbușit din spatele ferestrei.

– N-aș fi zis, răspund eu în glumă.

Kilorn e lângă mine și îi arată cheia.

Cal tresare, de parcă de-abia acum l-a văzut. Îi surâde cu recunoștință, însă Kilorn nu-i răspunde în același fel. Nici măcar nu vrea să-l privească în ochi.

De pe coridor se aud strigăte. Pași. Răsună ciudat în buncărul acesta, dar este clar că se apropie. Vin după noi.

– Au aflat că suntem aici, șuieră Kilorn, uitându-se în spate.

Bagă repede cheia în broască și o răsucește. Ușa nu se clintește. Mă apuc să lovesc cu umărul în metalul ei rece, neîndurător.

Kilorn forțează din nou broasca. De data aceasta reușesc să aud pocnetul sec al mecanismului. Ușa se deschide în momentul în care primul soldat apare de după colț. Dar gândurile mele se îndreaptă numai și numai la Cal.

Se pare că prinții au darul de a mă face oarbă la tot ce se petrece în jur. Perdeaua invizibilă cade chiar când Kilorn mă îmbrâncește în celulă. Senzația îmi este cunoscută, însă nu-mi dau seama de unde. M-am mai simțit așa, știu că m-am mai simțit așa, dar unde? N-am vreme de asemenea întrebări. Cal se repede pe lângă mine. De pe buze îi scapă un urlet sugrumat. Întinde brațele. Nu către mine sau către fereastră. Ci spre ușa care se trântește.

Pocnetul încuietorii îmi răsună în creier, iar și iar și iar.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu aerul închis și greu.

Însă singurul răspuns care mă lămurește este chipul lui Kilorn. Se holbează la mine din partea cealaltă a geamului. Cheia îi atârnă din pumnul strâns și expresia de pe chipul lui este o combinație de supărare și tristețe.

Își mișcă buzele, formând cuvintele *îmi pare rău* și imediat apare lângă el primul soldat lacustru. Îl urmează și alții, flancându-l pe colonel. Rânjetul lui satisfăcut seamănă cu cel de pe buzele fiicei sale din fotografie. Încep să înțeleg ce s-a petrecut aici. Iar colonelul are chiar impertinența de a izbucni în râs.

Zadarnic se izbește Cal de ușă, lovindu-și umărul de metalul rezistent. Înjură de durere, îl înjură pe Kilorn, pe mine, locul ăsta, se înjură pe sine însuși. Dar eu îl aud foarte slab, pentru că vocea lui Julian îmi umple capul.

Oricine poate trăda pe oricine.

Fără să mă gândesc, apelez la fulgere. Scânteile mele mă vor elibera și vor preface în urlete de durere hohotele de râs ale colonelului.

Dar fulgerele nu-mi răspund. Nu se întâmplă nimic. Absolut nimic.

Așa cum nimic nu s-a întâmplat nici în celule, nici în arenă.

– Piatră Tăcută, spune Cal, sprijinindu-se istovit de ușă.

Cu pumnul plin de sânge îmi arată colțurile pardoselii și tavanul.

– Au făcut rost de Piatră Tăcută.

Ca să-ți slăbească puterile. Ca să te facă aidoma lor.

Acum este rândul meu să bat cu pumnii în fereastră, spre capul lui Kilorn. Dar sticlă lovesc eu, nu carnea lui, iar pocnetul pe care îl aud este al degetelor mele, nu sunetul de spart al tigvei lui tâmpite. Chiar dacă este un perete între noi, Kilorn tot încearcă să se ferească.

Nici nu se poate uita la mine. Și se cutremură atunci când colonelul pune mâna pe umărul lui și îi șoptește ceva la ureche. Se uită la mine cum urlu de frustrare. Iar sângele meu se contopește cu al lui Cal deja întins pe geam.

Roșu cu argintiu, transformându-se în ceva mai întunecat.

OPT

Picioarele scaunului din metal zgârie podeaua, unicul zgomot din celula pătrată. Las scaunul celălalt acolo unde l-am găsit. Cu fundul în sus și pe jumătate sfărâmat. Înainte de sosirea mea, Cal a lovit în pereți cu ambele scaune și cu masa, ciobită acum. Dar în pereți nu se vede decât o singură crăpătură, chiar sub fereastră, în locul unde colțul mesei și-a făcut treaba. Spre deosebire de el, pe mine nu m-ar ajuta să arunc cu mobila. Prefer să-mi conserv energia, nu s-o risipesc aiurea, așa că mă așez în centrul încăperii. Cal se plimbă încolo și-ncoace prin fața geamului, mai degrabă ca un animal în cușcă, nu ca un om. Fiecare milimetru din corpul lui tânjește după foc.

Kilorn a plecat de multă vreme, împreună cu noul său prieten – colonelul.

Iar eu mi-am dezvăluit adevărata fire – de pește al naibii de prost, care trece dintr-un cârlig în altul, fără să se învețe minte niciodată. Totuși, pe lângă ce am pătimit în Reședința Soarelui, în Archeon și în Circul Oaselor, ce mi se întâmplă acum ar putea fi o vacanță. Ca să nu mai spun că nici colonelul nu-i mare lucru în comparație cu regina sau cu plutonul de execuție.

– Ar trebui să stai și tu jos, îi spun eu lui Cal, sătulă de agitația lui. Dacă nu cumva ai de gând să faci șanț în podea.

Se strâmbă iritat, dar se oprește. Nu se așază pe scaun, ci se sprijină de perete, ca un copil bosumflat.

– Încep să cred că îți plac închisorile, îmi spune el, lovind alene cu pumnii în perete. Și că ai gusturi foarte proaste la bărbați.

Observația asta ustură al naibii de tare. Da, am ținut la Maven, am ținut la el mult mai mult decât aș dori eu să recunosc. Iar Kilorn este prietenul meu cel mai bun. Și amândoi sunt niște trădători.

– Nici tu nu știi să-ți alegi prietenii, ripostez eu, dar vorbele mele nu-l ating. Și, da (aici cuvintele îmi ies de-a valma, artificiale și nesincere), nu mă pricep *deloc* la bărbați. Dar asta n-are nicio legătură cu ce s-a întâmplat.

– Nicio legătură, chicotește Cal, aproape amuzat. Cine sunt cei doi care ne-au încuiat în celula asta?

Pentru că mă apucă rușinea și nu-i răspund, el insistă:

– Haide, recunoaște, ți-e tare greu să-ți ții la distanță inima de cap.

Atât de repede mă ridic în picioare, că scaunul se răstoarnă cu zgomot metalic.

– Nu te purta acum de parcă tu nu l-ai iubit pe Maven. De parcă tu nu ai luat decizii cu *inima* în privința lui.

– E fratele meu! Normal că am fost orb! Normal că nu m-am gândit că ar fi capabil să-l omoare pe… pe tatăl nostru.

Amintirea tragediei îi frânge vocea, iar eu zăresc copilul acela neglijat și distrus, ascuns sub chipul de războinic neînfricat.

– Din cauza lui am făcut multe greșeli.

Și se grăbește să adauge:

– Am făcut greșeli și din cauza *ta.*

Și eu am făcut. Cea mai gravă greșeală a fost atunci când l-am lăsat să mă ia de mână și să mă scoată din camera mea ca să mă învețe să dansez. De dragul lui am permis Gărzii să ucidă nevinovați, doar ca să-l împiedic să plece la război. Ca să-l țin aproape de mine.

Iar egoismul acesta al meu a avut un preț îngrozitor.

– Nu trebuie să mai continuăm așa. Niciunul dintre noi nu trebuie să mai facă greșeli din cauza celuilalt, șoptesc eu, ocolind adevărul de care încerc să mă conving de câteva zile.

Cal nu este destinul pe care l-am ales sau pe care mi l-am dorit. Cal nu este decât o unealtă, ceva de care mă pot folosi sau de care se pot folosi alții împotriva mea. Și trebuie să mă

pregătesc pentru ambele variante.

După o clipă prea lungă, Cal dă din cap. Am sentimentul că la fel mă vede și el pe mine.

În oase îmi intră umezeala din cazarmă, de parcă nu mi-ar ajunge frigul de care nu mai pot să scap. În mod normal ar trebui să tremur, dar deja m-am obișnuit cu senzația asta. Probabil că ar trebui să mă obișnuiesc și cu singurătatea.

Cu singurătatea din inima mea.

O parte din mine se amuză de necazul care a dat peste noi. Suntem din nou împreună într-o celulă, așteptând deznodământul pe care va dori soarta să ni-l ofere. Însă de această dată furia îmi este mai mare decât teama. Colonelul, nu Maven, este cel care va veni să ne râdă în nas. Și pentru asta mă simt recunoscătoare. Nu-mi doresc să mai am vreodată parte de batjocura și de sarcasmul lui Maven. Chiar și gândul la el mă doare.

Circul Oaselor era o închisoare subterană întunecată și pustie, mai înspăimântătoare decât cea în care ne aflăm acum. Maven avea chipul palid și ochii îi ardeau în orbite. Întindea mâinile după mine din cealaltă parte a gratiilor. Retrăiesc amintirea asta otrăvită și degetele lui par a se preface în gheare de fiară. Vor să mă rănească.

Ți-am spus cândva să-ți ascunzi sentimentele. Ar fi trebuit să mă asculți.

Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus înainte de a ne condamna la moarte. Bun sfat, păcat că nu l-am ascultat.

Expir încet, sperând să alung amintirile odată cu aerul din plămâni. Nu merge.

– Ce facem cu ăștia, generale Calore? îl întreb eu pe Cal, arătând spre cei patru pereți care ne țin captivi.

Acum văd contururile vagi din colțuri, unde au fost montate în pereți lespezile puțin mai închise la culoare.

Cal are nevoie de câteva secunde ca să se smulgă din gândurile precis la fel de dureroase ca ale mele. Bucuros de întrerupere, ridică repede celălalt scaun și îl împinge la perete. Se urcă pe el, aproape că dă cu capul de tavan, și pipăie Piatra Tăcută. Aceasta reprezintă cel mai mare pericol pentru noi, mai mare decât orice altceva de pe insula asta, mai mare decât orice fel de armă.

– Să n-am parte de culorile mele! Cum de-au făcut rost de ea? murmură el, încercând să găsească o margine.

Însă piatra este foarte bine încastrată printre celelalte și vârful degetelor lui nu descoperă marginea. Cu un oftat, Cal sare de pe scaun și se uită pe fereastra de observație.

– Singura noastră șansă e să spargem geamul. N-avem cum să trecem pe-aici.

– Dar piatra asta are mai puțină forță, spun eu, cu ochii țintă la Piatra Tăcută.

Se holbează și el la mine.

– În Circul Oaselor am avut senzația că mă sufoc. Acum nu simt așa ceva.

Cal ridică din umeri.

– Nu-s la fel de multe aici. Dar tot sunt destule.

– Le-au furat?

– Altă explicație nu-i. Nu există o cantitate prea mare de Piatră Tăcută și doar guvernul are drept de folosință, din motive evidente.

– În Norta.

Se uită uluit la mine.

– Crezi că astea provin din altă parte?

– Sosesc mărfuri de contrabandă de pretutindeni. Piedmont, Ținutul Lacurilor și alte locuri. N-ai văzut soldații de-aici? Nu le-ai văzut uniformele?

Clatină din cap.

– Nu. N-am văzut pe nimeni de când ticălosul ăla cu ochiul roșu m-a adus aici.

– Este colonelul lor și tatăl lui Farley.

– Îmi pare rău pentru ea, dar familia mea este infinit mai rea.

Zâmbesc, ușor amuzată de naivitatea lui.

– Sunt *lacuștri*, Cal. Farley și colonelul, și toți soldații lui. Iar asta înseamnă că mai există și alții.

Chipul i se întunecă. Nu mai înțelege nimic.

– Dar nu… nu se poate. Am văzut linia frontului cu ochii mei. N-ai cum să treci prin ea.

Își privește mâinile, care conturează o hartă în aer. N-are niciun înțeles pentru mine, dar el o cunoaște foarte bine.

– S-a instituit blocada pe ambele maluri ale lacurilor; Năduful este exclus. Una este să transporți mărfuri și alte bunuri și alta e să deplasezi oameni, mai ales la anvergura asta. Ar fi avut nevoie să le crească aripi ca să scape de-acolo.

Înțeleg despre ce este vorba și mi se taie imediat respirația. Curtea din beton, depozitul imens de la capătul bazei militare, drumul larg care nu duce nicăieri.

Nu-i drum.

E o pistă.

– Cred că le-au crescut.

Spre marea mea uimire, pe buzele lui Cal apare un surâs adevărat. Se întoarce cu fața la fereastră și se uită la coridorul gol.

– Manierele lor lasă mult de dorit, dar cred că cei din Garda Stacojie îi vor da multă bătaie de cap fratelui meu.

Acum zâmbesc și eu. Dacă astfel se poartă colonelul cu așa-zișii lui aliați, aș dori să văd ce le face dușmanilor.

Ora cinei vine și trece, marcată doar de apariția unui lacustru bătrân și cărunt, care ne-a adus o tavă cu mâncare. Ne face semn să ne îndepărtăm de geam și să ne întoarcem cu fața la perete, ca să poată strecura tava printr-o fantă din ușă. Nu-l ascultăm și ne încăpățânăm să rămânem lângă fereastră. Stăm așa un timp destul de lung, după care lacustrul pleacă, încântat că s-a ales cu mâncarea noastră. Pe mine nu mă deranjează câtuși de puțin. De mică știu ce-i foamea. Rezist câteva ore fără să mănânc. Însă Cal pălește când vede cum se îndepărtează cina noastră și nu își poate lua ochii de la strachina cu pește cenușiu.

– Ar fi trebuit să-mi spui că voiai să mănânci, mormăi eu și mă așez la loc. Nu vei fi bun de nimic dacă ești flămând.

– Asta vreau să creadă și ei, îmi răspunde, cu un licăr vesel în privire. Mă gândesc chiar să leșin mâine, după micul dejun. Atunci vom vedea cum o să reacționeze medicii lor când o să mă apuc să împart pumni în dreapta și-n stânga.

Ăsta-i un plan șubred, ca să nu zic mai multe. Și strâmb nemulțumită din nas.

– Ai tu vreo idee mai bună?

– Nu, răspund eu posomorâtă.

– Așa mi-am închipuit și eu.

– Hm.

Piatra Tăcută are un efect straniu asupra noastră. Deposedându-ne de înzestrările noastre, pe care ne bazam cel mai mult, celula ne transformă. Pe Cal îl face mai isteț, mai calculat. Lipsit de iadul flăcărilor sale, el caută sprijinul propriei rațiuni. Deși, dacă e să mă iau după ideea aia leșinată, nu pot spune că mintea lui e cea mai ascuțită din arsenal.

Schimbarea mea nu este la fel de evidentă. La urma urmei, am trăit liniștită șaptesprezece ani, neștiind ce putere zace în mine. Acum îmi amintesc din nou de fata de-atunci, de fata aceea egoistă și fără suflet, care s-ar fi dedat la orice doar ca să-și salveze pielea. Dacă lacustrul se va întoarce cu o altă tavă, atunci îl voi strânge de gât și, dacă reușim să scăpăm din celula asta, fulgerele mele îi vor sfărâma oasele.

– Julian trăiește.

Nu știu de unde au venit cuvintele astea, dar acum plutesc în aer, fragile ca niște fulgi de nea.

Cal tresare cu putere și îmi aruncă o privire neașteptat de luminoasă. Posibilitatea ca unchiul său să fie în viață îl încântă aproape la fel de mult ca libertatea.

– Cine ți-a zis?

– Colonelul.

E rândul lui Cal să pufnească neîncrezător.

– Hm!

– Ba eu înclin să-l cred.

Vorbele mele îi provoacă o altă privire disprețuitoare, dar nu mă las.

– Colonelul crede că Julian făcea parte din planul lui Maven, că nu a fost decât un alt argintiu care m-a trădat. Din cauza asta nu crede că lista are un temei real.

Cu ochii pierduți, Cal dă încet din cap:

– Lista cu numele celor ca tine.

– Farley le zice – ne zice – oameni cu „sângenou“.

– Mă rog, oftează el, o să li se zică „morți“, dacă nu reușești să scapi de-aici mai curând. Maven îi va vâna pe toți.

Remarcă grosolană, dar perfect adevărată.

– Ca să se răzbune?

Și mă mir foarte tare când îl văd cum clatină din cap.

– Tocmai a luat locul tatălui său. Nu-i chiar cea mai bună modalitate de a-și începe domnia. Casele Înalte, mai ales Samos și Iral, de-abia așteaptă o ocazie ca să-i submineze poziția. Și exact ăsta ar fi efectul veștii despre oamenii cu sângenou, mai ales după acuzațiile publice pe care ți le-a adus.

Deși soldat, instruit în cazărmile războiului, Cal este totodată și fiu de rege. Poate nu la fel de perfid ca Maven, dar sigur înțelege arta guvernării mai bine decât noi, ceilalți.

– Adică fiecare om pe care noi îl salvăm nu numai că îi va face rău pe câmpul de luptă, ci îi va slăbi și autoritatea de rege.

Cal zâmbește strâmb și se sprijină de perete.

– Spui cam des că „noi“ vom face și vom drege.

– Te deranjează? îl iscodesc eu.

Dacă îl pot convinge să mă ajute să-i găsesc pe cei cu sângenou, atunci chiar s-ar putea să i-o luăm înainte lui Maven.

I se zbate ușor un mușchi din obraz – singurul indiciu al șovăielii lui. Dar nu apucă să-mi răspundă, pentru că se aude un tropăit deja cunoscut de cizme. Cal scoate un geamăt înăbușit, iritat de apariția colonelului. Dă să se ridice, dar fac un gest fulgerător și-l împing la loc pe scaun.

– Nu te ridica în picioare înaintea lui, șoptesc eu, rezemându-mă de spetează.

Cal mă ascultă și se așază mai comod, cu brațele încrucișate peste pieptul lat. A dispărut cel care a lovit geamul cu pumnii și a aruncat cu masa în pereți și a rămas un bărbat ferm, calm, un munte de mușchi care de-abia așteaptă să-l strivească pe nesăbuitul care se va apropia prea mult de el. Măcar de-ar putea. Dacă n-ar fi Piatra Tăcută, în locul lui Cal s-ar afla acum un infern în flăcări, mai fierbinte și mai strălucitor decât soarele. Iar în locul meu ar fi o furtună. Însă am fost reduși la starea de simpli muritori și acum nu suntem decât doi adolescenți care bombăne într-o cușcă.

Fac tot posibilul să stau cât mai nemișcată atunci când în cadrul ferestrei apare figura colonelului. Nu vreau să-i dau satisfacția de a vedea că sunt furioasă. Însă mă cutremur din tot trupul atunci când lângă el apare și Kilorn, ostil și încruntat. Este rândul lui Cal să mă potolească, apăsându-mă ușor pe picior ca nu cumva să mă ridic de pe scaun.

Colonelul se uită la noi câteva secunde, de parcă ar vrea să-și întipărească în memorie imaginea prințului și a fetiței cu fulgerele prizonieri. Mă cuprinde o dorință nebună să scuip pe geamul pătat cu sânge, dar reușesc să mă stăpânesc. Se întoarce cu spatele la noi și face un semn cu degetele lui lungi și strâmbe. Zvâcnește din ele o dată, de două ori, chemând pe cineva. Sau cerând să-i fie adus cineva.

Farley se luptă ca o leoaică, obligându-i pe oamenii colonelului să o care pe sus. Cu un pumn în falcă, îl aruncă pe unul dintre ei de-a berbeleacul și își eliberează brațul. Îl îmbrâncește pe celălalt în peretele coridorului și îi strivește gâtul prinzându-i-l între cotul ei și geamul altei celule. Loviturile ei sunt brutale, menite să pricinuiască o durere cât mai mare. Deja se văd vânătăi înflorind pe pielea temnicerilor ei. Însă oamenii colonelului au mare grijă să nu riposteze, să nu-i facă niciun rău. Încearcă doar să o împiedice să se miște.

Presupun că așa le-a ordonat colonelul. O să-și arunce fiica într-o celulă, dar nu vrea s-o lovească.

Spre marea mea uimire, Kilorn nu stă cu mâinile în sân. Atunci când bărbații reușesc s-o lipească de un perete, fiecare ținând-o strâns de câte un umăr și un picior, colonelul îi face un semn băiatului pescar. Cu mâini tremurânde, Kilorn scoate o cutie gri. În ea lucesc niște seringi.

Din cauza geamului, nu aud glasul lui Farley, dar îmi este ușor să-i citesc vorbele pe buze. *Nu. Nu face asta.*

– Kilorn, oprește-te!

Geamul este rece și neted sub palma mea. Lovesc cu putere în el, încercând să atrag atenția vechiului meu prieten.

Dar nu vrea să mă audă și își îndreaptă umerii, întorcându-se cu spatele ca să nu-i pot vedea chipul. În vreme ce colonelul face exact invers: se uită fix la mine, nu la seringa din gâtul fiicei sale. O scânteie stranie i se aprinde în ochiul sănătos – de regret, oare? Nu, omul acesta nu are îndoieli. Va face mereu ceea ce trebuie, indiferent cine este victima.

Kilorn și-a terminat treaba și se dă un pas înapoi, cu seringa golită în mână. Se uită cum Farley se zbate în mâinile temnicerilor ei și așteaptă. Dar drogul pune treptat stăpânire pe ea și mișcările îi devin tot mai lente, iar ochii încep să i se închidă. În cele din urmă, cade moale, fără cunoștință, în brațele lacuștrilor care o târăsc spre celula de vizavi de a noastră. O culcă pe jos ca să poată descuia ușa, apoi o închid înăuntru – așa cum l-au închis pe Cal, așa cum m-au închis și pe mine.

Când ușa celulei lui Farley se închide, se deschide cea de la celula noastră.

– Renovați? zice batjocoritor colonelul când dă cu ochii de masa crăpată.

Kilorn vine în spatele lui. Ascunde cutia cu seringi în buzunar, dar avertismentul lui îmi este limpede: *La fel ai să pățești și tu dacă întreci măsura.* Îmi evită privirea, ocupându-se de cutia aia. Ușa se închide în spatele lor, lăsându-i pe cei doi lacuștri să supravegheze coridorul.

Cal le aruncă priviri ucigașe. Cu siguranță că prin minte îi trec toate modurile prin care l-ar putea ucide pe colonel și încearcă să-l aleagă pe cel care ar produce mai multă durere. Colonelul îi citește gândurile și scoate din toc un pistol mic, dar foarte eficace. Stă nepăsător în mâna lui, un șarpe încolăcit, gata de atac.

– Ia loc, te rog, domnișoară Barrow, îmi spune colonelul, făcând un semn cu pistolul.

Mă încearcă un sentiment de capitulare atunci când îi ascult ordinul, dar nu am încotro. Mă așez pe scaun, în vreme ce colonelul și Kilorn rămân în picioare, dominându-ne. Poate că am avea o șansă dacă n-ar fi pistolul ăla și gărzile de pe coridor. Colonelul este înalt, dar în vârstă, și i-ar sta bine cu mâinile lui Cal în jurul gâtului. Eu ar trebui să mă ocup de Kilorn, să-l lovesc în locurile unde știu că nu i s-au vindecat încă rănile ca să-l dobor pe trădătorul ăsta. Dar, chiar dacă i-am dovedi pe amândoi, ușa tot încuiată ar rămâne și gărzile tot în fața ei ar fi. Iar confruntarea noastră n-ar avea niciun rezultat util.

Colonelul pare că știe ce gândesc, pentru că îmi aruncă un rânjet trufaș.

– Mai bine șezi cuminte la locul tău.

– Ai nevoie de pistol ca să ții doi copii la respect? îl reped eu, făcând un semn cu bărbia spre arma micuță din mâna lui.

Nu există nimeni pe tot pământul ăsta care ar îndrăzni să zică despre Cal că este un copil, indiferent de talentele lui. Numai pregătirea lui militară îl face un adversar de temut, imbatabil. Iar colonelul știe asta foarte bine.

Așa că preferă să-mi ignore insulta și se proțăpește în fața mea, sfredelindu-mă cu privirea lui însângerată.

– Ai noroc că sunt o persoană cu vederi progresiste, așa să știi. Nu sunt mulți care l-ar lăsa în viață, spune el, arătând spre Cal.

Apoi se uită din nou la mine.

– Și cunosc câțiva care ar fi bucuroși să te omoare și pe tine.

Îi arunc o privire lui Kilorn, sperând ca măcar acum să-și dea seama de a cui parte a ales să fie. Se foiește ca un băiețel speriat. Dacă am fi din nou copii, i-aș trage un pumn zdravăn în burtă.

– Nu mă ții în viață pentru că-ți place să te afli în preajma mea, intervine Cal, tăind elanul melodramatic al colonelului. Știu că ai de gând să mă dai la schimb. Întrebarea este pentru ce sau pentru cine anume?

Reacția colonelului este singura confirmare de care am nevoie: își încleștează furios maxilarele. Voia să îi dea el vestea, dar Cal i-a luat-o înainte.

– La schimb, murmur eu, deși mai degrabă s-ar spune că șuier. Ai de gând să te lipsești de cea mai bună armă pe care o poți avea? Cât de *prost* ești?

– Nu chiar atât de prost încât să-mi imaginez că ar fi de acord să lupte pentru noi, îmi răspunde colonelul. Nu, îți las ție speranța asta ridicolă, fetițo cu fulgerele.

Nu-i face jocul. Exact asta își dorește. Și totuși, abia reușesc să nu mă uit la Cal. Adevărul este că habar nu am cui îi este el loial sau pentru cine luptă. Știu doar împotriva cui ar dori să lupte – *Maven.* S-ar zice că am fi în aceeași tabără. Dar nu sunt naivă. Nici viața și nici războiul nu sunt atât de simple.

– Foarte bine, domnule colonel Farley.

Tresare când mă aude spunându-i pe numele de familie. Întoarce foarte puțin capul, dar își stăpânește pornirea de a se uita spre celula de vizavi unde fiica lui zace fără cunoștință. *Suferă*,

observ eu și păstrez informația aceasta pentru că s-ar putea să-mi fie de folos la un moment dat.

Și îmi răspunde cu aceeași monedă.

– Regele ne-a oferit o înțelegere, rostește el cuvintele tăios ca o lamă de cuțit. În schimbul prințului proscris, regele Maven a fost de acord să restabilească vârsta tradițională pentru încorporare. Adică optsprezece ani, în loc de cincisprezece, cum este acum.

Își coboară privirea și, odată cu ea, și vocea. O fracțiune de secundă parcă îl întrezăresc pe tatăl din spatele acestui exterior brutal. Se gândește la copiii aceia trimiși la moarte.

– E o înțelegere bună.

– Prea bună, spun eu repede, pe un ton răspicat care îmi ascunde temerile. Maven nu va onora niciodată o asemenea înțelegere. *Niciodată.*

Îl aud pe Cal expirând încet în stânga mea. Își împreunează mâinile, etalându-și tăieturile și rănile căpătate în ultimele zile. Zvâcnește pe rând din degete. Își abate atenția de la adevărul pe care încearcă să-l ocolească.

– N-ai de ales, spune el, încetând în cele din urmă să-și miște mâinile. Dacă refuzi înțelegerea, îi condamni pe toți la moarte.

Colonelul dă din cap.

– Așa este. Curaj, Tiberias. Moartea ta va salva mii de copii nevinovați. Ei sunt motivul pentru care tu încă trăiești.

Mii. Desigur că pentru ei merită să fie sacrificat Cal, desigur. Dar în adâncul inimii, în acea partea a mea sucită și realistă, pe care am început să o cunosc foarte bine, ceva se împotrivește. *Cal este un luptător, un conducător, un ucigaș, un vânător. Și tu ai nevoie de el.*

În mai multe privințe.

Surprind licărul din privirea lui Cal. Dacă n-ar fi Piatra Tăcută, mâinile lui s-ar aprinde acum. Se apleacă ușor înainte și își dezvelește dinții regulați și albi. Rânjește atât de agresiv și de animalic, că mă aștept să văd cum îi cresc colți de fiară.

– Eu sunt regele vostru legitim, de sângeargintiu, dintr-o dinastie veche de secole, răspunde el, clocotind de furie. Singurul motiv pentru care *tu* încă trăiești este neputința mea temporară de a consuma oxigenul din celula asta prin ardere.

N-am mai auzit niciodată o asemenea amenințare din partea lui Cal. Atât de viscerală este, că mă sfârtecă pe dinăuntru. Îl sperie și pe colonel, în ciuda temperamentului său calm și indiferent. Face grăbit un pas înapoi și dă peste Kilorn. Se simte jenat de teama lui, la fel cum s-a simțit și Farley. Preț de o clipă, culoarea din obrajii lui se asortează cu a ochiului bolnav, făcându-l să arate ca o roșie cu mâini și cu picioare. Totuși, plămada din care e făcut colonelul se dovedește mai dură și el reușește să-și alunge imediat teama. Își netezește părul de un blond foarte deschis, aproape alb, și își pune pistolul în toc, cu un oftat de satisfacție.

– Barca pleacă la noapte, Alteță, spune el, trosnindu-și gâtul. Te sfătuiesc să-ți iei rămas-bun de la domnișoara Barrow. Nu cred că ai s-o mai vezi vreodată.

Mă apuc strâns de scaunul din metal rece. Ce mult îmi doresc să mă fi numit Evangeline Samos! Atunci aș fi putut să înfășor scaunul ăsta în jurul beregatei lui și l-aș fi strâns până când ar fi simțit gust de metal în gură și i-ar fi țâșnit sângele din ambii ochi.

– Cu Mare ce se va întâmpla?

Cât de prost este Cal să-și facă griji în privința mea când de-abia și-a auzit condamnarea la moarte?

– Va fi supravegheată, intervine Kilorn.

E prima oară când deschide gura de când a intrat în cușca noastră și îi tremură vocea. Mi se pare normal. Mișelul ăsta are toate motivele să se teamă, mai ales de mine.

– Va fi păzită. Dar nu i se va face niciun rău.

Pe chipul colonelului mijește o expresie de dezgust. Presupun că și-ar dori să mă vadă și pe mine moartă. Însă nu știu cine a avut autoritatea să treacă peste voința lui. Poate comandantul acela misterios la care făcuse referire Farley.

– Așa vă purtați cu cei ca mine? mă răstesc eu, ridicându-mă instinctiv de pe scaun. Cu cei cu sângenou? Urmează să-l aduceți și pe Shade-aici și să-l închideți într-o altă cușcă, ca pe un *animal?* Și ne veți ține închiși până învățăm să ne supunem?

– Asta depinde de el, răspunde calm colonelul.

Dar eu simt fiecare cuvânt al lui ca pe o lovitură în moalele capului.

– A fost un soldat destoinic. Până acum. La fel ca prietenul nostru de-aici, adaugă el, punând mâna pe umărul lui Kilorn.

Emană mândrie paternă, sentiment de care Kilorn a fost lipsit întreaga lui viață. Orfan de multă vreme, probabil că și un tată atât de îngrozitor cum este colonelul îl face fericit.

– Fără el nu aș fi avut nici pretextul și nici ocazia de a te închide-aici.

Nu pot face altceva decât să mă uit urât la Kilorn, sperând că privirea mea îl rănește tot atât cât m-a rănit el pe mine.

– Cât de mândru trebuie să fii de ce-ai făcut.

– Nu încă, îmi răspunde băiatul pescar.

Dacă nu am fi petrecut împreună atâția ani în Pilonii, dacă nu am fi fost parteneri la rele și la furtișaguri, nu cred că mi-aș fi dat vreodată seama. Însă Kilorn nu știe să-și ascundă trăirile. Față de mine, cel puțin. Pare absolut normal atunci când se apleacă, arcuindu-și spatele și mișcând din șolduri. Însă nu-i nimic normal în ce are de gând să facă. Îi atârnă poalele hainei și se vede conturul cutiei cu seringi. Aceasta alunecă între țesătură și trupul lui. Repede, din ce în ce mai repede.

– Of…, exclamă el, ferindu-se de mâinile colonelului.

Cutia sare de la locul ei, se deschide în aer și acele din ea se împrăștie peste tot. Seringile cad, se sparg și lichidul din ele curge, stropindu-ne picioarele. Dar nu sunt distruse toate, așa cum s-ar crede. Privirea mea ageră observă o seringă rămasă intactă, pe jumătate ascunsă în pumnul strâns al lui Kilorn.

– La naiba, băiete! spune colonelul, aplecându-se să evalueze paguba.

Întinde mâna spre cutie, sperând să mai salveze ceva, dar se alege cu un ac înfipt în gât. Este așa de surprins, că rămâne nemișcat, oferindu-i astfel lui Kilorn secunda necesară pentru a goli seringa în venele colonelului. Acum începe să se zbată, la fel cum a făcut și Farley. Îl lovește zdravăn pe Kilorn cu pumnul în față. Prietenul meu se izbește de perete.

Dar colonelul nu mai apucă să mai facă și altceva, pentru că prințul sare de pe scaun și-l țintuiește de fereastra de observație. Soldații lacuștri încearcă în zadar să se uite înăuntru. Au armele pregătite, dar ce folos? Nu vor deschide ușa. Nu pot risca să elibereze monștrii din cușcă.

Combinația dintre droguri și greutatea lui Cal îl lasă pe colonel fără simțire. Alunecă moale și se prăbușește într-o poziție complet lipsită de demnitate. Arată mult mai puțin amenințător acum, când are ochii închiși. De fapt, pare chiar normal.

– Au! se aude dinspre peretele de care se sprijină Kilorn care își masează falca.

Drogat sau nu, colonelul are un pumn zdravăn. Deja a început să i se învinețească obrazul. Fără să mă gândesc, mă îndrept repede spre el.

– N-am nimic, Mare, nu-ți face griji…

Dar nu ca să-l alin mă apropii eu de el. Celălalt obraz al lui Kilorn face acum cunoștință cu pumnul meu. Simt cum îi trosnesc oasele sub degetele mele. Scoate un urlet de durere, clătinându-se din cauza forței loviturii și aproape pierzându-și echilibrul.

Fără să iau în seamă durerea care îmi săgetează mâna, îmi scutur palmele și zic:

– Acum suntem chit.

Și îl îmbrățișez. Kilorn se crispează, așteptându-se la o altă lovitură. Dar se relaxează curând în brațele mele.

– Oricum aveau să te prindă aici. M-am gândit că aș fi mai util dacă nu intru și eu în celulă cu tine.

Oftează din rărunchi și continuă.

– Ți-am zis să ai încredere în mine. De ce nu m-ai crezut?

Nu am un răspuns.

De lângă fereastra de observație, Cal oftează și el, atrăgându-ne atenția asupra problemelor noastre urgente.

– Toate laudele pentru curajul tău, dar, spune-mi, în afară de cântecul de leagăn pe care vrei să i-l cânți scursurii ăsteia, mai ai și alt plan?

Împinge cu piciorul trupul colonelului și arată cu degetul spre gărzile care ne urmăresc de dincolo de geam.

– Nu înseamnă că-s prost dacă nu știu să citesc, se burzuluiește la el Kilorn. Uită-te pe geam. Nu mai durează mult.

Mai precis, doar zece secunde. Atât ne uităm noi pe fereastra de observație până apare de nicăieri o siluetă cunoscută. Shade, mult mai în formă decât l-am văzut eu de dimineață la infirmerie. Se sprijină bine pe piciorul rănit și nu mai are bandaje decât la umăr. Își folosește cârja pe post de ghioagă și îi lasă lați pe cei doi lacuștri înainte ca aceștia să înțeleagă ce se

petrece. Se prăbușesc amândoi ca niște zdrențe. Pe chipuri li se citește o uimire prostească.

Încuietoarea scoate un pocnet vesel și, într-o fracțiune de secundă, Cal dă ușa de perete. Iese imediat pe coridor și inspiră adânc. Nu știu cum să-l urmez mai repede și suspin prelung când simt că nu mă mai apasă greutatea Pietrei Tăcute. Zâmbesc larg și scot scântei din vârful degetelor, urmărindu-le cum sfârâie și mi se răspândesc pe piele.

– Mi-a fost dor de voi, le șoptesc eu prietenelor mele dragi.

– Ciudată mai ești, fetițo cu fulgerele!

Spre marea mea surpriză, o văd pe Farley cum se sprijină de ușa deschisă a celulei sale, întruchipare a calmului. Nu pare câtuși de puțin afectată în vreun fel de droguri – presupunând că au avut vreun efect real.

– Uite, ăsta-i avantajul să te împrietenești cu infirmierele, zice Kilorn și îmi dă un ghiont în umăr. N-a fost nevoie decât de un zâmbet frumos ca să-i abat atenția Lenei și să strecor o soluție inofensivă în cutie.

– O să i se frângă inima atunci când își va da seama că ai părăsit-o, îi spune Farley, țuguindu-și buzele. Sărmana fată!

Lui Kilorn nu i se pare amuzant comentariul ei. Se uită repede la mine.

– Nu-i treaba mea.

– Și-acum? iese la iveală soldatul din Cal.

Își încordează umerii sub hainele jerpelite și se uită cu atenție în jur.

Shade îi răspunde întinzând mâna.

– Acum vom face un salt.

Sunt prima care îl apucă strâns. Am toată încrederea în abilitatea sa. În forța sa. În puterea sa. Datorită focului lui Cal, fulgerelor mele și iuțelii lui Shade, nimeni și nimic nu ne va mai putea atinge.

Așadar câtă vreme suntem împreună, nu voi mai ajunge în temniță.

NOUĂ

Buncărul zboară pe lângă noi în străfulgerări de culoare și de lumină. Văd doar fragmente din ce se află în jur atunci când saltul lui Shade ne scoate din cazarmă. Fratele meu are brațele întinse, ca să ne putem ține cât mai strâns de el. E puternic și ne poate salva pe toți. Nu abandonează pe nimeni.

Văd o ușă, un perete, o podea care se înclină amenințător spre mine. La fiecare colț, dăm de gărzi care vor să ne urmărească și strigă, strigă după noi, dar nu rămânem nicăieri suficient timp ca să ne poată înhăța. La un moment dat aterizăm într-o încăpere ticsită cu tot felul de lucruri și mustind de electricitate. De-a lungul pereților sunt înșirate o mulțime de ecrane și foarte multă aparatură radio. Ba observ chiar și niște camere video înghesuite în colț. Doar atât, pentru că imediat cei dinăuntru se reped la noi și facem un alt salt. Mă pomenesc pe doc, mijindu-mi ochii în lumina soarelui. De data aceasta, lacuștrii se apropie atât de mult, că le pot desluși chipurile, prea palide pe fondul cerului. Simt nisipul sub tălpi. Dar mai facem un salt și acum simt că mă aflu pe beton. Încă un salt, de la capătul pistei până la depozitul ăla mare cât un hangar. Îl văd pe Shade că se crispează. E atât de încordat, că i s-au umflat venele de pe gât. Un ultim salt și ajungem înăuntru, la aerul răcoros și la relativa liniște de-acolo. Când în sfârșit lumea din jurul meu încetează să se mai învârtească și să tragă de mine în toate direcțiile, parcă mă ia cu leșin. Sau parcă îmi vine să vomit. Dar Kilorn are grijă de mine și mă ține în picioare, ca să văd de ce am venit până aici.

Hangarul este dominat de două avioane cu aripi mari și întunecate. Unul este de dimensiuni ceva mai reduse decât celălalt, cu fuzelaj argintiu și cu vârfurile aripilor portocalii. Evident proiectat pentru un singur ocupant. *Gura-Leului*, îmi spun eu, aducându-mi aminte de

Naercey și de avioanele extrem de rapide care revărsau potop de flăcări peste noi. Celălalt are un aer amenințător și e negru tuci, fără alte culori care să-l scoată în evidență. N-am mai văzut niciodată așa ceva și mă întreb vag dacă și Cal gândește la fel ca mine. În fond, el ar trebui să-l piloteze, presupunând că Farley nu ne pregătește o altă surpriză. Însă nu prea cred, dacă e să mă iau după felul cum se holbează speriată la avion.

– Ce căutați aici?

Vocea răsună ciudat în hangar, reverberând din pereți. Bărbatul care apare de sub aripa unui avion nu pare soldat, fiindcă poartă o salopetă cenușie, nu uniforma lacuștrilor. Are mâinile murdare de unsoare, de unde deduc că-i mecanic. Se uită de la unul la altul, zăbovind mai mult asupra obrajilor plini de vânătăi ai lui Kilorn și asupra cârjei lui Shade.

– Va… va trebui să vă reclam la superiorii voștri.

– Reclamă-ne până nu mai poți, se răstește Farley, acum cu aere de căpitan.

Mă și mir că mecanicul nu cade leșinat la vederea cicatricei și a maxilarelor ei încleștate.

– Avem ordine clare de la domnul colonel, continuă ea, arătând repede spre Cal și spre avionul cel negru. Haide, deschide imediat ușa hangarului!

Mecanicul nu pare prea decis și continuă să se bâlbâie, privind cum Cal ne conduce pe toți spre spatele avionului. Când trecem pe sub aripă, prințul ridică mâna și mângâie metalul rece.

– Fluxul Negru, ne explică el în șoaptă. Mare și rapid.

– Și furat, adaug eu.

Dă din cap cu indulgență, pentru că a ajuns și el la aceeași concluzie.

– De pe aerodromul din Delphie.

*Un exercițiu de antrenament, s*pusese regina Elara în timpul prânzului de gală de demult. A făcut un gest indiferent cu furculița pentru salată, nedorind să plece urechea la zvonurile despre avioanele furate și umilind-o pe doamna colonel Macanthos în fața încrezutelor ei doamne de companie. Atunci mi-am închipuit că minte, că încearcă să mușamalizeze alte acțiuni ale Gărzii. Pe de altă parte, mi se părea de-a dreptul imposibil – cine să fure un avion, darămite două? Se pare însă că Garda Stacojie era în stare de așa ceva și a și făcut-o.

Partea din spate a Fluxului Negru, chiar sub coadă, se deschide larg ca o gură de monstru, din care iese o rampă folosită la încărcarea și la descărcarea mărfurilor. Acum mărfurile suntem

noi. Primul urcă Shade; se mișcă greu și se sprijină în cârjă, iar chipul îi este palid și transpirat din cauza efortului. Se resimte după toate salturile alea. Urmează Kilorn, care mă trage după el. Cal vine în urma noastră. Chiar și în interiorul avionului, cufundat în semiîntuneric, tot se mai aude ecoul vocii lui Farley.

De-a lungul ambilor pereți sunt înșirate scaune, prevăzute fiecare cu centuri foarte rezistente. Sunt cel puțin douăzeci și patru. Mă întreb care o fi fost ultimul drum al acestui avion și pe cine o fi transportat. Au rămas în viață pasagerii lui? Au murit? Le vom împărtăși soarta?

– Mare, am nevoie de tine, spune Cal, trecând pe lângă mine spre botul avionului.

Se prăbușește în scaunul pilotului, cu fața la un panou de neînțeles pentru mine, plin de butoane, manete și tot felul de aparate. Toate sunt la zero, iar în avion nu se aud decât bătăile inimilor noastre. Prin geamul gros al carlingii vedem ușa hangarului – tot închisă – și pe Farley – tot discutând în contradictoriu cu mecanicul.

Oftând, mă așez lângă el.

– Ce vrei să fac? îl întreb eu strângându-mi bine fiecare centură în parte.

Dacă vom reuși să decolăm, n-am niciun chef să fiu aruncată de colo-colo prin avion.

– Chestia asta merge pe acumulatori, dar au nevoie de un impuls și nu cred că mecanicul va fi de acord să ne ajute, îmi răspunde el cu o sclipire ciudată în ochi. Fă ce știi tu mai bine.

– În regulă.

O hotărâre de neclintit pune stăpânire pe mine, la fel de intensă ca scânteile. *E ca și cum aș aprinde o lampă sau o cameră de filmat*, îmi zic eu. *Doar că mult mai complicat și mult mai important, și la o scară mult mai mare.* Mă întreb în treacăt dacă pot să o fac, dacă am suficientă putere ca să urnesc din loc uriașul Flux Negru. Dar amintirea fulgerelor mele, purpurii și albe și vii, țâșnind din car ca să lovească Circul Oaselor, îmi spune că am. Dacă sunt în stare să stârnesc o furtună, atunci cu siguranță că voi putea să trezesc avionul ăsta.

Întind brațele și pun palmele pe panou. Nu știu ce să caut, dar problema e că nu simt nimic. Îmi mișc degetele pe metal, căutând ceva de care să mă agăț, ceva de care aș putea să mă folosesc. Scânteile mi se frământă pe sub piele, gata de treabă.

– Cal, bolborosesc eu printre dinții încleștați, nedorind să dau frâu liber țipătului de neliniște.

Mă înțelege și bagă repede mâna sub panoul de control. Se aude un scrâșnet strident de metal care se topește la margini și Cal desface carcasa panoului, dând la iveală o harababură de

cabluri – multe mănunchiuri încrucișate care îmi amintesc de traseele sinuoase ale venelor sub piele. Nu trebuie decât să le pun în funcțiune. Fără să mă gândesc, vâr mâna printre toate cablurile alea, lăsând să mi se scurgă scânteile din vârfurile degetelor. Apoi pornesc singure să-și caute drumul. Nu-mi pot reține un zâmbet atunci când dau de un cablu neted și mai gros decât celelalte. Închid ochii și mă concentrez. Mă încordez și mai tare, îngăduind puterii care zace în mine să se reverse în cablul electric și să parcurgă tot avionul, intrând în toate ramificațiile liniei principale. *Haideți,* îmi îndemn eu scânteile. Simt cum însăși esența mea se varsă în acumulatori și îi umple. Capul îmi cade și îmi lipesc fruntea de panou, pentru ca metalul rece să-mi aline fruntea înfierbântată. Mă mai încordez o ultimă dată și reușesc să sfărâm obstacolul din circuite. Nu se vede niciun semn că motorul avionului s-ar ambala, dar îi simt vibrația în jurul meu.

– Bravo! îmi spune Cal, oprindu-se din treabă doar cât să-mi strângă umărul.

Conform înțelegerii noastre, mâna lui nu zăbovește pe mine. Nu trebuie să ne distragă nimic atenția, mai ales acum. Deschid ochii și îi văd degetele cum aleargă peste panoul de comandă, cum apasă pe comutatoare și reglează instrumentele, aparent la întâmplare.

Mă las pe spate și simt o altă mână pe umăr. Kilorn nu și-o retrage – așa cum a făcut Cal –, dar atingerea lui mi se pare suspect de blândă. Nici măcar nu se uită la mine, ci la avion, iar pe chip i s-a întipărit o expresie care oscilează între admirație și groază. Pare un copil, așa cum stă cu gura căscată și cu ochii ieșiți din orbite. Și eu mă simt măruntă și neînsemnată aici, în burta avionului, știind că urmează să facem ceva de neimaginat pentru noi. *Băiatul pescar și fetița cu fulgerele își vor lua zborul.*

– Ce naiba, își închipuie că o să trec cu ăsta prin zid? mormăie în barbă Cal, din nou încruntat.

Se uită înapoi peste umăr, căutând din ochi pe cineva. Nu pe mine, ci pe fratele meu.

– Shade?

Fratele meu pare în pragul leșinului și clatină încet și cu regret din cap.

– Nu pot să fac salturi cu obiecte atât de mari, atât de… de complicate. Nici măcar în zilele mele bune.

Este evident că mărturisirea aceasta îi provoacă durere, deși n-are niciun motiv să se simtă rușinat. Dar Shade este un Barrow, iar nouă, celor din neamul ăsta, nu ne place să ne recunoaștem slăbiciunile.

– Dar pot s-o aduc pe Farley, continuă el și vrea să-și desfacă centurile de siguranță.

Kilorn, care îmi cunoaște fratele la fel de bine ca mine, îl împinge la loc pe scaun.

– Nu ne ești de niciun folos mort, Barrow, zice el, cu un zâmbet forțat. Deschid eu ușa aia.

– Nu te deranja! mă răstesc eu, privind țintă prin geamul carlingii.

Îmi direcționez toată puterea în afară și, cu un geamăt strident, ușa hangarului începe să se deschidă încet. Mecanicul cască uluit ochii la ea, iar Farley țâșnește ca o săgeată de lângă el și dispare. Ușa se ridică și în lumina fierbinte a apusului, vărgată cu umbre lungi, vedem vreo douăzeci și cinci de siluete de soldați care blochează ieșirea. Nu doar lacuștri, ci și membri ai Gărzii lui Farley, lesne de identificat după eșarfele și bandanele lor roșii. Stau toți cu armele îndreptate spre Fluxul Negru, dar ezită să tragă. Spre marea mea ușurare, nu-i văd printre ei nici pe Bree, nici pe Tramy.

Unul dintre lacuștri face un pas înainte. Dacă e să mă iau după tresele albe ale uniformei, trebuie să fie căpitan sau locotenent. Întinde mâna și strigă ceva. Îi citesc pe buze *stați.* Dar nici vorbă să-l putem auzi din cauza mugetului tot mai puternic al motoarelor.

– Haideți! urlă Farley, ivindu-se în spatele avionului.

Se aruncă pe cel mai apropiat scaun și își pune centura cu mâini tremurânde.

Cal n-are nevoie să i se spună de două ori. Începe să rotească iute manetele și să apese pe butoane, de parcă toată viața n-ar fi făcut decât așa ceva. Însă îl aud cum murmură în barbă instrucțiunile de decolare, ca pe o rugăciune. Roțile Fluxului Negru încep să se învârtească, iar aparatul țâșnește înainte. Rampa din spate se ridică, iar avionul se închide cu un șuierat pneumatic. *Acum nu mai putem da înapoi.*

– În regulă, să pornim, spune Cal, așezându-se mai bine în scaun, cu o mișcare aproape entuziasmată.

Fără să ne avertizeze ce are de gând să facă, apucă o manetă de pe panou și o împinge înainte. Avionul i se supune fără să crâcnească.

Rulează înainte, spre rândul de soldați. Scrâșnesc din dinți, așteptându-mă la o scenă sângeroasă, dar ei deja au luat-o la fugă, îndepărtându-se cât mai mult de Fluxul Negru și de pilotul lui răzbunător. Irupem din hambar, câștigând viteză cu fiecare secundă, și găsim pista în haos total. Camioanele vâjâie pe lângă cazărmi și se îndreaptă spre noi, în timp ce alți soldați trag cu puștile de pe acoperișul hangarului. Gloanțele lor ricoșează din metalul fuzelajului, nereușind să-l străpungă. Fluxul Negru accelerează și face brusc la dreapta, zgâlțâindu-ne puternic în scaune.

Kilorn este cel mai afectat, pentru că nu și-a fixat cum trebuie centurile. Se lovește cu capul de peretele curbat și își lipește mâinile de obrajii învinețiți, înjurând amarnic.

– Ești sigur că știi să conduci drăcia asta? mârâie el, canalizându-și furia împotriva lui Cal.

Cu un zâmbet disprețuitor, Cal accelerează iar, îmboldind avionul să atingă viteza maximă. Mă uit pe geam și văd cum camioanele rămân în spate, incapabile să țină pasul cu noi. Dar și pista cenușie se va termina curând. Niciodată nu mi s-au părut atât de amenințătoare colinele astea verzi și domoale și nici copacii ăia pricăjiți.

– Cal, șoptesc eu, sperând că mă aude peste urletul motoarelor. Cal.

În spatele meu, Kilorn se chinuiește zadarnic să-și prindă centurile, fiindcă degetele îi tremură mult prea tare.

– Mai ești în stare să faci un ultim salt, Barrow? strigă el, aruncându-i o privire fratelui meu.

Shade nu dă semne că l-ar fi auzit. Se uită fix înainte cu ochi încremeniți pe chipul alb de spaimă. Dealurile se apropie de noi cu viteză. Mai avem câteva secunde și ne vom izbi de ele. Îmi și imaginez cum avionul va încerca să se ridice deasupra lor, dar se va da peste cap și va exploda cu o flacără orbitoare. *Bine măcar că unul dintre noi va supraviețui. Cal.*

Însă el nu ne va arunca în ghearele morții. Nu astăzi. Se împinge cu tot trupul într-o altă manetă. I se umflă venele pe pumnul încleștat. Și imediat dealurile dispar, ca o față de masă la sfârșitul cinei. Nu mai văd insula, ci cerul albastru intens al toamnei. Senzația ridicării în văzduh îmi taie răsuflarea. Presiunea mă lipește de scaun și provoacă ochilor mei o senzație aproape dureroasă: parcă mi-i *scoate din orbite.* În spatele meu, Kilorn își înăbușă un scâncet, iar Shade înjură în șoaptă. Farley nu are nicio reacție. Stă încremenită ca o statuie, cu ochii măriți de groază.

Multe lucruri ciudate mi-a fost dat să trăiesc în ultimele luni, dar niciunul dintre ele nu se poate compara cu zborul. Este un contrast șocant între senzația pe care o am când avionul se avântă spre cer și trupul meu, atât de neajutorat, atât de pasiv, atât de dependent de coaja asta din metal în care mă aflu. Este mai rău decât pe motocicleta lui Cal, dar și mai bine. Îmi mușc buzele și mă străduiesc să nu închid ochii.

Urcăm și tot urcăm, în zgomot de motoare și bătăi înnebunite de inimi. Pe lângă noi zboară fuioare de nori și învăluie carlinga în draperiile lor albe. Nu pot să mă abțin și îmi lipesc nasul de geam ca să văd mai bine afară. Insula se rotește sub noi, verde mohorât pe marea albastră, din ce în ce mai mică, până când nici nu se mai disting cazărmile și pista.

După ce avionul începe să zboare orizontal, la înălțimea pe care el i-a stabilit-o, Cal se răsucește să se uite la noi. Aerul lui îngâmfat l-ar fi făcut mândru pe Maven.

– Ei? îl întreabă pe Kilorn, țintuindu-l cu privirea. Pot să pilotez mașinăria asta sau nu?

Nu primește decât un „da" – și ăla mormăit și fără tragere de inimă –, dar nici nu are nevoie de mai mult. Se întoarce spre panoul de comandă și pune mâinile pe un instrument în forma literei U. Avionul răspunde imediat la atingerea lui și se înclină ușor. Mulțumit, Cal mai apasă pe câteva butoane și se sprijină de spătarul scaunului. Îmi dă senzația că a lăsat avionul să zboare de capul lui. Ba chiar își desface centurile de siguranță ca să poată sta mai comod.

– Bun, acum spuneți-mi încotro ne îndreptăm? se adresează el tăcerii din avion. Sau ne lăsăm în voia sorții?

Kilorn se lovește sonor peste genunchi cu un teanc de hârtii. *Hărți.*

– Ale colonelului, explică el, sfredelindu-mă cu privirea.

Încearcă să mă facă să pricep.

– E o pistă de aterizare lângă Golful Portuar.

Însă Cal scutură din cap, la fel cum ar face un profesor iritat de prostia fără margini a elevului său.

– Vrei să zici la Fort Patriot? îl ia el în râs. Vrei să aterizez chiar în mijlocul unei baze aeriene din Norta?

Farley sare din scaun, aproape rupând centurile. Începe să examineze hărțile cu mișcări precise, parcă studiate.

– Da, suntem bătuți în cap, Înălțimea Ta, spune ea cu răceală.

Despăturește o hartă și i-o vâră sub nas.

– Nu la fort. Pe Câmpul Nouă-Cinci.

Cal strânge din dinți ca să nu-i dea replica și ia cu băgare de seamă harta ca să se uite la pătratul colorat de pe ea. După câteva momente îl apucă râsul.

– Despre ce e vorba? întreb eu, luându-i harta din mână.

Spre deosebire de imensul pergament vechi și greu de înțeles din sala de clasă a lui Julian, pe

harta aceasta sunt denumiri și locuri cunoscute. Orașul Golful Portuar domină partea de sud, pe țărmul oceanului, iar Fort Patriot ocupă o peninsulă care înaintează mult în apă. Cordonul gros, de culoare maro, din jurul Orașului Nou, prea uniform ca să fie natural, nu poate reprezenta decât o altă porțiune acoperită cu arbori-barieră. La fel ca în Archeon, și aici pădurile ciudate, create de verdieni, protejează Golful Portuar împotriva poluării.

Altă mahala, îmi dau eu seama. Aidoma Orașului de Cenușă, unde roșiii trăiesc și mor sub un cer îmbibat cu fum, obligați să construiască tot felul de mijloace de transport, becuri, avioane, absolut tot ce argintiii nu sunt capabili să înțeleagă. Tehnicienilor nu le este permis să-și părăsească niciodată așa-zisele orașe, nici măcar pentru a se înrola în armată. Talentele lor sunt mult prea valoroase ca să fie irosite în război. Mă înțeapă inima când îmi amintesc de Orașul de Cenușă, dar durerea este și mai profundă acum, când am aflat că nu este singura ticăloșie de acest fel. Oare câți oameni trăiesc în mahalaua aceea? Sau în aceasta? Câți oameni *ca mine* sunt acolo?

Simt gust de fiere, dar îmi înghit nodul din gât și fac un efort să mă uit în altă parte. Privesc la orașele din jur, majoritatea industriale, și la pădurea deasă, prin care sunt presărate câteva ruine ca vai de ele. Dar Câmpul Nouă-Cinci nu pare a fi nicăieri pe harta asta. Poate că existența lui este un secret, ca tot ce are legătură cu Garda Stacojie.

Cal îmi observă nedumerirea și nu-și poate stăpâni un ultim chicotit.

– Prietena ta vrea să aterizez un Flux Negru pe o amărâtă de ruină, spune el, bătând în hartă.

Degetul lui indică o linie punctată, simbol al unuia dintre drumurile foarte mari de demult. Am văzut și eu unul atunci când m-am rătăcit cu Shade în pădurea de lângă Pilonii. Crăpat de miile de ierni care trecuseră peste el și decolorat de secolele de soare arzător, drumul acela semăna mai degrabă cu o cărare printre stânci decât cu o magistrală. Asfaltul era străpuns de cei câțiva copaci care se găsiseră să crească în mijlocul lui. Mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc că un avion ar încerca să aterizeze pe așa ceva.

– Imposibil, bâigui eu, imaginându-mi nenumăratele modalități în care am putea muri dacă am vrea să așezăm avionul pe drumul acela vechi.

Cal este de acord cu mine, dă din cap și îmi ia repede harta din mână. O întinde și începe să caute ceva, urmărind cu degetul orașe și cursul diferitelor râuri.

– Pentru că o avem pe Mare cu noi, nici nu trebuie să aterizăm. Nu este cazul să ne grăbim. Ne putem încărca acumulatorii oricând avem nevoie și putem zbura oricât vrem, oricât de departe vrem.

Și adaugă, ridicând din umeri:

– Sau până când acumulatorii nu mai vor să se încarce.

Mă străpunge o altă săgeată de panică.

– Și cât timp am avea până atunci?

Îmi răspunde cu un zâmbet strâmb.

– Avioanele Flux Negru au fost date în folosință acum doi ani. În cel mai nefericit caz, băiatul ăsta o mai duce bine-mersi încă doi.

– Atunci nu mă mai speria în halul ăsta, mormăi eu.

Doi ani, îmi zic. *Am putea face înconjurul lumii în timpul ăsta. Să vedem Prerie, Tiraxes, Montfort, Citron, ținuturi care deocamdată nu înseamnă pentru noi decât niște nume pe o hartă. Le-am putea vedea pe toate.*

Dar acesta este un vis frumos. Eu am o misiune, am de apărat oameni cu sângenou și mai am și de reglat conturile cu un anumit rege.

– Atunci, încotro? întreabă Farley.

– O să hotărască lista. O ai la tine, nu-i așa?

Mă străduiesc să nu-mi tremure vocea, să nu le arăt cât sunt de speriată. Dacă agenda lui Julian a rămas pe insula Tuck, atunci plimbarea asta se va termina înainte de a începe. Pentru că nu am de gând să plec nicăieri fără ea.

Răspunsul mi-l dă Kilorn, care scoate agenda de sub cămașă. Mi-o aruncă, iar eu o prind cu îndemânare din zbor. Încă păstrează căldura trupului său și îmi încălzește palmele.

– Am furat-o de la colonel, explică el, străduindu-se să pară nepăsător.

Dar satisfacția i se citește pe chip.

– Din camera lui? mă mir eu, aducându-mi aminte de buncărul auster de pe fundul oceanului.

Kilorn scutură din cap.

– Nu-i atât de prost. O ținea sub cheie în depozitul de armament, iar cheia era exact aia de pe lanțul pe care-l purta la gât.

– Și tu…?

Cu un zâmbet fudul, își desface gulerul, arătându-mi lănțișorul de aur de la gât.

– N-oi fi eu pungaș la fel de bun ca tine, dar…

Farley intervine și îmi explică:

– Oricum aveam de gând să furăm lista, dar, atunci când te-au închis, am fost nevoiți să *improvizăm*. Și încă foarte repede.

– Aha.

Adică la asta au folosit orele pe care le-am petrecut în celulă. *Ai încredere în mine*, îmi ceruse Kilorn înainte să mă atragă în cursă. Acum înțeleg că a făcut-o pentru listă, pentru oamenii cu sângenou. Și a făcut-o și pentru mine.

– Bună treabă, îi șoptesc eu.

Kilorn se preface că nu-i deloc impresionat de lauda mea, dar zâmbetul radios îl dă de gol.

– Mda, mă rog, acum iau eu lănțișorul, dacă nu te superi, spune Farley pe un ton blând pe care nu i l-am mai auzit niciodată.

Nu așteaptă încuviințarea lui Kilorn și întinde repede mâna. Aurul sclipește în pumnul ei și dispare numaidecât într-un buzunar. Gura îi zvâcnește ușor – singurul semn al tulburării provocate de lănțișorul tatălui ei. *Dar nu, nu-i al lui. Nu cu adevărat.* Iar fotografia din camera colonelului o dovedește. Mama sau sora sa a purtat lănțișorul acesta care, dintr-un motiv sau altul, nu a ajuns apoi la gâtul ei.

Când ridică iar ochii, zvâcnetul gurii a dispărut, purtarea aspră a revenit.

– *Nu* aterizăm pe Nouă-Cinci, spune Cal pe un ton ferm.

Mă văd nevoită să fiu de acord cu el în privința asta.

Shade nu a scos niciun sunet de când ne-am urcat în avion, dar acum îl auzim cum geme. Nu mai e palid la față, ci aproape verde. În oricare altă situație cred că m-aș amuza – adică se descurcă de minune cu teleportarea, dar zborul cu avionul îi vine de hac.

– Nouă-Cinci *nu-i* o ruină, bolborosește el, încercând din răsputeri să nu vomite. Ați și uitat de Naercey?

Cal oftează prelung și își freacă bărbia gânditor. Pe maxilar și pe obraji i-a apărut umbra întunecată a începutului de barbă.

– Ați repavat drumul.

Farley dă încet din cap și zâmbește.

– Și te durea dacă ziceai așa de la bun început, *Diana?* mă rățoiesc eu la ea, ca să-i șterg rânjetul ăla infatuat de pe mutră. Știi că n-ai nimic de câștigat cu melodrama. Fiecare secundă pierdută doar ca să-ți alimentezi tu vanitatea poate însemna moartea unui alt om cu sângenou.

– Și fiecare secundă pe care o irosești interogându-ne pe mine, pe Kilorn și pe Shade despre absolut tot ce se petrece în jurul tău, inclusiv aerul pe care îl respiri, înseamnă exact același lucru, fetițo cu fulgerele, spune Farley apropiindu-se de mine.

E mai înaltă, dar nu mă intimidează. Îi susțin privirea fără să mă înfior și, cu aerul acela de superioritate pe care mi l-au insuflat lady Blonos și viața la curtea argintiilor, îi spun:

– Dă-mi un singur motiv să am încredere în tine și așa voi face.

Normal că mint.

După o clipă, Farley clatină din cap și face un pas înapoi, lăsându-mi loc să respir.

– Nouă-Cinci *chiar* era o ruină, explică ea. Pentru oricine suficient de curios ca să-l cerceteze pare doar o porțiune de drum abandonat. Un kilometru și jumătate de asfalt întreg încă.

Și ne arată pe hartă alte drumuri distruse.

– Nu este singurul.

O rețea de asemenea trasee acoperă harta, ascunse printre vechile ruine, dar situate în apropierea orașelor mai mici și a cătunelor. *Pentru protecție,* spune ea, deoarece acolo securitatea este minimă, iar roșiii de la țară au obiceiul de a se face că nu văd. Poate nu și în vremurile astea, de când au intrat în vigoare Măsurile, dar cu siguranță că așa stăteau lucrurile înainte ca regele să înceapă să le ia tot mai mulți copii.

– Fluxul Negru și Gura-Leului sunt primele avioane pe care le-am furat, însă vor urma și altele, adaugă ea cu mândrie.

– Eu n-aș fi atât de sigur, intervine Cal.

Atitudinea lui nu este ostilă, ci doar pragmatică.

– După ce s-a descoperit furtul lor din Delphie, a devenit și mai greu să pătrundeți într-o bază militară, ca să nu mai vorbesc de carlinga unui avion.

Și iarăși Farley zâmbește, total convinsă de importanța secretelor dobândite cu atâta greutate.

– În Norta, sigur că da. Însă aerodromurile din Piedmont sunt foarte prost păzite.

– Piedmont? exclamăm în același glas eu și Cal.

Țara aliată de la sud se află mult prea departe, mai departe chiar și decât Ținutul Lacurilor. Agenților din Garda Stacojie le-ar fi aproape imposibil să ajungă acolo. Nu-i dificil de crezut că se scot mărfuri din regiunea aia, pentru că am văzut lăzile cu ochii mei. Dar să se infiltreze acolo niște spioni? Mi se pare… cu neputință.

Farley este de altă părere.

– Prinții din Piedmont sunt convinși că Garda Stacojie este o problemă a Nortei. Din fericire pentru noi, se înșală. Șarpele ăsta are mai multe capete.

Îmi mușc buzele ca să-mi rețin strigătul de uimire și să-mi păstrez ce mi-a mai rămas din masca impasibilă. *Ținutul Lacurilor, Norta și acum și Piedmontul?* Oscilez între surprindere și teama față de o organizație atât de mare și de perseverentă încât se poate infiltra nu în unu, ci în trei state suverane conduse de regi și prinți argintii.

Se vede treaba că nu-i o gloată de partizani zdrențăroși, așa cum îmi imaginam eu.

Este o mașinărie uriașă și bine unsă, care acționează de mai multă vreme decât și-ar putea închipui cineva.

În ce m-am băgat?

Nu vreau să mi se citească gândurile astea în privire, așa că deschid agenda. Și mă mai calmează însemnările lui Julian, presărate cu numele și adresele tuturor oamenilor cu sângenou din Norta. Dacă îi vom putea recruta și instrui, pentru ca apoi să-i demonstrăm colonelului că nu suntem argintii și că nu trebuie să se teamă de noi, atunci poate că vom reuși să schimbăm lumea.

Iar Maven nu va mai avea ocazia să omoare pe nimeni în numele meu. Refuz să duc în suflet povara altor pietre de mormânt.

Cal se apleacă peste umărul meu, însă nu la paginile scrise se uită el. Ci la mâinile mele, la degetele care răsfoiesc agenda. Genunchiul lui se lipește de al meu și îl simt fierbinte prin

pantalonii zdrențuiți. Chiar dacă nu spune nimic, eu înțeleg mesajul. Ca și mine, Cal știe că nimic nu-i atât de simplu pe cât pare și că mereu este vorba despre mai mult decât poate cuprinde mintea noastră.

Fii cu ochii în patru, îmi spune atingerea lui.

Îi răspund împingându-l ușor cu cotul. *Știu.*

Apoi dau peste o denumire din agendă și zic cu glas tare:

– Coraunt. Cât de aproape este Coraunt de pista de aterizare de la Nouă-Cinci?

Farley nici măcar nu se uită pe hartă. Nu are nevoie.

– Destul de aproape.

– Ce e în Coraunt, Mare? mă întreabă Kilorn, strecurându-se lângă mine.

Are grijă să păstreze distanța față de Cal și se ascunde după mine ca în spatele unui zid.

Rostesc cu greu cuvintele. Faptele mele l-ar putea elibera pe omul acesta. Sau l-ar putea condamna la moarte.

– Numele lui este Nix Marsten.

ZECE

Fluxul Negru era avionul personal al colonelului, cu care făcea naveta între Norta și Ținutul Lacurilor. Însă pentru noi este mai mult decât un mijloc de transport. Este un cufăr cu comori, plin de arme, materiale de uz medical, ba chiar și pachete cu hrană rămase de la ultimul zbor. Farley și Kilorn se apucă să le sorteze și să separe armele de pansamente, în timp ce Shade își schimbă bandajul de la umăr. Piciorul lui stă bizar de drept în atelă și nu îl poate îndoi, dar fratele meu nu dă semne că l-ar durea. Chiar dacă nu-i prea înalt, Shade a fost mereu cel mai rezistent din familia noastră, întrecut doar de tata, care a strâns din dinți și a îndurat chinuri groaznice aproape toată viața lui.

Mi se taie răsuflarea, încep să mă înțepe plămânii. *Tata, mama, Gisa, băieții.* În nebunia fugii noastre, am uitat complet de ei. La fel ca înainte, când m-am transformat în Mareena, când regele Tiberias și regina Elara m-au despuiat de zdrențe și m-au îmbrăcat în mătăsuri. Atunci am avut nevoie de mai multe ceasuri ca să-mi aduc aminte de părinții care își așteptau fiica. Iar fiica lor nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Și acum i-am lăsat din nou să aștepte. Îmi iau capul în mâini și încep să înjur. *Cum am putut să-i uit? De-abia ce ne-am regăsit. Cum de-am putut să-i părăsesc așa?*

– Mare? șoptește Cal, încercând să nu atragă atenția celorlalți asupra mea.

Nu trebuie să mă vadă nimeni cum mă chircesc de durere, cum mă pedepsesc cu fiecare respirație firavă.

Ești o egoistă, Mare Barrow. O fetiță proastă și egoistă.

Înainte mă liniștea zumzetul monoton al motoarelor, dar acum mă apasă cumplit. Îmi lovește tot trupul așa cum lovesc valurile la nesfârșit țărmul insulei Tuck. Mă gândesc o clipă că ar fi bine să-l las să mă mistuie complet. Pentru că, după aceea, nu voi mai avea decât fulgerele. Nicio durere, nicio amintire, doar putere.

O mână mi se așază pe ceafă, eliberându-mă de o parte din tensiune, încălzindu-mi pielea înghețată. Degetul mare al acelei mâini trasează încet cercuri regulate până când găsește un punct de presiune despre existența căruia habar nu aveam. Și îmi face bine un pic.

– Trebuie să te liniștești, continuă Cal.

Îi aud vocea foarte aproape, așa că mă uit cu coada ochiului și îl văd chiar lângă mine, cu buzele lipite de urechea mea.

– Avioanelor nu le plac furtunile cu fulgere.

– Bine.

Atât de greu îmi este să rostesc cuvântul ăsta.

– În regulă.

Dar nu-și ia mâna de pe mine.

– Inspiră, expiră, mă îndeamnă el pe tonul coborât și mângâietor cu care îi vorbești unui animal înfricoșat.

Probabil că așa și este.

Mă simt ca un copil, dar îi urmez sfatul. Cu fiecare respirație mai alung încă un gând, unul mai negru decât cel dinainte. *Ai uitat de ei.* Inspir. *Ai ucis.* Expir. *Ai împins oameni la moarte.* Inspir. *Ai rămas singură.* Expir.

Ultimul gând nu este corect. Dovadă stau Cal și Kilorn, Shade și Farley. Dar nu mă pot elibera de sentimentul că, deși ei se află lângă mine, niciunul nu-mi este *alături.* Chiar și cu o armată în spate, tot singură sunt.

Poate oamenii cu sângenou vor schimba situația asta. Oricum ar fi, trebuie să aflu.

Mă așez încet la locul meu, iar mâna lui Cal mă urmează. Și-o retrage mai târziu, atunci când e sigur că nu mai am nevoie de el. Fără căldura lui, pielea mi se răcește brusc, dar sunt mult prea orgolioasă ca să i-o arăt. Privesc afară, concentrându-mă la norii care trec pe lângă noi, la

soarele aflat la asfințit, la oceanul de dedesubt. Valuri cu creste albe se îndreaptă în diagonală spre un lanț lung de insule, legate între ele prin fâșii de nisip, mlaștini sau printr-un pod degradat. Câteva cătune de pescari și niște faruri, în aparență inofensive, punctează arhipelagul, dar încleștez pumnii la vederea lor. *Poate stă cineva la pândă pe vreun acoperiș. Am putea fi observați.*

Cea mai întinsă dintre insule are un port plin de ambarcațiuni. Judecând după dimensiunile lor și după dungile argintii cu care sunt decorate, nu mă îndoiesc că aparțin marinei militare.

– Presupun că știi ce faci, îi spun eu lui Cal, fără să-mi iau ochii de la insule.

Cine știe câți argintii sunt acolo jos și ne caută? Iar portul ăla, ticsit cu tot felul de nave, ar putea ascunde o mulțime de lucruri. Sau oameni. *Maven, de exemplu.*

Dar pe Cal parcă nu-l interesează ce se întâmplă acolo jos. Își freacă din nou obrajii acoperiți de țepii aspri ai bărbii.

– Alea sunt Insulele Bahrn. N-ai de ce să-ți faci griji. Fort Patriot, pe de altă parte… adaugă el, arătând vag spre nord-vest.

Nu reușesc să disting țărmul în ceața aurie a soarelui. Și Cal continuă:

– Am să încerc să stau cât pot de mult în afara razei de acțiune a senzorilor lor.

– Și când n-ai să mai poți?

Nici nu știu când a apărut Kilorn lângă noi. Acum se sprijină de spătarul scaunului meu și se uită speriat când la Cal, când la insulele de jos.

Chipul prințului este calm și încrezător.

– Știu că pot.

Sunt nevoită să-mi ascund zâmbetul, fiindcă știu că l-ar înfuria și mai tare pe Kilorn. Cu toate că nu am mai zburat niciodată cu Cal, l-am văzut în acțiune pe motocicletă. Și, dacă e măcar pe jumătate la fel de priceput la pilotarea avioanelor pe cât este la condusul mașinăriei ăleia a morții pe două roți, atunci suntem pe mâini foarte bune.

– Dar nu va trebui s-o fac, spune el mai departe, mulțumit că i-a închis gura lui Kilorn. Fiecare avion are un semnal de localizare, care informează forturile despre poziția lui curentă. Când vom intra în raza senzorilor, voi trimite un semnal mai vechi și, cu puțin noroc, nimeni nu se va gândi să-l verifice.

– Mi se pare riscant, mormăie Kilorn, căutând alte motive ca să-i demonteze planul, însă băiatul pescar este nevoit să se recunoască învins.

– Mie mi se pare o idee bună, intervine Farley, din locul ei de pe jos. Așa reușește să treacă și colonelul atunci când nu poate evita senzorii.

– Plus că probabil nimeni nu se gândește că rebelii știu să piloteze avioane, adaug și eu, încercând să atenuez cumva stinghereala lui Kilorn. Nu se vor apuca să caute pe cer avioane furate.

Spre marea mea surpriză, Cal se crispează și se ridică iritat din scaun.

– Instrumentele reacționează prea lent, murmură el, grăbindu-se să-și explice gestul.

O minciună, și încă una nereușită, dacă e să mă iau după expresia cruntă de pe chipul lui.

– Cal? îl strig eu.

Dar nu se întoarce spre mine. Nici măcar nu dă vreun semn că m-ar fi auzit și se duce către partea din spate a avionului. Toți ceilalți se uită după el pe sub sprâncene. Încă se mai tem de ce ar putea face.

Cât despre mine, eu mă holbez năucă. *Ce l-a mai apucat?*

Îl las cu gândurile lui și mă duc să văd ce face Shade. Stă lungit pe jos, iar piciorul îi arată mai bine decât m-aș fi așteptat, susținut de atela aia reușită. Însă tot mai are nevoie de cârja din metal, pe care o ține alături. În fond, a încasat două gloanțe la Naercey și nu avem printre noi tămăduitori care să-l vindece cu o simplă atingere.

– Vrei să-ți aduc ceva? îl întreb eu.

– N-aș zice nu la niște apă, îmi răspunde el, invidios pe mișcările mele dezinvolte. Nici la ceva de mâncare.

Fericită să-i pot fi de folos, iau un bidon și două pachete cu alimente din proviziile lui Farley. Mă aștept să-mi atragă atenția asupra raționalizării hranei, dar nici nu se uită la mine. Mi-a luat locul în carlingă și privește pe geam, fascinată de lumea care se desfășoară sub noi. Kilorn pierde vremea pe lângă ea, dar fără să se atingă de scaunul gol al lui Cal. Nu vrea să-l dojenească prințul și are mare grijă să-și țină mâinile departe de panoul cu instrumente. Seamănă cu un băiețel încojurat de cioburi de sticlă pe care vrea să le atingă, dar știe că nu are voie.

Cal nu a mai mâncat de când l-a aruncat colonelul în temniță, așa că îmi vine să iau încă un pachet cu alimente și să i-l duc, dar o singură privire spre coada avionului mă face să mă opresc. Cal este singur acolo și meșterește ceva la un panou deschis – poate încearcă să ne impresioneze prefăcându-se că repară ceva ce nu este stricat. Și-a pus deja una dintre uniformele de la bord, un costum de zbor negru cu argintiu. Hainele rupte pe care le-a avut în arenă și la execuție zac la picioarele lui. Acum aduce mai mult cu el însuși, un prinț de foc, un războinic înnăscut. Dacă nu aș vedea pereții inconfundabili ai Fluxului Negru, aș crede că suntem la palat, unde dansăm unul în jurul celuilalt ca niște molii în jurul unei lumânări. Pe pieptul costumului este cusut un ecuson – un simbol în negru și roșu, flancat de două aripi argintii. Chiar și de la distanța asta, pot recunoaște vârfurile negre răsucite într-o flacără. *Coroana Înflăcărată.* Care le-a aparținut bunicului și tatălui său. Care îi aparține și lui prin naștere. Însă coroana a fost furată în cel mai josnic mod, plătită cu sângele tatălui său și cu sufletul fratelui. Oricât de mult l-am urât pe rege și am detestat tronul și tot ce reprezenta el, nu îmi pot stăpâni compasiunea față de Cal. A pierdut totul – și-a pierdut întreaga viață, chiar dacă viața aceea nu era așa cum trebuie.

Îmi simte privirea ațintită asupra lui și ridică ochii de la ce face el acolo. O clipă nici nu se mișcă, apoi își duce mâna la ecuson și trasează cu degetul conturul regatului ce i-a fost furat. Cu o mișcare neașteptată, îl smulge din țesătura costumului și îl azvârle cât colo. Pare calm, însă ochii îi scânteiază de furie. Oricât ar încerca să și-o ascundă, mânia lui dă întotdeauna în clocot și poate fi lesne intuită prin crăpăturile măștii lui mult prea uzate. Îl las să fiarbă singur, știu că angrenajele interne ale avionului vor reuși să-l calmeze mult mai bine decât orice i-aș spune eu.

Shade se trage în lături ca să-mi facă loc lângă el și eu mă așez fără prea multă grație. Stăm așa, într-o tăcere mohorâtă, trecem bidonul de la unul la altul și cinăm în familie într-un mod al naibii de ciudat, pe podeaua unui Flux Negru furat de două ori.

– Am făcut bine, nu-i așa? șoptesc eu, sperând într-un fel de iertare a păcatelor.

Chiar dacă nu-i decât cu un an mai mare decât mine, m-am bazat mereu pe sfaturile lui Shade.

Spre marea mea ușurare, îl văd cum dă din cap.

– Era doar o chestiune de timp până aveau să mă închidă alături de tine. Colonelul nu știe cum să reacționeze în fața oamenilor ca noi. Îl înspăimântăm.

– Nu numai pe el, spun eu posomorâtă, amintindu-mi cum își întorceau privirile și șușoteau toți cei pe care i-am întâlnit până acum.

Chiar și în Reședința Soarelui, unde mă înconjurau indivizi cu talente incredibile, eu tot

ieșeam în evidență. Iar pe insula Tuck, am fost fetița cu fulgerele. Respectată, recunoscută și *temută.*

– Bine măcar că ceilalți sunt normali.

– Mama și tata?

Încuviințez din cap, înfiorându-mă când mă gândesc la ei.

– Și Gisa, și băieții. Sunt roșii autentici, așa că nu poate… nu le va face nimic.

Sună ca o întrebare.

Shade mestecă, dus pe gânduri, un dumicat din pachetul cu alimente: un baton compact din ovăz uscat. Se umple tot de firimituri.

– Altfel ar fi stat lucrurile dacă ne-ar fi ajutat. Însă n-au știut nimic despre planul nostru, așa că nu mi-aș face griji.

I se taie brusc răsuflarea. La fel pățesc și eu.

– A fost mai bine pentru ei că am plecat de-acolo așa cum am plecat, continuă el. Pentru că, dacă ar fi știut, tata ar fi insistat să ne ajute. Și mama. Bree și Tramy sunt loiali cauzei ca să scape de orice bănuială. Ca să nu mai spun că niciunul dintre ei nu are atâta minte cât să pună la cale așa ceva.

Se gândește puțin și adaugă:

– Cred că nici măcar lacuștrii nu s-ar apuca să arunce în închisoare o femeie bătrână, un invalid și pe micuța Gisa.

– Bine, rostesc eu mai liniștită și încep să-i culeg fărâmele de ovăz de pe cămașă.

– Nu-mi place când zici că sunt normali, șoptește el și mă apucă de mână. Nu-i nimic în neregulă cu noi. Suntem diferiți, da, dar nu într-un sens rău. Și cu siguranță că nici într-unul bun.

Suntem oricum, numai normali nu, aș dori eu să-l contrazic, dar mă împiedică vorbele lui dure.

– Ai dreptate, Shade, încuviințez eu din cap, sperând că nu-și va da seama că mint. Întotdeauna ai dreptate.

Începe să râdă și termină batonul dintr-o singură îmbucătură.

– Îmi dai în scris?

Continuă să chicotească și îmi eliberează mâna. De dragul lui, schițez și eu un zâmbet care mi se șterge iute de pe buze când aud pașii grei ai lui Cal.

Pășește peste piciorul întins al lui Shade și trece pe lângă noi. Privește fix spre carlingă.

– Vom intra curând în raza senzorilor, spune el, fără a se adresa cuiva anume.

Dar cuvintele lui ne pun pe toți în mișcare.

Kilorn pleacă în grabă de-acolo, ca un băiețel izgonit. Cal nici nu-l bagă în seamă. Este atent doar la avion și la nimic altceva. Cel puțin deocamdată animozitatea dintre ei pică pe planul al doilea față de obstacolele care ne așteaptă.

– În locul vostru, eu mi-aș pune centurile, adaugă Cal peste umăr, surprinzându-mi privirea când se așază la panoul de comandă.

Cu o precizie detașată, își fixează și el centurile, strângând-o bine pe fiecare. Pe scaunul care fusese al meu, Farley face același lucru. Nu mă deranjează. M-am îngrozit când am privit decolarea avionului – pot doar să îmi imaginez cum va arăta aterizarea.

O fi Shade orgolios, dar prost nu-i deloc, așa că îmi permite să-l ajut. Kilorn îl sprijină din cealaltă parte și împreună reușim să-l punem pe picioare. Odată ridicat, Shade se descurcă mai bine și își fixează centurile, ținându-și cârja la subraț. Eu mă așez alături de el, iar Kilorn ocupă scaunul de lângă mine. Prietenul meu și-a învățat lecția de mai devreme și își strânge bine centurile, apoi își încleștează mâinile pe ele, pregătindu-se pentru dezastrul care va urma.

Și eu mă concentrez asupra centurilor mele, simțindu-mă ciudat de protejată când acestea se strâng în jurul meu. *Tocmai ce te-ai legat de o bucată de metal care o să cadă de la mare înălțime.* Foarte adevărat, dar, cel puțin în următoarele câteva minute, viața și moartea noastră depind exclusiv de pilot. Eu doar îl însoțesc.

Cal pregătește avionul pentru ce urmează să se întâmple, manevrând vreo zece butoane și manete. Mijește ochii, ferindu-i de strălucirea orbitoare a soarelui, care îi conturează trupul, luminându-l în roșu și în portocaliu, aidoma flăcărilor sale. Și eu îmi aduc aminte de Naercey, de Circul Oaselor, ba chiar și de antrenamentele noastre, când Cal renunța la manierele lui de prinț și devenea un adevărat infern. Pe atunci eram șocată, peste măsură de uluită, ori de câte ori își dezvăluia personalitatea violentă. Dar mi-a trecut. Nu am cum să uit vreodată ce dogorăște sub pielea lui și nici furia care îl animă.

Oricine poate trăda pe oricine, iar Cal nu face excepție.

Simt o atingere pe ureche și tresar speriată în centurile strânse. Mă întorc și îl văd pe Kilorn cu mâna în aer și zâmbind amuzat.

– Încă sunt acolo, spune el, făcând un semn spre capul meu.

Da, Kilorn, normal că urechile mele sunt la locul lor, îmi vine să-i zic. Dar îmi dau seama la ce se referă. Patru pietricele, roz, roșie, purpuriu-închis și verde – cerceii mei. Primele trei pietricele le-am primit de la frații mei: făceau parte dintr-un set pe care l-am împărțit cu Gisa. Daruri plăcute și deopotrivă dureroase, pentru că ni le-au oferit când au fost luați în armată și au plecat de acasă, neștiind dacă se vor întoarce vreodată.

Pe ultima mi-a dăruit-o Kilorn chiar înainte ca lumea noastră să se schimbe, înainte ca Archeonul să fie atacat de Garda Stacojie, înainte de trădarea care încă ne obsedează pe toți. Am purtat cerceii ăștia tot timpul: de la înrolarea lui Bree până în momentul când am aflat despre perfidia lui Maven. Și fiecare piatră este încărcată cu amintiri.

Privirea lui Kilorn zăbovește asupra cercelului verde, de culoarea ochilor săi. Și se înmoaie, renunțând la duritatea pe care a dobândit-o în ultimele luni.

– Bineînțeles, îi spun eu. Îi voi purta până va fi să mor.

– Hai să vorbim cât mai puțin despre moarte, mai ales într-un moment ca ăsta, bolborosește Kilorn, verificându-și din nou centurile.

De unde stau, îi văd mai bine chipul învinețit. Ochiul i l-a înnegrit pumnul colonelului, vânătaia din falcă e de la mine.

– Iartă-mă, spun eu, cerându-mi scuze atât pentru vorbele mele, cât și pentru durerea fizică pe care i-am provocat-o.

– M-ai bătut și mai rău, râde Kilorn.

Și nu minte.

Șuieratul aspru, care ne zgârie timpanele, al paraziților de la aparatul de emisie spulberă acest moment de liniște. Mă întorc și îl văd pe Cal aplecându-se în față, cu o mână pe pârghia de comandă și cu cealaltă pe microfon.

– Către turnul de control de la Fort Patriot, aici BR unu opt linie șapte doi. Cu plecare din Delphie, destinație Fort Lencasser.

Vocea lui calmă și monotonă răsună în tot avionul. Să sperăm că Fort Patriot va fi de acord. Pe un ton care se vrea plictisit, Cal repetă de două ori indicatorul de apel. Dar stă ca pe ace și își mușcă îngrijorat buzele în așteptarea răspunsului.

Așteptăm și noi, cu urechile ciulite. Și secundele ni se par lungi ca niște ore. Nu auzim nimic decât paraziții din cealaltă parte a conexiunii radio. Kilorn își strânge și mai bine centurile, pregătindu-se pentru ce e mai rău. Îi urmez și eu exemplul.

Când aparatul de transmisie pârâie, vestindu-ne că urmează să primim răspunsul, mă apuc instinctiv cu mâinile de marginea scaunului. Oricâtă încredere aș avea în talentul de pilot al lui Cal, nu îmi doresc să văd cum s-ar descurca dacă ar trebui să fugă de niște avioane de luptă.

– Recepționat, BR unu opt linie șapte doi, răspunde o voce autoritară. Următorul apel se face la turnul de control Cancorda. Recepție.

Cal răsuflă încet, incapabil să-și rețină un zâmbet larg.

– Recepție, turnul de control Patriot.

Nu apuc să mă relaxez, că radioul fâșâie încă o dată, făcându-l pe Cal să-și încleșteze fălcile. Mâinile i se duc spre manșă, degetele i se strâng hotărâte în jurul fiecărei laturi. Numai acest gest simplu al lui are darul de a ne băga pe toți în sperieți, chiar și pe Farley. Cu ochii bulbucați și gura întredeschisă, ea îl urmărește de alături, de parcă anticipează cuvintele care vor urma. La fel face și Shade, care se holbează la aparatul de emisie și își ține cârja aproape.

– Furtuni peste Lencasser, recomandăm prudență, spune vocea după un lung moment de groază generală.

Tonul este plictisit, sec și total dezinteresat de soarta noastră.

– Recepție?

De această dată, Cal lasă bărbia în piept și închide pe jumătate ochii. Se simte ușurat. Îmi vine și mie să fac același lucru.

– Recepție, repetă el în microfon.

Fâșâitul se curmă după un pocnet care nu poate decât să ne bucure, pentru că anunță încheierea transmisiei. *Gata. Nu am stârnit bănuielile nimănui.*

Cal este primul care vorbește, întorcând capul spre noi și zâmbindu-ne strâmb.

– Simplu ca bună ziua, zice el, după ce își șterge sudoarea de pe frunte.

Pe mine mă apucă râsul când îl văd – un prinț de foc care transpiră. Lui Cal nu-i pasă. De fapt, zâmbetul i se lățește înainte de a se întoarce la manșă. Până și pe buzele lui Farley se observă umbra unui surâs, iar Kilorn scutură din cap și își trage mâna dintr-a mea.

– Bravo, Înălțimea Ta! spune Shade.

Kilorn rostește titlul acesta ca pe o înjurătură, dar în gura fratelui meu sună extrem de respectuos.

Probabil că din cauza asta prințul zâmbește și clatină din cap.

– Numele meu este Cal și-atât.

Aud icnetul batjocoritor al lui Kilorn și îi dau un ghiont în coaste.

– Mori dacă încerci să fii politicos?

Se îndepărtează de mine, pentru că nu mai dorește să capete încă o vânătaie.

– Nu vreau să risc, șoptește el.

Apoi i se adresează lui Cal.

– Să înțeleg că nu vom anunța turnul de la Cancorda, *Înălțimea Ta?*

Acum îl calc zdravăn cu călcâiul, smulgându-i un scâncet care mă unge pe suflet.

Douăzeci de minute mai târziu, soarele a apus deja, iar noi am trecut de Golful Portuar și de mahalalele Orașului Nou și zburăm din ce în ce mai jos. Farley se tot foiește pe scaun și își întinde gâtul ca să vadă cât mai multe. Acum trecem pe deasupra unei păduri masive care ocupă mare parte din suprafața Nortei. Mă simt acasă aici, de parcă Pilonii m-ar aștepta după următorul deal. Dar casa mea este în vest, la o distanță de o sută cincizeci de kilometri. Nu cunosc râurile care curg pe aici, drumurile mi se par ciudate și nu am fost niciodată în vreunul dintre satele înghesuite pe maluri. Într-unul dintre ele trăiește omul cu sângenou care poartă numele Nix Marsten, fără să știe ce reprezintă el și fără să cunoască pericolul în care se află. *Presupunând că este încă în viață.*

Ar trebui să mă gândesc la o eventuală capcană, însă nu o fac. Nu pot. Singurul lucru care mă motivează este dorința de a găsi alți oameni aidoma mie. Nu doar pentru cauza noastră, ci și *pentru mine*, ca să-mi dovedesc că nu doar în sângele meu și al lui Shade s-a petrecut mutația

aceea ciudată.

Am greșit când am avut încredere în Maven, dar nu și atunci când am crezut în Julian Jacos. Îl cunosc mai bine decât majoritatea oamenilor. Și Cal îl cunoaște la fel de bine și știe că lista cu nume este adevărată. Poate ceilalți nu sunt de acord cu noi, dar au grijă să nu ne-o arate. Îmi imaginez că ei vor să creadă în lista asta, care le oferă speranța că există o armă formidabilă, o șansă de a purta un război. Lista este ca o ancoră pentru noi toți – ne dă ceva de care să ne agățăm.

Când avionul coboară în picaj peste pădure, încerc să mă concentrez asupra hărții din mână ca să-mi abat atenția de la ce se întâmplă. Degeaba: tot simt un gol în stomac.

– Ia te uită, mormăie Cal, privind pe fereastră la niște ruine.

Îmi închipui că este vorba despre pista de aterizare. Mai întoarce un comutator și podeaua de sub tălpile noastre începe să vibreze. Concomitent, un zbârnâit răsună în tot avionul.

– Pregătiți-vă de aterizare.

– Adică ce să facem? îl întreb eu printre dinți.

Mă întorc să mă uit pe geam și nu mai văd cerul, ci vârfurile copacilor. Înainte să primesc vreun răspuns, avionul se izbește de ceva și se cutremură cu putere. Inerția mișcării ne zguduie și săltăm în scaune, cu mâinile încleștate pe centurile de siguranță. Cârja lui Shade zboară cât colo, lovind spătarul de care se sprijină Farley. Dar ea nici nu observă, încheieturile degetelor i s-au albit pe brațele scaunului și ține ochii larg deschiși, fără să clipească.

– Am ajuns jos, șoptește ea.

De-abia o aud din cauza urletului asurzitor al motoarelor.

Înserarea coboară liniștită peste așa-zisele ruine. Nu se aud decât ciripitul păsărilor și vaietul scăzut al avionului. Motoarele se învârtesc tot mai încet și, în cele din urmă, se opresc complet. Se stinge și tenta albastră de sub aripi, iar singurele lumini de-aici sunt acum cele din interiorul avionului și stelele de pe cer.

În tăcerea desăvârșită, așteptăm să vedem dacă aterizarea noastră a fost observată de cineva.

Miroase a toamnă, aerul e încărcat de parfumul frunzelor uscate și al ploilor, iar eu îl respir cu nesaț atunci când cobor rampa. Liniștea este întreruptă doar de sforăitul lui Kilorn care, mort

de oboseală, s-a hotărât să tragă un pui de somn. Farley și-a scos arma și a și dispărut de lângă noi, ca să cerceteze restul pistei. Pentru orice eventualitate, l-a luat pe Shade cu ea. Așa că, pentru prima dată după multe săptămâni, luni chiar, nu mă păzește nimeni, nu stă nimeni cu ochii pe mine. Îmi aparțin din nou doar mie însămi.

Firește, asta nu durează prea mult.

Cal coboară grăbit rampa, cu o pușcă pe umăr, un pistol la șold și o raniță în mână. Parcă-i o umbră, cu părul lui negru și cu costumul închis la culoare. Sunt convinsă că are de gând să se folosească de înfățișarea lui de acum.

– Ce crezi că faci? îl întreb eu, apucându-l de braț.

S-ar putea desprinde într-o clipă din mâna mea, însă nu o face.

– Nu te teme, n-am luat prea multe, zice el, arătându-mi ranița. Oricum pot să fur ce-mi trebuie.

– Tu? Să furi?

Mă umflă râsul la gândul că un prinț, mai cu seamă o brută ca el, ar face așa ceva.

– În cel mai fericit caz, ți-ai pierde degetele. În cel mai rău, capul.

Ridică din umeri, încercând să-mi arate că nu se teme.

– Și ce-ți pasă ție?

– Îmi pasă, șoptesc eu, încercând să nu-i arăt cât mă doare. Știi bine că avem nevoie de tine.

Colțul gurii îi zvâcnește, dar nu din cauză că i-ar veni să zâmbească.

– Și de ce mi-ar păsa *mie?*

Aș vrea să-i trag una ca să-i bag mințile în cap, dar este vorba despre Cal, nu despre Kilorn. Mi-ar primi pumnul fără să tresară și ar merge mai departe. Cu prințul trebuie să discut, să-l conving. Să-l *manipulez.*

– Tu însuți ai spus că fiecare om nou salvat este o altă lovitură dată lui Maven. Nu te-ai răzgândit, nu?

Nu-mi răspunde afirmativ, dar nici nu mă contrazice. Bine măcar că stă să mă asculte.

– Știi de ce sunt eu în stare, de ce e Shade în stare. Iar Nix s-ar putea să fie mai puternic, *mai bun* decât noi doi. Corect?

Tot nu răspunde.

– Știu că îți dorești să moară.

Cu tot întunericul, deslușesc un licăr straniu în ochii lui Cal.

– Și eu îmi doresc același lucru, îi mărturisesc eu. Vreau să-mi pun mâinile în jurul gâtului său și să strâng. Vreau să-l văd cum suferă și sângerează pentru tot ce a făcut, pentru fiecare om pe care l-a ucis.

Atât de bine este să spun cu glas tare ce simt, să recunosc ce mă sperie mai mult decât orice în fața singurei persoane care mă poate înțelege. *Vreau să-i fac cel mai mare rău. Vreau să-i străpung oasele cu fulgerele mele până când nu va mai putea nici măcar să țipe.* Vreau să distrug monstrul în care s-a transformat Maven.

Dar când mă gândesc cum l-aș omorî, o parte din mine își amintește că îl crezusem un tânăr bun la suflet. Îmi spun că nu era adevărat. Că acel Maven pe care l-am cunoscut eu și la care am ținut nu a fost decât o fantezie, concepută special pentru mine. Elara și-a dresat în așa fel fiul, încât să devină un bărbat de care eu m-aș fi putut îndrăgosti. Și și-a făcut nespus de bine treaba. Dar iată că încă mă gândesc la persoana aceea care nu a existat niciodată, la persoana aceea care mă bântuie mult mai rău decât toate fantomele trecutului meu.

– Nu avem cum să ajungem la el, spun eu, atât pentru binele lui Cal, cât și pentru al meu. Dacă ne ducem acum după el, o să ne îngroape pe amândoi. *Știi* și tu că așa ar fi.

Cal a fost general și încă este un luptător de elită, așa că înțelege arta războiului. În ciuda furiei sale, în ciuda faptului că fiecare fibră a lui urlă după răzbunare, știe prea bine că nu ar putea câștiga această bătălie.

– Eu n-am nicio treabă cu revoluția ta, șoptește el cu o voce care se pierde în noapte. Nu fac parte din Garda Stacojie. *Nu* mă privește toată povestea asta.

Mă aștept să bată din picior de exasperare.

– Atunci ce *te privește,* Cal?

Deschide gura, așteptând să-i țâșnească răspunsul din ea. Zadarnic.

Îi înțeleg tulburarea, chiar dacă nu-mi place. Prin naștere, Cal este tot ce detest eu mai mult și

mai mult. Și nu știe cum să fie altfel nici măcar acum, când este de partea roșiilor, vânat de ai lui, trădat de propriul sânge.

După o clipă prea lungă și cumplit de dureroasă, Cal face stânga-mprejur și intră din nou în avion. Își leapădă ranița, armele și hotărârea. Răsuflu adânc, ușurată. Rămâne cu noi.

Dar nu știu cât timp.

UNSPREZECE

După cum ne spune harta, Coraunt se află la șase kilometri și jumătate spre nord-est, unde se intersectează Râul Regentului cu întinsul Drum al Portului. Nu pare cine știe ce, doar un avanpost comercial, unul dintre ultimele cătune dinainte ca Drumul Portului să se întoarcă și să șerpuiască printre impracticabilele ținuturi mlăștinoase, ca să se îndrepte apoi către frontiera de nord. Dintre cele patru drumuri mari ale Nortei, Drumul Portului este cel mai umblat, pentru că face legătura între Delphie, Archeon și Golful Portuar. Din această cauză este și cel mai primejdios, chiar situat atât de departe în nord. Pe aici ar putea trece o grămadă de argintii, soldați sau nu, și, chiar dacă nu ar fi pe urmele noastre, nu există în tot regatul niciun argintiu care să nu-l recunoască pe Cal. Cei mai mulți ar încerca să-l aresteze, însă vor exista și unii care vor dori să-l omoare cum dau cu ochii de el.

Și ar reuși, îmi spun eu. Mă înviorează gândul acesta, în loc să mă înspăimânte. Cu toată puterea și talentele lor, Maven, Elara, Evangeline și Ptolemus Samos sunt vulnerabili. *Pot* fi înfrânți. Iar pentru asta nu avem nevoie decât de armele potrivite.

Speranța mă face să uit de durerea din ultimele zile. Parcă nu mă mai doare umărul chiar atât de rău și îmi dau seama că nici capul nu-mi mai țiuie atât de tare. Încă vreo câteva zile și nici n-am să-mi mai aduc aminte de zbieretul de urlător. Nu mă mai dor nici încheieturile degetelor, învinețite de pumnul pe care i l-am dat azi lui Kilorn.

Shade sare printre copaci. Silueta lui apare și dispare la fel ca lumina stelelor printre nori. Are grijă să nu imprime un ritm prea alert teleportării. Șoptește de câteva ori, arătându-ne fie vreun obstacol pe cărare, fie vreo viroagă ascunsă. De fapt, se poartă așa spre binele lui Cal. În

vreme ce eu, Kilorn și Shade am crescut prin păduri, prințul a trăit doar în palate și în cazărmi militare, unde nu l-a pregătit nimeni pentru traversarea unei păduri dese pe timp de noapte. Îi dovedesc stângăcia pocnetele sonore ale crengilor rupte și zgomotele făcute atunci când se împiedică. Este obișnuit să-și croiască drumul prin foc, doborând astfel obstacole și dușmani deopotrivă.

Ori de câte ori prințul se împiedică, pe buzele lui Kilorn se ivește un zâmbet ironic, dezvelindu-i dinții albi.

– Ai grijă acolo, spune el, trăgându-l pe Cal de lângă un bolovan mascat de umbre.

Cal se smulge din mâna băiatului pescar, dar din fericire asta e tot ce face. Până când ajungem la râu.

Ramurile copacilor de pe fiecare mal se arcuiesc deasupra apei. Printre frunzele lor clipesc stelele, luminând râul care șerpuiește prin pădure până la întâlnirea cu Râul Regentului. Albia este îngustă, dar nu avem cum să ne dăm seama cât e de adâncă. Bine măcar că apa nu curge prea repede.

Kilorn se simte mai bine pe apă decât pe uscat, pentru că sare de pe mal fără să stea pe gânduri. Aruncă o piatră în mijlocul râului și ascultă atent zgomotul produs de ea când cade în apă.

– Doi metri, poate doi și-un pic, zice el după o clipă.

Adică mie mi-ar trece bine de cap.

– Vrei să-ți facem o plută? adaugă el, zâmbind spre mine.

Prima dată am înotat în Râul Capitalei, râu adevărat, de trei ori mai adânc și de zece mai lat decât acesta. Și nu aveam decât paisprezece ani. Așa că nu-i mare lucru să mă scufund cu totul în apa rece și întunecată. Are un gust ușor sărat, pentru că ne aflăm foarte aproape de ocean.

Kilorn mă urmează fără ezitare, traversând râul în câteva secunde, cu mișcările lui de înotător cu experiență. Mă uimește că nu face mai mult pe grozavul, adică nu se dă peste cap și nu încearcă să-și țină respirația câteva minute. Dar imediat ce ajung pe malul celălalt, îmi dau seama de ce a fost atât de reținut.

Shade și Farley s-au așezat pe malul de pe care am pornit noi și se uită îngrijorați la apa de sub ei. Stau cu ochii la prințul care a intrat în râu și par că încearcă să-și stăpânească zâmbetele ironice. Apa clipocește în jurul gleznelor lui Cal, blândă ca mângâierea unei mame, însă, chiar și la lumina lunii, tot reușesc să văd cum se albește la față.

– Cal? îl chem eu, având grijă să nu zbier prea tare. Ce s-a întâmplat?

Kilorn s-a sprijinit deja de trunchiul unui copac și acum pufnește dezaprobator. Își scoate jacheta îmbibată de apă și o stoarce cu gesturi exersate îndelung.

– Haide, Calore, adică știi să pilotezi un avion, dar habar n-ai să înoți? îl persiflează el.

– Ba *știu* să înot, răspunde furios Cal.

Se forțează să mai facă un pas în apa care acum îi ajunge până la genunchi.

– Doar că nu-mi place.

Normal că nu-i place. Cal este un piroman, un stăpân al flăcărilor și nimic nu-l sleiește mai mult de puteri decât apa. Apa îl transformă într-un individ neajutorat, neputincios. Îl transformă în genul de om de care el a fost învățat să se teamă, pe care să-l urască și împotriva căruia să lupte. Îmi amintesc cum a fost la un pas de moarte în arenă. Încolțit de lordul Osanos, captiv într-o sferă de apă învolburată pe care nu a reușit să o distrugă cu focul lui. Îmi imaginez că s-a simțit atunci ca într-un sicriu, ca într-un mormânt acvatic.

Mă întreb dacă și el retrăiește acum aceleași amintiri și dacă ele fac acest râu molcom să semene cu un ocean înspumat și fără de margini.

Primul meu instinct mă îndeamnă să înot înapoi și să-l ajut să traverseze râul, însă știu că gestul meu i-ar provoca lui Kilorn o criză de râs, greu de digerat pentru Cal. Și o încăierare este ultimul lucru de care avem nevoie în mijlocul pădurii.

– Inspiră pe nas, Cal.

Ridică ochii și privirile ni se întâlnesc deasupra apei. Îi fac un semn de încurajare din cap. *Expiră pe gură.* De fapt repet sfatul pe care el mi l-a dat, dar văd că reușesc să-l mai calmez.

Mai face un pas, apoi altul, pe urmă încă unul. Pieptul i se umflă și se dezumflă la fiecare respirație. Și începe să înoate ca un câine uriaș. Pe Kilorn îl zguduie hohotele de râs pe care și le înăbușă cu mâna lipită de gură. Arunc câteva pietre înspre el. Și îl fac să amuțească până când Cal ajunge în apa mică de lângă mal și iese repede din râu.

– F-frig, bolborosește el, scuturându-și capul ca să nu fie obligat să se uite la noi.

Părul negru i s-a lipit de unul dintre obrajii cu bujori argintii. Fără să mă gândesc, i-l dau la o parte și i-l netezesc peste cap, încercând să-i dau o înfățișare mai demnă. În tot acest timp, el

mă privește în ochi, plăcut surprins de gestul meu.

Și vine rândul meu să mă îmbujorez. *Am stabilit că nimic nu trebuie să ne distragă atenția.*

– Să nu-mi zici că și ție ți-e frică de apă! îi strigă supărat Kilorn cuiva de pe celălalt mal.

Farley izbucnește în râs și îl apucă de mână pe fratele meu. O fracțiune de secundă mai târziu, se află amândoi lângă noi, complet uscați și zâmbindu-ne cu un aer de superioritate.

Au făcut un salt. Normal.

Shade râde și el și începe să-mi stoarcă părul ud, prins în coadă.

– Idioților! ne apostrofează el cu blândețe.

Dacă nu i-aș vedea cârja care să-mi amintească de faptul că încă e infirm, i-aș da cu bucurie un brânci în apă.

Părul îmi este aproape uscat când ajungem pe dealul de lângă Coraunt. Pe cer se rostogolesc norii, acoperind luna și stelele, însă satul este destul de aproape ca să ne putem orienta după luminile lui. Din punctul unde ne aflăm, Corauntul este un fel de Pilonii, dar aflat pe malul Regentului, la răscruce de drumuri. Unul dintre acestea, bine pietruit și ușor mai sus decât nivelul mlaștinii sărate, este, fără îndoială, Drumul Portului. Celălalt este un drum de pământ și merge de la est la vest, prin spatele satului. Pe malul râului se înalță un foișor, luminat de un proiector rotativ. Mă înfior când raza lui trece pe deasupra noastră.

– Crezi că-i acolo? șoptește Kilorn, referindu-se evident la Nix.

Se uită fix la casele turtite din vale, înghesuite în umbra foișorului.

– Nix Marsten. În viață. Sex masculin. Născut la 20/12/217 în Coraunt, Coasta Mlăștinoasă, Statul Regentului, Norta. Domiciliul actual: același ca la naștere. Asta-i tot ce scria pe listă, repet eu din memorie.

Am omis să citez ultima parte, care mă arde ca un fier înroșit. *Grupa de sânge: nu este cazul. Mutație genetică, caracteristici necunoscute.* Așa scrie lângă fiecare nume de pe listă, inclusiv lângă al meu. Este elementul distinctiv pe care Julian îl folosea ca să-i descopere pe oamenii aceia în baza de date a grupelor de sânge. Acum este rândul meu să folosesc informațiile – și sper că nu este prea târziu.

Mijesc ochii ca să văd mai bine în întuneric. Din fericire, Regentul pare liniștit, un râu negru și domol. Iar drumurile sunt pustii. Până și oceanul pare nemișcat – o întindere nemărginită de sticlă. Încă se mai respectă ora stingerii impusă de nenorocitele alea de Măsuri.

– Nu văd nicio navă militară. Și nici trafic pe Drumul Portului.

Cal încuviințează din cap, iar inima mea se umple de bucurie. În niciun caz oamenii lui Maven nu s-ar aventura până aici fără o escortă de soldați, care i-ar face ușor de reperat. Înseamnă că au rămas doar două posibilități: ori nu au venit încă să-l ridice pe Nix, ori au venit și au și plecat.

– N-ar trebui să fie greu, chiar dacă s-a dat stingerea.

Farley studiază atentă satul, măsoară cu privirea fiecare acoperiș și colț de uliță. Am sentimentul că nu-i prima oară când face asta.

– Oraș leneș, ofițeri puturoși. Pe zece tetradrahme că nici nu s-au deranjat să pună la adăpost arhiva.

– Accept pariul, răspunde Shade, înghiontind-o în umăr.

– Ne vedem acolo, spune Cal, arătând spre un pâlc de copaci situat la vreo opt sute de metri de noi.

Este înconjurat de teren mlăștinos și de ierburi înalte și abia dacă îl distingem în beznă. Adăpostul perfect, dar eu clatin din cap.

– Nu ne despărțim.

– Adică preferi să mergem toți acolo, cu noi doi în frunte? De ce să nu arunc în aer avanpostul, iar tu să te apuci să-i pârjolești pe toți ofițerii care îți ies în drum? se răstește Cal la mine.

Încearcă să-și păstreze cumpătul, dar vocea lui sună ca a unui profesor scos din răbdări. *La fel ca a unchiului său, Julian.*

– Sigur că nu…

– Niciunul dintre noi nu poate pune piciorul în satul ăla, Mare. Dacă nu cumva ai intenția să ucizi fiecare persoană care îți vede chipul. *Fiecare persoană.*

Mă sfredelește cu privirea, dorind să mă facă să pricep ce vrea să spună. Fiecare *persoană.* Adică nu doar agenții de securitate, nici măcar doar argintiii civili. *Toată lumea.* Maven ar

prinde de veste și ar ajunge într-un suflet aici. Cu santinelele lui, cu soldații, cu *legiunile*, cu absolut tot ce se află în subordinea lui. Nu ne putem apăra decât dacă ne ascundem și dacă ne menținem avansul. Însă nu putem face nimic din lucrurile astea dacă lăsăm urme.

– Bine, spun eu, cu o voce neajutorată, așa cum mă și simt acum. Dar Kilorn rămâne cu noi.

Lui Kilorn i se aprinde o sclipire în ochi și se uită când la mine, când la Cal.

– Toată treaba ar merge mult mai repede dacă nu m-ai mai dădăci atâta, Mare.

Crede că îl *dădăcesc.* Probabil că așa m-am obișnuit să mă port cu el și continui să o fac și acum, când e capabil să gândească, să se bată și să-și poarte singur de grijă. Mi-aș dori nespus să nu fie atât de nesăbuit și să nu-mi mai refuze protecția cu atâta încrâncenare.

– Maven îți cunoaște numele, îi spun eu. Am fi niște proști dacă ne-am închipui că poza ta nu a fost deja trimisă fiecărui ofițer și fiecărui avanpost din țară.

Strâmbă supărat din buze.

– Dar Farley…

– Eu sunt o lacustră, băiete, îi răspunde Farley în locul meu.

Bine măcar că acum gândim la fel.

– Băiete? o ironizează Kilorn. Nu ești cu mult mai mare decât mine.

– E mai mare cu patru ani, dacă ții neapărat să afli, intervine Shade, încercând să-i împace.

Farley își dă ochii peste cap.

– Regele vostru nu are acces la datele mele personale și nici nu-mi cunoaște numele adevărat.

– Iar eu merg pentru că toată lumea crede că am murit, se bagă din nou în vorbă Shade, sprijinindu-se în cârjă.

Pune cealaltă mână pe umărul lui Kilorn, dar acesta i-o dă la o parte.

– Bine, mormăie el încet.

Și, fără să se mai uite înapoi, pornește spre pâlcul de copaci, iute și fără zgomot, ca un șoarece de câmp.

Cal se uită urât după el. Un colț al gurii îi zvâcnește cu dezgust.

– N-am putea să ne descotorosim de el?

– Nu fi rău, Cal, îl reped eu și pornesc în urma lui Kilorn.

Am grijă să-i dau un brânci prințului când trec pe lângă el. Îl lovesc cu umărul meu bun. Dar nu ca să-i fac vreun rău, ci doar ca să-i transmit un mesaj: *Lasă-l în pace.*

Cal vine după mine. Îi simt degetele fierbinți pe braț, încercând să mă liniștească. Și îmi șoptește:

– Glumesc.

Dar eu știu că nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat. Și cel mai rău e că mă întreb dacă nu cumva are dreptate. Kilorn nu-i soldat, nu-i nici măcar cărturar sau om de știință. Știu că poate întinde o plasă mai repede decât oricine altcineva, dar la ce bun, dacă noi vrem să prindem *oameni*, nu pești? Habar n-am ce fel de instruire a urmat el în Gardă, dar n-a stat acolo decât o săptămână și ceva. Datorită mie a reușit să supraviețuiască în Reședința Soarelui și printr-un noroc chior n-a murit în masacrul din Piața lui Caesar. Fără vreun talent special, cu prea puțină pregătire militară și fără minte așa cum este, nu poate decât să ne încetinească.

L-am salvat de înrolare, dar nu pentru asta. Nu ca să lupte într-un alt război. O parte din mine își dorește să-l pot trimite acasă, în Pilonii, pe malul râului nostru, la viața pe care o cunoaștem. S-ar zbate în sărăcie, ar munci din greu, nu ar avea prieteni, dar măcar ar rămâne în *viață.* Pentru mine nu mai este posibil viitorul acela, trăit între pădure și malurile râului. Dar pentru el este. Și vreau să-l aibă.

Sunt nebună dacă-l las să rămână cu noi?

Dar cum să-i spun să plece?

N-am răspuns la niciuna dintre întrebări, așa că nu mă mai gândesc la Kilorn. Voi vedea mai târziu ce e de făcut. Mă uit în spate ca să-mi iau rămas-bun de la Shade și de la Farley, dar au dispărut. Mă trec fiori de spaimă când îmi imaginez că în Coraunt i-ar aștepta o ambuscadă. În cap îmi răsună numai focurile de armă pe care n-am reușit să le uit. *Nu.* Cu talentul lui Shade și cu experiența lui Farley, nimic nu-i poate opri. Și, din moment ce nu vor fi nevoiți să mă ascundă pe mine, fetița cu fulgerele, nimeni nu va trebui să moară.

Kilorn este o umbră în iarba înaltă. Cu mâini dibace își croiește drum printre tulpinile verzi. Nici nu lasă urme, deși nu contează. Cal vine în spatele meu, zdrobind totul în cale, așa că nu mai avem cum să ne ascundem prezența. Plus că vom pleca de-aici înainte să se lumineze de ziuă. În cel mai fericit caz, cu Nix alături de noi. Cu puțin noroc, nimeni nu va băga de seamă

absența unui roșu. Iar asta ne-ar oferi un avantaj față de Maven atunci când el va înțelege ce facem.

Adică ce? Vocea din capul meu este o combinație ciudată între Julian, Kilorn, Cal și puțin din Gisa. Mă tot sâcâie, insistând pe ce îmi este teamă să recunosc. *Lista nu este decât primul pas pentru găsirea oamenilor cu sângenou. Și după aceea ce vom face cu ei? Ce voi face* eu?

Frustrarea mă îmboldește să merg mai repede. Până când îl depășesc pe Kilorn. Nici nu-l văd când încetinește ca să mă lase să o iau înainte, pentru că știe că vreau să fiu singură. Suntem tot mai aproape de pâlcul de copaci, învăluit în întuneric. Și chiar că aș vrea *să fiu* singură. Complet singură. N-am mai avut nici măcar o singură clipă de liniște de când m-am deșteptat la bordul mersivului. Dar chiar și clipa aceea a fost prea scurtă, fiindcă a apărut Kilorn. Atunci m-am bucurat să-l văd, acum îmi doresc să fi avut ceva timp doar pentru mine. În care să mă gândesc, să-mi fac planuri, să jelesc. Să încerc să mă împac cu ce s-a ales de viața mea.

– Îi vom cere să aleagă, spun eu cu voce tare, știind că mă aud atât Cal, cât și Kilorn. Ori vine cu noi, ori rămâne aici.

Cal se sprijină relaxat de un copac din apropiere, dar își ține ochii ațintiți asupra orizontului. Nu-i scapă nimic din tot ce mișcă.

– Îi explicăm și consecințele *alegerii* pe care o va face?

– Va trebui să treci de mine dacă vrei să-l omori, îi răspund eu. Nu sunt de acord să ucidem un om cu sângenou pentru simplu motiv că refuză să ni se alăture. În plus, dacă va dori să informeze vreun ofițer de prezența mea aici, va fi nevoit să-i explice motivele. Iar asta ar fi echivalentul unei condamnări la moarte pentru domnul Marsten.

Prințul strâmbă din buze. Îi vine să se răstească la mine, dar se abține. Știe că nu obține nimic acum dacă discută în contradictoriu. Evident că nu-i obișnuit să asculte de ordinele cuiva.

– Îi spunem despre Maven? Îi zicem că e în pericol de moarte dacă rămâne? Că vor muri *alții* dacă Maven îți ia urma?

Las capul în piept.

– Îi vom spune tot ce putem, apoi îl vom lăsa pe el să hotărască ce și cine vrea să fie. Cât despre Maven…

Caut cuvintele potrivite, însă mi se pare că acestea sunt din ce în ce mai puține.

– Vom avea grijă să nu ne ajungă. Cred că asta-i tot ce putem face deocamdată.

– Da' de ce? se bagă în vorbă Kilorn. De ce să-i dăm de ales? Tu singură ai spus că avem nevoie de toată lumea. Și dacă tipul ăsta, Nix, e măcar pe jumătate la fel de bun ca tine, nu ne permitem să renunțăm la el.

Răspunsul este atât de simplu, că mă străpunge până în măduva oaselor.

– Pentru că mie nu mi-a dat nimeni de ales.

Îmi spun că tot pe drumul ăsta aș fi apucat-o și eu, chiar dacă aș fi știut în ce mă bag – l-aș fi salvat pe Kilorn de armată, mi-aș fi descoperit talentul, m-aș fi înrolat în Garda Stacojie, aș fi distrus vieți, m-aș fi luptat, aș fi ucis. Aș fi devenit fetița cu fulgerele. Dar nu știu dacă este adevărat. Sincer, nu știu.

Aproape o oră se scurge într-o tăcere grea, încordată. Mie îmi convine de minune, pentru că așa am vreme să mă gândesc, iar Cal adoră liniștea. Și el își dorește un respiro după nebunia ultimelor zile. Nici măcar Kilorn nu se mai încumetă să facă glume. Se mulțumește să stea pe o rădăcină noduroasă și să împletească din fire de iarbă o plasă sfărâmicioasă și inutilă. Surâde ca pentru sine, bucurându-se de nodurile vechi, familiare.

Mă întreb ce o face acum Nix. Poate că este smuls din pat, poate i se pune căluș la gură, prins într-o plasă pe care eu am țesut-o. Oare Farley s-ar apuca să-l amenințe că le va face rău soției lui, copiilor lui, doar ca să-l convingă să o însoțească? Sau Shade l-ar prinde pur și simplu de mână și ar face un *salt*, luându-l cu el în menghina hidoasă a teleportării care îi va aduce în crângul acesta? *Născut la 20/12/217.* Nix are aproape patruzeci și nouă de ani, la fel ca tatăl meu. Oare seamănă cu el și în alte privințe? Oare este la fel de distrus și invalid? Sau este nevătămat și ne așteaptă pe noi să-l distrugem?

Nu apuc să cad în spirala întrebărilor funeste, pentru că văd ierburile mișcându-se. *Vine cineva.*

Cal reacționează de parcă cineva l-a băgat în priză. Cu toți mușchii încordați, se îndepărtează brusc de copacul lui, pregătit să înfrunte orice se va ivi din ierburi. Aproape că mă aștept să văd flăcări în vârfurile degetelor lui, dar îndelungata sa pregătire militară își spune acum cuvântul. Pe întuneric, focul lui ar fi ca un far care ne-ar face cunoscută prezența tuturor ofițerilor din zonă. Spre marea mea surpriză, Kilorn îmi pare la fel de precaut ca prințul. Aruncă plasa din ierburi și o calcă sub tălpi când se ridică. Ba chiar scoate jungherul pe care îl ține ascuns în cizmă, cuțitul mic și ascuțit pe care îl folosea să curețe peștii. Îl recunosc și strâng din dinți. Nu știu când anume a devenit o armă cuțitul ăla vechi și nici când a început să-l poarte ascuns în cizmă. *Poate atunci când oamenii au început să tragă în el.*

Și eu am armele mele. Zbârnâitul înăbușit pe care îl simt în sânge, mai tăios decât orice pumnal, mai ucigător decât orice glonț. Scânteile se transformă pe sub pielea mea, pregătite pentru momentul în care aș avea nevoie de ele. Talentul meu are o finețe care îi lipsește lui Cal.

Un tril de pasăre străpunge noaptea și răsună prin iarbă. Kilorn îi răspunde cu un fluierat ușor. Parcă e unul dintre sturzii care și-au făcut cuibul în streșinile caselor de la noi.

– Farley, murmură el, arătând spre ierburile înalte.

Iese prima din umbre, dar nu este singură. O urmează două siluete: una îi aparține fratelui meu, sprijinit în cârjă, cealaltă este a unui om scund și îndesat, cu membre musculoase și abdomenul bombat pe care îl capătă bărbații odată cu vârsta. *Nix.*

Cal mă apucă de braț, deasupra cotului, și mă strânge ușor. Apoi mă trage încet în întunericul crângului. Îl urmez fără șovăială, știind că trebuie să fim foarte prudenți. Ca prin vis, mă gândesc că nu mi-ar strica o cârpă stacojie, cu care să-mi acopăr chipul, așa cum am făcut în Naercey.

– Ați avut probleme? îi întreabă Kilorn pe Farley și pe Shade, apropiindu-se de ei.

Tonul lui pare cumva mai matur, mai autoritar decât i-l știu eu. Nu-și ia ochii de la Nix și îi urmărește fiecare zvâcnet al degetelor lui durdulii.

Farley face un semn agasat, ca și cum întrebarea ar enerva-o la culme.

– Ba a fost foarte simplu. Chiar și cu șchiopul ăsta după mine, spune ea, arătând spre Shade.

Apoi se întoarce către Nix.

– Ăsta nu s-a împotrivit deloc.

În ciuda întunericului, reușesc să văd cum Nix se aprinde la față.

– Păi doar nu-s tâmpit! mormăie el supărat.

Nu-i plac secretele. *Deși sângele lui ascunde cel mai mare secret dintre toate.*

– Voi faceți parte din Garda aia Stacojie. M-ar spânzura dacă ar afla că mi-ați intrat în casă. Chiar neinvitați.

– Bine că ne-ai spus! șoptește Shade.

Strălucirea din ochi îi pălește puțin atunci când îmi aruncă o privire plină de înțeles. *Simpla noastră prezență l-ar putea osândi la moarte pe omul ăsta.*

– Domnule Marsten…

– Nix, bolborosește el.

I se aprinde un licăr în ochi și urmărește privirea lui Shade. Mă observă în umbre și se uită mai bine, încercând să-mi deslușească astfel chipul.

– Dar cred că știți cum mă cheamă.

Kilorn se mișcă repede, ascunzându-mă în spatele lui. Gestul lui pare unul nevinovat, dar Nix se încruntă, înțelegând despre ce anume este vorba. Se zburlește și îl înfruntă pe Kilorn. Tânărul meu prieten este mai înalt, dar Nix nu dă niciun semn că s-ar teme de el. Îndreaptă un deget arămiu spre pieptul lui Kilorn.

– M-ați târât aici după stingere. Pentru delictul ăsta te spânzură. Acum faceți bine și ziceți-mi ce poftiți de la mine sau o să mă întorc acasă și o să încerc să nu mor pe drum.

– Tu ești special, Nix.

Vocea mea este prea subțire, pare prea tânără. *Cum să-i explic? Cum să-i spun ce-mi doresc să-mi fi spus și mie cineva? Cum să-i explic ceva ce nici eu nu înțeleg cu adevărat?*

– Știi bine că ești diferit de ceilalți oameni, că ai ceva deosebit, ceva ce nu-ți poți explica. Poate crezi că ceva… ceva nu-i în regulă cu tine.

Ultimele mele cuvinte ajung la țintă. Omulețul acesta bosumflat tresare cu putere atunci când le aude, furia parcă i se topește. Știe foarte bine la ce mă refer.

– Da, șoptește el.

Nu mă mișc de la adăpostul copacilor, dar îi fac semn lui Kilorn să se dea la o parte din fața mea. Mă ascultă și îi permite lui Nix să treacă pe lângă el. Începe să-mi bată inima mai repede, văzându-l cum se apropie de mine. Și bătăile ei îmi răsună în urechi, răpăit nervos, înverșunat. Este un om cu sângenou, ca mine, ca Shade. Este un om care poate înțelege.

Nix Marsten nu seamănă deloc cu tata. Doar ochii lor sunt la fel. Nu au aceeași culoare, nu au aceeași formă, însă, cu toate acestea, sunt la fel. Au aceeași privire pierdută care îți arată pustiul din suflet, o pierdere pe care timpul nu o poate vindeca. Mă înspăimânt când îmi dau seama că rănile lui Nix sunt mai profunde decât ale tatălui meu, care de-abia poate să mai

respire, darămite să meargă. Îi văd suferința în umerii căzuți, în părul cărunt și neîngrijit, în hainele murdare. Dacă aș mai fi hoață, o haimana nenorocită, nici nu m-aș deranja să fur ceva de la omul ăsta. N-aș avea ce.

Se holbează și el la mine, îmi studiază atent chipul și corpul. Și ochii i se măresc atunci când își dă seama cine sunt.

– Fetița cu fulgerele.

Dar imediat îl recunoaște și pe Cal în spatele meu și uluirea i se preschimbă în furie nestăpânită.

Pentru un bărbat de aproape cincizeci de ani, Nix este surprinzător de rapid. Îl văd cu greu prin întuneric cum își lasă un umăr în jos și îl atacă, apucându-l cu mâinile de mijloc. Chiar dacă are doar jumătate din greutatea lui Cal, îl doboară ca un taur și se izbesc amândoi de trunchiul zdravăn al unui copac. Acesta scoate un pocnet răsunător și se cutremură de la rădăcină și până la crengi. Mă gândesc că ar trebui să intervin. Cal e Cal, dar habar nu avem cine este Nix și nici de ce este el în stare.

Deocamdată îi dă un pumn atât de puternic în falcă lui Cal, încât mă tem că i-a spart-o. Reușesc să-mi înfășor brațele în jurul gâtului lui.

– Nu mă provoca, Nix! îi murmur eu la ureche. Nu mă provoca!

– Ia să te văd! îmi răspunde el, încercând să mă îmbrâncească.

Dar nu mă las și încep să-l strâng mai tare de gât. Carnea lui mi se pare dură ca piatra. *Foarte bine.* Îmi adun puterile și îl năucesc. Șocul îi ridică părul în cap. Scânteile mele purpurii îi lovesc pielea și mă aștept să-l văd că se retrage, poate chiar cum se cutremură puțin, pentru ca apoi să termine cu prostiile. Dar parcă nici nu-mi simte fulgerele. Nu reușesc decât să-l irite și mai tare, ca o muscă zumzăind în jurul unui cal. Îl lovesc cu un alt fulger, mai puternic de data aceasta. Tot nimic. Spre marea mea surpriză, reușește să mă azvârle din spinarea lui și cad rău, izbindu-mă cu spatele de un copac.

Cal se descurcă mai bine: evită și pareazǎ cât de multe lovituri poate. Dar îl aud cum șuieră de durere atunci când pumnii lui Nix își ating ținta, chiar dacă doar razant. În cele din urmă, brățara începe să scoată scântei, iar în palma prințului se formează o bilă de foc. Se sparge de umărul lui Nix aidoma unui val de o stâncă, îi arde hainele, dar pielea îi rămâne neatinsă.

În cap îmi răsună cuvântul *pietrificator*, însă omul acesta nu este așa ceva. Pielea lui încă arată netedă și rumenă, nu-i ca o piatră cenușie. Este pur și simplu *impenetrabilă.*

– Încetează! mârâi eu la el, încercând să nu ridic tonul.

Dar încăierarea sau mai bine zis „măcelul“ continuă. Din gura lui Cal țâșnește sângeargintiu, care-i mânjește pumnii lui Nix.

Kilorn și Farley trec în goană pe lângă mine. Nu știu ce ar putea să facă ei împotriva acestei ghiulele de demolare cu înfățișare omenească. Așa că întind mâna ca să-i opresc. Însă Shade ajunge la Nix înaintea lor. A făcut un salt până în spatele lui. Îl apucă de gât la fel cum am făcut și eu. Și dispar amândoi. Într-o fracțiune de secundă reapar trei metri mai departe și Nix se prăvălește la pământ. Observ că obrajii lui au căpătat o ușoară nuanță verzuie. Dă să se ridice, dar Shade îi înfige cârja în ceafă, țintuindu-l.

– Mai încearcă tu să te miști și n-o să-mi fie milă, îl amenință el cu o privire încrâncenată și ostilă.

Nix ridică o mână pătată cu sângeargintiu. Se predă. Cu cealaltă mână se ține de stomacul încă răvășit de senzația deplasării prin aer. Cât de bine cunosc senzația asta!

– Gata, gâfâie el.

Pe frunte i s-au ivit broboane de transpirație, este epuizat. *Impenetrabil, dar nu de neoprit.*

Kilorn se trântește pe rădăcina pe care a stat înainte și culege de jos ce a mai rămas din plasa de iarbă. Surâde ușor, dar eu știu că-i vine să râdă în hohote văzându-l pe Cal bătut măr și plin de sânge.

– Îmi place omul, spune el. Foarte mult îmi place.

Mă ridic în picioare cu efort și încerc să ignor vechile dureri care îmi explodează din nou în oase.

– Prințul este *de partea noastră,* Nix. Vrea să te ajute, așa cum vreau și eu.

Vorbele mele n-au deloc darul de a-l calma. Nix se așază cu fundul pe călcâie și rânjește, dezvelindu-și dinții îngălbeniți. Respiră sacadat.

– Să mă ajute? spune el în bătaie de joc. Nemernicul ăsta argintiu mi-a „ajutat“ fetele să ajungă mai repede în mormânt.

Cal face tot posibilul să adopte o mină politicoasă, în ciuda sângelui care i se prelinge pe bărbie.

– Domnule…

– Dara Marsten! Jenny Marsten! șuieră Nix printre dinți.

Privirea lui dușmănoasă mă străpunge ca un pumnal ivit din beznă.

– Legiunea Ciocanului. Bătălia Cascadelor. Aveau doar nouăsprezece ani.

Au murit în război. O tragedie, poate chiar o crimă. Însă ce vină are Cal?

Expresia de rușine care se citește pe chipul lui Cal îmi dă de înțeles că este de acord cu Nix. Iar când prințul vorbește, are vocea răgușită, sufocată de emoție.

– Am învins, șoptește el, incapabil să-l privească pe Nix în ochi. Am învins.

Nix strânge pumnul, dar își stăpânește dorința de a se năpusti spre el.

– *Tu* ai învins. *Ele* s-au înecat în râu, iar trupurile lor au plutit până la Cascada Fecioarei. Groparii nu le-au găsit nici măcar pantofii. Ce zicea scrisoarea aia? continuă el, făcându-l pe Cal să se înfioare. A, da, zicea că fetele mele „au murit pentru victorie“. Ca să „apere regatul“. Și la sfârșit erau niște semnături foarte frumoase. De la regele mort acum, de la general și de la geniul tactic care a hotărât că întreaga Legiune a Ciocanului trebuia să treacă râul pe jos.

Toți ochii se întorc în direcția lui Cal, care se îmbujorează în stilul argintiilor sub privirile noastre. Obrajii i se fac albi de rușine. Îmi aduc aminte de camera lui din Reședința Soarelui, ticsită cu cărți și cu manuale de strategie militară. Mi-a fost scârbă atunci când m-am uitat la ele și îmi este scârbă și acum, de Cal *și* de mine. Pentru că am uitat cine este el cu adevărat. Nu doar un prinț, nu doar un soldat, ci și un criminal. Într-o altă viață, eu aș fi fost cea pe care ar fi trimis-o la moarte. Sau frații mei ori Kilorn.

– Îmi pare rău, șoptește Cal.

Se străduiește să privească în ochii acestui tată îndurerat și mânios. Presupun că gestul acesta face parte tot din pregătirea lui.

– Știu că vorbele mele nu înseamnă nimic. Fiicele tale… niciunul dintre soldați… nu meritau să moară. Nici tu nu meriți, domnule.

Nix se ridică în picioare, iar genunchii îi trosnesc puternic. Dar nu pare să simtă.

– Mă amenințI, băiete?

– Te avertizez, răspunde Cal, clătinând din cap și arătând spre noi. Ești la fel ca Mare, la fel ca

Shade. Ești diferit. Ești ceea ce noi numim un om cu sângenou. Roșu *și* argintiu.

– Să nu cutezi să-mi zici că-s argintiu! scrâșnește Nix.

Dar cuvintele lui nu-l opresc pe Cal.

– Fratele meu îi va vâna pe cei ca voi. Vrea să vă ucidă pe toți și să susțină că n-ați existat niciodată. Intenționează să vă șteargă definitiv din cartea istoriei.

Lui Nix parcă i se pune un nod în gât și consternarea îi întunecă ochii. Se uită la mine, parcă cerându-mi să-i explic.

– Mai sunt… și alții?

– Și încă foarte mulți, Nix.

Îl ating din nou, dar fără intenția de a-l electrocuta.

– Fete, băieți, tineri și bătrâni. Sunt pretutindeni în țară și așteaptă să fie găsiți.

– Și când o să-i găsiți… când o să *ne* găsiți? Atunci ce-o să fie?

Deschid gura să-i răspund, dar nu sunt în stare. *Nu m-am gândit atât de departe.*

Farley îmi observă neputința și face un pas înainte, întinzând mâna. Ține în ea o eșarfă roșie, zdrențuită, însă curată.

– Îi va proteja Garda Stacojie și îi va ascunde. Ba chiar îi va pregăti de luptă, dacă vor.

Îmi vine să o contrazic, pentru că îmi aduc aminte de colonel. Ultimul lucru pe care și l-ar dori el este să aibă oameni noi în jur. Dar Farley pare atât de sigură de ce spune, atât de convingătoare! Presupun că, așa cum m-a obișnuit, mai are un as în mânecă, pe care n-ar trebui să-l pun la îndoială. Încă.

Foarte încet, Nix ia eșarfa și o întoarce pe toate părțile în mâinile lui pătate.

– Și dacă refuz? întreabă el pe un ton voit degajat, deși nu reușește să-i mascheze asprimea.

– Atunci Shade te va duce acasă, în patul tău. Și nu vei mai auzi niciodată de noi, îi spun eu. Dar să știi că Maven tot *va veni.* Iar dacă nu vrei să ni te alături, ar fi mai bine să fugi încotro vezi cu ochii.

Strânge mai tare eșarfa roșie.

– Nu prea am de ales.

– Ba *ai*.

Sper că mă crede. Sper asta pentru binele meu, pentru sufletul meu.

– Poți alege să rămâi sau să vii cu noi. Știi mai bine decât oricine cât de mult am pierdut, dar ne poți ajuta să recâștigăm câte ceva.

Termin de vorbit, iar Nix rămâne multă vreme tăcut. Începe să se plimbe prin jur, cu eșarfa în mână. Din când în când se uită printre crengile copacilor la proiectorul din foișor.

– Fetele mele sunt moarte, nevastă-mea a murit și ea, iar eu sunt sătul de duhoarea asta de mlaștină, spune el, oprindu-se în fața mea. Vin cu voi.

Apoi aruncă o privire peste umărul meu. Nu-i nevoie să mă întorc pentru a ști că se uită la Cal.

– Da’ vă rog să-l țineți pe ăla departe de mine.

DOISPREZECE

Pornim înapoi, prin pădure. Se vede treaba că deocamdată am scăpat cu bine, căci nu ne urmăresc decât norii și briza oceanului. Cu toate astea, nu pot scăpa de o senzație vagă de spaimă care îmi strânge inima.

Da, de acord, Nix mai că i-a crăpat capul lui Cal. Însă recrutarea lui a fost un lucru ușor. Prea ușor. Dacă am învățat ceva în ultimii șaptesprezece ani, în ultima *lună,* atunci am învățat că nimic nu este ușor. Totul are un preț. Chiar dacă Nix nu are misiunea de a ne duce într-o capcană, oricum el reprezintă un pericol.

Oricine poate trăda pe oricine.

Așa că, deși îmi amintește de tata, deși este mai mult decât un om cărunt și îndurerat, deși este la fel ca mine, îmi zăvorăsc inima în fața acestui bărbat din Coraunt. Trebuie să merg mai departe, să fac același lucru cu un altul și cu altul, și cu altul. Tot ce contează acum este următorul nume.

Stelele luminează suficient pădurea ca să-mi arunc o privire grăbită pe paginile scrise de Julian. Mai sunt câțiva oameni noi în zonă, în jurul orașului Golful Portuar. Doi au domiciliul chiar acolo, iar unul, în mahalaua Orașului Nou. Habar n-am cum vom reuși să ajungem la ei. Precis orașul este fortificat, la fel cum sunt Archeon și Cetatea Soarelui, iar restricțiile impuse asupra mahalalelor în care trăiesc tehnicienii sunt chiar mai aspre decât Măsurile. Dar îmi aduc aminte: lui Shade nu-i pasă nici de ziduri și nici de restricții. Din fericire, dă semne că piciorul îl deranjează tot mai puțin și cred că, în câteva zile, nici n-o să mai aibă nevoie de cârja aia. Iar atunci vom fi de neoprit. Poate chiar vom *învinge.*

Gândul ăsta mă emoționează și mă tulbură în egală măsură – cum ar arăta atunci lumea? Nu pot decât să-mi închipui unde voi fi eu. Acasă, împreună cu familia mea, undeva într-o pădure de unde voi putea auzi clipocitul râului. Și Kilorn va fi lângă mine, desigur. Dar Cal? Nu am nicio idee unde va alege el să se ducă când toate astea se vor fi terminat.

Este ușor să-ți lași mintea s-o ia razna atunci când este noapte. Sunt obișnuită cu pădurile și nu am nevoie să fiu prea atentă ca să nu mă împiedic de rădăcini și să nu alunec pe frunze. Așa că merg înainte, gândindu-mă la cum va fi. O armată formată doar din oameni cu sângenou. Farley, în fruntea Gărzii Stacojii. O răzmeriță roșie în adevăratul sens al cuvântului, de la tranșeele din Năduful și până la aleile din Orașul Cenușiu. Cal zice mereu că nu merită să duci un război total, că ar fi prea mari pierderile de vieți roșii și argintii. Sper să aibă dreptate. Sper că Maven va înțelege cine suntem, ce suntem și ce putem face și își va da seama că nu are sorți de izbândă. Nu-i chiar prost. Până și el e capabil să priceapă când este învins. *Cel puțin, sper să priceapă.* Pentru că, din câte știu eu, Maven nu a pierdut niciodată vreo luptă. Din cele care contează. Cal i-a câștigat de partea lui pe tatăl lor și pe soldați, însă Maven a câștigat coroana. Maven a câștigat toate bătăliile care au contat cu adevărat.

Cu timpul… m-ar fi câștigat și pe mine.

Parcă îl văd aievea în umbrele tuturor copacilor, nălucă semeață în furtuna din Circul Oaselor. Apa curge șiroaie printre vârfurile coroanei sale din fier, i se prelinge în ochi și în gură și îi intră pe sub guler, ajungând în abisul înghețat al sufletului său pierdut. Și văd cum apa se face roșie și nu mai este apă, ci este sângele meu. Deschide gura să o guste, iar dinții lui sunt ascuțiți, ca bricele din os alb.

Clipesc repede ca să alung această vedenie, ca să izgonesc amintirea prințului trădător.

Farley murmură ceva prin întuneric. Explică obiectivele Gărzii Stacojii. Nix este un om isteț, dar, la fel ca toată lumea, a auzit numai și numai minciuni în perioada Coroanei Înflăcărate. *Terorism, anarhie, sete de sânge.* Astea sunt cuvintele folosite în emisiunile de știri pentru a descrie Garda Stacojie. Se prezintă imagini cu copii uciși în Atacul Soarelui, imagini cu ruinele Podului din Aerchon, se prezintă orice imagini care i-ar putea convinge pe cetățenii acestei țări că suntem o organizație malefică. Și în tot acest timp adevăratul dușman șade bine-mersi pe tron și râde.

– Și *ea?* șoptește Nix, aruncându-mi o privire aspră. E adevărat că l-a sedus pe prinț și l-a îndemnat să-l omoare pe rege?

Atât de tăioasă este întrebarea lui, atât de tare mă doare, că mă aștept să văd că am un pumnal împlântat în piept. Dar nu suferințele mele sunt importante acum. Umerii lui Cal se ridică și

coboară în ritmul respirației regulate prin care încearcă să-și calmeze nervii.

Pun mâna pe brațul lui, sperând să-l pot liniști și eu așa cum mă liniștește el pe mine. Pielea i se aprinde sub degetele mele și mă frige.

– Nu, nu este adevărat, îi spun lui Nix pe cel mai dur ton de care sunt capabilă. Nu așa au stat lucrurile.

– Adică regele a rămas fără cap pentru că așa a vrut el?

Chicotește, așteptând să declanșeze un val de râsete în rândul celorlalți. Însă până și Kilorn are bunul-simț să nu scoată niciun sunet. Nici măcar nu zâmbește. Înțelege foarte bine ce simte un om rămas fără tată. Apoi ne surprinde pe toți când se apucă să-i răspundă lui Nix.

– Maven a fost, mormăie el. Maven și maică-sa, regina. Poate controla mințile oamenilor. Și…

Vocea i se stinge. Nu reușește să continue. Moartea regelui a fost prea oribilă. Nimeni nu merita așa ceva, nici măcar un om pe care îl ura din tot sufletul.

– Și? insistă Nix, făcând câțiva pași către Cal.

Îi fulger cu privirea și, din fericire, se oprește la câțiva metri de prinț. Dar de-abia așteaptă să-l vadă pe Cal cum suferă și o expresie plină de batjocură îi deformează chipul. Știu că are motive să-l tortureze, dar asta nu înseamnă că eu trebuie să-i permit să o facă.

– Mergi înainte, șoptesc eu atât de încet, încât doar Cal mă aude.

Dar el se întoarce cu fața spre Nix. Simt sub degete cum i se încordează mușchii. Parcă sunt niște valuri de foc pe o mare de piatră.

– Elara m-a împins s-o fac, Marsten.

Ochii lui ca bronzul îl privesc țintă pe Nix, provocându-l să mai facă un pas.

– Mi-a intrat în cap și mi-a controlat trupul. Dar nu mi-a luat mințile. A vrut să privesc și să înțeleg ce fac atunci când i-am luat sabia și i-am retezat capul. Și apoi a spus întregii lumi că acesta fusese dintotdeauna planul meu.

Adaugă mai încet, ca și cum ar dori să-și reamintească.

– M-a împins să-mi ucid tatăl.

O parte din dușmănia lui Nix se stinge, scoțând la iveală sufletul omului din spatele ei.

– Am văzut imaginile, bolborosește el, ca și cum și-ar cere scuze. Erau peste tot, pe toate ecranele din oraș. Am crezut… mi s-au părut…

Privirea lui Cal rătăcește printre copaci. Dar nu la frunzele lor se uită el, ci în trecut, la ceva mult mai dureros.

– Regina mi-a ucis și mama adevărată. Și ne va ucide pe toți, dacă îi permitem.

Tonul este dur, cuvintele aspre – pumnal ruginit înfipt în carne. Dar mă simt extraordinar de bine atunci când le rostesc:

– Nu și dacă o omor eu prima.

Cal are multe talente, dar nu este o persoană violentă. Te-ar putea ucide într-o mie de moduri, e capabil să conducă o armată, să incendieze un sat, dar nu o face cu bucurie. De aceea mă uluiesc peste măsură cuvintele lui:

– Când va sosi momentul, vom da cu banul.

Flacăra lui strălucitoare s-a făcut neagră.

Când ieșim din pădure, simt un fior scurt de teamă. Dacă a dispărut Fluxul Negru? Dacă ni s-a luat urma? *Dacă, dacă, dac*ă. Însă avionul se află exact acolo unde l-am lăsat. Aproape invizibil în întuneric, contopindu-se cu pista cenușie. Cu greu îmi stăpânesc dorința de a o lua la goană ca să ajung cât mai repede la adăpostul lui. Mă forțez să merg în pas cu Cal. Dar nu prea aproape de el. *Nimic nu trebuie să ne distragă atenția.*

– Deschide bine ochii, mormăie Cal.

Avertisment scurt, dar ferm. El nu-și ia privirea de la avion și caută semnele unei eventuale capcane.

Îi urmez exemplul și mă uit atentă la rampa coborâtă pe pistă. Mi se pare în regulă, dar în burta Fluxului Negru s-au strâns umbre negre ca smoala. Imposibil să vezi ceva prin ele de la distanța asta.

Atunci când am pornit avionul, am avut nevoie de o cantitate enormă de energie și de extrem de multă concentrare. Dar becurile sunt o cu totul altă poveste. Chiar și de la zece metri îmi este ușor să ajung în circuitele lor, să le aprind și să luminez puternic interiorul avionului. Nu-i nimeni acolo, dar tovarășii mei au o reacție de spaimă, surprinși de explozia de lumină.

Farley își scoate pistolul din tocul legat de picior.

– Sunt eu, îi zic, făcându-i un semn din mână. Avionul e gol.

Acum grăbesc pasul. De-abia aștept să ajung înăuntru, să mă înfășor în energia electrică, tot mai puternică pe măsură ce mă apropii. Urc pe rampă, intru în avion și am senzația că sunt cuprinsă de niște brațe calde, drăgăstoase. Trasez cu degetele conturul unui panou din perete. Și mai multă putere se revarsă din mine și străbate circuitele electrice, intrând în acumulatorii uriași, fixați sub fiecare aripă. Încep să zumzăie la unison, distribuindu-și propria energie și realizând restul de conexiuni. Fluxul Negru se trezește la viață.

Aud icnetul speriat al lui Nix în fața mașinăriei uriașe din metal. Probabil că n-a văzut niciodată un avion de la o distanță atât de mică și nici vorbă să se fi urcat în vreunul. Mă întorc spre el, așteptându-mă să-l văd că se holbează la carlingă sau la scaune. Când colo, ochii lui sunt ațintiți asupra mea. Se înroșește și lasă capul în jos, într-o încercare nu tocmai reușită de plecăciune. Nu apuc să-i spun cât de tare mă enervează reacțiile de genul acesta, pentru că trece pe lângă mine, se îndreaptă spre un scaun și se uită nedumerit la centurile de siguranță.

– Îmi dați și o cască? sparge el tăcerea. Se poate să ne prăbușim, așa că vreau o cască.

Kilorn începe să râdă și se așază lângă el. Cu mișcări rapide și agile, fixează și centurile lui, și pe cele ale lui Nix.

– Măi omule, cred că ești singurul dintre noi care *nu are nevoie* de așa ceva.

Chicotesc amândoi, ca și cum ar împărtăși un secret doar al lor. Dacă nu aș fi fost eu, dacă nu ar fi fost Garda Stacojie, Kilorn probabil că ar fi ajuns ca Nix. Un biet bătrân, sărac lipit pământului. Acum sper să aibă șansa de a îmbătrâni în liniște. Măcar de mi-ar da voie să-l protejez. Măcar de nu s-ar încăpățâna să se arunce înaintea tuturor gloanțelor.

– Deci ea e fetița cu fulgerele. Și ăla e…

Face un semn spre Shade, aflat în cealaltă parte a avionului, și caută un cuvânt prin care să-i descrie talentul.

– Săritorul, îl ajută Shade, dând binevoitor din cap.

Își strânge bine centurile, deja înspăimântat la gândul unui alt zbor. Farley nu pare la fel de afectată și privește fix pe geamul carlingii.

– Săritorul. Bine. Și tu, băiete?

Nix îi dă un ghiont lui Kilorn, fără să observe că acestuia i se stinge zâmbetul pe buze.

– Tu ce știi să faci?

Mă prăbușesc în scaunul din cabina de pilotaj, nedorind să mă uit la suferința de pe chipul prietenului meu. Dar nu sunt suficient de iute. Apuc să văd cum se îmbujorează de rușine, cum îi înțepenesc umerii, i se îngustează ochii și se uită urât la Nix. Motivul este uluitor de simplu. *Invidia* îl roade pe dinăuntru, răspândindu-se la fel de repede ca o infecție. Ce mă surprinde cel mai mult este intensitatea ei. Nici măcar o dată nu m-am gândit că și-ar dori să fie ca mine, că și-ar dori să semene cu un *argintiu.* Știu că întotdeauna a fost mândru de sângele lui. Ba chiar s-a supărat foc pe mine când a înțeles în ce m-am transformat. *Acum ești una de-a lor?* a mârâit el atunci, cu o voce aspră și străină. Cât de furios a fost! În cazul ăsta, ce-l deranjează acum?

– Prind pește, răspunde el cu un zâmbet forțat și sec.

Niciunul dintre noi nu spune nimic, lăsând amărăciunea din tonul lui să se dizolve în tăcerea din jur.

Nix îl bate prietenos pe umăr și îi spune, fluturându-și degetele:

– Crabi. Eu am prins crabi toată viața.

O parte din stinghereala lui Kilorn dispare, retrăgându-se în spatele surâsului strâmb. Se întoarce să se uite la Cal care apasă pe butoanele panoului de comandă și pregătește Fluxul Negru pentru un alt zbor. Simt cum avionul răspunde, propagându-și energie către motoarele montate pe aripi. Acestea încep să se rotească din ce în ce mai repede.

– Totul pare în regulă, spune Cal, spărgând tăcerea noastră stânjenită. Acum unde mergem?

M-aș fi așteptat să întâmpin oarece opoziție când îi spun că trebuie să ajungem într-o fortăreață argintie. Însă Cal dă din cap.

– Nu va fi ușor, mă previne el cu ochii de culoarea bronzului sclipind în luminile panoului de bord.

– Cât de mult mă bucur că ești cu noi și ne spui ce nu știm, sună replica mea acidă. Farley, tu ce zici? Crezi că o să reușim?

Farley dă din cap și obișnuita ei mască de indiferență se fisurează puțin, dezvăluind emoția pe care o ascunde. *Entuziasmul.* Bate darabana cu degetele pe picior. Și mă cuprinde impresia dezgustătoare că pentru ea totul este doar un joc.

– Am destui prieteni în Golf, spune ea. Fortificațiile nu ne vor crea probleme.

– Atunci, spre Golf pornim, zice Cal.

Dar tonul lui abătut nu are deloc darul de a ne liniști.

Așa cum nu mă liniștește nici senzația că mi se duce stomacul în genunchi când avionul țâșnește urlând pe pistă. Acum știu să închid ochii când ne ridicăm în aer. Este înfricoșător de lesne să adorm în zumzetul monoton al motoarelor, mai ales când știu că nimeni nu are nevoie de mine.

Oscilez între somn și starea de veghe, fără să mă abandonez cu totul întunericului tihnit la care jinduiește cu atâta disperare mintea mea. Ceva în legătură cu avionul mă împiedică să dorm cum trebuie și, cu toate că nu deschid deloc ochii, creierul nu încetează să funcționeze. Mă simt așa cum s-a simțit Shade când s-a prefăcut că doarme, dar avea urechile ciulite la discuțiile celor din jur. Numai că toți tovarășii mei de drum tac și, dacă e să mă iau după sforăitul lui Nix, unii deja dorm buștean. Doar Farley a rămas trează. O aud cum își desface centurile ca să se apropie de Cal. Pașii ei sunt acoperiți de zgomotul motoarelor. Și atunci ațipesc și apuc câteva minute de somn agitat, înainte ca șoaptele ei să mă trezească.

– Suntem deasupra oceanului, murmură ea uimită.

Lui Cal îi trosnește gâtul când se întoarce spre ea. Concentrat asupra avionului, nu a auzit-o venind.

– Cât simț de observație, o ironizează el după ce își revine din surpriză.

– Dar de ce zburăm deasupra oceanului? Golful este la sud, nu la est…

– Pentru că avem suficient combustibil ca să dăm ocol coastei, iar ei trebuie să doarmă puțin.

Îi sesizez în voce o undă de neliniște. *Cal nu poate să sufere apa. Probabil că e îngrozit acum.*

Farley scrâșnește cu dispreț.

– Au timp să doarmă după ce aterizăm. Pista este ascunsă, așa cum a fost și cea dinainte.

– Ba *ea* n-o să doarmă. Nu atunci când știe că sunt oameni noi în jur. O să meargă până o să cadă răpusă de oboseală și nu trebuie s-o lăsăm să facă asta.

O pauză lungă. Probabil că se uită la ea, încercând s-o convingă cu privirea. Știu din proprie experiență cât de grăitori sunt ochii lui Cal.

– Dar tu când dormi, Cal?

Și vocea lui scade, nu ca volum, ci ca stare.

– Nu dorm. Nu mai dorm.

Vreau să deschid ochii. Să-i spun să facă stânga-mprejur și să accelereze cât de mult poate. Pierdem vremea aici, deasupra oceanului, irosim secunde prețioase care ar putea face diferența dintre viață și moarte pentru oamenii cu sângenou din Norta. Însă graba mea este temperată de epuizare. Și de frig. Chiar dacă sunt lângă acest furnal ambulant care este Cal, tot îmi simt trupul străbătut de fiori de gheață, la fel ca în trecut. Nu știu de unde vin ei, dar îi simt atunci când sunt liniștită, când mă gândesc. Când îmi aduc aminte de toate câte le-am făcut și de toate câte mi-au fost făcute. Și gheața se așterne acolo unde ar trebui să-mi fie inima, amenințând să mă despice. Încerc să pun capăt acestei dureri cumplite și îmi strâng brațele în jurul pieptului. Reușesc să mă încălzesc puțin. Dar gheața se topește, iar în locul ei rămâne un gol. Un abis. Pe care nu știu cum să-l umplu la loc.

Dar îmi voi reveni. Trebuie.

– Îmi pare rău, murmură el, de-abia auzit.

Suficient însă ca să mă împiedice să adorm iar. Dar nu cu mine vorbește.

Simt o atingere pe braț. Este Farley, care se apropie și mai mult de Cal.

– Pentru cum m-am purtat cu tine. Înainte. În Reședința Soarelui.

Parcă se îneacă acum – Cal are propria lui gheață care îl macină pe dinăuntru. Amintirile cu sângele răcit, cu torturile la care a fost supusă Farley în temnițele palatului. A refuzat să-și trădeze oamenii, iar Cal a făcut-o să urle de durere pentru asta.

– Nu mă aștept să-mi accepți scuzele și nici nu ar trebui…

– Le accept, spune ea scurt, dar sincer. Și eu am făcut greșeli în noaptea aia. Toți am făcut.

Chiar dacă am ochii închiși, știu că la mine se uită. Îi simt privirea plină de regret și hotărâre.

Mă trezește izbitura roților de betonul pistei și mă face să salt în scaun. Deschid ochii, dar îi închid imediat ca să-i feresc de razele orbitoare ale soarelui care intră pe geamul carlingii. Ceilalți sunt deja treji și vorbesc încet între ei. Chiar dacă încă rulăm pe pistă, Kilorn vine

clătinându-se lângă mine. Probabil că îi este de folos perioada petrecută la pescuit, pe malul apelor, pentru că nu pare să-l afecteze prea mult mișcarea avionului.

– Mare Barrow, o dată dacă te mai prind că dormi, am să te reclam comandanților.

O imită pe bătrâna noastră învățătoare, care ne-a școlit pe amândoi până când Kilorn a împlinit șapte ani și a plecat să-și facă ucenicia lângă un pescar.

Ridic ochii la el și zâmbesc amintirii.

– Atunci am să mă culc în magazie, *domnișoară Vandark*, îi răspund eu, declanșându-i o criză de râs.

Mă mai dezmeticesc puțin și îmi dau seama că sunt învelită cu ceva. O stofă moale, roasă, de culoare închisă. *Haina lui Kilorn.* O ia de pe mine și mi se face iarăși frig.

– Mulțumesc, îi șoptesc eu, uitându-mă la el cum se îmbracă.

Ridică nepăsător din umeri.

– Tremurai.

– Avem drum lung până în oraș.

Cal vorbește tare ca să acopere vuietul motoarelor care încă se rotesc. Nu-și ia ochii de la pistă și oprește avionul. La fel ca pista din Câmpul Nouă-Cinci, și aceasta pare distrusă, se află în mijlocul unei păduri și este abandonată.

– Șaisprezece kilometri prin pădure și mahalale, adaugă el, întorcându-se către Farley. Sau poate ai tu un plan de rezervă?

Ea râde înfundat și își desface centurile.

– Te dai pe brazdă, eh?

Despăturește harta colonelului pe genunchi.

– Putem reduce distanța la nouă kilometri și ceva dacă o luăm prin tunelurile vechi. Și evităm astfel mahalalele.

– Alt tren subteran?

Gândul mă face să sper și să mă îngrozesc în același timp.

– Nu-i periculos?

– Ce-i ăla tren subteran?

Mormăitul lui Nix se aude ca de la mare distanță. Dar eu n-am de gând să-mi pierd vremea explicându-i cum era tubul acela metalic din Naercey care se zgâlțâia din toate încheieturile.

Nici Farley nu-l bagă în seamă.

– Încă nu staționează niciunul în Golf, dar tunelul trece chiar pe sub Drumul Portului. Cu condiția să nu fi fost deja închis?

Este o întrebare pe care i-o adresează lui Cal, iar prințul clatină din cap.

– N-au avut suficient timp. Acum patru zile credeam că tunelurile s-au prăbușit și au fost abandonate. Nici măcar nu sunt trecute pe hartă. Maven nu a avut cum să le închidă pe toate până acum.

Într-atât îl apasă amintirile, că începe să-i tremure vocea. Știu la ce se gândește.

N-au trecut decât patru zile de-atunci. Patru zile de când Cal și Ptolemus au găsit-o pe Walsh în tunelurile de sub Archeon. Patru zile de când am văzut-o cum își ia singură viața doar ca să nu divulge secretele Gărzii Stacojii.

Ca să nu mă mai gândesc la ochii morți și sticloși ai lui Walsh, mă ridic de pe scaun și încep să mă întind ca să mă dezmorțesc.

– Să pornim, spun eu și îmi dau seama că tonul meu a fost mai autoritar decât aș fi vrut.

Am memorat următorul grup de nume. *Ada Wallace. Născută la 1/6/290 în Golful Portuar, Beacon, Statul Regentului, Norta. Domiciliul actual: același ca la naștere.* Iar celălalt, trecut în dreptul aceluiași oraș – *Wolliver Galt. Născut la 20/1/302.* În aceeași zi, lună și an cu Kilorn. Dar nu este Kilorn. Ci un om cu sângenou, un om care, din cauza mutației, este deopotrivă și roșu, și argintiu. Un alt om pe care Kilorn să-l invidieze.

Și tocmai din cauza asta mi se pare ciudat că prietenul meu nu manifestă niciun fel de animozitate față de Nix. Ba chiar pare mai amabil decât de obicei și se tot învârtește ca un cățeluș pe lângă bărbatul mai vârstnic. Între ei s-a creat o legătură, fiindcă amândoi și-au trăit viața săraci, roșii și fără speranță. Renunț să mai trag cu urechea la conversația lor atunci când Nix începe să vorbească despre plase și noduri, subiect cumplit de plictisitor, pe care Kilorn îl adoră. Însă o parte din mine și-ar dori să intre în vorbă cu ei, și-ar dori mai degrabă să dezbată importanța unei bucle duble decât cea mai bună strategie de infiltrare în rândurile inamice. M-

ar face să mă simt normală. Pentru că, indiferent ce spune Shade, noi numai normali nu suntem.

Farley și-a tras o haină maro-închis pe umeri și s-a apucat deja de treabă. Își îndeasă eșarfa sub guler, ca să-i ascundă culoarea roșie și începe să împacheteze câte ceva din proviziile noastre. Încă mai avem destule, dar îmi propun să fur tot ce voi găsi pe drum, dacă voi putea. Altfel stau lucrurile în cazul armelor – nu avem decât șase și nu ne va fi deloc ușor să furăm altele. Trei puști, trei pistoale. Farley deja are câte o armă de fiecare fel: pușca cu țeavă lungă și-a petrecut-o peste umăr, iar pistolul este în tocul de la șold. A dormit fără să le scoată, parcă ar face parte din corpul ei. Drept urmare mă holbez șocată la ea când o văd că acum le pune în dulapul din peretele avionului.

– Nu-ți iei nicio armă? nu înțelege Cal, care deja are pușca în mână.

Farley își ridică un crac de la pantaloni și-i arată cuțitul îndesat în cizmă.

– Golful e un oraș mare. O să pierdem toată ziua ca să-i căutăm pe oamenii lui Mare și apoi toată noaptea ca să-i scoatem de-acolo. Nu vreau să risc să fiu prinsă cu o armă de foc neînregistrată. Orice ofițer m-ar executa pe loc. Sunt de acord să risc în zonele rurale, unde sancțiunile sunt mai mici, dar nu și în Golf, adaugă ea, ascunzând la loc cuțitul. Mă mir că nu cunoști legile date de propria ta familie, Cal.

De rușine, în obrajii prințului apar bujori argintii, iar vârfurile urechilor i se fac albe. Oricât s-ar strădui, Cal nu s-a priceput niciodată la legi și la politică. Acesta a fost domeniul lui Maven, numai și numai al lui Maven.

– Oricum, continuă Farley, străpungându-ne pe amândoi cu privirea, cred că tu și fetița cu fulgerele sunteți arme mai bune decât pistoalele.

Aud scrâșnetul din dinți al lui Cal. Bineînțeles că-i supărat.

– Ți-am zis că nu… începe el, dar eu n-am nevoie să-i aud argumentele ca să știu ce vrea să spună.

Suntem cei mai căutați oameni din regat, suntem o amenințare pentru oricine, îi punem în mare pericol pe toți cei care se apropie de noi. Și, cu toate că prima mea pornire este să-l ascult pe Cal, instinctul care nu mă părăsește niciodată mă sfătuiește să nu am încredere în el. Pentru că *eu* sunt cea care se pricepe să se furișeze neobservată, nu el. Îl las să se contrazică mai departe cu Farley și mă pregătesc în liniște pentru drumul prin tunel și pentru ce ne așteaptă în Golful Portuar. Îmi amintesc orașul din cărțile lui Julian și șterpelesc harta de la Farley, care, prea ocupată să se certe cu Cal, nici nu bagă de seamă. Shade îi ia partea și se apucă toți trei să

discute aprins, lăsându-mă pe mine să mă gândesc în tihnă și să fac planuri.

Harta cu Golful Portuar pe care o avem de la colonel este mai nouă și mai detaliată decât cea pe care mi-a arătat-o Julian. La fel cum Archeon a fost construit în jurul uriașului pod, distrus apoi de Garda Stacojie, Golful Portuar, așa cum îi spune și numele, se află în centrul cunoscutului bazin portuar. O mare parte din el este ridicată de mâna omului, ca să traseze un arc perfect între ocean și țărm. Atât orașul, cât și portul au fost clădite de acvatici și de verdieni, care au îngropat și au inundat ruinele construcțiilor de demult. Prin mijloc, ieșind direct din apă, este un drum drept, cu porți, patrule militare și porțiuni înguste. Drumul acesta separă Portul Vărsătorului de cel pe bună dreptate numit Portul Războiului și duce mai departe la Fortul Patriot, ridicat în mijlocul portului, pe o bucată întărită de pământ. Fortul acesta este considerat cel mai valoros din întreaga țară, singura bază militară care deservește toate cele trei ramuri ale forțelor armate. Patriot este cartierul general al soldaților din Legiunea Beacon, dar și al escadrilelor din Forțele Aeriene. Apa din Portul Războiului este suficient de adâncă, pentru a încăpea acolo cele mai mari și mai importante nave ale marinei din Norta. Chiar și de pe hartă, fortul are darul de a te intimida – așa că sper din suflet să-i găsim pe Ada și pe Wolliver *în afara* zidurilor lui.

Orașul propriu-zis se desfășoară în jurul portului, înghesuit între docuri. Golful Portuar este mai vechi decât Archeon, ridicat pe ruinele orașului de odinioară. Drumurile se răsucesc și se ramifică în mod imprevizibil. Pe lângă rețeaua ordonată de străzi ale capitalei, Golful pare un ghemotoc de sârme înnodate. Perfect pentru niște infractori ca noi. Există și străzi care coboară în subteran, făcând legătura cu structura de tuneluri. Farley pare să le cunoască extrem de bine. Deși nu va fi simplu să scoatem din Golful Portuar doi oameni cu sângenou, nu mi se pare chiar imposibil. Mai cu seamă dacă în oraș se va întrerupe curentul la momentul potrivit.

– Tu poți să rămâi aici, Cal, zic eu ridicându-mi ochii de la hartă. Dar eu trebuie neapărat să mă duc.

Prințul, care tocmai spunea ceva, se oprește în mijlocul propoziției. Se întoarce spre mine și mă simt exact ca un braț de lemne puse pe foc.

– În cazul ăsta, sper că ești pregătită să faci ce trebuie.

Adică să-i ucid pe toți cei care m-ar recunoaște. Pe oricine *m-ar recunoaște.*

– Sunt.

O mincinoasă desăvârșită.

TREISPREZECE

Nu trebuie să ducem muncă de lămurire cu Nix ca să-l convingem să nu ne însoțească. Deși este conștient de invulnerabilitatea lui, rămâne tot un sărman pescar de crabi, care n-a ieșit niciodată din satul lui înconjurat de mlaștini sărate. N-are ce căuta într-o misiune de salvare desfășurată într-un oraș fortificat, și o știe prea bine. Pe de altă parte, Kilorn nu este la fel de ușor de convins. Este de acord să rămână în avion numai după ce îi spun că trebuie să-l păzească cineva pe Nix.

Când mă îmbrățișează strâns ca să-și ia rămas-bun, mă aștept să-mi șoptească ceva la ureche, un avertisment, poate un sfat. Nici pomeneală. Îmi spune doar vorbe de încurajare, care mă mângâie mai mult decât ar fi normal.

– Ai să-i salvezi, murmură el. Sunt convins.

Ai să-i salvezi. Cuvintele lui îmi răsună în minte când cobor rampa avionului și intru în pădurea luminată de soare. *Așa voi face*, îmi spun eu de multe ori, până când ajung să cred în mine tot atât cât crede Kilorn. *Așa voi face, așa voi face, așa voi face.*

Pădurea nu-i deloc deasă și ne obligă să fim în permanență cu ochii în patru. Pentru că este ziuă, Cal nu mai trebuie să-și ascundă flăcările și le ține la îndemână, în vârfurile degetelor. Shade nici nu calcă pe pământ, ci sare din copac în copac. Cercetează pădurea cu precizie militară și nu se declară mulțumit până când nu se uită în toate direcțiile cu ochii lui de șoim. Și eu am toate simțurile încordate, ca să pot surprinde orice undă de electricitate care ar putea trăda un vehicul ori un avion zburând la mică înălțime. Dinspre sud-est, dinspre Golful Portuar, se aude un zumzet monoton perfect normal, așa cum normală este și larma traficului

de pe Drumul Portului. Suntem destul de departe de el, dar busola mea internă îmi spune că ne apropiem cu fiecare pas.

Le simt chiar înainte de a le putea vedea. O presiune foarte ușoară în minte. Din bateriile acelea micuțe se revarsă curent electric, probabil pentru alimentarea unui ceas sau a unui radio.

– De la est, șoptesc eu, întinzând mâna către sursa aceea de energie.

Farley se întoarce repede în direcția indicată, fără să se mai ghemuiască la pământ. Dar eu sunt prudentă și mă las într-un genunchi pe covorul de frunze, ca să-mi camuflez cămașa roșie și părul castaniu printre culorile toamnei. Cal este lângă mine, cu flăcări pe piele, pe care însă le controlează atent, ca să nu dea foc pădurii. Respiră regulat, așa cum a fost antrenat să o facă, iar ochii lui ca de bronz iscodesc prin spatele copacilor.

Întind un deget spre baterie. O singură scânteie îmi alunecă pe mână ca să cheme electricitatea care se apropie de noi. Apoi dispare.

– La pământ, Farley! mârâie Cal, de-abia auzit prin foșnetul frunzelor.

În loc să-l asculte, ea se retrage în spatele unui copac și se ascunde în umbra trunchiului gros. Razele soarelui îi luminează ici și colo pielea, și Farley stă nemișcată, contopindu-se cu pădurea. Dar nu tace. Întredeschide buzele și scoate un ciripit slab, care se pierde printre crengi. La fel cum a făcut în Coraunt, ca să comunice cu Kilorn. *Un semnal.*

Al Gărzii Stacojii.

– Farley, șuier eu printre dinți. Ce se petrece?

Dar ea stă cu ochii la copaci și nu-mi răspunde. Așteaptă. Ascultă. O clipă mai târziu, auzim tril asemănător cu al lui Farley, dar nu identic. Din copaci, Shade adaugă un ciripit la cântecul acesta straniu. Și atunci mă mai liniștesc puțin. Farley ar fi capabilă să mă împingă într-o cursă, dar nu și Shade. *Așa sper.*

– Doamnă căpitan, am crezut că te-ai împotmolit pe insula aia nenorocită.

Vocea aspră vine dintr-un pâlc des de ulmi. Vocale dure, absența *r*-ului și accent ușor de recunoscut – cel care a vorbit este originar din Golful Portuar.

Farley zâmbește și iese repede din spatele copacului.

– Crance! zice ea, făcându-i un semn omului care răsare dintre tufe. Unde-i Melody? Nu cu ea

trebuia să mă întâlnesc? De când ai ajuns tu să faci pe curierul lui Egan?

Individul apare complet dintre frunze și încerc să-l cântăresc din priviri, atentă la toate detaliile pe care am învățat de multă vreme să le observ. Merge aplecat înainte, din cauza unui obiect greu pe care îl târâie după el. O pușcă mare sau poate o măciucă. *Halal curier, ce să zic!* Are mutră de docher scandalagiu, brațe groase și pieptul cât un butoi înghesuit sub vesta vătuită și ponosită din stambă. Nenumăratele petice din diferite materiale de pe vestă formează un model pestriț din toate nuanțele pe care le poate avea culoarea roșie. Mi se pare ciudat că vesta e atât de jerpelită, dar cizmele din piele par noi și strălucesc puternic, de lustruite ce sunt. Probabil că le-a furat. *Un om pe gustul meu.*

Crance ridică din umeri. Un mușchi îi zvâcnește pe chipul negricios.

– Are treabă la docuri. Și prefer să mi se zică *om de încredere*, dacă nu îți e cu supărare.

Zvâcnetul se transformă în rânjet și individul face o plecăciune exagerată.

– Bineînțeles că domnu’ șef Egan îți urează bun venit, doamnă căpitan.

– Nu mai sunt căpitan, șoptește Farley, încruntându-se când îl apucă de braț într-un gest ciudat de salut. Și sunt convinsă că ați aflat deja.

Omul scutură din cap.

– Nu-s mulți pe-aici care să fie de acord cu chestia asta. Matrozii răspund în fața lui Egan, n-au nicio treabă cu colonelul tău.

Matrozii? Presupun că-i altă divizie din Garda Stacojie.

– Prietenii tăi au de gând să rămână în tufișuri? adaugă el, aruncând o privire în direcția mea.

Are ochi de un albastru electric, scos în evidență de tenul măsliniu. Dar nu reușesc să-mi abată atenția de la chestiunea mai presantă – încă simt pulsul bateriei de ceas, iar Crance nu are așa ceva la încheietura mâinii.

– Dar prietenii *tăi* unde sunt? îl întreb eu, ridicându-mă de pe covorul de frunze.

Cal se mișcă odată cu mine și îmi dau seama că se uită foarte atent la Crance, măsurându-l din cap până în picioare. Acesta nu se lasă mai prejos și îi întoarce privirea pătrunzătoare – așa, ca de la soldat la soldat. Apoi zâmbește larg, dezvelindu-și dinții.

– Aha, ăsta-i motivul pentru care colonelul face atâta zarvă.

Și pășește îndrăzneț înainte, chicotind înfundat.

Niciunul dintre noi nu se clintește, chiar dacă individul e masiv. Suntem mult mai periculoși decât el.

Crance fluieră uimit și se uită iarăși la mine.

– Prințul proscris și fetița cu fulgerele. Și, mă rog, unde-i iepurașul? Mi s-a părut că-l aud.

Iepurașul?

Shade apare în spatele lui Crance, îl apucă strâns cu un braț de vintre și cu celălalt de gât. Dar fratele meu zâmbește, fratele meu *râde.*

– Ți-am spus să nu-mi mai zici așa, îl ceartă el, scuturându-l de umeri.

– Taci și rabdă, răspunde Crance, smulgându-se din mâinile lui Shade.

Râde și face cu mâna un gest care imită salturile. Dar râsul i se stinge atunci când dă cu ochii de cârja și de bandajele fratelui meu.

– Ce-ai pățit? Ai căzut pe scară sau ce?

Tonul lui este glumeț, dar ochii strălucitori i se întunecă. Shade face un semn indiferent și-l apucă de umărul lat.

– Mă bucur să te văd, Crance. Cred că ar trebui să ți-o prezint pe sora mea…

– Nu-i nevoie de nicio prezentare, spune Crance, întinzându-mi mâna.

Bucuroasă, i-o întind și eu pe a mea și îl las să-mi strângă antebrațul cu mâna lui ca o lopată.

– Îmi pare bine să te cunosc, Mare Barrow, dar trebuie să-ți mărturisesc că arăți mai bine pe afișele cu cea mai căutată persoană. Nu credeam că-i posibil așa ceva.

Ceilalți se strâmbă, speriați ca și mine de vestea că fotografia mea e lipită pe toate ușile și ferestrele. *Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta.*

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, reușesc eu să îngaim și îmi trag mâna dintr-a lui.

Epuizarea și grijile nu-mi priesc. Îmi simt pielea murdară, ca să nu mai spun că nu m-am pieptănat de foarte multă vreme.

– Am fost nițeluș cam ocupată și n-am avut timp să mă uit în oglindă.

Crance trece cu ușurință peste ironia mea și zâmbește și mai larg.

– Chiar că scânteiezi, murmură el.

Nu-mi scapă privirea pe care o aruncă spre degetele mele. Îmi înfig unghiile în palme încercând să-mi stăpânesc dorința de a-i arăta despre cât de multe scântei este vorba.

Dar în tot timpul acesta nu uit de bateria din apropiere.

– Spune, câtă vreme ai să mai pretinzi că nu ne-ați încercuit? insist eu, arătând spre copacii din jur. Sau aveți de gând să ne faceți probleme?

– Ba deloc, zice el, ridicând mâinile ca și cum s-ar preda.

Apoi mai fluieră o dată, acum mult mai subțire, ca șoimul la vânătoare. Deși se străduiește să-și păstreze zâmbetul pe buze, să pară relaxat, mie nu-mi scapă licărul bănuitor din ochii lui. Mă aștept să fie atent la Cal, dar de fapt în mine nu are încredere. *Sau nu mă înțelege.*

Foșnetul uscat al frunzelor vestește apariția prietenilor lui Crance – și aceștia îmbrăcați în zdrențe și straie elegante, furate de undeva. Combinația asta aiuritoare este ca un fel de uniformă pentru ei. Sunt două femei și un bărbat, iar bărbatul are un ceas rablagit, dar încă în stare de funcționare. Nu par a fi înarmați. Cei trei o salută pe Farley, îi zâmbesc lui Shade și habar n-au ce atitudine să adopte față de Cal și de mine. Cred că-i mai bine așa. N-am nevoie să-mi fac alți prieteni pe care apoi să-i pierd.

– Așa, iepurașule, haide să vedem dacă poți să ții pasul, glumește Crance și o ia din loc.

Shade sare într-un copac din apropiere și rămâne acolo, cu piciorul bolnav în aer și un zâmbet vesel pe chip. Dar dă cu ochii de mine și expresia i se schimbă brusc. Într-o fracțiune de secundă apare în spatele meu și apoi dispare iarăși.

Însă aud ce îmi șoptește:

– Să nu ai încredere în nimeni.

Tunelurile sunt pline cu igrasie, pereții lor curbați sunt acoperiți cu mușchi, dar pe jos este curat – fără pământ și fără pietre. Presupun că din cauza trenurilor subterane care, la nevoie, ar trebui să se furișeze în Golful Portuar. Însă nu se aude niciun fel de scrâșnet de metal pe metal, niciun fel de uruit de motor al vreunui tren care să se repeadă spre noi. Nu simt decât

pulsația lanternei din mâna lui Crance, undele venite de la ceasul celuilalt bărbat și vuietul neîntrerupt al traficului de pe Drumul Portului, aflat la zece metri deasupra capetelor noastre. Vehiculele grele fac cel mai mult zgomot: le simt în ceafă zbieretele circuitelor și ale mecanismelor. Mă crispez ori de câte ori trece unul pe deasupra și foarte repede pierd șirul acelora care se grăbesc spre Naercey. Dacă le-aș simți că merg grupate, atunci aș bănui că este vorba despre coloana oficială a lui Maven, dar se pare că trec la întâmplare. *E ceva normal*, îmi zic eu ca să mă calmez și să nu scurtcircuitez lanterna și să rămânem toți pe întuneric.

Camarazii lui Crance vin în urma noastră, iar asta ar trebui să-mi dea de gândit, dar nu îmi pasă. Am scânteile pregătite și Cal este alături de mine, gata să intervină dacă vreunul dintre ei ar face ceva nechibzuit. Aspectul lui Cal este mai înspăimântător decât al meu – o mână îi arde în flăcări vii. Acestea aruncă umbre care tremură, se metamorfozează, se transformă, pictând tunelul în roșu și în negru. *Culorile lui de pe vremuri. Însă le-a pierdut, așa cum a pierdut totul.*

Totul în afară de mine.

N-are niciun rost să vorbim în șoaptă aici, în subteran. Orice sunet, cât de mic, se propagă departe, așa că prințul își ține gura închisă. Dar îi pot citi gândurile pe chip. Nu-i în apele lui și se împotrivește tuturor instinctelor lui de soldat, de prinț și de argintiu. Pentru că iată-l unde a ajuns, de mână cu dușmanul și pornind în necunoscut – și pentru ce? Ca să mă ajute pe mine? Ca să-i facă rău lui Maven? Indiferent care i-ar fi motivele, va veni și ziua când nu i se vor mai părea suficiente ca să continue pe drumul ăsta. Va veni și ziua când nu se va mai lua după mine și trebuie să mă pregătesc pentru momentul acela. Trebuie să mă hotărăsc ce vreau – și câtă singurătate sunt capabilă să îndur. Dar nu încă. Deocamdată căldura lui mă însoțește și nu mă pot împiedica să mă bucur de ea.

Tunelurile astea nu apar pe harta noastră sau pe orice hartă am mai văzut eu, dar Drumul Portului apare și cred că ne aflăm chiar sub el. Duce drept în centrul Golfului, pe la Barieră, se arcuiește în jurul portului și apoi pornește către nord, spre mlaștinile sărate, Coraunt și mai departe, până la ținuturile înghețate de la hotare. Însă mai important decât Drumul Portului este Centrul de Securitate, nucleul administrativ al orașului, unde am putea găsi documentele Adei și ale lui Wolliver și, mai important, adresele lor actuale. Am putea găsi acolo și documente legate de cel de-al treilea nume de pe lista mea, care îi aparține unei tinere din mahalalele Orașului Nou.

Cameron Cole o cheamă, îmi amintesc eu, însă restul informațiilor îmi scapă deocamdată. Nu îndrăznesc să scot agenda lui Julian ca să le verific, pentru că sunt în jur prea multe persoane pe care nu le cunosc. Cu cât vor ști mai puține despre oamenii noi, cu atât mai bine. Numele acestora te pot condamna la moarte și nu am uitat avertismentul lui Shade.

Cu puțin noroc, vom face rost de tot ce ne trebuie până la lăsarea întunericului și vom ajunge înapoi la Fluxul Negru până la micul dejun, însoțiți de trei oameni cu sângenou. Kilorn ne va bombăni, supărat că l-am lăsat singur atâta timp, dar asta-i cea mai mică dintre grijile mele de acum. De fapt, de-abia aștept să-i văd mutra aia roșie și să-i aud văicăritul. Cu toată Garda Stacojie și cu noul lui motiv de supărare, băiatul alături de care am crescut nu a dispărut complet și prezența lui mă alină la fel de mult ca focul lui Cal sau ca îmbrățișarea fratelui meu.

Shade dă din gură ca să umple tăcerea și glumește cu Crance și cu tovarășii lui.

– Omul ăsta m-a ajutat să scap teafăr din Năduful, îmi explică fratele meu, arătându-mi-l pe Crance cu cârja. Călăii n-au reușit să mă doboare, dar foamea era cât pe ce să-mi vină de hac.

– Ai furat o căpățână de varză. N-am făcut altceva decât să te las să o mănânci, spune Crance, clătinând din cap, deși roșeața din obraji îi trădează satisfacția.

Dar Shade nu-l lasă să scape așa de ușor. Afișează un zâmbet a cărui strălucire ar putea lumina tunelul. Însă nu-i niciun fel de sclipire în ochii lui.

– Contrabandist cu inimă de aur.

Le urmăresc schimbul de replici privindu-i printre gene. Dar sunt extrem de atentă la ce spun: parcă ar fi un meci de tenis. Își fac complimente peste complimente, amintindu-și de fuga din Năduful, de felul cum au reușit să se ferească și de agenții de securitate și de soldații legiunilor. Însă prietenia pe care au legat-o în acele săptămâni pare să nu mai existe acum. Acum sunt doar doi bărbați care împărtășesc aceleași amintiri și au aceleași zâmbete forțate, în timp ce fiecare încearcă să-și dea seama ce anume vrea celălalt. Iar eu le urmez exemplul și ajung la propriile mele concluzii.

Crance este un hoț de renume, ocupație care îmi este cunoscută. Partea bună în legătură cu hoții este că poți să ai încredere în ei – că îți vor face rău. Dacă situațiile noastre ar fi inversate, iar eu aș fi aceeași de pe vremuri și aș escorta un evadat înapoi în Pilonii, oare i-aș da drumul pentru câteva tetradrahme? Sau pentru câteva săptămâni cu rații de alimente sau de electricitate? Mi-aduc aminte foarte bine de acele ierni cumplite, de zilele acelea care păreau că nu se mai termină, când îmi era cumplit de frig și cumplit de foame. De bolile ușor de vindecat, dar mortale din cauză că nu aveam bani să cumpărăm medicamentele necesare. Îmi aduc aminte până și de durerea amară că nu-mi puteam îndeplini niște dorințe simple, că nu-mi puteam lua ceva frumos sau util, pur și simplu pentru că așa aveam *chef.* Am făcut lucruri îngrozitoare în momentele acelea. Atât de disperată eram, că m-am apucat să fur. *Ca să supraviețuiesc. Ca să-mi țin familia în viață.* Așa îmi justificam faptele când eram în Pilonii și îi lăsam fără ultimul ban pe părinții ai căror copii mureau de foame.

Nu am nicio îndoială că, dacă ar putea, Crance m-ar da imediat pe mâna șefului Egan. Eu așa aș face. Și m-ar vinde lui Maven la un preț exorbitant. Însă, din fericire pentru mine, Crance este în inferioritate. Și o știe, așa că își păstrează zâmbetul pe buze. *Pentru moment.*

Tunelul coboară, iar șinele trenului subteran se termină brusc. Locul a devenit prea îngust pentru el. Cu cât coborâm mai adânc, cu atât se face mai frig și aerul este mai greu. Încerc să nu mă gândesc la apăsarea pământului de deasupra noastră. Pereții sunt tot mai crăpați și mai deteriorați și probabil că s-ar prăbuși dacă nu li s-ar fi adăugat de curând mai mulți stâlpi de susținere. Grinzi din lemn sprijină tavanul tunelului până departe, în întuneric. Datorită lor nu suntem îngropați de vii.

– Unde ieșim la suprafață?

Întrebarea lui Cal se adresează celor care cunosc răspunsul. Repulsia i se simte în fiecare cuvânt. Tunelurile acestea adânci îl scot din minți, la fel cum mă scot din minți și pe mine.

– La vest de Dealul Oceanului, îi răspunde Farley, referindu-se la reședința regală din Golful Portuar.

Însă Crance o contrazice, scuturând puternic din cap.

– Tunelul e închis, mormăie el. Se ridică o construcție nouă din porunca regelui. Nu-s nici trei zile de când e pe tron și deja îmi dă dureri de cap.

Îl aud pe Cal cum scrâșnește din dinți. Furia îi întețește focul și o vâlvătaie străbate tunelul. Ceilalți se fac că nu bagă de seamă. *Porunca regelui.* Fără să știe, Maven ne pune și acum bețe în roate.

Cal coboară privirea.

– Maven a detestat întotdeauna Dealul Oceanului.

Vorbele astea răsună straniu în tunel și ne învăluie în amintirile prințului.

– Zicea că-i prea mic pentru el. Prea vechi.

Umbrele tremură pe pereți, deformându-ne siluetele. Îl văd pe Maven în fiecare contur strâmb, în fiecare pată întunecată. Mi-a zis odată că el este umbra flăcării. Acum mă tem că a devenit umbra din mintea mea, mai înfricoșătoare decât o fantomă. Bine măcar că nu sunt singura bântuită. Bine că și Cal simte la fel.

– Atunci, ieșim la Piața de Pește.

Strigătul răgușit al lui Farley mă readuce cu picioarele pe pământ.

– Dar va trebui să ne întoarcem și avem nevoie de o diversiune la Centrul de Securitate. Sper că vă simțiți în stare.

Mă uit iarăși la hartă și mii de gânduri îmi bâzâie prin minte. Din ce-mi pot da eu seama, Centrul de Securitate este legat de vechiul palat al lui Cal sau pare a fi parte a aceluiași complex. Presupun că Piața de Pește se află la o distanță destul de mare. Deci vom fi nevoiți să ne furișăm până la locul unde vrem să ajungem. Judecând după privirea încruntată a lui Cal, înțeleg că nici el nu-i entuziasmat de planul ăsta.

– Vă va ajuta Egan, intervine Crance. Cu orice aveți nevoie. Nu că ați avea nevoie de prea multe, de vreme ce-l aveți pe iepuraș cu voi.

Shade zâmbește, încercând să-și mascheze neplăcerea pe care i-o provoacă această poreclă.

– Dar cât de bine îi știți pe roșiii din Golf? Dacă vă zic niște nume, credeți că le recunoașteți?

Trebuie să-mi mușc buzele ca să nu-mi avertizez fratele. Ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi ca el să-i spună lui Crance pe cine căutăm – mai ales pentru că se va întreba ce treabă avem cu oamenii aceia. Dar Shade ridică din sprâncene la mine, îndemnându-mă să rostesc numele. Crance încearcă să pară indiferent, dar un licăr straniu i s-a aprins în ochi. Este extrem de curios să afle ce îi voi spune.

– Ada Wallace, șoptesc eu, de parcă mi-ar fi teamă ca nu cumva pereții tunelului să-mi afle secretul. Wolliver Galt.

Galt. Obrazul lui Crance zvâcnește, semn că a recunoscut numele. Nu are cum să nege, așa că dă din cap.

– Îl știu pe Galt. Familie veche, lângă Drumul de Mangal. Toți berari de meserie.

Mijește ochii, încercând să-și amintească mai multe.

– A mai bună bere din Golf. Oameni cumsecade.

Inima începe să-mi bată mai repede – se vede treaba că o încântă descrierea auzită. Însă entuziasmul ei este temperat de faptul că acum și Crance, și misteriosul Egan au aflat numele celor pe care îi căutăm.

– Da’ nu pot să zic că eu aș ști-o pe Wallace asta, continuă el. Numele e destul de obișnuit, dar nu-mi vine nimeni în minte.

Mă enervez pentru că nu-mi dau seama dacă minte sau nu. Așa că mă văd nevoită să insist, să-l fac să spună mai multe. Poate că se va trăda cumva sau îmi va oferi un pretext ca să-l *conving* să se trădeze.

– Parcă ziceai că vă numiți Matrozi, nu? îl întreb eu, având grijă să-mi păstrez tonul neutru.

Se uită rânjind la camarazii lui, apoi își suflecă mâneca și îmi arată tatuajul de pe antebraț. O ancoră vânătă, înconjurată de o funie roșie.

– Ăi mai buni contrabandiști din Beacon, zice el cu mândrie. Îți aducem orice îți poftește inimioara.

– Și faceți parte din Garda Stacojie?

Întrebarea mea îi șterge rânjetul de pe față și îl face să-și lase în jos mâneca. Dă foarte ușor din cap, dar deloc convingător.

– Înțeleg că Egan e un fel de căpitan.

Grăbesc pasul până îl ajung din urmă pe Crance. Apropierea mea îl tensionează și observ cum i se ridică părul pe ceafă.

– Atunci tu ce ești? Locotenentul lui?

– Nu ne batem capul cu rangurile, răspunde el, făcându-se că nu-mi înțelege sarcasmul.

Habar n-are că de-abia am început. Ceilalți nu pricep ce m-a apucat și ne urmăresc muți. *Kilorn ar înțelege. Ba mai mult, ar intra în jocul meu.*

– Iartă-mă, Crance.

Tonul meu este grețos de amabil. Parcă aș fi o doamnă de la curtea regală, nu o escroacă, o hoață de buzunare, iar asta îl enervează.

– Pur și simplu aș vrea să aflu mai multe despre frații și surorile noastre din Golf. Spune-mi, te rog, ce anume v-a convins să vă alăturați cauzei noastre?

Tăcere de mormânt. Mă uit în spate – prietenii lui sunt la fel de tăcuți. Ochii lor îmi par negri în lumina slabă din tunel.

– V-a convins Farley? Ați fost recrutați? insist eu, așteptându-l să facă o greșeală.

Dar nici acum nu-mi răspunde. Și mă trece un frison de spaimă. Ce ne ascunde?

– Ori ați căutat voi singuri Garda, așa cum am făcut eu? Însă eu aveam un motiv foarte bun. Vedeți voi, credeam că Shade a murit și voiam să mă răzbun. Și m-am înrolat fiindcă voiam să-i ucid pe cei care mi-au omorât fratele.

Tot nimic. Însă Crance grăbește pasul. Înseamnă că am atins un *punct sensibil.*

– Pe cine ți-au omorât argintiii?

Mă aștept ca Shade să mă certe că nu termin odată cu întrebările, dar fratele meu nu-mi zice nimic. Îl privește țintă pe Crance, încercând să-și dea seama ce anume ascunde contrabandistul. Fiindcă tuturor ne este limpede că ne ascunde ceva. Chiar și Farley devine mai circumspectă, deși fusese atât de prietenoasă doar cu câteva minute în urmă. A sesizat ceva, a văzut ceva ce nu mai văzuse până acum. Își strecoară mâna în interiorul hainei, unde probabil are alt cuțit ascuns. Despre Cal ce să spun? El nu a lăsat garda jos nicio clipită. Focul lui arde, amenințând să descompună bezna. Și eu mă gândesc iarăși la tunelul ăsta, care seamănă tot mai mult cu un mormânt.

– Unde-i Melody? șoptește Farley.

Întinde mâna și-l împiedică pe Crance să mai înainteze. Ne oprim și noi și am senzația că aud cum ne bubuie inimile între acești pereți întunecați.

– Niciodată Egan nu te-ar fi trimis pe tine singur.

Mă mișc foarte încet, până ajung cu spatele la perete, ca să-i pot vedea și pe Crance, și pe acoliții lui. Cal îmi imită mișcările. Din palma lui țâșnește o flacără mică – așteaptă și este pregătită de acțiune. Scânteile mele îmi dansează pe piele, mici fulgere albe cu purpuriu. Îmi dau un sentiment de bine firicelele astea de forță pură. Aud traficul mai intens deasupra noastră și presupun că ne-am apropiat de porțile orașului, dacă nu cumva am ajuns chiar sub ele. *Nu-i un loc tocmai potrivit pentru o luptă.*

Pentru că asta se va întâmpla aici.

– *Unde* este Melody? repetă Farley și lama cuțitului șuieră prin aer.

Reflectă focul lui Cal și sclipește puternic, aprinzând ochii contrabandistului.

– Crance?

Chiar dacă îl orbește lumina, reușește să deschidă ochii. Regretul din ei este sincer și eu simt fiori de spaimă pe șira spinării.

– Știi foarte bine ce suntem noi, ce este Egan. *Răufăcători,* Farley, asta suntem. Ne interesează doar să facem rost de bani și să scăpăm teferi.

Cât de bine cunosc viața asta pe care o descrie el! Dar am renunțat la ea. Nu mai fur. Acum sunt fetița cu fulgerele și am o mulțime de idealuri. Libertate, răzbunare, independență, tot ce îmi întreține scânteile și mă motivează să merg mai departe.

Complicii lui Crance se mișcă odată cu mine și își scot armele din tocurile ascunse. Trei pistoale, câte unul în fiecare mână nervoasă, capabilă. Bănuiesc că și Crance are unul, dar deocamdată nu îl folosește. E mult prea ocupat să ne explice, încercând să ne facă să pricepem ce anume urmează să se întâmple. Iar eu înțeleg perfect. Recunosc trădarea atunci când mă confrunt cu ea, dar tot îmi întoarce stomacul pe dos și mă îngheață de frică. Îmi dau silința să-mi ignor reacțiile și să mă concentrez cât mai bine.

– Au luat-o, șoptește el. De dimineață i-au trimis lui Egan degetul ei arătător. Pretutindeni în Golf este la fel. Toate bandele au pierdut pe câte cineva drag. Matrozii, Pirații. Ba chiar l-au luat și pe băiețelul lui Ricket, care s-a retras de ani buni. Și recompensa…

Se întrerupe și fluieră deznădăjduit.

– Nu-i deloc mică.

– Pentru ce? șoptesc eu, fără a cuteza să-mi iau ochii de la femeia de lângă mine care mă țintuiește și ea cu privirea.

Vocea lui Crance este spartă și tânguitoare.

– Pentru tine, fetițo cu fulgerele. Nu numai ofițerii și soldații te caută. Te căutăm și noi – toate clanurile de contrabandiști, toate bandele de hoți, de-aici și până la Delphie. Toată lumea te vânează, domnișoară Barrow. Și argintiii, și roșiii. N-ai unde să te ascunzi. Îmi pare rău, dar asta-i situația.

Scuzele lui nu îmi sunt adresate mie, ci lui Farley și fratelui meu. Prietenilor lui, pe care i-a trădat. Prietenilor mei, aflați în pericol de moarte din cauza mea.

– Ce fel de cursă ne-ai întins? mârâie Shade, încercând să adopte o atitudine cât mai amenințătoare, în ciuda cârjei de sub braț.

– N-o să-ți placă răspunsul meu, iepurașule.

În lumina stranie aruncată de focul lui Cal, de scânteile mele și de lanterna lui Crance, aproape că-mi scapă licărul care i s-a aprins în ochi. Se uită repede în stânga, la grinda de lângă mine.

Porțiunea asta de tavan este crăpată rău și printre bucățile de beton se vede țărână.

– Nenorocitule, mârâie Shade.

Vorbește prea tare, purtarea lui este prea exagerată. Pare gata să-l lovească în orice moment – perfectă diversiune. *Și uite cum o luăm de la capăt.*

Cei trei Matrozi își îndreaptă armele spre fratele meu. Spre creatura cea mai rapidă din toate câte există. Când el ridică pumnul, ei apasă pe trăgace, însă gloanțele nimeresc doar aerul și nimic altceva. Eu mă ghemuiesc repede, asurzită de împușcăturile lor, dar mă uit numai la grinda de susținere. Un fulger lovește lemnul, carbonizându-l complet. Grinda se spulberă, iar eu arunc al doilea fulger în tavanul crăpat. Cal sare într-o parte, spre Crance și Farley, încercând să se ferească de bucățile mari de beton. Dacă aș avea răgaz, cred că m-aș gândi că nu vreau să fiu îngropată de vie alături de Matrozi. Însă simt că Shade mă apucă de încheietura mâinii. Închid ochii și mă lupt cu senzația amețitoare de turbion, apoi aterizez câțiva metri mai departe. Suntem la o oarecare distanță de Crance și de Farley, care îl ajută pe Cal să se ridice în picioare. Tunelul s-a prăbușit în spatele lor și acolo nu a mai rămas decât pământ, bucăți mari de beton și trei trupuri strivite.

Crance aruncă o ultimă privire spre cadavrele Matrozilor lui și își scoate pistolul. O clipă am senzația că o să tragă în mine. Dar el își ridică ochii de un albastru electric și se uită în fundul tunelului care se cutremură în jurul nostru. Apoi rostește un singur cuvânt:

– Fugiți!

PAISPREZECE

Stânga, dreapta, iar stânga, urcați.

Ordinele răstite ale lui Crance ne urmăresc prin tuneluri, călăuzindu-ne pașii grăbiți. Ne împing din spate zgomotele altor porțiuni de galerii prăbușite – am declanșat o reacție în lanț, o implozie în subteran. O dată sau de două ori, tunelul se surpă atât de aproape de noi, că aud trosnetul strident al grinzilor de sprijin. Șobolanii țâșnesc din umbre și fug împreună cu noi. Mă cutremur toată când trec peste picioarele mele, când mă lovesc cu cozile lor golașe. La mine în sat nu erau prea mulți șobolani – i-ar fi înecat râul când ieșea din matcă –, iar acum se încrețește pielea pe mine când văd valurile de blană cenușie și unsuroasă. Dar mă străduiesc să-mi stăpânesc scârba. Nici Cal nu se dă în vânt după animalele astea dezgustătoare și lovește pământul cu pumnul lui în flăcări ca să le alunge ori de câte ori se apropie prea mult de el.

Nori grei de praf se formează în jurul nostru și ne sufocă, iar lanterna lui Crance este aproape inutilă. Ceilalți se bazează pe simțuri și pipăie pereții ca să-și dea seama pe unde merg, însă eu mă gândesc doar la lumea de deasupra noastră, la rețeaua de cabluri electrice și la traficul de vehicule grele. Așa ajung să-mi desenez în minte o hartă, pe care o compar cu cea de pe hârtie, pe care am memorat-o. Și simt că tot ce caut se află în raza mea de acțiune. Senzația este de-a dreptul copleșitoare, dar merg înainte, forțându-mă să observ cât de multe pot. Vehiculele zbiară, îndreptându-se cu viteză spre locul unde s-a prăbușit tunelul. Câteva o iau pe străzile laterale, probabil ca să evite drumurile surpate. *O diversiune. Bravo.*

Crance și Farley cunosc bine tunelurile astea. Ele sunt regatul lor din praf. Dar responsabilitatea de a ne scoate din beznă îi revine lui Cal, ironie a sorții de care suntem

amândoi conștienți. Când ne împotmolim în fața unei uși de serviciu care este sudată, prințul nu are nevoie de sfaturi. Face un pas înainte cu mâinile întinse. Brățara lui scoate scântei și o flacără albă prinde viață și începe să-i danseze în palme. Cal atinge balamalele ușii și le topește. Următorul obstacol, un grilaj din metal ruginit, este și mai ușor de înlăturat. Îl demontează în doar câteva secunde.

Se mai dărâmă o porțiune de tunel cu bubuit de tunet. Însă acum se întâmplă mai departe de noi. Ne conving de asta și șobolanii, care se calmează și se retrag în întunericul din care au ieșit. Umbrele lor micuțe și mișcătoare ne liniștesc într-un mod straniu, dezgustător. Am scăpat împreună de la moarte.

Crance ne arată grilajul sfărâmat, îndemnându-ne să trecem prin el. Însă Cal se sprijină cu mâna fierbinte de metal și ezită să înainteze. Când și-o îndepărtează, vedem fierul înroșit și deformat.

– În Ghenă? întreabă el uitându-se în adâncul tunelului.

Cal cunoaște Golful Portuar mult mai bine decât mine. Este firesc, deoarece obișnuia să locuiască în palatul numit Dealul Oceanului de fiecare dată când familia regală venea aici. Cu siguranță că prințul a cutreierat toate docurile și aleile lăturalnice, ca atunci când ne-am cunoscut.

– Da, spune Crance, cu un gest scurt din cap. Cel mai apropiat loc de Centrul de Securitate unde pot eu să vă duc. Egan mi-a cerut să vă duc prin Piața de Pește, unde vă așteaptă Matrozii să vă înhațe, plus un detașament de agenți de securitate. Nici nu-i dă prin cap că ați putea trece prin Ghenă și n-a pus pe nimeni de pază acolo.

Este în tonul lui ceva care mă scoate din sărite.

– De ce?

– Ghena e teritoriul Piraților.

Pirații. Altă bandă de răufăcători, probabil cu tatuaje mai funeste decât ancora lui Crance. Dacă nu și-ar fi vârât Maven coada, poate că ar fi ajutat o surată roșie de-a lor, însă uneltirile lui i-au transformat în niște dușmani aproape la fel de primejdioși ca oricare soldat argintiu.

– Nu asta te întreb, continui eu, folosindu-mă de vocea Mareenei ca să-mi ascund frica. Te întreb de ce ne ajuți?

Doar cu câteva luni în urmă, m-ar fi îngrozit gândul la cele trei trupuri strivite sub dărâmături. Dar între timp am văzut lucruri mult mai rele și am și uitat de complicii lui Crance și de oasele

lor fărâmate. Însă contrabandistul, în ciuda firii lui criminale, nu prea pare în apele lui. Privirea îi tot fuge înapoi, în întuneric, după Matrozii la a căror moarte a contribuit și el. Probabil că îi erau prieteni.

Însă există prieteni pe care și *eu* i-aș sacrifica, vieți pe care și *eu* le-aș jertfi pentru propriile mele victorii. Am mai făcut-o. Și nu-i deloc greu să-i lași pe unii să moară dacă în felul acesta se naște ceva nou.

– Nu mă dau în vânt nici după jurăminte, nici după zori de ziuă și nici după toate prostiile care vă plac vouă, bolborosește Crance, încleștând și descleștând repede pumnul. Vorbele nu mă impresionează. Dar voi faceți mai mult decât să dați din gură. Așa că, din punctul meu de vedere, am avut de ales între două rele: să-mi trădez ori șeful, ori sângele.

Să-și trădeze sângele. Adică pe mine.

Îi sclipesc dinții în penumbră la fiecare cuvânt tăios pe care îl rostește:

– Până și șobolanii vor să iasă din canale, domnișoară Barrow.

Apoi trece prin grilaj, spre locul care ne-ar putea omorî pe toți.

Iar eu îl urmez.

Îmi îndrept umerii și ies din zona de siguranță a tunelului. N-am mai fost niciodată în Golful Portuar, dar îmi sunt suficiente harta și simțurile mele electrice. Zugrăvesc împreună tabloul drumurilor și al circuitelor. Simt atât vehiculele militare care se îndreaptă către fort, cât și luminile din Ghenă. Mai mult decât atât, este vorba și despre faptul că înțeleg orașele. Mulțimi, alei, toată nebunia vieții cotidiene – acestea reprezintă un camuflaj pe gustul meu.

Ghena este o altă piață, la fel de animată ca Marea Grădină din Cetatea Soarelui sau ca târgul din Pilonii. Însă este mai murdară și mai zgomotoasă. Aici nu vezi picior de stăpân argintiu, în schimb te sufoci în îmbulzeala de roșii și rămâi surd de la atâtea strigăte arțăgoase. *Ascunzătoarea perfectă.* Ieșim la nivelul inferior, o harababură subterană de tarabe, acoperite cu prelate soioase. Ciudat, dar aici nu e nici fum și nici duhoare – om fi noi săraci, dar nu suntem deloc proști. Arunc o singură privire prin gaura cu gratii din tavan și înțeleg că la etajele superioare se vinde pește împuțit și carne afumată, iar mirosurile lor se ridică spre cer. Aici unde ne aflăm noi, suntem înconjurați de precupeți, șarlatani, țesători, fiecare încercând să-și vâre mărfurile pe gâtul unor clienți care n-au nici după ce bea apă. Sunt toți disperați după bani. Negustorii vor să-i capete, cumpărătorii vor să-i păstreze, iar țelurile acestea îi orbesc pe toți. Prin urmare, nimeni nu observă câțiva bandiți care ies pe furiș dintr-o gaură uitată din perete. Știu că ar trebui să-mi fie teamă, dar mă simt ciudat de liniștită când știu că sunt

înconjurată de ai mei.

Crance este în frunte. Și-a schimbat mersul țanțoș și acum șchiopătează la fel ca Shade. Își scoate gluga din haină și își ascunde chipul. Oricine l-ar crede un bătrân gârbovit de ani și de greutăți, deși numai asta nu e. Îl ține cu un braț pe fratele meu, ajutându-l să se deplaseze. Shade nu-și face griji că ar putea fi recunoscut și este foarte atent ca nu cumva să alunece pe terenul neregulat al Ghenei inferioare. Farley vine în urmă și mă simt în siguranță știind că îmi păzește spatele. Chiar dacă are o mulțime de secrete, am încredere în ea că poate ocoli toate capcanele. Iar în această lume a trădării, este tot ce pot să sper.

N-am mai furat nimic de luni bune. Însă mișcările mele sunt rapide și perfecte atunci când șterpelesc două broboade cenușii de pe o tarabă. Totuși, mă încearcă un sentiment de regret pe care nu l-am mai trăit până acum. Cineva și-a dat osteneala să facă broboadele astea, cineva a tors și a țesut lâna și a lucrat zdrențele astea grosolane. Cineva are nevoie de ele. *Dar și eu am nevoie.* O broboadă pentru mine și una pentru Cal. El o ia repede și își acoperă cu ea capul și umerii. Toată lumea îi cunoaște chipul. Fac și eu la fel, chiar la țanc.

Nici nu intrăm bine în piața aglomerată și întunecată că trecem pe lângă un panou. De obicei aici se pot găsi anunțuri despre solduri, știri diverse, ferpare, însă acesta este acoperit cu o mulțime de afișe tipărite. Câțiva copii se învârt pe lângă el și rup bucățile de hârtie la care pot ajunge. Apoi le mototolesc și le aruncă unii în alții ca pe niște bulgări de zăpadă. Doar unul dintre ei, o fată cu părul vâlvoi și cu picioarele goale, se uită la ce este pe ele. Și privește fix la cele două chipuri cunoscute de pe zecile de afișe. Deasupra lor stă scris cu litere mari și negre: CĂUTAȚI DE COROANĂ pentru TERORISM, TRĂDARE și CRIMĂ. Nu prea cred că ar fi mulți oameni aici, în Ghenă, care să știe să citească, însă mesajul este și așa destul de limpede.

Fotografia lui Cal nu este portretul făcut de casa regală, în care arată ca un bărbat puternic, de viță nobilă și neînfricat. Nici vorbă. Poza asta este tulbure, dar suficient de clară, un cadru obținut de la una dintre numeroasele camere de supraveghere care l-au surprins în clipele dinaintea execuției eșuate din Circul Oaselor. Este tras la față, sleit de atâtea pierderi și trădări. O furie necontrolată îi lucește în ochi. Gâtul îi este încordat. Pe guler se văd niște pete care ar putea fi sânge uscat. În toate privințele arată ca un asasin, exact așa cum vrea Maven să-l prezinte lumii. Afișele puse mai jos sunt fie rupte, fie acoperite cu mâzgălituri atât de întortocheate și de furioase, încât aproape nu înțelegi ce vor să spună. *Ucigașul regelui. Proscrisul.* Cuvintele astea spintecă hârtia, parcă intenționând să rănească pielea aia fotografiată. Și, printre ele, se împletesc alte cuvinte – *găsiți-l, găsiți-l, găsiți-l.*

Și fotografia cu mine este făcută în Circul Oaselor. Și îmi dau seama când. Chiar înainte de a intra în arenă, atunci când am auzit cum Lucas a fost împușcat în cap. În clipa aceea am fost convinsă că voi muri, dar mai tare decât asta mă durea gândul că eram inutilă. Era cu mine și

Arven, care avea să moară mai târziu. Și îmi anihila talentul, mă făcea neputincioasă. În poza asta am ochii mari și temători, par măruntă și nevolnică. Aici nu sunt fetița cu fulgerele. Ci doar o adolescentă speriată. O fată cu care nu s-ar alia nimeni și nici atât nu ar proteja-o. N-am nicio îndoială că Maven însuși a ales fotografia, știind cu exactitate ce fel de impresie trebuie să creeze. Însă există niște oameni pe care nu a reușit să-i păcălească. Pentru că, înainte ca transmisia execuției să se întrerupă, a fost o fracțiune de secundă când oamenii mi-au observat puterea. Așa că unii știu ce sunt și au scris ce cred peste afișele astea.

Regina roșie. Fetița cu fulgerele. Trăiește. Ridicați-vă la luptă, voi, cei roșii ca zorii zilei. Ridicați-vă la luptă. Ridicați-vă! Ridicați-vă!

Fiecare cuvânt mă arde ca un fier înroșit. Mă arde adânc, mă arde îndelung. Dar știu că nu putem zăbovi lângă panoul cu afișe. Îl înghiontesc pe Cal ca să-l trezesc la realitate și să-i abat atenția de la pozele degradante. Se îndepărtează fără să protesteze și pornește prin mulțimea tumultuoasă, în urma lui Shade și a lui Crance. Îmi înăbuș dorința de a mă agăța de el, ca să îi iau din povara de pe umeri. Dar nu pot să-l ating, oricât mi-aș dori. Trebuie să privesc doar înainte, nu la flăcările unui prinț decăzut. Trebuie să-mi înghet inima în fața unicului om care vrea să o aprindă.

Ne este ușor să străbatem Ghena. Mai ușor decât în mod normal. Niciunul dintre mai-marii țării nu se interesează de o piață a roșiilor, așa că aici sunt mai puțini ofițeri și camere de supraveghere decât în alte locuri. Dar îmi țin toate simțurile în alertă și sunt atentă la cele câteva camere care reușesc să vadă dincolo de vitrinele prăvăliilor și de tarabele instalate la întâmplare. Mi-aș dori să le închid, în loc să mă străduiesc să le evit, dar este mult prea riscant. Cu siguranță că ar atrage atenția o asemenea întrerupere misterioasă a curentului. Mai mult mă îngrijorează ofițerii, ușor de identificat în mulțime după uniformele lor negre de securitate. Sunt din ce în ce mai numeroși, pe măsură ce urcăm la etajele superioare ale Ghenei, spre suprafață. Pe majoritatea pare să-i plictisească iureșul roșiilor, însă observ câțiva care își fac datoria. Și cercetează cu privirile gloata zgomotoasă. *Ne caută.*

– Lasă-te pe vine, șoptesc eu și îl apuc strâns de mână pe Cal.

Și imediat simt cum scânteile îmi cuprind degetele și îmi urcă pe braț, obligându-mă să mă retrag mult prea repede.

Totuși, Cal mă ascultă și se ghemuiește, ca să-și ascundă statura înaltă. Dar s-ar putea să nu fie suficient. *S-ar putea ca nimic din ceea ce facem să nu fie suficient.*

– La *el* trebuie să fii atentă. Să fim pregătiți dacă încearcă să fugă, îmi murmură Cal, aproape lipindu-și buzele de urechea mea.

Scoate un deget dintre faldurile broboadei și mi-l arată pe Crance. Dar fratele meu este stăpân pe situație – îl ține bine pe Matroz de vestă. Nici el nu are încredere în contrabandist.

– Shade se ocupă de el. Tu ai grijă să-ți ții capul în jos.

Printre dinții lui Cal răbufnește un alt oftat de exasperare.

– Tu fii atentă la el, atât îți spun. Dacă vrea să fugă, o s-o facă în următoarele treizeci de secunde.

Nu trebuie să-l întreb de unde știe. După felul în care se mișcă mulțimile, în treizeci de secunde vom ajunge în vârful scării șubrede, în spirală, adică la parterul Ghenei. Deja văd centrul pieței deasupra noastră, scăldat în lumina zilei care aproape că ne orbește după tot timpul petrecut în subteran. Tarabele de-aici par mai trainice, mai specializate și mai profitabile. Dintr-o bucătărie amenajată într-un colț se răspândește miros de carne gătită. Îmi lasă gura apă după atâta pește în saramură și după atâta mâncare fadă. Arcade din lemn vechi sprijină acoperișul din pânză peticită și ruptă pe alocuri. Câteva dintre bolțile astea sunt deteriorate de ploi și de ninsori.

– N-o să fugă, șoptește Farley, băgându-se între noi. În niciun caz n-o să fugă la Egan. Ar rămâne fără cap pentru că i-a trădat pe Matrozi. Dacă e să încerce să se ascundă, atunci o va face undeva în oraș.

– Păi, haide să-l lăsăm să scape, spun eu, gândindu-mă că numai de grija unui alt roșu n-am eu timp acum. În fond, nu mai avem nevoie de el, nu?

– Și dacă îl prind și îl supun unui interogatoriu?

Tonul lui Cal este calm, însă amenințător. Ne amintește sec ce trebuie să facem ca să ne protejăm.

– A lăsat să moară trei oameni de-ai lui doar ca să mă apere pe mine.

Nici măcar nu-mi mai aduc aminte chipurile lor. Dar asta nu mă oprește să insist.

– Mă îndoiesc că tortura îl va afecta prea tare.

– Chiar și cea mai puternică minte capitulează în fața Elarei Merandus, spune Cal. Amândoi am trăit experiența asta. Iar dacă ea va pune mâna pe el, nu va dura decât foarte puțin până să fim prinși. Și odată cu noi, vor fi descoperiți și oamenii cu sângenou din Golf.

Dacă.

Cal vrea să ucidă un om doar pe baza unui cuvânt îngrozitor. Tăcerea mea îl face să creadă că aș fi de acord și, spre marea mea rușine, îmi dau seama că nu se înșală prea mult. Bine măcar că nu mă va pune pe mine să o fac, deși fulgerele mele pot lua viața cuiva la fel de rapid ca orice flacără. Își strecoară degetele sub broboadă ca să scoată cuțitul ascuns în haină. Mie încep să-mi tremure mâinile. Și mă rog ca Matrozul să nu aibă gânduri ascunse și să nu-i dea dreptate. Mă rog să nu ezite. Căci nu merită să fie înjunghiat în spate pentru curajul de a mă fi ajutat.

Parterul Ghenei este mai zgomotos și mai colorat decât au fost nivelele inferioare. Îmi reduc puțin intensitatea simțurilor, ca să îmi pot păstra calmul. Becurile scâncesc, tulburate de impulsurile neregulate ale curentului. Instalația electrică este defectă și are scăpări pe alocuri. Începe să mi se zbată un ochi din cauza asta. Camerele de supraveghere sunt mai performante și sunt îndreptate spre punctul de securitate din centrul pieței. Este un chioșc cu șase laturi, cinci geamuri, ușă și acoperiș din țiglă. Numai că înăuntru sunt ofițeri, nu mărfuri disparate. *Prea mulți ofițeri*, îmi dau eu seama cu o spaimă crescândă.

– Mai repede, șoptesc. Trebuie să mergem mai repede.

Grăbesc pașii, o iau înaintea lui Cal și a lui Farley, până când ajung chiar în spatele lui Crance. Shade se uită încruntat peste umăr. Dar nu la mine privește el, nu la vreunul dintre noi, ci la ceva din mulțime. La *cineva.*

– Am fost urmăriți, bolborosește el, strângându-l mai tare pe Crance de braț. Pirații sunt pe urmele noastre.

La naiba cu precauția! Îmi dau la o parte broboada cât să-i pot vedea. Nu-i deloc greu să-i deosebesc de precupeți. Au cranii tatuate cu tuș alb pe capetele rase. Patru Pirați își croiesc drum prin gloată, urmărindu-ne la fel cum șobolanii urmăresc un șoricel. Doi vin din stânga, doi din dreapta. Vor să ne înconjoare. Dacă situația nu ar fi atât de înspăimântătoare, cred că m-ar apuca râsul din cauza tatuajelor ălora identice. Negustorii îi cunosc din vedere și se dau la o parte din drumul lor. Le fac loc să treacă, să *vâneze.*

Mi-e clar că roșiilor le este teamă de criminalii ăștia. Dar mie nu îmi este. Câțiva bandiți nu reprezintă nimic în comparație cu cei doisprezece agenți de securitate din ghereta lor. Ei ar putea fi agili, oțeliți, ruinători – argintii care să ne oblige să plătim cu sânge și suferință pentru cele făcute. Însă știu că nu sunt la fel de periculoși ca argintiii de la curte – șoptitorii și mătăsoșii și amuțitorii. Șoptitorii puternici ca regina Elara nu poartă uniforme negre de proastă calitate. Ei controlează armate și regate, nu câțiva metri pătrați de piață, și se află departe de locul ăsta. *Deocamdată.*

Spre surpriza noastră, prima lovitură nu vine din spate, ci chiar din față. De la o babă gârbovită și sprijinită în toiag. Însă nu este ceea ce pare și îl apucă pe Crance de gât cu mânerul ca un cârlig al bastonului ei. Îl doboară la pământ și, cu o mișcare rapidă, își dă jos pelerina. Pe capul ras are tatuat un craniu.

– Nu-ți ajunge Piața de Pește, Matrozule? mârâie ea la Crance, care a aterizat pe spate.

Agățat de brațul contrabandistului și incomodat de cârjă, Shade nu se mai poate ține pe picioare și cade și el.

Vreau să-l ajut și mă reped spre el, dar un braț mă înșfacă de mijloc și mă trage înapoi în mulțime. Lumea cască gura ca la circ. Nimeni nu ne vede cum ne amestecăm printre precupeți. Nu ne observă nici măcar Pirații care ne-au urmărit până aici. Nu noi suntem ținta lor – *nu încă.*

– Mergi mai departe, îmi spune Cal la ureche.

Dar nu mă dau dusă. Nici măcar el nu mă poate convinge.

– Nu plec de-aici fără Shade.

Femeia-Pirat îl lovește zdravăn cu bastonul pe Crance când încearcă să se ridice. Se aude un zgomot sec atunci când lemnul dur atinge osul. Și foarte repede, se întoarce să-l lovească și pe Shade. Însă fratele meu are suficientă minte să nu se miște de jos. A ridicat doar mâinile, într-o pantomimă batjocoritoare a capitulării. Ar putea să dispară de-acolo într-o fracțiune de secundă, ar putea să facă unul dintre salturile sale și să se pună la adăpost. Însă știe că nu trebuie s-o facă. Nu când îl urmăresc atâția ochi. Nu când agenții de securitate sunt atât de aproape.

– Nătărăi și bandiți, asta sunt, mormăie o femeie în apropiere.

Pare a fi singura deranjată de toată această manifestare de forță. Negustorii, clienții și copiii vagabonzi continuă să privească scena cu entuziasm. Agenții de securitate se uită și ei, cu amuzament mascat, fără să intervină. Ba chiar îi văd pe câțiva pariind pe câștigătorul încăierării.

Femeia-Pirat dă o altă lovitură, acum nimerind umărul rănit al lui Shade. El strânge din dinți, încercând să-și înăbușe un geamăt de durere. În zadar, însă. Oftatul lui răsună puternic în toată Ghena. Parcă îi simt și eu suferința și tresar atunci când îmi văd fratele chircindu-se.

– Nu-ți cunosc chipul, Matrozule, cârâie femeia.

Îl lovește din nou, îl lovește tare, ca să-i arate cine e șeful.

– Dar sunt convinsă că Egan știe cine ești. Și mă va plăti bine când i te voi preda întreg, chiar dacă nițeluș învinețit.

Strâng pumnii, dorind să-mi declanșez fulgerele. Dar simt flăcări. Piele fierbinte lipită de a mea, degete care se zbat în strânsoarea mâinii mele. *Cal.* Nu am cum să fac scântei fără să-l rănesc. O parte din mine vrea să-l împingă la o parte, ca să-mi pot salva fratele. Dar știu că așa nu vom ajunge la niciun rezultat.

Și îmi dau brusc seama că nu puteam avea parte de o diversiune mai bună – de un moment mai prielnic ca să dispărem de-aici. *Shade nu este o diversiune,* zbiară o voce în mintea mea. Îmi mușc buzele, aproape până la sânge. Nu-l pot abandona. Nu pot. Nu vreau să-l pierd din nou. *Dar nu putem rămâne aici. Este prea riscant și sunt prea multe în joc.*

– Centrul de Securitate, șoptesc eu, încercând să-mi stăpânesc tremurul din voce. Trebuie s-o găsim pe Ada Wallace și numai Centrul ne poate ajuta.

Iar următoarele cuvinte îmi lasă în gură gust coclit de sânge.

– Trebuie să plecăm.

Următoarea lovitură îl nimerește pe Shade într-o parte. Privirile noastre se întâlnesc. Sper că înțelege. Îmi mișc buzele: *Centrul de Securitate.* Acolo ne vom întâlni când va scăpa. *Pentru că* va *scăpa. Și el este un om cu sângenou, la fel ca mine. Pirații ăștia habar n-au cu cine se pun.*

Parcă și mie îmi vine să cred.

Fratele meu pricepe că nu îl voi salva și chipul i se întunecă. Totuși, îmi face un semn din cap. Și imediat este complet acoperit de valul de spectatori nesătui de violență. Mă întorc cu spatele înainte ca toiagul să îl lovească iarăși, însă aud zgomotul dureros și prelung. Tresar din nou și simt că mă ustură ochii din cauza lacrimilor. Vreau să mă uit, să văd ce a pățit, dar trebuie să plec de-aici, să fac ce trebuie făcut și să uit ce trebuie uitat.

Gloata izbucnește în urale și se îmbulzește să vadă mai bine – permițându-ne astfel să ne furișăm în stradă și să ne pierdem urma prin Golful Portuar.

Străzile din jurul Ghenei sunt aidoma pieței: aglomerate, zgomotoase, cu miros greu de pește și mulți nervi. Nici nu mă așteptam să găsesc altceva în cartierul roșu al orașului, unde casele sunt înghesuite unele în altele și se arcuiesc peste aleile înguste, pline de gunoaie și de

cerșetori. Nu văd niciun agent de securitate pe-aici. Poate s-au dus să asiste la bătaia din Ghenă sau să vadă ce s-a întâmplat cu tunelul prăbușit la trecerea noastră prin el. Acum Cal merge în frunte și ne conduce spre sud, departe de nucleul activității roșii.

– Cunoști drumul? întreabă Farley, aruncându-i o privire bănuitoare prințului când acesta ne duce într-o altă alee întortocheată. Sau te-ai rătăcit? Pentru că eu așa am senzația.

Nu se ostenește să-i răspundă și doar face un semn cu mâna. Trecem în fugă pe lângă o tavernă, prin ale cărei geamuri murdare se ghicesc umbrele numeroșilor bețivi profesioniști. Ochii lui Cal zăbovesc asupra ușii vopsite într-un roșu agresiv. Presupun că venea adesea aici pe vremuri, când se putea furișa neobservat din Dealul Oceanului, ca să vadă cum arată în realitate regatul lui, fără poleiala înaltei societăți argintii. *Asta ar face un rege bun,* mi-a spus el odată. Dar, așa cum aveam să descopăr mai târziu, definiția pe care el o dădea „regelui bun" avea foarte, foarte multe fisuri. Nu au reușit să-l convingă cerșetorii și hoții pe care i-a cunoscut de-a lungul anilor. Vedea în jur și foamete, și nedreptate, dar nu i se păreau suficiente pentru a impune schimbarea. Nu îi stârneau îngrijorarea. Până în momentul când lumea lui l-a mestecat și apoi l-a scuipat cu silă, transformându-l într-un orfan, un proscris și un trădător.

Îl urmăm pentru că așa trebuie. Pentru că avem nevoie să fim conduși de un soldat și de un cârmaci cu experiență, o unealtă oarecare care ne poate ajuta să ne atingem scopurile. Asta îmi tot spun eu în timp ce merg în spatele lui Cal. Mă mint, zicându-mi că am nevoie de el din motive mărețe. Am nevoie de el ca să salvez vieți. Ca să *înving.*

La fel ca fratele meu, și eu am o cârjă. Însă a mea nu este făcută din metal. Ci din carne și foc și ochi de culoarea bronzului. Dacă aș putea să-l alung de lângă mine. Dacă aș avea putere să-l las să plece și să-și vadă singur de răzbunarea care-i clocotește în suflet. Să-l las să trăiască sau să moară așa cum consideră el că e bine. *Dar am nevoie de el. Și nu-l pot lăsa să plece.*

Deși ne-am îndepărtat mult de Piața de Pește, duhoarea ei oribilă s-a răspândit pe toate străzile. Îmi acopăr nasul cu broboada, încercând să nu o mai simt. Și îmi dau seama că *nu e miros de pește.* Mă uit în jur și văd că și ceilalți au înțeles asta.

– N-ar trebui să mergem pe aici, murmură Cal, întinzând o mână ca să mă oprească.

Dar eu mă aplec și trec repede pe sub ea. Farley mă urmează imediat.

Ieșim de pe străduța lăturalnică drept în ceva ce, probabil, pe vremuri a fost un parc modest. Acum este învăluit într-o tăcere de moarte, casele și prăvăliile dimprejurul lui au ferestrele închise. Florile sunt arse, solul s-a făcut cenușă. Zeci de trupuri atârnă din copacii fără frunze. Chipurile lor sunt vineții și umflate, iar gâturile le sunt strânse în lațuri. Fiecare mort a fost

dezbrăcat până la piele. Doar medalioanele roșii nu le-au fost luate. Nu sunt niște obiecte de lux, doar niște pătrate din lemn cioplit, agățate de sfori grosolane. Niciodată n-am mai văzut asemenea salbe și mă concentrez asupra lor, ca să nu mă uit la toate fețele alea fără viață.

Mirosul îngrozitor și norii de muște agitate îmi spun că sunt aici de ceva vreme.

Nu îmi este străină moartea, însă nu am mai văzut – și nu am mai provocat eu – morți atât de oribile.

– Măsurile? mă întreb eu cu glas tare.

Oare bărbații și femeile de-aici nu au respectat ora de stingere? Sau au vorbit neîntrebați? Sau au fost executați din cauza unor ordine pe care eu le-am dat? *Nu erau ordinele tale*, îmi spun în mod reflex. Dar asta nu-mi diminuează sentimentul de vină. Nimic nu-l poate diminua.

Farley clatină din cap.

– Au făcut parte din Straja Roșie, mormăie ea.

Vrea să se apropie de cadavre, dar se răzgândește.

– Comunitățile roșii din orașele mari au propriile echipe de pază. Ca să mențină liniștea, ca să se asigure de respectarea legilor noastre, pentru că agenții de securitate nu o fac.

În cazul ăsta, nu-i de mirare că Pirații i-au atacat pe Crance și pe Shade în public. Știau că nimeni nu-i va pedepsi. Știau că Straja Roșie nu mai există.

– Ar trebui să-i dăm jos de-acolo, spun eu, deși știu că nu se poate.

Nu avem timp să-i îngropăm cum se cuvine și nici nu avem nevoie de o bătaie de cap în plus.

Mă forțez să mă întorc cu spatele. Ce s-a petrecut aici este o monstruozitate pe care nu o voi uita. Însă nu am de gând să plâng. Cal a rămas la o distanță respectuoasă de noi, ca și cum știe că nu are dreptul să intre în parcul cu spânzurați. În sinea mea sunt de acord cu el. Oamenii lui au făcut mârșăvia asta. *Oamenii lui.*

Farley nu este la fel de calmă ca mine. Încearcă să-și ascundă lacrimile, iar eu mă prefac că nu i le observ. Și plecăm gârbovite de durere.

– Cineva o să dea socoteală pentru asta. Fapta lor nu va rămâne nepedepsită! șuieră ea.

Iar aceste vorbe sunt mai sinistre decât orice laț.

Cu cât ne îndepărtăm de Ghenă, cu atât orașul devine mai îngrijit. Aleile se lărgesc, transformându-se în străzi cu coturi blânde, nu în unghiuri ascuțite. Clădirile de-aici sunt din piatră sau din beton și nu par gata să se prăbușească la prima adiere mai puternică a vântului. Cele câteva case pe care le vedem, bine întreținute, dar micuțe, trebuie să aparțină roșiilor prosperi din oraș, dacă e să mă iau după ușile și obloanele rumenii. Sunt însemnate prin această culoare care ne aparține, pentru ca toată lumea să știe cine locuiește acolo. La fel de ușor de identificat sunt și roșiii care rătăcesc pe stradă – majoritatea servitori, cu brățări din sfoară roșie la încheieturile mâinilor. Câțiva au embleme în dungi prinse de haine, fiecare în culorile familiei la care slujesc.

Unul, aflat mai aproape de noi, poartă o emblemă în roșu și maro – *Casa Rhambos.*

Îmi amintesc ca prin ceață de lecțiile cu lady Blonos. Rhambos este una dintre Înaltele Case. Guvernează peste regiunea Beacon. Oțeliți. Au avut o fată care a participat la Turneul Reginelor – o bucățică de om, pe nume Rohr, care m-ar fi putut face bucăți. În Circul Oaselor am înfruntat un alt Rhambos. Ar fi trebuit să fie unul dintre călăii mei, iar eu l-am ucis. L-am curentat până când i-au țipat oasele.

Încă îi mai aud urletele de durere. Dar, după ce am văzut parcul cu spânzurați, amintirea asta aproape că mă face să zâmbesc.

Servitorii Casei Rhambos cotesc spre vest și urcă o pantă ușoară spre unul dintre dealurile care domină portul. Evident se întorc acasă la stăpânul lor. Trebuie să fie una dintre numeroasele clădiri somptuoase de pe culme. Toate au pereți de un alb imaculat, acoperișuri albastre asemenea cerului senin și turle argintii cu stele în vârf. Ne luăm după ei și ajungem pe culmea dealului, în apropierea celei mai mari dintre toate construcțiile de-acolo. Pare înconjurată de adevărate constelații – asta pentru că are zidurile transparente și strălucitoare, ca de diamant.

– Dealul Oceanului, spune Cal, urmărindu-mi privirea.

Complexul domină creasta dealului, ca o pisică uriașă și leneșă, tolănită în tihnă în spatele pereților cristalini. La fel ca la Palatul Focului Alb, și marginile acestui acoperiș sunt împodobite cu flăcări din metal, atât de iscusit modelate, că parcă dansează în razele soarelui. Ferestrele sclipesc aidoma unor nestemate, fiecare lustruită și fără pată, în urma trudei nenumăraților servitori roșii. Ecourile palatului se aud până la noi. O parte din mine și-ar dori să-l vadă pe dinăuntru și mă umflă râsul la ideea asta prostească. Dacă voi mai pune piciorul vreodată în vreun palat, va fi doar în lanțuri.

Cal nu este în stare să se uite prea multă vreme la Dealul Oceanului. Pentru el această reședință regală este doar o amintire îndepărtată, un loc unde nu se mai poate duce, un cămin în care nu se mai poate întoarce.

Ne asemănăm în privința asta.

CINCISPREZECE

Pe stelele care decorează acoperișurile stau cocoțați pescăruși și se uită la noi cum trecem prin umbrele răcoroase ale amiezii. Mă simt expusă sub privirile lor, un peștișor ce urmează să fie înhățat și mâncat la cină. Cal ne-a impus un pas alert, iar asta îmi dă de înțeles că și el simte pericolul. Chiar și pe aleile dosnice, unde nu sunt decât ușile de serviciu și camerele servitorilor, suntem niște intruși ciudați, cu broboadele noastre și cu hainele jerpelite. Această zonă a orașului este liniștită, curată și primejdioasă. Iar eu devin tot mai agitată. Iar vibrația surdă a curentului electric se intensifică, este zumzet neîntrerupt care iese din fiecare casă pe lângă care trecem. Ba chiar se arcuiește pe deasupra noastră, răspândindu-se prin cablurile camuflate de vrejuri răsucite sau umbrare cu dungi albastre. Însă nu simt prezența niciunei camere de supraveghere, iar vehiculele nu părăsesc străzile principale. Până acum am reușit să trecem neobservați.

Cal ne conduce repede prin ceea ce el numește Cartierul Stelelor. Miile de stele cocoțate pe sutele de cupole justifică numele. Ne călăuzește prin labirintul de străduțe lăturalnice, având grijă să ocolească Dealul Oceanului, până când ajungem înapoi la o arteră principală, plină de mașini. O ramificație din Drumul Portului, dacă îmi amintesc bine harta, care face legătura între Dealul Oceanului, cu toate dependințele lui, portul aglomerat și Fort Patriot, situat mai jos, care se întinde până pe țărm. De unde ne aflăm acum, vedem orașul întinzându-se de jur împrejurul nostru, un tablou în alb și albastru.

Ne amestecăm printre roșiii care se îmbulzesc pe trotuare. Lespezile albe sunt sufocate de vehiculele militare. Acestea au diferite mărimi, de la mașini de teren pentru două persoane și până la case blindate pe roți, majoritatea având inscripționat pe ele simbolul în formă de sabie

al armatei. Cal le privește lung și îi sclipesc ochii în umbra broboadei. Pe mine mă preocupă mai mult vehiculele civile. Sunt mai puține și mai strălucitoare și se mișcă iute printre celelalte. Cele mai impresionante au arborate steaguri colorate, indicând cărei anume case îi aparțin ele sau pasagerul pe care îl transportă. Spre marea mea ușurare, nu văd steagul în roșu și negru al Casei Calore, de care aparține Maven, și nici cel cu alb și albastru-închis al Casei Merandus, din care face parte Elara. Bine că cel puțin astăzi nu va trebui să mă aștept la ce e mai rău.

Din cauza aglomerației, suntem obligați să mergem înghesuiți unul în altul. Cal e în dreapta mea și Farley în stânga.

– Cât mai avem de mers? șoptesc eu, ferindu-mi chipul sub broboadă.

Oricât aș încerca, nu pot să-mi amintesc prea clar harta. Sunt prea multe cotituri ca să pot să mă mai descurc. Chiar și mie îmi este foarte greu să nu mă rătăcesc.

Cal îmi răspunde cu un semn din cap și cu un gest spre un grup mare de oameni și de vehicule din fața noastră. Mi se pune un nod în gât când văd ceea ce cu siguranță că este nucleul Portuar. Coroana de pe dealul orașului, încercuită cu piatră albă și cu ziduri din sticlă strălucitoare. Palatul albastru și argintiu se află în spatele porților înalte, iar eu văd din el doar câteva turnuri cu stele în vârf. Însă îmi pot da seama că este un loc superb, dar rece, crud și perfid. Primejdios.

Pe hartă, locul unde ne aflăm noi acum arăta ca o piațetă situată în fața porților de la palatul Dealul Oceanului, legată printr-o pantă domoală de port și de Fort Patriot. Realitatea este însă mult mai complicată. Pentru că aici par a se contopi cele două lumi distincte ale regatului – roșii și argintii strânși laolaltă pentru câteva clipe. Docheri, soldați, servitori și nobili se intersectează pe sub bolta din cristal de deasupra curții uriașe. Înconjurată de flori albe și albastre, încă neatinse de tristețea toamnei, fântâna din centru își împletește apele în desene superbe. Razele soarelui sclipesc prin boltă, răsfrângându-se apoi pe tărâmul acestui haos viu colorat. În josul străzii se află porțile fortului, la fel de meșteșugit lucrate ca ale palatului. Înalte de doisprezece metri, construite din bronz lucios și împodobite cu pești imenși din argint, porțile astea sunt scăldate în lumina care vine din bolta palatului. Dacă nu aș fi atât de îngrozită și nu aș vedea zecile de soldați care mișună prin fața lor, mi s-ar părea de-a dreptul magnifice. Ele ascund vederii atât podul din spatele lor, cât și fortul. Toate claxoanele, zbieretele și râsetele îmi intensifică starea de panică și mă văd nevoită să cobor privirea ca să-mi recapăt răsuflarea. Hoața din mine este încântată de toată harababura asta, dar Mare cea simplă și sinceră este înspăimântată și cu nervii întinși la maximum. Mare Barrow este ca un cablu electric ce încearcă să nu lase să-i scape scânteile dinăuntru.

– Ai noroc că nu-i Noaptea Stelei Solitare, murmură Cal, privind în depărtare. Când este festivalul acela, întregul oraș parcă explodează.

Nu am puterea să-i răspund. Și nici nu simt nevoia. Noaptea Stelei Solitare este o sărbătoare argintie, care cinstește o bătălie navală de acum câteva decenii. Pentru mine nu are nicio semnificație, dar este de-ajuns să mă uit la Cal și să-l văd cum privește în gol ca să-mi dau seama că este de altă părere. El s-a bucurat de sărbătoarea Nopții chiar în orașul acesta și și-o aduce aminte cu mare drag. Muzică, veselie, mătăsuri. Poate și artificii deasupra apei. Iar la finalul petrecerii, un ospăț regal. Zâmbetul aprobator al tatălui său, glumele pe care le făcea cu Maven. Tot ce a pierdut și nu va mai recăpăta în veci.

Acum este rândul meu să privesc în gol. *Viața aceea nu mai există, Cal. N-ar trebui să te mai preocupe.*

– Nu-ți face griji din cauza mea, spune el când i se limpezesc ochii.

Și scutură din cap, încercând să-și ascundă tristețea din zâmbet.

– Am reușit. Uite acolo Centrul de Securitate.

Clădirea pe care mi-o arată se înalță la marginea unei piețe aglomerate. Zidurile ei albe ies în evidență în nebunia traficului din jur. Este ca o fortăreață frumoasă, cu geamuri din sticlă groasă și cu o terasă înconjurată de coloane sculptate în cozile peștilor enormi. Pasarelele pentru gărzi se arcuiesc deasupra zidurilor din sticlă ale palatului Dealul Oceanului, conectându-l cu restul complexului regal. Acoperișul este tot albastru, dar nu-i ornat cu stele, ci cu *spini.* Spini din fier brut, lungi de doi metri și extrem de ascuțiți. Presupun că au fost făcuți așa pentru magnetroni, ca să poată fi folosiți în cazul oricărui atac. Restul clădirii nu este diferit, oferind mijloace de luptă altor argintii. Lujeri de viță-de-vie și tot felul de plante cu spini se încolăcesc pe coloane pentru a asigura un mai bun acces verdienilor, iar două bazine mari cu apă întunecată la culoare sunt amenajate pentru acvatici.

Însă stindardele sunt mai rele decât toate gărzile. De pe ziduri, din turnuri și de pe coloanele făcute în cozile de pești, flutură cu zgomot în briza oceanului. Pe ele nu este pictată sulița argintie a securității, ci Coroana Înflăcărată – colorată în negru, alb și roșu, cu vârfurile cuprinse de flăcări. Reprezintă Norta, regatul, îl reprezintă pe *Maven.* Simbolizează tot ce încercăm noi să distrugem. Și printre toate coroanele astea se află Maven însuși. Mai bine spus, imaginea lui. Se holbează la noi cu ochi moșteniți de la mama sa și poartă pe cap coroana tatălui său. Pare un tânăr puternic, un prinț care se dovedește la înălțimea situației dificile. TRĂIASCĂ REGELE zbiară la noi cuvintele de sub fiecare imagine a chipului său palid și ascuțit.

În ciuda acestui sistem de apărare absolut impresionant, în ciuda privirii stăruitoare a lui Maven, nu-mi pot reține un zâmbet. Din Centru se simte pulsul armei mele. Electricitatea. Mai puternică decât orice magnetron, decât orice verdian, decât orice armă. Este pretutindeni. Și este a mea. Ce bine ar fi dacă aș putea să o folosesc cum se cuvine! Ce bine ar fi dacă nu am fi nevoiți să ne ascundem!

Dacă. Detest cuvântul ăsta idiot.

Dacă *nu vom putea intra?* Dacă *nu vom putea să-i găsim pe Ada și pe Wolliver?* Dacă *Shade nu va scăpa cu viață?* Ultima întrebare mă chinuiește mai tare decât celelalte. Nu contează că am vederea ageră, că mi-am antrenat ochii pe străzile aglomerate – acum nu-mi mai pot vedea fratele. Cu mersul lui șchiopătat, ar trebui să fie foarte ușor de reperat, dar nu este nicăieri.

Mă sufocă panica, făcându-mă să rămân și fără bruma de autocontrol pe care mă străduisem atâta să o dobândesc. Și trebuie să-mi mușc buzele ca să nu strig tare: *Unde-i fratele meu?*

– Și-acum ce facem? Așteptăm? întreabă Farley cu o voce în care i se simt toate spaimele.

Ochii ei aleargă înnebuniți de colo până colo prin mulțime. Căutând pe cineva. Pe fratele meu.

– Nici măcar voi doi nu sunteți în stare să intrați acolo fără Shade.

Cal pufnește disprețuitor, prea ocupat să examineze sistemele de apărare ca să-i arunce și ei vreo privire.

– Ba putem să intrăm fără probleme. Deși asta ar însemna să dăm foc clădirii. Și nu-i chiar abordarea cea mai subtilă.

– Nu, deloc, șoptesc eu, doar ca să spun ceva.

Însă, oricât încerc să mă concentrez asupra picioarelor mele ori asupra mâinilor competente ale lui Cal, nu-mi pot lua gândul de la Shade. Până în clipa de față nici nu mi-am pus problema că nu va veni după noi. Stăpânește la perfecție arta *teleportării*, deci se mișcă mai repede decât orice altă vietate de pe pământ, iar câteva haimanale din port n-ar trebui să-l împiedice. Toate lucrurile astea mi le-am spus atunci, în Ghenă, când am plecat de lângă el. *Când l-am abandonat.* Acum câteva zile, Shade a încasat un glonț destinat mie, iar eu l-am aruncat în mâinile Piraților așa cum arunci un miel în colții lupilor.

În Naercey, i-am spus lui Shade că nu am încredere în el. Probabil că nici el nu ar fi trebuit să aibă încredere în mine.

Îmi strecor mâna sub broboadă și îmi masez mușchii dureroși ai gâtului. Dar nu mă ajută la

nimic. Pentru că exact acum trecem prin fața unui adevărat pluton de execuție, ca niște găini proaste prin fața bucătarului înarmat cu un satâr. Mă tem pentru viața lui Shade, dar mă tem și pentru a mea în egală măsură. Nu mă voi lăsa prinsă. În niciun caz.

– Intrarea de serviciu, spun.

Nu-i o întrebare. Fiecare casă are câte o ușă, dar mai are și ferestre, o gaură în acoperiș sau un zăvor stricat. Întotdeauna ai pe unde să intri.

Cal se încruntă. Uite că l-am lăsat și eu fără cuvinte. Să nu trimiți niciodată un soldat să facă treaba unui hoț.

– Ne-am descurca mai bine dacă l-am avea pe Shade cu noi, protestează el. Nu-l va vedea nimeni că intră. Dacă am mai aștepta câteva minute…

– Cu fiecare secundă pierdută, îi punem în primejdie și mai mare pe oamenii cu sângenou. Plus că Shade ne va găsi fără probleme.

Ies de pe Drumul Portului și pășesc pe o stradă lăturalnică. Prințul mă urmează fără niciun chef.

– Nu trebuie decât să se ia după fum.

– Fum? exclamă Cal, alb la față.

– Vom face un foc controlat, continui eu, explicându-i planul atât de repede, că mi se încurcă vorbele pe buze. Un incendiu pe care să-l *supraveghem.* Vom ridica un zid de foc suficient de înalt ca să-i împiedice să vină după noi, până când vom reuși să găsim datele care ne interesează. Câțiva acvatici n-ar trebui să-ți creeze probleme, dar dacă totuși asta se întâmplă…

Întind palma în care s-a format o scânteie.

– …am să mă ocup eu de ei. Farley, presupun că tu cunoști sistemul de arhivare a datelor?

Ea dă din cap fără să ezite. Un soi ciudat de mândrie îi luminează chipul.

– În sfârșit, murmură ea. N-are niciun rost să vă târăsc după mine dacă nu-mi sunteți de folos.

Privirea lui Cal este cruntă și dușmănoasă, amintindu-mi de defunctul lui tată.

– Știi ce se va întâmpla, nu-i așa? mă ceartă el ca pe un copil prost. Maven își va da seama cine a aprins focul. Va ști că suntem aici. Va înțelege ce intenții avem.

Mă răstesc la el, furioasă pentru că trebuie să-i explic. Furioasă că nu are *încredere* în niciuna dintre deciziile mele.

– L-am luat pe Nix de mai bine de douăsprezece ore. Dispariția lui o să fie observată, în caz că nu au observat-o deja. Și va fi *raportată* autorităților. Ai impresia că Maven nu ține socoteala tuturor numelor de pe lista lui Julian?

Clatin din cap, supărată că nu mi-am dat seama mai devreme de asta.

– Va înțelege ce avem de gând de îndată ce va auzi că Nix nu mai este de găsit. Nu contează ce facem aici. Orice s-ar întâmpla, de mâine încolo va începe o adevărată vânătoare de oameni. Vor face razii în tot orașul, se vor emite ordine să se tragă în noi fără somație. Așa că de ce să nu le-o luăm înainte?

Nu mă contrazice, dar asta nu înseamnă că ar fi de acord cu mine. Oricum ar fi, mie nu-mi pasă deloc. Cal nu cunoaște partea aceasta a lumii, șanțurile și mocirla în care trebuie să ne aruncăm noi. Eu o cunosc.

– A venit vremea să nu ne mai punem singuri bețe-n roate, Cal, adaugă și Farley.

Nici acum nu răspunde. Pare descurajat, ba chiar dezgustat de ideile noastre.

– Sunt oamenii mei acolo, Mare, șoptește el în cele din urmă.

Oricare alt bărbat ar striga la mine, dar Cal nu este tipul care să-și impună convingerile prin tonul vocii. Însă, deși șoaptele lui mă ard de obicei, acum nu simt decât fermitate.

– Nu vreau să-i ucid.

– Pe *argintii,* îi termin eu vorbele. Nu vrei să-i ucizi pe *argintii.*

Clatină încet din cap.

– Nu pot.

– Și totuși, mai devreme voiai să-i faci de petrecanie lui Crance, șuier eu. Și el este unul dintre oamenii tăi sau ar fi fost, dacă tu ai fi ajuns rege. Dar bănuiesc că sângele lui nu avea culoarea potrivită, nu-i așa?

– Nu-i…, începe prințul să bolborosească. Nu-i același lucru. Dacă ar fi fugit și dacă ar fi fost prins, noi am fi fost într-un pericol…

Îi rămân cuvintele în gât și nu mai continuă. Pentru că nu mai are ce să spună. Prințul acesta

este un ipocrit, indiferent cât de *corect* ar pretinde el că este. Sângele lui este argintiu, inima lui aparține argintiilor. Și niciodată nu va prețui pe altcineva în detrimentul alor săi.

Pleacă, îmi vine să-i spun. Însă vorbele au un gust amar. Și nu pot să le rostesc. Oricât de tare mă supără loialitățile și ideile lui preconcepute, nu pot face ce e necesar. Nu-l pot goni de lângă mine. Oricât de *nedrept* ar fi el, tot nu sunt în stare să-l alung.

– Atunci nu-i ucide, scrâșnesc eu. Dar amintește-ți ce a făcut *el* cu oamenii mei și ai tăi. Acum pe *el* îl urmează ei și nu vor ezita să ne ucidă în numele noului lor rege.

Întind un deget învinețit spre strada mare, spre stindardele cu chipul lui Maven. Chipul aceluia care i-a sacrificat pe argintii doar ca să intre în grațiile Gărzii Stacojii, ca să-i transforme pe rebeli în teroriști și să-și distrugă dușmanii dintr-o singură lovitură. Maven, care i-a omorât pe toți cei de la curte care mă cunoșteau cu adevărat. Lucas și lady Blonos și cameristele mele au murit doar pentru că eu sunt diferită. Maven, care a contribuit la asasinarea tatălui său și care a încercat să-și execute fratele. Maven, care trebuie distrus.

O părticică din mine se teme că prințul va pleca. Că se va pierde în oraș, căutând unul dintre locurile dragi inimii lui. Dar nu o va face. Furia lui, chiar dacă adânc îngropată, este mai puternică decât rațiunea. Vrea să se răzbune, exact la fel cum vreau și eu. Chiar dacă pentru asta ar trebui să plătim cu tot ce ne este mai drag.

– Pe aici.

Acum vorbește tare. Vremea șoaptelor a trecut.

Când ocolim Centrul de Securitate, simțurile mi se ascut și se concentrează asupra camerelor de supraveghere care împestrițează zidurile. Zâmbesc și trec pe lângă ele, scurtcircuitându-le. Una după alta, cad toate pradă undelor mele.

Intrarea din spate este la fel de impresionantă ca și cea din față, cu toate că este puțin mai mică. O treaptă lată cât o terasă, o ușă cu grilaj din oțel bombat și doar patru gărzi înarmate. Puștile lor strălucesc de-ți iau ochii, dar mâinile care le țin sunt stângace. *Recruți noi.* Observ banderolele colorate pe care le poartă, indicând casele pe care le slujesc și aptitudinile lor. Unul dintre ei nu are banderolă – înseamnă că este un argintiu dintr-o clasă inferioară și mai nepriceput decât camarazii lui: un urlător din Casa Marinos, un fior din Casa Gliacon și un oțelit din Casa Greco. Mă bucur că nu văd roșul și negrul Casei Eagrie. Nu-i nimeni care să prevadă viitorul imediat, nimeni care să ne ghicească intențiile.

Cei patru ne zăresc, dar nu se alarmează. Sunt soldați și sunt argintii, drept care n-au de ce-și face probleme din pricina unor bieți roșii. Cât de tare se înșală.

Catadicsesc să ne acorde atenție doar când ne oprim la ușa din spate. Urlătorul, un tânăr cu ochii oblici, pomeți înalți și de-abia ieșit din pubertate, scuipă la picioarele noastre.

– Circulați, șobolani roșii ce sunteți!

Tonul lui este tăios ca un brici.

Firește că nu-l ascultăm.

– Aș dori să fac o reclamație, spun eu.

Îmi țin privirea în pământ, dar vocea îmi este subțire și limpede. Simt cum mă învăluie căldura și, cu coada ochiului, îl văd pe Cal încleștându-și pumnii.

Soldații izbucnesc în hăhăieli batjocoritoare. Urlătorul face câțiva pași înainte, până ajunge în fața mea.

– Suntem agenți de securitate și nu plecăm urechea la văicărelile unora de teapa voastră. Mergeți să vă plângeți la Garda Stacojie.

Și toți încep din nou să râdă. Hohotele urlătorului îmi perforează timpanele rămase sensibile după ultima întâlnire cu unul din soiul lui.

– Mi se pare că pierd vremea prin Grădina Stearpă.

Gluma lui macabră stârnește alte râsete dezgustătoare.

Lângă mine, Farley își strecoară mâinile în haină, după cuțitul ascuns acolo. Mă uit urât la ea, sperând s-o împiedic să înjunghie pe cineva prea devreme.

Ușa din oțel a Centrului se deschide și iese o altă santinelă, care îi șoptește ceva unuia dintre soldați. Nu reușesc să aud decât *camere* și *stricate*. Însă soldatul aruncă o privire rapidă la numeroasele camere de securitate montate pe zidul de lângă noi. Și ridică din umeri, pentru că nu vede nimic în neregulă cu ele. Nici n-ar putea să vadă.

– Hai, valea de-aici, continuă urlătorul, dând din mână de parcă ar vrea să gonească niște câini.

Vede că nu ne clintim și își îngustează ochii.

– Sau vreți să vă arestez pentru intrarea neautorizată pe o proprietate privată?

Se așteaptă să fugim de-acolo ca niște potârnichi. În zilele astea nu-i mare diferență între a fi

arestat și a fi executat. Dar nu ne mișcăm din loc. Dacă urlătorul ăsta n-ar fi atât de cretin și atât de inuman, mai că mi-ar fi milă de el.

– Poți să încerci, zic eu și îmi descopăr chipul.

Broboada îmi cade pe umeri, fâlfâind ca niște aripi mari și cenușii, apoi aterizează la picioarele mele. Mă bucur când îmi ridic privirea și văd teroarea așternută pe fața urlătorului. M-a recunoscut.

Nu sunt o frumusețe ieșită din comun. Păr castaniu, ochi căprui, piele măslinie. Plină de vânătăi, istovită până în măduva oaselor, mititică și flămândă. Cu sânge roșu și temperament asemenea. N-ar trebui să înfricoșez pe nimeni, dar uite că urlătorului îi este teamă de mine. Înseamnă că știe ce putere îmi vibrează sub toate zgârieturile și vânătăile. Știe cine este fetița cu fulgerele.

Se împiedică de una dintre trepte și cade pe spate. Deschide și închide gura, încercând să-și adune curajul ca să țipe.

– Ea… ea e-este, se bâlbâie fiorul din urma lui, îndreptând spre mine un deget care-i tremură amarnic.

Nu-mi pot reține zâmbetul batjocoritor. În pumni mi se adună scânteile. Nimic pe lumea asta nu mă poate alina atât de mult ca șuieratul lor terifiant.

Cal adâncește drama. Își smulge broboada cu o singură mișcare lină, dând la iveală chipul prințului pe care băieții ăștia au fost educați să-l urmeze, iar apoi li s-a spus să se teamă de el. Brățara îi pârâie și flăcările îi cuprind broboada, transformând-o într-un steag incandescent.

– Prințul! icnește oțelitul.

Pare năucit, incapabil de vreo reacție. În fond, până acum câteva zile, Cal era pentru ei o legendă, nu un monstru.

Primul care își revine este urlătorul.

– Arestați-i! Arestați-i! zbiară el, ducând mâna la armă.

Ne ferim toți ca unul, evitând rafala sonică. Dar aceasta sparge geamurile din spatele noastre.

Șocul îi face pe militarii ăștia și înceți, și proști. Oțelitul nici măcar nu îndrăznește să se apropie de noi și, înecat în propria-i adrenalină, se chinuiește să-și scoată pistoalele din tocuri. Soldatul de lângă ușă are destulă minte ca să se adăpostească în Centru. Cei patru rămași nu

ne pun nicio problemă. Urlătorul nu apucă să mai zbiere încă o dată pentru că îl izbește un fulger, care îi trece prin piept și gât ca să-i ajungă la creier. Preț de o fracțiune de secundă reușesc să-i simt venele și nervii răsfirați prin carne ca niște ramuri. Se prăbușește la pământ și cade într-un somn profund și întunecat.

O adiere înghețată mă împiedică să continui. Mă întorc repede și văd că fiorul a creat un zid din așchii de gheață care plutește către mine. Însă se topește imediat sub focul lui Cal. Flăcările se reped apoi asupra fiorului și a oțelitului. Îi înconjoară, îi blochează, permițându-mi să-mi termin treaba. Expediez alte două fulgere care îi doboară la pământ. Ultimul soldat, cel pe care nu l-am identificat, încearcă să fugă. Farley îl înșfacă de gât, dar el o aruncă cât colo și se eliberează. Este un telekinetic, dar unul cam slăbuț. Așa că îi venim repede de hac și-l trimitem alături de tovarășii lui întinși pe jos. Încă îi zvâcnesc mușchii de la săgețile mele electrice. Îi mai dau o lovitură urlătorului, drept pedeapsă pentru răutatea lui. Trupul i se zbate pe trepte aidoma peștilor din năvoadele lui Kilorn.

Totul nu durează decât o secundă. Ușa deschisă se leagănă încet în balamalele uriașe. Întind iute mâna în aerul condiționat dinăuntrul Centrului de Securitate și reușesc să o prind la timp, înainte să se închidă. Simt cum dă năvală peste mine curentul electric de la becuri și de la camerele de supraveghere. Inspir adânc și le închid pe toate, aruncând în beznă încăperea de la intrare.

Cal pășește cu grijă peste soldații leșinați, în vreme ce Farley face tot posibilul să-l lovească pe fiecare cu piciorul în coaste.

– Asta-i pentru Strajă, mârâie ea, spărgându-i dintr-o lovitură nasul urlătorului.

Cal o oprește înainte de a apuca să-i rănească mai rău. O prinde de umeri și o trage după el pe trepte și prin ușa deschisă. Mai arunc o privire spre cer, apoi mă strecor și eu în Centru și închid bine ușa în spatele nostru.

Coridoarele întunecate și camerele de supraveghere dezactivate îmi amintesc de Reședința Soarelui, de clipele când m-am furișat în temnițele subterane ale palatului ca să-i salvez pe Kilorn și pe Farley de la o moarte sigură. Însă se poate spune că atunci eram o prințesă. Mă îmbrăcam în straie din mătase și îl aveam cu mine pe Julian, care convingea gărzile să ne lase să trecem. A fost o treabă curată, nici măcar un strop de sânge nu a fost vărsat. În afară de al meu. Centrul de Securitate nu este așa. Nu pot decât să sper că nu vom face prea multe victime.

Cal cunoaște drumul și ne conduce unde vrem să ajungem, evitându-i pe soldații care încearcă

să ne oprească. Are destulă grație pentru un bărbat atât de masiv și fentează cu ușurință loviturile oțeliților și ale agililor. Nu vrea să-i ucidă și îmi lasă mie sarcina asta. Fulgerele distrug la fel de lesne ca focul și așa ajungem să lăsăm o dâră de trupuri în urma noastră. Încerc să mă conving că toți soldații ăștia sunt doar leșinați, dar n-am cum să fiu sigură de asta în focul luptei. Valurile mele de electricitate se nasc ușor, dar sunt greu de controlat, deci este foarte posibil să fi omorât unu sau doi. Nu-mi pasă și nici lui Farley nu-i pasă, pentru că-i văd cuțitul lung împlântându-se în umbre. Din vârful lui se preling stropi de sângeargintiu. Într-un târziu, ajungem la destinația noastră: o ușă obișnuită, ca oricare alta.

Însă ce simt eu de dincolo de ea nu este deloc obișnuit. Acolo se află o mașinărie uriașă, în care pulsează electricitatea.

– Aici e arhiva, spune Cal.

Stă cu ochii la ușă, incapabil să privească în spate, la măcelul făcut de noi. Se ține de cuvânt și învăluie întregul coridor în flăcări, creând un zid de foc ce ne va proteja în timp ce lucrăm.

Deschidem ușa și intrăm. Mă așteptam să văd munți de documente, de liste tipărite, de felul celei pe care mi-a dat-o Julian. Dar mă pomenesc în fața unui perete cu indicatoare luminoase, monitoare și panouri de control. Fără să mă gândesc, îmi lipesc palma de metalul rece, ca să mă calmez și să-mi recapăt răsuflarea. Mașinăria arhivei îmi răspunde în același fel și se ambalează bâzâind ascuțit. Unul dintre monitoare prinde viață și afișează o imagine neclară, în alb și negru. Un text începe să curgă iute pe ecran. Farley și cu mine icnim speriate. Niciodată nu ne-am imaginat una ca asta, necum să și vedem așa ceva în realitate.

– Uluitor! gâfâie Farley, întinzând nesigură mâna.

Degetele ei ating cuvintele de pe monitor. Acolo stă scris cu litere mari *Arhivă recensământ*, iar dedesubt, cu litere mai mici: *Regiunea Beacon, Statul Regentului, Norta.*

– În Coraunt nu aveau așa ceva? spun eu, întrebându-mă cum l-a putut găsi pe Nix.

Ea clatină posomorâtă din cap.

– În Coraunt de-abia dacă e un oficiu poștal.

Zâmbește larg și apasă pe unul dintre numeroasele butoane de sub monitorul aprins. Apoi pe altul și pe altul. De fiecare dată pe ecran apar noi cuvinte. Chicotește ca un copil și continuă să se joace cu butoanele.

O opresc, punându-mi mâna peste a ei.

– Farley.

– Scuze, zice ea. Crezi că ne poți ajuta nițeluș, Înălțimea Ta?

Cal nu se îndepărtează de ușă. Stă acolo și se uită în toate direcțiile după eventualii soldați care ne-ar putea surprinde.

– Tasta albastră. Aia pe care scrie *Căutare.*

O iau înaintea lui Farley și apăs eu pe tastă. Monitorul se întunecă o clipă, apoi se face albastru. Pe el apar trei variante, fiecare scrisă într-o casetă albă. *Căutare după nume, căutare după adresă, căutare după tipul de sânge.* Apăs grăbită pe butonul pe care scrie *Selectați* și aleg prima casetă.

– Scrie acolo numele pe care îl cauți, apoi apasă pe C*ontinuați.* După ce găsești ce cauți, apasă pe *Printați* și o să-ți tipărească o copie a documentului, mă instruiește Cal.

Și imediat, o înjurătură stridentă îi atrage atenția – un ofițer care intrase în contact cu baricada noastră arzătoare. Aud focuri de armă și mai că-l compătimesc pe idiotul care își imaginase că poate învinge focul cu gloanțe.

– Grăbiți-vă!

N-am mai făcut așa ceva și tastez cu mare atenție, dar și exasperant de încet: *Ada Wallace.* Mașinăria zbârnâie din nou, ecranul pâlpâie de trei ori, apoi apare un text. Acesta conține și o fotografie, cea de pe cartea ei de identitate. Privirea îmi zăbovește pe chipul tinerei cu sângenou. Îi studiez cu luare aminte tenul auriu și ochii plini de blândețe. Mi se pare tristă, chiar și în poza asta micuță.

Tresar când aud ecoul altui foc de armă. Îmi îndrept atenția asupra textului, parcurgând rapid informațiile despre Ada. Îi cunosc deja data și locul nașterii, precum și mutația petrecută în sângele ei, care o include în categoria persoanelor asemănătoare mie. Și Farley citește cuvintele de pe ecran.

– Uite, spun eu, arătând datele de care avem nevoie.

De multe zile nu m-am mai simțit atât de bucuroasă.

Ocupație: Servitoare, în slujba guvernatorului Rem Rhambos. Adresa: Piața Bywater, Sectorul Canalului, Golful Portuar.

– Știu unde e, exclamă Farley apăsând pe butonul *Printați.*

Mașinăria scuipă o coală de hârtie, pe care sunt copiate informațiile din dosarul Adei.

Găsim mai repede datele despre următorul nume de pe lista noastră. *Wolliver Galt. Ocupație: Negustor, angajat la Berăria Galt. Adresa: Grădina Bătăliei colț cu Drumul de Mangal, Sectorul Trei Pietre, Golful Portuar.* Pasămite Crance nu a mințit în privința lui. Dacă am să-l mai întâlnesc vreodată, îi voi strânge mâna.

– Ați terminat? strigă la noi Cal din pragul ușii.

Îi sesizez încordarea din glas. Este doar o chestiune de timp până când vor da năvală acvaticii și îi vor doborî zidul din flăcări.

– Aproape, șoptesc eu, apăsând iarăși pe taste. Nu-i așa că mașinăria asta nu conține informații doar din Golful Portuar?

Cal este prea ocupat să-și mențină scutul aprins și nu-mi răspunde. Dar eu știu că am dreptate. Așa că zâmbesc mulțumită, scot lista din haină și mă uit la prima pagină.

– Haide, Farley, să vedem ce avem noi aici.

Ea țopăie ca un iepuraș și începe să apese bucuroasă pe butoane până când se aprinde următorul monitor. Trecem lista de la una la alta, căutăm nume după nume, adunăm toate copiile informațiilor. Găsim date despre toate persoanele din regiunea Beacon. Sunt zece. Fata din mahalaua Orașului Nou, o bunicuță de șaptezeci de ani din Cancorda, doi gemeni din insulele Bahrn și tot așa. Fiecare din hârtiile adunate pe podea îmi spune mult mai multe decât ar putea să o facă lista lui Julian. Ar trebui să mă simt entuziasmată, extaziată de o asemenea descoperire, dar ceva îmi umbrește bucuria. *Atâtea nume. Atâția oameni de salvat.* Și noi ne mișcăm atât de încet. N-avem cum să-i găsim pe toți la vreme. Nu ne pot ajuta nici măcar avionul, nici dosarele și nici toate tunelurile subterane ale lui Farley. Unii vor pieri. N-avem cum să evităm asta.

Gândul acesta se fărâmă la fel ca zidul din spatele meu. Face implozie într-un nor de praf, lăsând să se contureze o siluetă cenușie de bărbat, compactă ca un berbec de asalt. *Un pietrificator,* mai apuc eu să-mi spun înainte ca el să ne atace și s-o înhațe de mijloc pe Farley. Ea strânge în mână prețioasele documente care ies din mașinărie și care acum curg în urma ei aidoma unui steag alb de capitulare.

– Supune-te arestării! urlă pietrificatorul, imobilizând-o lângă fereastra din celălalt capăt al încăperii.

Capul i se lovește cu putere de geam. Ochii i se rostogolesc în orbite.

Și imediat zidul de foc năvălește ca un taur turbat peste noi și îl încercuiește pe Cal. Smulg hârtiile din mâna lui Farley și le ascund lângă listă ca să nu le cuprindă flăcările. Cal se mișcă repede, uitând de promisiunea că nu va face rău nimănui. Cu focul lui, îl trage pe pietrificator la o parte și îl împinge afară, prin gaura din zid. Flăcările se ridică și îl împiedică pe soldat să se întoarcă și să ne atace din nou. Pentru moment.

– Acum credeți că ați terminat? mârâie prințul, privindu-ne furios cu ochi ca de tăciuni aprinși.

Dau din cap și mă uit la mașinăria arhivei. Zbârnâie trist, de parcă și-a dat seama ce urmează să fac. Strâng pumnul și îi supraîncarc circuitele, trimițând un șoc nimicitor prin măruntaiele ei. Toate monitoarele explodează într-un nor de scântei, ștergând toate informațiile căutate de noi.

– Gata.

Împleticindu-se, Farley se îndepărtează de fereastră. Se ține cu mâna de cap, îi sângerează buzele, dar încă stă în picioare.

– Cred că acum este momentul să ne luăm tălpășița de-aici.

Arunc o privire spre geam – ruta firească de salvare –, dar îmi dau seama că suntem prea sus ca să putem sări și ateriza teferi. Iar zgomotele venite dinspre coridor – strigăte și pași apăsați – sunt la fel de nefaste.

– *Încotro?*

Cal se strâmbă și întinde mâna spre podeaua din lemn lustruit.

– În jos.

O ghiulea ne explodează la picioare. Carbonizează modelele complicate ale parchetului și face o gaură prin planșeu, ca un câine care roade un os cu resturi de carne pe el. Podeaua se crapă imediat și se prăbușește sub picioarele noastre. Cădem la etajul de sub noi, apoi la cel de mai jos. Mă lasă genunchii, dar Cal mă apucă de guler și mă ține bine. Mă trage după el, către o altă fereastră.

Nu am nevoie să-mi spună ce trebuie să fac acum.

Flăcările și fulgerele noastre se unesc și sparg geamul gros. Sărim. Cred că înălțimea ne va ucide. Dar nu. Aterizăm pe una dintre pasarelele din piatră și ne rostogolim pe ea. Farley ne urmează, însă avântul pe care și l-a luat o expediază drept în cârca unui străjer luat prin

surprindere. Înainte ca tânărul să-și revină din uimire, Farley îl aruncă de pe pasarelă. Bufnitura sinistră care vine de jos ne spune că aterizarea lui nu a fost deloc agreabilă.

– Nu vă opriți! mârâie Cal, ridicându-se în picioare și luând-o la fugă.

Traversăm în goană pasarela arcuită, de la Centrul de Securitate la palatul regal Dealul Oceanului. Este mai mic decât al Focului Alb, dar la fel de funest ca acela. Și la fel de familiar lui Cal.

Văd cum ușa de la capătul pasarelei dă să se deschidă și aud zbieretele altor soldați și gărzi. Un adevărat pluton de execuție. Însă, în loc să se lupte cu ei, Cal își lipește mâinile în flăcări de ușă. Și o *sudează.*

Farley se oprește dezorientată, privind când la ușa închisă, când la pasarela din spatele nostru. I se pare că am căzut într-o cursă. În ceva mai rău decât o cursă.

– Cal…? începe ea pe un ton temător.

Însă prințul nu o bagă în seamă și întinde mâna spre mine. Niciodată nu am văzut ochi cum sunt ai lui în momentele astea. Flăcări pure, foc pur.

– Am să te arunc, îmi zice el, fără să mai piardă vremea cu explicațiile.

În spatele lui se aud bufnituri de trupuri în ușa sudată.

Nu am timp să-l contrazic. Nu am timp nici măcar să-l întreb ce plănuiește. Capul mi se învârtește, mintea mi-e înveninată de groază. Dar îl apuc de încheietura mâinii, iar el mă apucă de-a mea.

– Să explodezi când aterizezi.

Este convins că înțeleg ce vrea să spună.

Se opintește și imediat mă pomenesc că zbor prin aer, spre o altă fereastră. Strălucește puternic și nu pot decât să sper că nu-i din sticlă-de-diamant. Cu o fracțiune de secundă înainte de a afla din ce e făcut geamul, scânteile mele își împlinesc menirea. Distrug fereastra, într-un țipăt lung de sticlă spartă, trec prin rama goală și cad pe un covor gros, din pluș auriu. Văd în jur teancuri de cărți, simt parfumul cunoscut de piele și de hârtie veche – am ajuns în biblioteca palatului. Farley zboară prin cadrul ferestrei. Ținta lui Cal este perfectă, căci Farley aterizează fix peste mine.

– Scoală-te, Mare! se răstește ea, aproape smulgându-mi brațul din umăr când trage de mine

ca să mă ridice.

Se vede treaba că mintea ei funcționează mai bine decât a mea, pentru că imediat se duce la fereastră și întinde brațele. Ca prin vis, îi imit mișcările. Capul încă mi se învârtește și nu am apucat să mă dezmeticesc.

Pe pasarela de deasupra noastră, dau năvală din ambele capete ofițeri și gărzi. În centrul ei s-a pornit infernul. O clipă, focul acela pare nemișcat. Apoi îmi dau seama ce se întâmplă: vine spre noi, sare, se aruncă, se *prăbușește.*

Dar flăcările lui Cal se sting cu o secundă înainte de a ajunge la noi și prințul nu reușește să se prindă de pervazul ferestrei.

– Cal! urlu eu, aproape aruncându-mă după el.

Mâinile noastre întinse nu reușesc să se găsească. Îmi stă inima în loc când mă gândesc că o să-l văd cum moare. Dar uite că nu cade, ci se leagănă, agățat de mâna lui Farley, care urlă din cauza efortului. I s-au încordat toți mușchii sub mânecile cămășii. Și reușește cumva să-l țină suspendat pe prințul care cântărește peste nouăzeci de kilograme.

– Apucă-l și tu! zbiară ea la mine.

I s-au albit degetele încleștate pe încheietura lui Cal.

Dar eu trimit un fulger în sus, către pasarelă. Înspre toți soldații cu armele ațintite asupra țintei deosebit de ușoare care este acum trupul lui Cal. Se ghemuiesc toți ca unul. Pietrele din care este construită pasarela pârâie prelung. Încă un fulger și puntea se va prăbuși.

Vreau să se prăbușească.

– MARE! zbiară Farley la mine.

Trebuie s-o ajut, trebuie să-l salvez pe Cal. El mă apucă strâns de mână, aproape zdrobindu-mi încheietura. Reușim amândouă să-l tragem peste pervaz, în încăperea plină cu tomuri inofensive și cufundată într-o liniște desăvârșită.

Lui Cal parcă nu-i vine să creadă cât de aproape a fost de moarte. Rămâne o clipă întins pe jos, cu ochii holbați și respirația șuierătoare.

– Mulțumesc, reușește el să spună printre dinți.

– Îmi mulțumești mai încolo! mârâie Farley.

Îl ridicăm amândouă în picioare.

– Scoate-ne de-*aici.*

– Bine.

Dar nu spre ușa sculptată a bibliotecii se îndreaptă el, ci traversează în fugă sala, către un perete acoperit cu rafturi. Se uită cu băgare de seamă la cărțile de-acolo, ca și cum ar căuta ceva. Ca și cum ar încerca să-și aducă aminte ceva. Și, gemând, se apucă să împingă cu umărul o porțiune a rafturilor până când aceasta *culisează* în lateral, dând la iveală un coridor îngust și înclinat.

– Intrați! strigă el la noi și mă împinge înăuntru.

Zbor pe treptele acelea, tocite de pașii care le-au călcat în multe sute de ani. Coborâm scara în spirală domoală, prin lumina difuză, înecată de praf. Sunt sigură că n-aș putea să-i aud pe eventualii noștri urmăritori prin pereții groși, din piatră. Încerc să-mi dau seama unde ne aflăm, însă busola mea interioară se învârtește mult prea repede. Nu cunosc locul ăsta, nu știu unde ne ducem. Nu pot face altceva decât să merg încotro mi se spune.

Coridorul pare să se blocheze la un zid din piatră, dar Cal mă împiedică să-mi trimit fulgerele ca să-l sparg.

– Ușurel, spune el și își lipește palma de o piatră puțin mai tocită decât celelalte.

Își apropie încet urechea de zid și ascultă.

Eu nu aud decât ecoul din urechi al inimii mele și respirația noastră sacadată. Însă Cal aude mai multe sau, mai bine spus, mai puține. Pe chip i se așterne o expresie posomorâtă, pe care nu pot să o descifrez. Nu-i teamă, deși are tot dreptul să fie speriat. Mai curând este ciudat de calm. Clipește de câteva ori, încordându-se să audă ceva din spatele zidului. Mă întreb de câte ori a mai făcut asta, de câte ori s-a mai furișat astfel afară din palat.

Dar pe-atunci gărzile aveau datoria de a-l proteja. De a-l sluji. Acum vor să-l ucidă.

– Țineți-vă după mine, ne șoptește el în cele din urmă. Facem de două ori la dreapta și după aia, o dată la stânga, spre poarta de la curte.

Farley se enervează și scrâșnește din dinți.

– Poarta de la curte? Chiar vrei să ne duci în brațele *lor?*

– Poarta aia este singura noastră scăpare, răspunde el. Tunelurile de sub Dealul Oceanului sunt închise.

Farley se strâmbă și strânge pumnii. Are mâinile goale. Și-a pierdut cuțitul.

– Nu cumva există și un depozit de arme pe drum?

– Bine-ar fi! șuieră Cal, uitându-se la mâinile mele. Va trebui să ne descurcăm cu ce avem.

Dau din cap. *Am trecut noi prin situații mai grele,* îmi spun eu.

– Gata? șoptește el.

Încleștez maxilarele.

– Gata.

Zidul se rotește încet pe un ax central. Trecem prin deschizătură, călcând cu atenție, pentru ca zgomotul pașilor noștri să nu răsune pe coridor. Și încăperea aceasta este goală, dar foarte frumos mobilată și decorată somptuos, în nuanțe de galben. Însă pretutindeni domnește o atmosferă de neglijare și abandon, de la mobilele acoperite de praf și până la tapiseriile decolorate. Cal și-ar dori să mai zăbovească, să se uite pe îndelete în jur. Dar își revine și ne îndeamnă să ne continuăm drumul.

De două ori la dreapta. Printr-un alt coridor și o cămară cu două uși. Căldura iese din Cal în valuri, pregătindu-se pentru ce trebuie să urmeze. Eu mă simt la fel: până și firișoarele de păr de pe brațele mele sunt încărcate cu electricitate. Mai că îi auzi pârâiturile.

Ne apropiem de o ușă din spatele căreia se aud voci. Voci și pași.

– Acum la stânga, murmură Cal.

Vrea să mă apuce de mână, dar se răzgândește. Și bine face. Nu putem risca să ne atingem acum, când un asemenea contact este fatal.

– *Să fugi.*

Cal o ia înainte, iar lumea din drumul lui *pulsează* atinsă de foc. Flăcările se răspândesc pe holul vast de la intrare, peste pardoseala din marmură și covorul elegant, apoi se ridică încet pe pereții suflați cu aur. O limbă de foc ajunge până la o pictură. Un portret uriaș, realizat de curând. Portretul proaspătului rege – portretul lui *Maven.* Rânjește ca un balaur până când flăcările pun stăpânire pe el și încep să ardă pânza. Căldura este prea mare, iar buzele lui,

iscusit desenate, încep să se topească și să se contorsioneze într-un rictus grotesc, pe măsura sufletului său de monstru. Singurele neatinse de foc sunt cele două flamuri prăfuite, din mătase aurie, care atârnă pe peretele opus. Nu știu cui aparțin.

Gărzile care ne pândeau o iau la fugă zbierând. Le iese fum din piele. Vor să se salveze, să nu ardă de vii. Cal trece prin foc, deschizându-ne un drum sigur. Cu mâna la gură, ca să nu aspire fumul, Farley se ține după el. Apoi vin și eu.

Soldații rămași sunt acvatici sau pietrificatori, deci sunt imuni la foc. Însă nu și la fulgerele mele, care țâșnesc din mine și formează o plasă orbitoare de electricitate vie. Tot ce trebuie să fac este să nu-i ating pe Cal și pe Farley. Ceilalți nu au același noroc.

Sunt o atletă înnăscută, dar acum mă ustură plămânii. Fiecare respirație este tot mai grea, tot mai dureroasă. Îmi spun că fumul este de vină. Însă durerea nu dispare atunci când țâșnesc pe monumentala ușă a palatului. Ci doar se schimbă.

Suntem încercuiți.

Curtea e ticsită de ofițeri în uniforme negre și de soldați în uniforme cenușii. Toți înarmați, toți așteptând să ne facem apariția.

– Supune-te arestării, Mare Barrow! strigă unul dintre ofițeri.

Pe o mânecă are un model cu flori și plante agățătoare. În mâna cealaltă ține un pistol.

– Supune-te arestării, Tiberias Calore!

Se bâlbâie puțin la numele lui Cal, neobișnuit încă să se adreseze prințului într-o manieră atât de neprotocolară. În orice alte condiții, sunt sigură că m-ar pufni râsul.

Între noi doi, Farley își înfige bine picioarele în pământ. Nu are armă, nici scut nu are, însă refuză să se supună. Tăria ei de caracter este uluitoare.

– Ce facem acum? șoptesc eu, știind bine că nu există răspuns.

Privirea lui Cal aleargă în toate direcțiile, în căutarea unei soluții pe care nu o va găsi niciodată. În cele din urmă, ochii i se opresc asupra mea. Sunt atât de goi. Atât de pustii.

Și chiar atunci simt cum o mână mă apucă blând de încheietură.

Lumea se întunecă și, preț de o clipă foarte lungă, mă strecor cu greu prin ea, aproape sufocându-mă.

Shade.

Detest senzația pe care mi-o dă teleportarea, însă niciodată nu am savurat-o ca acum. Shade este teafăr. Și noi am scăpat cu viață. Mă pomenesc în genunchi, holbându-mă la caldarâmul unei alei ude și reci, departe de Centrul de Securitate, Dealul Oceanului și câmpul de luptă.

Cineva vomită în apropiere – zgomotele îmi spun că este vorba despre Farley. Probabil că teleportarea și capul izbit de geam nu sunt o combinație tocmai reușită.

– Cal? îl chem eu în vântul răcoros al înserării.

Mă ia cu fiori de teamă, ce amenință să se preschimbe într-un val de teroare, dar îi aud vocea la câțiva pași de mine.

– Aici sunt, spune el, întinzând mâna spre umărul meu.

Dar nu îl las să mă atingă, nu vreau să fiu mistuită de căldura lui dulce acum. Așa că mă trag la o parte. Mă ridic gemând și îl văd pe Shade în picioare lângă mine. Este încruntat, negru, furios, iar eu mă pregătesc pentru o muștruluială zdravănă. *Nu ar fi trebuit să-l părăsesc. Am greșit*.

– Îmi…, încep eu să-mi cer iertare, dar nu apuc să termin.

Fratele meu mă strivește în îmbrățișarea lui. Mă agăț și eu strâns de el. Parcă tremură puțin, încă marcat de teama pentru viața surioarei lui.

– Sunt în regulă, îi spun eu atât de încet, că doar el poate sesiza minciuna din tonul meu.

– N-avem vreme de pupături, se rățoiește Farley la noi, ridicându-se cu greutate de jos.

Nu prea sigură pe picioare, se uită în jur și recunoaște locul în care ne aflăm.

– Grădina Bătăliei e în direcția aia, câteva străzi mai la est.

Wolliver.

– Foarte bine, spun eu, întinzând mâna ca s-o împiedic să cadă.

Chiar dacă am scăpat ca prin urechile acului de la o soartă mai rea decât moartea, nu trebuie să uităm de ce am venit aici.

Nu-l slăbesc pe Shade din priviri, sperând că înțelege ce simt. Însă el clatină din cap, refuzându-mi scuzele. Nu pentru că nu ar dori să le accepte, ci pentru că este prea bun ca să

aibă nevoie de ele.

– Ia-o înainte, îi zice el lui Farley.

Privirea i se mai îndulcește atunci când vede că, deși este rănită și amețită, se încăpățânează să meargă mai departe.

Și Cal se ridică anevoie în picioare, pentru că nici el nu-i obișnuit cu teleportarea. Dar își revine cât de repede poate și ne urmează prin labirintul de alei al cartierului cunoscut sub numele de Trei Pietre. Încă mai emană miros de fum. Mai emană și o furie profundă. În Centrul de Securitate au murit argintii de-ai lui, bărbați și femei care nu au avut altă vină decât că s-au supus unor ordine. *Pe vremuri erau ordinele lui.* Nu-i un lucru lesne de acceptat, dar nu are încotro. Dacă vrea să rămână alături de noi, alături de *mine.* Trebuie să aleagă de ce parte a baricadei vrea să se afle.

Sper să aleagă partea noastră. Sper să nu-i mai văd niciodată privirea aceea pierdută și goală.

Acesta este un cartier roșu, deocamdată relativ sigur pentru noi. Farley ne conduce pe alei întortocheate, ba chiar ne pune să intrăm în una sau două prăvălii și să ieșim prin ușa din spate, doar ca să evităm a fi descoperiți. Agenții de securitate se agită zbierând pe drumurile principale, încercând să priceapă ce anume s-a petrecut la Centru. Nu ne caută aici. Nu încă. Tot nu sunt capabili să înțeleagă talentul lui Shade. Habar n-au cât de repede și cât de departe ne poate transporta el.

Ne înghesuim lângă un zid, așteptând ca un agent să treacă pe lângă noi. E cu mințile aiurea, la fel cum sunt toți ceilalți, iar Farley are grijă să ne țină la adăpostul umbrelor.

Nu mă mai pot stăpâni și îi șoptesc lui Shade:

– Iartă-mă!

Clatină iarăși din cap. Ba chiar mă împunge ușor cu cârja.

– Încetează! Ai făcut ce trebuia. Și uită-te la mine, sunt bine-mersi. N-am pățit nimic.

N-a pățit nimic. Trupul lui nu a pățit nimic. Dar mintea? Dar inima? Tocmai pe el l-am trădat, pe el, fratele meu. *Așa cum a făcut și altcineva.* Sunt atât de supărată, că îmi vine să scuip, nădăjduind că astfel aș da afară din mine gândul că am ceva în comun cu Maven.

– Unde-i Crance? întreb eu, având nevoie să mă gândesc la altceva.

– L-am scos din mâinile Piraților. După aia a plecat pe drumul lui. A fugit ca din pușcă, îmi

răspunde Shade cu tristețe în glas. A îngropat trei Matrozi în tuneluri. Nu mai are ce căuta aici.

Cunosc sentimentul ăsta.

– Tu cum te simți? mă întreabă el, făcând un semn vag din cap către Dealul Oceanului. După toate prin câte ați trecut?

După ce am fost la un pas de moarte. Din nou.

– Ți-am zis că sunt bine.

Shade strânge nemulțumit din buze.

– Mi-ai zis.

Cădem într-o tăcere încordată, așteptând-o pe Farley să pornească iar la drum. Acum ea se sprijină de zidul aleii și lasă un grup de elevi zgomotoși să ne-o ia înainte. Ne luăm imediat după ei și îi folosim ca paravan pentru a traversa un drum mai larg, înainte de a ajunge într-un alt labirint de străduțe lăturalnice.

În cele din urmă ajungem la o arcadă joasă și ne aplecăm capetele ca să trecem pe sub ea – de fapt, asta fac ceilalți, eu nu am nevoie să mă aplec fiindcă nu sunt înaltă. Nici nu ajung bine dincolo, că Shade se oprește brusc și întinde mâna ca să mă împiedice să înaintez.

– Îmi pare rău, Mare, îmi spune el, iar scuzele lui aproape că mă doboară.

– *Ție* îți pare rău? zic eu, venindu-mi să râd de ridicolul vorbelor auzite. Pentru ce îți pare rău?

Îi este rușine și nu-mi răspunde. Mă străbate un fior care n-are nimic a face cu temperatura de afară, atunci când îmi văd fratele cum se dă la o parte din drum și îmi permite să observ ce se află în partea cealaltă a arcadei.

O piață, evident destinată roșiilor. *Grădina Bătăliei.* Modestă, dar bine îngrijită, cu vegetație bogată și statui din piatră cenușie înfățișând războinici legendari. Luptătorul din centru este cel mai mare, are arma petrecută peste umăr și brațul ridicat.

Mâna statuii indică estul.

De mâna statuii atârnă o funie.

În funie se leagănă un cadavru.

Nu este dezbrăcat și nu poartă însemnele Străjii Roșii. Este un bărbat tânăr și scund, iar pielea nu a apucat încă să i se usuce. Nu a fost executat cu mult timp în urmă, probabil acum o oră. Însă în piață nu se află nici rude îndoliate și nici gărzi. Nu-i nimeni aici ca să-l vadă cum se leagănă în ștreang.

Chiar dacă părul de culoarea nisipului i-a căzut peste ochi, acoperindu-i o parte din chip, știu foarte bine cine este băiatul acesta. I-am văzut fotografia surâzătoare de pe cartea de identitate în dosarele din arhivă. De acum încolo nu va mai zâmbi niciodată. Am știut că așa se va întâmpla. *Am știut.* Dar asta nu mă ajută să suport mai ușor nici durerea și nici eșecul.

Tânărul acesta este Wolliver Galt, un om cu sângenou, adus acum la stadiul de cadavru.

Plâng pentru băiatul pe care nu l-am cunoscut, pentru băiatul pe care nu am reușit să-l salvez.

ȘAISPREZECE

Fac mereu eforturi să nu-mi amintesc chipurile celor morți. Este adevărat că în general am treabă să-mi salvez propria viață, dar nici această amenințare constantă cu dispariția nu poate opri toate gândurile acestea. Există anumite pierderi imposibil de uitat. Walsh, Tristan și acum Wolliver îmi ocupă colțurile minții, agățându-se de ele ca niște pânze cenușii și complicate de păianjen. Simpla mea existență le-a semnat condamnarea la moarte.

Și, bineînțeles, mai sunt și cei pe care i-am omorât eu intenționat, cu mâinile astea două. Dar pe ăștia nu-i jelesc. Nu pot să mă gândesc la ce am făcut. Nu acum, când încă suntem într-un pericol atât de mare.

Cal este primul care întoarce spatele cadavrului lui Wolliver. Are propriul alai de chipuri moarte și nu vrea să mai adauge încă unul.

– Trebuie să ne continuăm drumul.

– Nu…

Farley se sprijină de zid. Își astupă gura cu mâna, icnind îngrețoșată, încercând să nu vomite din nou.

– Liniștește-te! îi spune Shade, luând-o de umeri.

Ea încearcă să-l împingă, dar fratele meu nu se dă dus și o ține de frunte atunci când își varsă și sufletul în florile din grădină.

– Trebuia să vă arăt ce s-a întâmplat aici, adaugă el, aruncându-ne o privire pătrunzătoare mie și lui Cal. Asta se întâmplă atunci când dăm greș.

Furia lui este perfect justificată. În fond, noi am provocat lupta din centrul Golfului Portuar, pierzând timp prețios și permițând ca Wolliver să fie spânzurat. Însă sunt mult prea ostenită ca să-i suport dojenile.

– Nu-i locul potrivit pentru ceartă, îi răspund eu.

Pentru că aici este un mormânt, pe care l-am putea întina cu vorbele noastre.

– Ar trebui să-l dăm jos.

Vreau să mă îndrept spre trupul lui Wolliver, dar Cal mă apucă de braț și mă conduce în direcție opusă.

– Nu se atinge nimeni de cadavru, mârâie prințul.

Mă șochează cât de mult îi seamănă tonul cu al tatălui său.

– Cadavrul are un nume, îl reped eu imediat ce îmi revin din surpriză. Nu trebuie să-l lăsăm acolo doar pentru că sângele lui are altă culoare decât al tău!

– Îl dau eu jos, murmură Farley, ridicându-se.

Shade o însoțește.

– Te ajut și eu.

Însă Cal nu se lasă:

– Opriți-vă! Wolliver Galt a avut o familie, da? Unde sunt rudele lui?

Face un gest din mână spre grădina pustie și spre ferestrele sparte care privesc la noi cu ochi orbi. Deși se aud din depărtare zgomotele orașului care se pregătește de culcare, piațeta aceasta este nemișcată și tăcută.

– Sunt convins că mama lui nu l-ar fi părăsit aici, nu credeți? Și de ce nu este nicio bocitoare? Și niciun soldat care să scuipe pe cadavrul lui? Sau măcar o cioară care să-i ciugulească oasele? *De ce?*

Cunosc răspunsul.

Pentru că asta este o capcană.

Îl strâng pe Cal de braț până când îmi intră unghiile în carnea lui fierbinte, care-i pe punctul de a izbucni în flăcări. O spaimă identică cu a mea se întinde pe chipul prințului care se uită în aleea întunecată. Cu coada ochiului surprind și eu sclipirea unei coroane – coroană pe care un băiat nătâng insistă să o poarte pretutindeni.

Și atunci auzim un țăcănit – cum ar face un cărăbuș metalic când ar pocni din clești, pregătindu-se să înfulece o masă copioasă.

– Shade, îl chem eu în șoaptă, întinzând mâna către fratele meu specialist în ale teleportării.

Ne va salva el. Ne va duce el departe de toate astea.

Și nu ezită. Se repede la mine.

Dar nu ajunge.

Mă uit îngrozită cum doi agili îl apucă de sub brațe și îl trântesc la pământ. Se lovește cu capul de o piatră și își dă ochii peste cap. Ca prin vis, aud țipătul lui Farley atunci când agilii îl iau cu ei. Mișcările lor sunt atât de rapide, că trupurile își pierd contururile. Până să mă dezmeticesc și să arunc o rafală de fulgere în direcția lor, deja au ajuns sub arcada principală. Durerea îmi sfârtecă brațul, ca un cuțit alb de foc. Dar nu-i nimic acolo, doar scânteile mele, forța mea. Și nu ar trebui să mă doară deloc.

Pocnetele continuă, îmi răsună în țeastă, capătă un ritm tot mai rapid cu fiecare secundă. Încerc să nu le iau în seamă, încerc să mă împotrivesc, dar mi se încețoșează privirea. Încep să văd o sumedenie de pete, care apar și dispar, apar și dispar. *Ce o fi zgomotul ăsta?* Nu contează ce este, contează doar că mă face bucăți.

Prin toată ceața asta, reușesc să văd două focuri care izbucnesc în jurul meu. Unul puternic și strălucitor, celălalt întunecat – un șarpe din fum și flăcări. De undeva se aude urletul de durere al lui Cal. Cred că-mi strigă să *fug*. Evident că asta încerc să fac.

Ajung să mă târăsc pe caldarâm, incapabilă să văd mai departe de câțiva centimetri. Chiar și așa ceva mi se pare greu. *Ce-i asta, ce-i asta, ce se petrece cu mine?*

Cineva mă înșfacă de braț. Mă răsucesc fără să văd nimic și bâjbâi după gâtul acelei persoane. Dar dau cu degetele de o armură gravată.

– Am prins-o, spune o voce cunoscută.

Ptolemus Samos. De-abia dacă-i disting chipul. Ochi negri, păr argintiu, piele de culoarea lunii.

Scot un strigăt și încerc să-mi adun toate puterile. Îl spintec cu un fulger. Urlă și urlu și eu cu el când focul mă umple pe dinăuntru. Dar nu, nu-i foc. Știu ce simți atunci când arzi. Este altceva.

Cineva mă lovește cu piciorul în burtă și mă rostogolesc. Și mă tot rostogolesc, până ajung să-mi îngrop fața zgâriată și plină de sânge în pământul grădinii. Mirosul răcoros mă alină pentru moment și reușesc să văd din nou. Dar, când deschid ochii, nu-mi doresc altceva decât să fi orbit.

Maven se lasă pe vine în fața mea, cu capul înclinat într-o parte – un cățel curios în fața jucăriei lui. Lupta se dezlănțuie în spatele său. O luptă inegală. Shade este rănit, iar eu sunt prăbușită la pământ, așa că nu au rămas decât Cal și Farley. Ea a făcut rost de un pistol, dar nu îi e de prea mare folos în fața lui Ptolemus care îi deviază gloanțele. Măcar Cal reușește să topească orice se apropie de el, distrugând cât de repede poate toate cuțitele. Dar n-au cum să reziste prea mult. Sunt încolțiți.

Îmi vine să urlu. Am scăpat de un ștreang și am dat de altul.

– Te rog, uită-te la *mine.*

Maven își schimbă poziția, împiedicându-mă să mai văd ce se întâmplă în spatele lui. Dar nu vreau să-i ofer satisfacția de a mă uita la el. Nu vreau s-o fac, în primul rând pentru binele meu. Așa că mă concentrez asupra pocnetelor, pe care nimeni altcineva nu pare a le auzi. Parcă mă înjunghie.

Mă apucă de bărbie și smucește, obligându-mă să-l privesc.

– Ce încăpățânată ești! exclamă el, iritat. Este una dintre cele mai fascinante calități ale tale. Împreună cu ăsta.

Și își trece degetul prin sângele roșu de pe obrazul meu.

Poc.

Mă strânge și mai tare, stârnind un foc de artificii dureroase în maxilarul meu. Din cauza pocnetelor, am senzația că durerea este mai mare, mai intensă. Cuprinsă de o silă fără de margini, mă uit la ochii lui albaștri și la chipul lui palid și ascuțit. Mă sperii când văd că este exact așa cum mi-l amintesc. Un băiețel tăcut, cuminte, chinuit de obsesii. Nu este deloc acel Maven din amintirile mele de coșmar, o stafie din umbre și sânge. Este din nou real și se află chiar în fața mea. Recunosc hotărârea care îi lucește în ochi. Am mai văzut-o și atunci când am

navigat pe râu, până la Archeon, în ambarcațiunea tatălui său, lăsând în urmă-ne tot restul lumii. Atunci mi-a sărutat buzele și mi-a jurat că niciodată nimeni nu îmi va face vreun rău.

– Ți-am zis că am să te găsesc.

Poc.

Mâna îi coboară de pe bărbie. Îmi găsește gâtul. Îl strânge. Suficient de tare ca să mă amuțească, dar nu atât cât să mă sugrume. Atingerea lui mă *arde*. Icnesc. N-am destul aer și nu pot să țip.

Mă doare, Maven. Încetează, Maven!

Dar nu seamănă cu mama lui și nu-mi poate citi gândurile. Mi se întunecă iarăși vederea. Puncte multe și negre plutesc în fața ochilor mei, dilatându-se și contractându-se la fiecare dintre pocnetele acelea îngrozitoare.

– Și am zis că am să te salvez.

Mă aștept să mă strângă și mai tare, însă nu o face. Dar își lipește mâna liberă de clavicula mea. O palmă aprinsă pe piele. Mă pârjolește, mă *însemnează* ca pe vite. Încerc iarăși să țip, dar abia reușesc să scot un scâncet jalnic.

– Sunt un om de cuvânt, spune el, înclinând din nou capul pe umăr. Atunci când vreau.

Poc. Poc. Poc.

Inima mea încearcă să țină pasul cu pocnetele astea și bate cu o frenezie căreia știu că nu-i voi supraviețui. Mai are puțin și îmi va exploda în piept.

– Oprește…, reușesc eu să bâigui, ridicând mâna în aer, dorindu-mi să apară fratele meu.

Maven îmi ia mâna în mâna lui și atingerea asta mă arde la fel de tare. Ard toată, fiecare centimetru din trupul meu parcă a luat foc.

– Ajunge! spune el, dar nu cu mine vorbește. Am zis că ajunge!

Parcă-i sângerează ochii. Sunt ultimele imagini luminoase ale lumii care se întunecă în jurul meu. Țurțuri ascuțiți din gheață albastră îmi străpung vederea. Mă împrejmuiesc, mă sechestrează. Și durerea pune stăpânire pe lumea mea.

Este mult prea mult, dar, în mod curios, nu se întâmplă nimic. Nu sunt atacată nici de gloanțe și nici de cuțite, nu mă lovește nimeni cu pumnii și nici nu mă sugrumă vreun vrej de plantă

agățătoare. Nu m-am mai confruntat niciodată cu arma asta – pentru că este a mea. Fulgere, electricitate, scântei – o suprasarcină pe care nici măcar eu nu o pot duce. Am mai provocat odată o asemenea furtună, când eram la ananghie, în Circul Oaselor. Și m-a lăsat fără putere. Însă ce face Maven acum mă *ucide* pur și simplu. Mă descompune, nerv cu nerv, îmi despică oasele și îmi sfâșie mușchii. Sunt distrusă în interiorul propriului meu trup.

Și brusc îmi dau seama – *Oare la fel s-au simțit și ei? Toți cei pe care i-am omorât? Așa te simți când te ucid fulgerele?*

Controlează-te! Așa mi-a spus mereu Julian. *Controlează-te!* Însă este mult prea mult. Sunt un dig șubred, care încearcă să stăvilească un întreg ocean. Și chiar dacă aș opri ce se întâmplă acum, tot nu aș reuși să scap de durerea asta explozivă. Nu pot să întind mâna. Nu pot să mă mișc. Sunt prizonieră în propriul trup. Urlu pe dinăuntru și nu mă aude nimeni. *Am să mor dintr-o clipă în alta. Și atunci va înceta totul.* Durerea îmi atacă neabătută toate simțurile. Pulsează și nu dă semne că s-ar diminua; se modifică, dar nu se oprește. Văd puncte albe, mai strălucitoare decât soarele. Vreau să clipesc, să încerc să le înlătur, să încerc să controlez măcar *atâta lucru*, dar nu se întâmplă nimic. Nici nu mi-aș da seama dacă s-ar întâmpla.

Probabil că nici nu mai am piele, pentru că au carbonizat-o fulgerele. Poate că soarta s-a îndurat de mine și îmi permite să mor din cauza hemoragiei. Chiar și o asemenea moarte mi se pare mai rapidă decât abisul acesta alb.

Omoară-mă! Repet iar și iar cuvintele astea. Nu pot să spun altceva, nu pot să-mi doresc altceva. Au dispărut cu totul gândurile la oamenii cu sângenou și la Maven, și la fratele meu, și la Cal, și la Kilorn. Au dispărut și chipurile care îmi bântuie visele, chipurile celor morți. Nostim cum s-au hotărât să mă părăsească toate fantomele mele tocmai acum când mor.

Îmi doresc să se întoarcă.

Îmi doresc să nu mor singură.

ȘAPTESPREZECE

– Omoară-mă!

Cuvintele mi se usucă în gură, îmi zgârie gâtlejul jupuit deja de atâtea strigăte. Mă aștept să simt gust de sânge – ba nu, nu mă aștept la nimic. Decât la moarte.

Însă, pe măsură ce simțurile mi se reactivează, îmi dau seama că nu sunt despuiată de carnea de pe oase. Nici măcar nu sângerez. Sunt întreagă, deși numai așa nu mă simt. Fac un efort cumplit de voință și mă forțez să-mi deschid ochii. Însă nu pe Maven și pe călăii lui îi văd eu, ci o privire verde și dragă.

– Mare.

Kilorn nu mă lasă să mă dezmeticesc. Mă cuprinde de umeri și mă lipește de pieptul lui, înapoi în întuneric. Nu vreau, însă tresar la atingerea lui, amintindu-mi cum m-am simțit când focul și fulgerele îmi intraseră în oase.

– Gata, totul este în regulă, murmură el.

Tonul lui este prea mângâietor, prea profund și înspăimântat. Și nu vrea să-mi dea drumul, nici chiar atunci când încerc să mă desprind din brațele lui. Știe ce simt, ce-mi doresc, chiar dacă nervii mei sunt făcuți ferfeniță.

– S-a terminat. N-ai pățit nimic. Te-ai întors.

Încremenesc, cu degetele agățate de cămașa lui veche. Mă uit țintă la el, ca să nu mă apuce

tremuratul.

– M-am întors? șoptesc eu. Unde m-am întors?

– Dă-i voie să respire, Kilorn.

Brațul îmi este apucat de o altă mână, o mână atât de fierbinte, încât nu-i poate aparține decât lui Cal. Mă ține strâns, dar nu atât de strâns cât să mă doară. Mă ajută să mă concentrez ca să pot ieși cu totul din coșmarul acela și să mă întorc cu totul în lumea reală. Mă las încet pe spate ca să mă îndepărtez de Kilorn și ca să văd exact unde mă aflu.

Mirosul de igrasie îmi spune că ar trebui să ne aflăm în subteran, însă acesta nu este unul dintre tunelurile lui Farley. Dacă e să mă iau după simțurile mele electrice, suntem departe de Golful Portuar. Nu simt niciun fel de pulsație, deci probabil că am ieșit din oraș. Acesta este un adăpost secret, săpat în pământ, camuflat de pădure. Evident că roșiii l-au construit și a fost folosit de Garda Stacojie. Totul din el bate în roșu. Pereții și podeaua sunt din chirpici, iar acoperișul înclinat este acoperit cu iarbă și susținut de niște stâlpi din metal ruginit. Nu există niciun fel de ornament, de fapt nu există aproape nimic înăuntru. Nu văd decât câțiva saci de dormit, printre care și al meu, pachete cu hrană, o lanternă stinsă și câteva lăzi cu provizii luate din avion. În comparație cu bordeiul ăsta, casa mea din Pilonii era un adevărat palat. Dar nu mă vait. Scot un oftat de ușurare, fericită că am scăpat cu bine și că mi-a trecut durerea aia care mă seca la suflet.

Kilorn și Cal mă lasă să mă uit în voie prin jur ca să ajung la propriile mele concluzii. Amândoi sunt trași la față de atâtea griji. Parcă au îmbătrânit în doar câteva ceasuri. Privesc lung la cearcănele lor negre și adânci și la frunțile încruntate, întrebându-mă ce anume s-a putut întâmpla de au ajuns în halul ăsta. Și îmi aduc aminte. Lumina care intră oblic pe geamul îngust este de un portocaliu bătând în roșu, iar aerul s-a răcit. Vine noaptea. S-a sfârșit ziua. Noi am dat greș. Wolliver Galt este mort, alt om cu sângenou ucis de Maven. Din câte știu, a murit și Ada. Nu am fost în stare să-i salvez.

– Unde-i avionul? întreb eu, încercând să mă ridic în capul oaselor.

Dar amândoi se reped să mă oprească și mă obligă să rămân învelită în sacul de dormit. Gesturile lor sunt surprinzător de blânde, de parcă s-ar teme să nu mă sparg.

Kilorn mă cunoaște cel mai bine și el este primul care îmi observă iritarea. Se sprijină cu șezutul pe călcâie ca să nu mă sufoce. Îi aruncă o privire lui Cal, apoi dă ofensat din cap, lăsându-l pe prinț să-mi explice.

– N-am putut zbura prea mult cu tine… în starea în care te aflai, îmi spune el, ferindu-se să mă

privească. Am reușit să parcurgem câteva zeci de kilometri până când ai aprins avionul, de ziceai că-i un bec fosforescent și aproape că ai prăjit tot ce era în el. Am zburat ce am zburat în zigzag și după aia am aterizat și am luat-o la pas, ca să ne ascundem undeva în pădure, până când aveai să te simți mai bine.

– Îmi pare rău.

Nu-mi vine în minte altceva, dar Cal face un semn scurt din mână.

– Ai deschis ochii, Mare. Nimic altceva nu mă interesează, îmi spune el.

Epuizarea amenință să mă doboare și mă gândesc dacă ar fi bine să mă las în voia ei. Dar chiar atunci Cal își ia mâna de pe brațul meu și îmi pipăie ceafa. Tresar și mă uit la el cu ochi mari, întrebători. Dar el se concentrează la pielea mea, la ceva ce este acolo. Trasează cu degetele niște linii stranii, neregulate, bifurcate, de la ceafa mea și până la coloana vertebrală. Nu sunt singura care și-a dat seama că-i ceva ciudat cu pielea mea.

– Ce-i aia? mârâie Kilorn.

Privirea lui dușmănoasă ar umple-o de mândrie pe regina Elara.

Pun mâna peste a lui Cal, ca să simt și eu ce se află acolo. Niște dungi zimțate. Iar cele mai lungi dintre ele îmi ajung până între omoplați.

– Nu știu.

– Seamănă cu niște…

Cal ezită și mângâie cu un deget marginea groasă a uneia dintre linii. Atingerea lui îmi dă fiori.

– Cu niște cicatrice seamănă, Mare. Niște cicatrice făcute de fulgere.

Mă trag din mâinile lui cât de repede pot și mă chinuiesc să mă ridic. Spre marea mea surpriză, picioarele îmi sunt teribil de slăbite și nu vor să mă susțină, dar Kilorn este lângă mine și nu mă lasă să cad.

– Ușurel, mă ceartă el, fără să-mi dea drumul la mâini.

– Ce s-a petrecut în Golful Portuar? Ce… ce mi-a făcut Maven? El a fost, nu-i așa?

Imaginea cu coroana neagră îmi arde mintea ca un fier înroșit. De fapt, asta și sunt cicatricele noi. *Stigmate. Semnele lui pe trupul meu.*

– L-a omorât pe Wolliver și ne-a întins o cursă. *De ce* sunteți colorați în roz?

Kilorn nu se dezminte nici acum și începe să râdă în fața supărării mele. Însă râsul lui este găunos și forțat. Râde pentru mine, nu fiindcă ar fi vesel.

– Ochiul tău, zice el, atingându-mi ușor pometele stâng cu degetul. Ți s-a spart un vas de sânge în el.

Închid un ochi, apoi și pe celălalt. Și îmi dau seama că are dreptate. Lumea se vede complet schimbată prin stângul, cu pete de roșu și de roz, care nu pot fi decât de sânge. Din cauza durerii provocate de torturile la care m-a supus Maven.

Cal nu se ridică în picioare așa cum am făcut noi. Probabil știe că încă îmi tremură genunchii și că mă voi prăbuși curând înapoi. Așa că stă acolo să mă prindă. Talentul ăsta al lui de a ghici lucrurile înainte să se întâmple mă umple de nervi.

– Da, Maven s-a furișat în Golful Portuar, răspunde el, revenind la întrebarea mea. Fără zarvă, ca să nu ne dăm noi seama. Și a pus mâna pe primul om cu sângenou pe care l-a găsit.

Oftez din adâncul sufletului. Wolliver nu avea decât optsprezece ani, iar singura lui vină era că se deosebea de restul oamenilor. Era vinovat pentru că semăna cu *mine.*

Oare cum era? mă întreb eu, plângându-l pe luptătorul pe care l-am pierdut. *Oare ce talent avea?*

– Maven n-a trebuit decât să aștepte, continuă Cal, strângând din dinți. Dacă nu ar fi fost Shade, ne-ar fi prins pe toți. A făcut câteva salturi și ne-a scos de-acolo. Am scăpat ca prin urechile acului, dar am scăpat.

Ușurată, dau încet afară aerul din plămâni.

– Farley este bine? întreb eu.

Cal își pleacă ochii și dă din cap.

– Iar eu sunt în viață.

Kilorn mă strânge mai tare.

– Habar n-am cum de-a fost posibil.

Îmi duc mâna la claviculă și simt că mă doare carnea sub cămașă. Deși tot restul coșmarului a dispărut, luând cu el torturile la care mi-a fost supus trupul, semnul lui Maven este foarte real.

– Te-a durut tare când ți-a făcut asta? mă întreabă Cal, provocându-i un rânjet plin de dispreț lui Kilorn.

– În caz că ai uitat, primele cuvinte pe care le-a rostit în patru zile au fost „omoară-mă“, se rățoiește prietenul meu. Normal că a durut-o ce i-a făcut mașinăria aia.

Pocnetele.

– Ce mașinărie?

Mă ia cu leșin și îi privesc nedumerită pe amândoi.

– Stați puțin, cum adică *patru zile?* Atâta vreme am fost inconștientă?

Patru zile am zăcut fără cunoștință. Patru zile pierdute. Panica îmi inundă toate venele ca o apă înghețată și alungă întreaga durere. *Câți au murit în vreme ce eu am fost prizonieră în propria minte? Câți atârnă acum de copaci sau de statui?*

– Vă rog, spuneți-mi că nu m-ați vegheat în tot timpul ăsta. Vă implor, spuneți-mi că ați făcut *ceva!*

Kilorn râde.

– Aș zice că faptul de a te fi ținut în viață e lucru mare.

– Vreau să spun…

– Știu ce vrei să spui! mă repede el supărat și se îndepărtează puțin de mine.

Cu câtă demnitate mi-a rămas, mă culc la loc pe sacul de dormit și încerc să-mi stăpânesc frustrarea.

– Ca să-ți răspund, Mare, nu, nu am tăiat frunză la câini până acum, zice Kilorn, sprijinindu-se de peretele din chirpici și uitându-se pe gemulețul îngust. Am făcut destule.

– Au continuat să ne urmărească.

Nu-i o întrebare, însă Kilorn dă din cap.

– Și pe Nix?

– Micuțul taur ne-a fost de mare folos, spune Cal.

Își atinge vânătaia palidă de pe obraz. A căpătat-o atunci când a făcut cunoștință cu forța lui

Nix.

– Plus că este foarte convingător. La fel și Ada.

– Ada? exclam eu, surprinsă că aud numele celei care ar fi trebuit să fie moartă acum. Ada Wallace?

– Crance a scos-o din Golful Portuar după ce a reușit să scape de Pirați, îmi explică el. A luat-o din casa guvernatorului cu câteva minute înainte ca oamenii lui Maven să dea năvală acolo. Ne-au așteptat amândoi la avion.

Oricât de mult m-ar bucura să aflu că a scăpat cu viață, tot supărată sunt.

– Deci ați aruncat-o înapoi în cușca leilor. Și pe ea, și pe Nix.

Strâng în pumni materialul pufos al sacului de dormit, sperând ca măcar acolo să găsesc o alinare.

– Nix e pescar, Ada e servitoare. Ce-ați avut în cap când i-ați pus într-un asemenea pericol?

Cal lasă privirea în pământ, jenat de mustrările mele. Dar Kilorn stă la geam și chicotește, cu chipul în lumina amurgului, care îl învăluie într-un roșu-aprins, de parcă ar fi acoperit cu sânge. Dar nu, este doar ochiul meu rănit care-mi joacă feste. Cu toate acestea, mă cutremur să-l văd așa. Iar cel mai tare mă sperie hohotele lui de râs, cu care încearcă să-mi alunge temerile.

Nici măcar acum băiatul pescar nu ia nimic în serios. O să râdă și pe drumul spre mormânt.

– Am zis ceva nostim?

– Mai ții minte rățușca aia pe care a adus-o Gisa acasă? îmi răspunde el, luându-ne prin surprindere. Cred că avea vreo nouă ani și luase rățușca de la mama ei. A vrut să o hrănească cu supă…

Se întrerupe și încearcă să-și stăpânească alte chicoteli.

– Ții minte, Mare?

Chiar dacă zâmbește, privirea lui este serioasă și insistentă. Încearcă să mă facă să înțeleg ceva.

– Kilorn, oftez eu. N-avem vreme de aiureli dintr-astea.

Dar continuă, fără să mă ia în seamă.

– Nu a trecut mult, poate câteva ore, până când a apărut mama-rață. Și a început să dea ocol casei, cu celălalte rățuște după ea. Mare tămbălău a făcut cu măcăitul și cu cârâielile ei. Bree și Tramy au încercat s-o gonească de-acolo, nu-i așa?

Și eu îmi amintesc episodul acela, la fel de bine cum și-l amintește Kilorn. Mă uitam de pe verandă la frații mei care aruncau cu pietre în mama-rață. Dar ea nu s-a dat dusă. Stătea acolo și își chema copilul pierdut. Iar rățușca a început să se zbată în brațele Gisei și i-a răspuns.

– În cele din urmă, tu ai reușit s-o convingi pe Gisa să dea puiul înapoi mamei lui. „Nu ești rață, Gisa“, i-ai zis tu. „Nu sunteți de același soi.“ Și i-ai înapoiat raței puiul și te-ai uitat după cârdul de rațe care se îndrepta spre râu.

– Aștept să aflu care-i morala acestei povești.

– Există una, murmură surprins Cal.

Kilorn îi aruncă o privire prințului și îi face un semn aproape imperceptibil din cap.

– Nix și Ada nu sunt niște rățuște, iar tu în niciun caz nu le ești mamă. Se pot descurca și singuri.

Zâmbește strâmb și revine la glumele lui răsuflate.

– Pe de altă parte, arăți ca vai de lume.

– Crezi că nu știu?

Încerc și eu să zâmbesc, ca să-i fac plăcere. Însă mișcarea buzelor îmi întinde pielea feței și apoi a gâtului, unde se află toate cicatricele noi. Mă dor atunci când vorbesc și mă usturā îngrozitor la orice efort al mușchilor faciali. *Alt lucru pe care mi l-a furat Maven.* Cât de fericit trebuie să se simtă când știe că nu mai pot zâmbi fără să mă doară.

– Măcar Farley și Shade sunt împreună cu ei?

Cei doi dau din cap în același timp, făcându-mă să-mi doresc să pot râde. În general, Kilorn și Cal sunt persoane diametral opuse. Kilorn este zvelt, Cal este masiv. Kilorn este blond cu ochii verzi, în vreme ce Cal e brunet, cu privirea ca de foc. Însă acum, în lumina înserării și în spatele peliculei de sânge care îmi acoperă vederea, mi se pare că seamănă foarte mult.

– Și Crance, adaugă Cal.

Clipesc, uluită peste măsură.

– Crance? E și el aici? A venit… *cu noi?*

– Nu a avut unde să se ducă, spune Cal.

– Și voi… aveți încredere în el?

Kilorn se sprijină din nou de perete și își îndeasă mâinile în buzunare.

– A salvat-o pe Ada. Plus că, în ultimele zile, ne-a ajutat să-i aducem și pe alții. De ce să nu avem încredere în el? Pentru că-i hoț?

Ca mine. Cum am fost eu.

– Ai dreptate.

Dar nici așa nu pot uita prețul mare al încrederii trădate.

– Însă nu avem cum să fim siguri, nu?

– Nu suntem siguri în privința nimănui, oftează iritat Kilorn.

Dă cu piciorul în pământul de pe jos, de parcă ar mai vrea să adauge ceva, dar știe că nu ar fi bine.

– Acum e cu Farley. Nu-i deloc o iscoadă proastă, sare Cal în ajutorul lui.

În ajutorul lui Kilorn. Sunt șocată.

– Voi doi sunteți de acord? În ce lume m-am trezit?

Zâmbetul lui Cal este neprefăcut. La fel și al lui Kilorn.

– Nu-i chiar atât de rău cum crezi tu, zice Kilorn, arătând spre prinț.

Cal începe să râdă.

– Nici tu nu ești.

Îi dau un ghiont în umăr ca să mă asigur că nu-i o nălucă.

– Înseamnă că nu visez.

– Să n-am parte de culorile mele, șoptește Cal, redevenind serios.

Își scarpină barba crescută în ultimele zile. Nu s-a mai bărbierit de când a plecat din Archeon, din noaptea când a fost martor la asasinarea tatălui său.

– Dacă îți poți imagina, să știi că Ada ne este de mai mare folos decât bandiții.

– Pot.

Enumăr în minte o gamă largă de talente, unul mai impresionant decât altul.

– La ce se pricepe?

– Face niște chestii pe care nu le-am mai văzut niciodată, recunoaște el.

Brățara pe care o are la mână pârâie și scoate scântei care formează o bilă de foc. O ține o clipă în palmă, apoi o aruncă leneș în șanțul mic din mijlocul podelei. Focul lui Cal emană căldură și ne luminează chipurile, înlocuind razele soarelui trecut de orizont.

– Este incredibil de isteață. Ține minte absolut toate cuvintele din absolut toate cărțile aflate în biblioteca guvernatorului.

Și uite cum mi se stinge speranța că vom avea printre noi un alt luptător vrednic.

– Splendid, zic eu ironică. Negreșit am s-o rog să ne spună o poveste mai încolo.

– Ți-am spus eu că n-o să priceapă, mormăie Kilorn.

Însă Cal nu se dă bătut.

– Are o memorie perfectă, o inteligență ieșită din comun. *Își amintește* fiecare clipă a fiecărei zile, fiecare chip întâlnit, fiecare cuvânt auzit vreodată. Înțelege fiecare fișă medicală sau carte de istorie ori hartă pe care le-a văzut vreodată. La fel, și când vine vorba despre chestiunile practice.

Oricât mi-aș fi dorit un făurar-de-furtuni, pot înțelege cât valorează o asemenea persoană. Măcar de ar fi fost și Julian cu noi. Ar fi studiat-o pe Ada zile și nopți în șir, încercând să-i descifreze acest talent straniu.

– Chestiuni practice? Te referi la antrenament?

O expresie de mândrie traversează chipul lui Cal.

– Nu sunt instructor, dar voi face tot ce îmi stă în putere să o învăț. Deja trage destul de bine cu arma. Și de dimineață a terminat de studiat manualul de pilotaj pentru Fluxul Negru.

– Poate să piloteze avionul? întreb uluită.

Pe buzele lui Cal apare un zâmbet de superioritate.

– A plecat să-i ducă pe ceilalți la Cancorda și se va întoarce curând. Până atunci, tu trebuie să te odihnești.

– Patru zile m-am tot odihnit. *Tu* să te odihnești, îl reped eu, scuturându-l de umăr.

Dar bineînțeles că nici nu se clintește sub mâna mea lipsită de vlagă.

– Parcă ați fi niște zombi amândoi.

– Trebuia să ne asigurăm că rămâi în viață.

Tonul lui Kilorn este destins. Oricine altcineva și-ar putea închipui că glumește, dar eu îl cunosc prea bine ca să mă las înșelată.

– Niciodată nu trebuie să mai treci prin ce ți-a făcut Maven.

Amintirea durerii incandescente este încă mult prea aproape și tresar puternic numai gândindu-mă că aș putea să o simt din nou.

– De acord cu tine.

Gândul la această nouă putere a lui Maven ne face pe toți trei să redevenim serioși. Chiar și Kilorn, mereu plin de ticuri și fără astâmpăr, rămâne încremenit lângă geam. Se uită afară, la noaptea care se apropie cu pași repezi.

– Cal, tu ai idee ce ar trebui să facă în caz că dă iar peste mașinăria aia?

– Dacă ai de gând să-mi ții vreo prelegere, vreau mai întâi o gură de apă, spun eu, dându-mi brusc seama cât de uscat îmi este gâtul.

Kilorn sare imediat din locul lui de lângă perete, bucuros că îmi poate fi de ajutor. Și iese după apă, lăsându-mă singură cu Cal și cu căldura dinăuntru.

– Cred că a fost o sondă cu ultrasunete. Modificată, firește, spune Cal.

Ochii i se opresc pe cicatricele de pe ceafa mea, care coboară pe șira spinării. Cu un gest de o familiaritate șocantă, își trece iar degetul de-a lungul lor, de parcă acolo ar putea găsi răspunsul. Partea rațională din mine vrea să-l respingă, să-l împiedice pe prințul acesta de foc să-mi examineze stigmatele, dar oboseala și nevoia de tandrețe nu vor să se supună acestui

gând. Atingerea lui este mângâietoare, atât fizic, cât și emoțional. Îmi dovedește că nu mai sunt singură în abis.

– Acum câțiva ani ne-am ocupat cu sondele de pe lacuri. Le-am făcut să emită unde radio și am semănat haos printre ambarcațiunile lacuștrilor. Le-a fost imposibil să mai comunice între ei. Însă același efect l-au avut undele alea și asupra noastră. Așa că am navigat toți ca orbii.

Degetele lui coboară, urmărind o cicatrice care mi se întinde peste omoplat.

– Presupun că și dispozitivul ăsta emite unde electrice sau electricitate statică de mare amplitudine. Suficient cât să te scoată din luptă, să te *orbească* și să întoarcă fulgerele împotriva ta.

– L-au construit atât de repede. N-au trecut decât câteva zile de la Circul Oaselor.

Vorbesc în șoaptă. Orice vorbă rostită mai tare ar putea să sfărâme această senzație fragilă de pace.

Cal își lipește palma de pielea mea goală.

– Maven era împotriva ta cu mult înainte de Circul Oaselor.

Știu asta acum. O știu cu fiecare respirație însângerată pe care o scot. Parcă ceva plesnește în mine. Mă aplec și îmi acopăr fața cu mâinile. Degeaba am încercat să-mi țin departe amintirile – zidul pe care l-am construit înaintea lor se spulberă acum. Dar nu am de gând să-l las să mă îngroape sub el. Nu am de gând să mor sub povara greșelilor pe care le-am făcut. Căldura lui Cal mă învăluie, brațele lui mă cuprind de umeri, fruntea lui se odihnește lipită de gâtul meu. Și mă las în voia acestei îmbrățișări. Îl las să mă protejeze, deși pe insula Tuck ne-am jurat că nu vom mai face asta. Ne distrage atenția și ne tulbură reciproc. Or, o asemenea lipsă de concentrare ne-ar putea ucide. Însă pun mâna peste a lui, îmi împletesc degetele cu ale lui. Focul moare, din flăcări nu au mai rămas decât tăciunii. Însă Cal este aici. Și nu mă va părăsi niciodată.

– Ce ți-a spus? mă întreabă el în șoaptă.

Mă trag puțin înapoi ca să-i pot arăta. Și cu o mână care îmi tremură ușor, îmi desfac gulerul cămășii ca să-i arăt ce mi-a făcut Maven. Cal se uită cu ochi mari la semnul de pe pielea mea. Un *M* neregulat, ars în carne. Îl privește îndelung, iar eu mă tem ca nu cumva furia lui să mă aprindă din nou.

– Mi-a spus că e om de cuvânt, îi povestesc eu.

Și reușesc să-i abat privirea de la cea mai proaspătă cicatrice a mea.

– Și că mă va găsi oricând și mă va salva.

Scot un sunet sec, ca un lătrat. *Singura persoană de care trebuie să mă salveze Maven este el însuși.*

Cu mișcări incredibil de blânde, Cal îmi încheie la loc cămașa, ascunzând semnul fratelui său.

– Asta o știam. Acum am aflat și de ce.

– Ce spui?

– Maven minte la fel cum respiră. Dar, chiar dacă mama lui îl ține în lesă, asta nu înseamnă că-i dictează și inimii sale.

Cal face ochii mari, parcă implorându-mă să înțeleg, să nu-l oblig să spună mai multe.

– A pornit la vânătoare de oameni cu sângenou nu pentru că ar dori să-și apere tronul, ci ca să-ți facă ție rău. Și ca să *te găsească.* Ca să te oblige să te întorci la el.

Strânge pumnul și se lovește cu el în coapsă.

– Maven își dorește să fii a lui mai mult decât orice pe lumea asta.

Dacă Maven ar fi aici acum, m-aș bucura nespus să-i scot ochii ăia oribili și stăruitori.

– Ei bine, n-are să mă aibă.

Dar îmi dau seama de consecințe. La fel și Cal.

– Nici dacă promite că va pune capăt măcelului? Nici dacă așa i-ai putea salva pe oamenii cu sângenou?

Mă ustură ochii din cauza lacrimilor.

– Nu mă întorc la el. Pentru nimeni și pentru nimic.

Mă aștept să mă judece, dar Cal surâde și lasă ochii în jos. Rușinat de reacția lui, așa cum rușinată sunt și eu de a mea.

– Am crezut că te vom pierde.

Cuvintele lui sunt alese cu grijă. Întind mâna și îi ating pumnul încă strâns. Doar de atât are nevoie ca să continue.

– Am crezut că *eu* te voi pierde. De nenumărate ori.

– Dar nu m-ai pierdut, spun eu.

Îmi cuprinde gâtul cu mâinile și se uită la mine ca și cum nu m-ar crede. Mi-amintesc vag de strânsoarea lui Maven, însă nu tresar. Nu vreau ca prințul să se îndepărteze de mine.

De atâta amar de vreme tot fug. Dinainte de toată povestea asta. Chiar și pe când trăiam în Pilonii, tot fugară eram. Îmi evitam familia, soarta, orice nu voiam să simt. Și acum fug. De cei care vor să mă ucidă – și de cei care vor să mă iubească.

Atât de tare îmi doresc să mă pot opri. Să stau nemișcată, fără să omor pe nimeni, nici chiar pe mine. Însă nu se poate. Trebuie să merg mai departe. Trebuie să-mi fac rău tocmai ca să mă pot salva; trebuie să le fac rău celorlalți ca să îi salvez. Să-i rănesc pe Kilorn, pe Cal, pe Shade, pe Farley și pe Nix și pe toți aceia care sunt atât de proști încât să mă urmeze. Îi transform și pe ei în fugari.

– Atunci, ne vom lupta cu el.

Buzele lui Cal se apropie de mine, mai fierbinți cu fiecare cuvânt rostit. Mă strânge tot mai tare, de parcă din clipă în clipă ar apărea cineva care să mă ia de lângă el.

– Asta am stabilit că facem, asta vom face. Vom strânge o armată. Și îl vom ucide. Și pe el, și pe mama lui.

Moartea unui rege nu va schimba nimic. Îi va lua locul un altul. Însă este un început. Dacă nu vom putea scăpa de Maven, atunci va trebui să îl oprim noi. Pentru binele oamenilor cu sângenou. Pentru Cal. Pentru mine.

Eu sunt o armă din carne, o sabie acoperită cu piele. Am fost născută ca să ucid un rege, ca să pun capăt unei domnii de teroare. Maven s-a ridicat prin foc și prin fulgere, iar focul și fulgerele îl vor doborî acum.

– Nu-i voi permite să te mai rănească.

Răsuflarea lui mă atinge și mă înfior toată. Stranie senzație, când sunt înconjurată de o astfel de căldură.

– Te cred, îl mint eu.

Pentru că nu am voință, mă răsucesc în brațele lui. Pentru că nu am voință, îmi lipesc buzele de ale lui, căutând în sărutul acesta ceva care să mă oprească din fugă, ceva care să mă ajute să

uit. Se pare că amândoi suntem lipsiți de voință.

Își plimbă mâinile pe trupul meu și eu simt un alt fel de durere. Mai cumplită decât cea produsă de mașinăria lui Maven. Mai cumplită și mult mai profundă. Eu sunt o sabie, făurită din fulgere, făurită din acest foc – și din cel al lui Maven. Unul deja m-a trădat, iar celălalt m-ar putea părăsi în orice clipă. Dar o inimă frântă nu mă sperie. Durerea despărțirii nu mă sperie.

Mă agăț de Cal, de Kilorn, de Shade, de salvarea cât mai multor oameni noi, pentru că mi-e teamă să nu mă trezesc într-o zi și să nu mai găsesc pe nimeni lângă mine, mi-e teamă să nu mă trezesc într-o zi fără familie și fără prieteni, iar eu nu voi fi decât un fulger în bezna unei furtuni.

Dacă sunt o sabie, atunci sunt o sabie făurită din sticlă. Și simt că deja am început să mă sparg.

OPTSPREZECE

Problema cu căldura este că, indiferent cât de frig ți-ar fi, indiferent cât de mult ai dori să te încălzești, în cele din urmă se dovedește a fi prea multă. Îmi amintesc de atâtea ierni petrecute cu fereastra întredeschisă, ca să intre aerul rece și să compenseze căldura focului care ardea în camera de la parter, unde se afla familia mea. Era ceva în aerul acela înghețat care mă ajuta să dorm. Iar acum, adierea vântului de toamnă mă ajută să mă calmez, mă ajută să uit că prințul a rămas singur în adăpostul din pădure. *Nu ar fi trebuit să fac asta,* îmi spun eu, lipindu-mi mâna de pielea înfierbântată. Cal nu numai că mi-ar putea distrage atenția – și nu am nevoie de așa ceva –, dar mi-ar și frânge foarte curând inima. Jurămintele lui de credință sunt, în cel mai fericit caz, șubrede. Într-o bună zi o să plece și el sau o să moară, sau o să mă trădeze, așa cum au făcut-o mulți alții. Într-o bună zi o să mă rănească și el.

Apusul de soare a pictat pe cer dâre din ce în ce mai întunecate de roșu și de portocaliu. *Poate.* Nu am cum să mă încred în ce văd. Nu am cum să mă mai încred în multe lucruri.

Adăpostul este construit pe creasta unui deal, în mijlocul unui luminiș vast dintr-o pădure. În fața lui șerpuiește o vale cu copaci, lacuri și o pâclă învolburată. Am crescut în pădure, dar locul acesta mi se pare la fel de străin cum mi s-au părut Archeon și Reședința Soarelui. Din câte reușesc să văd, aici nu-i nimic făcut de mâna omului și nici nu aud larma îndepărtată a vreunui cătun sau orășel de provincie. Dar îmi imaginez că undeva prin preajmă trebuie să se afle o pistă, din moment ce încă mai putem folosi avionul. Probabil că suntem în interiorul Nortei, la nord de Golful Portuar. Nu cunosc Statul Regentului, dar locul acesta seamănă cu regiunea Marilor Păduri – o zonă sălbatică, cu lanțuri de munți verzi și cu o tundră înghețată pe granița cu Ținutul Lacurilor. Având o populație puțin numeroasă, guvernată de fiorii din

Casa Gliacon, regiunea este o ascunzătoare excelentă.

– Ai terminat cu el?

Kilorn este o umbră sprijinită de trunchiul unui stejar cu ramurile întinse spre cer. Un urcior cu apă stă uitat lângă picioarele lui. Nu am nevoie să-i văd chipul ca să știu că e supărat. Îmi dau seama din felul cum vorbește.

– Nu fi rău.

De obicei mă port cu el ca o șefă și îi dau ordine, dar ce-i spun acum este mai mult o rugăminte. Așa cum m-am așteptat, el mă ignoră și continuă să bată câmpii.

– Îmi închipui că toate zvonurile conțin câte un grăunte de adevăr. Chiar și acelea pe care le lansează nenorocitul ăla pizmaș de Maven. „Mare Barrow i-a luat mințile prințului și l-a convins să-l ucidă pe rege.“ Mă uimește că are dreptate pe jumătate.

Face câțiva pași precauți către mine. Mi se pare că seamănă foarte mult cu un mătăsos din Casa Iral, furișându-se ca să-i dea lovitura finală victimei sale.

– Pentru că-i evident că prințul este vrăjit.

– Dacă mai trăncănești, am să te transform într-o baterie.

– Ar trebui să găsești niște amenințări noi, îmi zâmbește el ironic.

De-a lungul anilor, Kilorn s-a obișnuit cu fanfaronadele mele și nu cred că l-aș putea speria nici dacă aș recurge la fulgere.

– Este un bărbat puternic din toate punctele de vedere. Nu mă înțelege greșit. Mă bucur că tu îl controlezi.

Nu mă pot stăpâni și îi râd în nas.

– Te bucuri? Ești pur și simplu gelos. Nu știi să *împarți.* Și nu-ți place să te știi inutil.

Inutil. Cuvântul ăsta îl doare. Îmi dau seama după zvâcnetul mușchiului de la gât. Dar nu-l împiedică să se apropie de mine, blocând cu trupul lui înalt stelele care prind viață deasupra noastră.

– Întrebarea este dacă și tu ești vrăjită. Dacă te folosește și el la fel cum îl folosești tu.

– Nu folosesc pe nimeni.

Știm amândoi că-i o minciună.

– Și habar n-ai ce vorbești.

– Ai dreptate, îmi spune el calm.

Mai că mi se taie genunchii de surpriză. În cei peste zece ani de când suntem prieteni, nu l-am auzit niciodată pe Kilorn Warren rostind vorbele astea. E încăpățânat ca un catâr, prea sigur de sine ca să-i meargă bine, un pungaș slugarnic în mare parte a timpului – însă acum, pe creasta aceasta de deal, nu mai seamănă deloc cu cel din trecut. Pare mai mic, slăbit, un licăr al vieții mele trecute, pierzându-se în neant.

– Nu știu prin ce ai trecut atunci când te numeai Mareena. N-am fost lângă tine să te ajut. Și n-am de gând să-ți spun că te înțeleg sau că îmi pare rău pentru tine. Nu de asta ai tu nevoie.

Dar exact asta îmi doresc, ca să mă pot supăra pe el. Ca să nu fiu nevoită să ascult ce are de gând să-mi spună. Păcat că mă cunoaște atât de bine.

– Dar îți pot spune adevărul sau, mai bine zis, ce *cred eu* că este adevărul.

Vocea nu îi tremură, dar văd cum i se ridică umerii în ritmul respirației anevoioase. *E speriat.*

– Depinde numai de tine dacă mă crezi sau nu.

Un zvâcnet al buzelor îmi spune că zâmbetul îl doare. Sunt atât de obișnuită ca oamenii dragi mie să mă manipuleze, să îmi spună ce să gândesc și să fac. Până și Kilorn s-a purtat așa cu mine. Însă acum îmi oferă libertatea după care jinduiesc de atâta vreme. Îmi oferă posibilitatea de a face o alegere – mică, insignifiantă, dar totuși o alegere a mea și numai a mea. Are încredere în mine că voi face alegerea potrivită, chiar dacă eu am dubiile mele.

– Te ascult.

Începe să spună ceva, apoi se oprește. Cuvintele i se opresc pe buze, refuză să iasă. Preț de o secundă, ochii lui verzi par înlăcrimați.

– Ce este, Kilorn? oftez eu.

– Ce? repetă el, clătinând din cap.

Și parcă ceva se rupe în el.

– Știu că tu nu simți la fel ca mine. În legătură cu noi doi.

Mă cuprinde o dorință teribilă să mă dau cu capul de o piatră. *Noi doi.* O prostie, o pierdere ridicolă de timp și de energie. Dar mai mult decât atâta, este un subiect jenant și penibil. Mi se aprind obrajii. Niciodată nu am vrut să port acest gen de discuție cu el.

– Și este în regulă, continuă el repede, ca să nu-l opresc. Niciodată nu te-ai uitat la mine cum mă uit eu la tine, nici măcar atunci când eram amândoi acasă, înainte de toată povestea asta. Am sperat că o vei face într-o bună zi, dar…

Și ridică din umeri.

– Pur și simplu nu mă poți iubi.

Pe vremea când eram doar Mare Barrow din Pilonii, gândeam și eu la fel. Atunci când mă întrebam ce se va întâmpla dacă supraviețuiam încorporării, vedeam în viitorul meu o căsătorie bazată pe prietenie cu pescarul cu ochi verzi, copii pe care să-i iubim, o casă sărăcăcioasă, construită pe piloni. Mi se părea un vis, un lucru imposibil. Și la fel este și astăzi. La fel va fi mereu. Nu îl iubesc pe Kilorn așa cum și-ar dori el. Nu-l voi iubi niciodată în felul acesta.

– Kilorn, șoptesc eu, făcând un pas către el.

Dar el face doi pași îndărăt.

– Kilorn, tu ești cel mai bun prieten al meu, îmi ești ca un frate.

Surâsul lui este sfâșietor de trist.

– Și așa voi fi până am să mor.

Nu te merit, Kilorn Warren.

– Iartă-mă, îngaim eu, neștiind ce altceva aș putea spune.

Nici măcar nu știu pentru ce anume îmi cer iertare.

– Nu poți controla asta, Mare, îmi răspunde el. Nu stă în puterea noastră să alegem pe cine să iubim. Deși îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume.

Mă simt sfârtecată pe dinăuntru. Pielea mea încă poartă căldura îmbrățișării lui Cal. Însă, în adâncul sufletului meu, gândurile îmi zboară dincolo de luminișul acesta, la niște ochi ca de gheață, la o promisiune deșartă și la o sărutare primită la bordul unei ambarcațiuni.

– Poți să-l iubești, eu n-am să te împiedic. Dar, de dragul meu, de dragul părinților tăi, de

dragul tuturor celor care cred în tine, te implor, nu-l lăsa să te *controleze.*

Mă gândesc din nou la Maven. Numai că Maven este acum departe, o nălucă pe muchia lumii. Poate că încearcă să mă ucidă, însă nu mă poate controla. Nu mai poate face asta. Înseamnă că prietenul meu se referă la celălalt frate, la fiul cel proscris din Casa Calore. *Cal.* Scutul care mă apără de răni și de coșmaruri. Războinic, nu politician sau criminal. Nu are capacitatea de a manipula pe nimeni, cu atât mai puțin pe mine. Pur și simplu nu-i stă în fire.

– Este un argintiu, Mare. Habar nu ai de ce e în stare sau ce-și dorește cu adevărat.

Nici Cal nu știe. Prințul surghiunit este chiar mai dezorientat decât sunt eu. Nu are pe nimeni alături, niciun supus, niciun aliat. Nu o are decât pe temperamentala fetiță cu fulgerele.

– Nu-i așa cum crezi, spun eu. Indiferent de culoarea sângelui său.

Un rânjet disprețuitor îi deformează o clipă linia gurii.

– Nici tu nu crezi ce spui.

– Nu cred, răspund eu cu tristețe. Știu. Iar asta face ca totul să fie mai dificil.

Odinioară credeam că sângele era răspunsul pentru tot ce se petrecea în lume – diferența dintre întuneric și lumină, o divizare a oamenilor ce nu putea fi reparată. Sângele îi făcea pe argintii puternici și reci și brutali, inumani în comparație cu frații mei cei roșii. Însă oameni precum Cal, Julian și chiar Lucas mi-au dovedit cât de mult mă înșelam. Sunt la fel de umani ca noi, la fel de plini de teamă și de speranță. Au păcatele lor, așa cum le avem și noi. Așa cum le am și eu.

Măcar de-ar fi niște monștri, așa cum crede Kilorn. Măcar de-ar fi lucrurile așa de simple. În adâncul sufletului, invidiez furia limitată a lui Kilorn. Mi-aș dori să-i pot împărtăși ignoranța. Însă nu pot, pentru că am văzut prea multe și am suferit teribil.

– Îl vom ucide pe Maven. Și pe mama lui, adaug eu cu o siguranță glacială.

Vom ucide fantoma, vom ucide năluca.

– Și, când ei nu vor mai fi, oamenii cu sângenou vor putea trăi în siguranță.

– Iar Cal va fi liber să-și revendice tronul. Și să facă totul ca înainte.

– Nu se va întâmpla una ca asta. Nimeni – niciun roșu *sau* argintiu – nu-i va permite să urce pe tron. Plus că, din câte îmi dau eu seama, nici nu vrea.

– Serios?

Detest zâmbetul batjocoritor care-i strâmbă buzele lui Kilorn.

– A cui a fost ideea de a-l ucide pe Maven?

Nu-i răspund, iar rânjetul se lăbărțează.

– Exact așa mi-am închipuit și eu.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate, Kilorn.

Rămâne cu gura căscată la mine. Mulțumirile mele l-au luat prin surprindere, la fel cum și el m-a surprins cu părerile lui. Ne-am schimbat mult în ultimele luni. Nu mai suntem fata și băiatul din Pilonii, gata să se încaiere din *orice* motiv. Fata și băiatul acela erau doar niște copii prostănaci, care au dispărut pentru totdeauna.

– Desigur că nu voi uita ce mi-ai spus.

Niciodată nu mi-au fost mai folositoare lecțiile de protocol. Ce am învățat mă ajută să-l îndepărtez pe Kilorn fără să-l jignesc. Așa cum ar face o prințesă cu un servitor.

Dar Kilorn nu se dă dus așa de ușor. Cu ochii lui ca niște fante de un verde întunecat, prietenul meu vede dincolo de masca politeții mele. Și pare atât de scârbit, că mă aștept să scuipe.

– Nu va trece mult și va veni o zi când ai să rătăcești calea, șoptește el. Iar eu nu voi mai fi lângă tine să te salvez.

Îi întorc spatele celui mai bun și mai vechi prieten. Vorbele lui mă rănesc și nu vreau să le ascult, indiferent cât de înțelepte sunt. Îi aud pașii grei pe pământul tare când pleacă, lăsându-mă singură cu copacii. Din depărtare se aude zumzetul avionului care se întoarce.

Cel mai mult și mai mult mă tem de singurătate. Atunci, de ce mă port așa? De ce îi îndepărtez de lângă mine pe oamenii pe care îi iubesc? Ce e în neregulă cu mine?

Nu știu.

Și nu știu cum să fiu altfel.

Strângerea unei armate este partea ușoară. Arhiva din Golful Portuar ne duce la oamenii cu

sângenou din orașele și satele din întreaga regiune Beacon, de la Cancorda la Taurus și la porturile pe jumătate inundate din insulele Bahrn. Lista lui Julian ne ajută să ne extindem căutările, până când verificăm toată Norta. Ajungem chiar și în Delphie, orașul din sudul regatului, aflat la câteva ore de zbor cu avionul.

În fiecare localitate, oricât de mică, se află o nouă garnizoană cu soldați și ofițeri argintii, cu misiunea de a ne captura și de a ne preda regelui. Însă nu au cum să stea cu ochii pe fiecare țintă tot timpul, iar Maven încă nu a câștigat încrederea supușilor ca să-și permită să răpească sute de oameni peste noapte. Lovim la întâmplare, fără vreun plan. Și, de obicei, îi prindem pe picior greșit. Uneori avem noroc și nici nu ne simt. Shade ne este extraordinar de util, la fel Ada și Nix. Talentele tinerei ne ajută să ne orientăm pe lângă zidurile cetăților, iar Nix ne ajută să trecem prin ele.

Însă de fiecare dată totul depinde de mine. Eu sunt mereu cea care le explică oamenilor noi cine sunt, ce sunt în stare să facă și ce pericol reprezintă ei pentru rege. Apoi îi las să aleagă, iar ei aleg întotdeauna viața. Ne aleg întotdeauna pe noi. Avem grijă să le scoatem în siguranță rudele în afara localităților și să le trimitem spre numeroasele adăposturi și baze conduse de Garda Stacojie. *La comandament*, după cum spune Farley, fără să ne explice ce vrea să zică. Câțiva sunt trimiși spre insula Tuck, să ceară protecția colonelului. Sigur, îi urăște pe oamenii cu sângenou, dar Farley mă asigură că nu le va întoarce spatele unor roșii autentici.

Oamenii noi pe care îi găsim sunt speriați, unii chiar supărați, însă foarte puțini sunt surprinși, de obicei copiii. Cei mai mulți nu știu ce anume este special la ei. Însă unii știu și deja își simt sufletele torturate de aceste mutații ale sângelui.

La periferia orașului Haven, îl întâlnim pe Luther Carver. Un băiețel de opt ani, scund pentru vârsta lui, cu păr subțire și negru. Este fiu de tâmplar. Îl descoperim în atelierul tatălui său. Se învoise de la școală ca să învețe meserie. Îl convingem repede pe domnul Craver să ne dea drumul înăuntru, deși se uită destul de bănuitor la Cal și chiar la Nix. Iar băiețelul refuză să mă privească în ochi și își frământă nervos degețelele. Tremură atunci când îi vorbesc și insistă să mi se adreseze cu „fetița cu fulgerele“.

– Numele tău se află pe listă pentru că ești special, diferit de ceilalți, îi spun eu. Înțelegi despre ce vorbesc?

Băiatul scutură cu putere din cap. Însă tatăl, cu nume atât de potrivit pentru meseria lui [1], încuviințează solemn.

– Nu-i nimic, Luther, nu trebuie să-ți fie rușine.

Întind mâna peste masa cu modele complicate, evident create de Carver. Însă degetele

micuțului Luther se feresc de atingerea mea.

– Nu are ceva cu tine, intervine Carver, punând mâna pe umărul fiului ca să îl liniștească. Luther nu… nu vrea să-ți facă rău. Stările astea vin și trec, dar parcă acum sunt mai dese și mai intense. Ai să-l ajuți, da?

Suferința este evidentă în vocea bietului om. Mi se frânge inima de mila lui și mă întreb ce ar fi făcut tatăl meu în aceeași situație. Înconjurat de oameni care îți înțeleg copilul, care îl pot ajuta, dar pentru asta trebuie să îl ia de lângă tine.

– Știi de ce este el altfel?

Mi-am pus și eu de multe ori această întrebare – întrebare pe care o găsesc aproape mereu pe buzele oamenilor cu sângenou. Însă tot nu cunosc răspunsul.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu știu. Tot ce pot spune este că talentele noastre s-au dezvoltat în urma unei mutații din sângele nostru, care nu poate fi explicată.

Îmi amintesc de Julian și de cărțile lui, de cercetările lui. Nu a mai apucat să mă învețe despre Prima Diviziune, acel moment din vechime când sângele argintiu s-a separat de cel roșu. Nu a apucat decât să-mi spună că tot ce s-a întâmplat atunci a dus la apariția lumii de azi. Presupun că a început o altă Diviziune în tipul de sânge care îmi curge mie prin vene. Înainte de a fi capturat, Julian începuse să mă studieze și încerca să găsească răspunsul la întrebarea pe care mi-a pus-o acum domnul Carver. Dar nu a reușit să-și încheie cercetarea.

Cal pleacă de lângă mine și ocolește masa. Mă aștept să-i văd pe chip acea mască ostilă de care nu se desparte. Dar nu, iată-l că zâmbește cu blândețe, iar zâmbetul acesta senin îi luminează ochii. Apoi se apleacă, se lasă într-un genunchi pentru ca să-l poată privi pe Luther în față. Băiețelul a încremenit, copleșit nu numai de prezența unui prinț în casa lui, dar mai ales de atenția pe care acesta i-o acordă.

– Înălțimea Voastră, scâncește el, încercând cu stângăcie să facă o plecăciune.

Tatăl lui nu este la fel de protocolar și îl privește încruntat pe Cal. Prinții argintii nu se numără printre oaspeții lui preferați.

Dar Cal zâmbește și mai larg și nu-și ia ochii de la copil.

– Te rog, spune-mi „Cal", îl îndeamnă el și îi întinde mâna.

Luther se trage înapoi, dar Cal nu pare deranjat de această reacție. Ba chiar aș fi în stare să pariez că se aștepta la ea.

Obrajii micuțului se colorează într-un roșu-închis.

– Pardon.

– Nu face nimic, îi răspunde Cal. Să știi că și eu mă purtam la fel când eram puțin mai mic decât tine. Dar după aia am avut mulți, foarte mulți profesori, care m-au învățat cum trebuie să mă port.

Îi face cu ochiul băiețelului, care, cu toată teama, începe să-i surâdă.

– Dar tu nu-l ai decât pe tăticul tău, așa-i?

Băiatul înghite în sec de mai multe ori și apoi dă din cap.

– Fac tot ce pot…, spune Carver, strângând umărul fiului său.

– Înțelegem, domnule, îl asigur eu. Mai bine decât oricine.

Curiozitatea micuțului învinge toate temerile și Luther îl împinge ușor pe Cal cu piciorul.

– *Ție* de ce ți-e frică?

Cal întinde mâinile și din palme îi țâșnesc flăcări ondulate. Stranii, splendide, un foc slab și săltăreț, în care se împletesc leneș galbenul și roșul. Dacă nu ar emana atâta căldură, ți s-ar părea mai degrabă o operă de artă, nu o armă ucigătoare.

– Nici eu nu am știut cum să controlez asta, spune Cal, jucând flăcările printre degete. Mi-a fost teamă să nu dau foc oamenilor. Tatălui meu, prietenilor mei…

Vocea i se îneacă.

– … frățiorului meu mai mic. Însă am învățat cum să stăpânesc focul și să nu le fac rău oamenilor dragi. Și tu poți, Luther.

Băiatul se holbează ca hipnotizat la prinț. Însă tatăl nu este la fel de convins. Nu-i primul părinte cu care avem de-a face și eu sunt pregătită pentru următoarea lui întrebare.

– Și oamenii ăștia cu sângenou, cum le ziceți voi? Pot face și ei același lucru? Își pot… își pot controla puterile?

Acum este rândul meu să scot scântei din degete – fiecare transformându-se într-un arc purpuriu de lumină pură. Apoi dispar în piele, nelăsând nicio urmă.

– Da, putem, domnule Carver.

Cu o viteză uimitoare, bărbatul ia un ghiveci de pe o etajeră și îl pune pe masă, în fața fiului său. În el este o plantă, posibil o ferigă. Suntem toți nedumeriți, dar Luther știe ce anume vrea tatăl lui.

– Haide, băiete, îl îndeamnă acesta pe un ton blând. Arată-le ce poți tu să faci.

Și Luther întinde o mânuță care-i tremură rău. Atinge ușor cu un deget marginea frunzei de ferigă. Mișcarea lui este prudentă, dar sigură. Și nu se întâmplă nimic.

– E în ordine, Luther, spune domnul Carver. Le poți arăta.

Încruntat din cauza concentrării, băiatul mai încearcă o dată. Acum strânge tulpina ferigii în pumnul lui mic. Foarte încet, feriga începe să se încrețească, se înnegrește, se strânge – moare. Privim fascinați, iar domnul Carver aduce altceva de pe etajeră. O pereche de mănuși din piele, pe care le pune pe genunchii fiului său.

– Să aveți mare grijă de el, ne roagă tâmplarul, printre dinții încleștați ca pentru a zăgăzui furtuna iscată în inima lui de tată. Făgăduiți-mi că veți avea grijă de el.

Ca un bărbat adevărat, nici nu tresare atunci când îi strâng mâna.

– Îți dau cuvântul meu, domnule Carver!

Nu apuc să fiu singură decât atunci când ajungem înapoi la adăpostul nostru, pe care l-am botezat Șanțul. Vreau să fiu doar eu cu mine, ca să mă pot gândi și să-mi spun că minciuna a fost necesară. Adevărul este că nu pot promite nici acestui băiat și nici celorlalți asemenea lui că vor supraviețui evenimentelor viitoare. Dar sper din suflet că va rămâne în viață și știu că voi face tot ce-mi stă în putere ca să-l păzesc de moarte.

Chiar dacă îngrozitorul lui talent este moartea însăși.

Nu fug doar rudele oamenilor cu sângenou. Intrarea în vigoare a Măsurilor a înrăutățit mai mult decât oricând viața roșiilor, făcându-i să-și caute ascunzători în păduri sau la frontiere, unde nu vor mai fi munciți până la epuizare sau spânzurați pentru că nu au respectat nu știu ce regulă. Unii trec la câțiva kilometri de tabăra noastră, îndreptându-se către nord, unde se află granița deja acoperită de zăpada timpurie. Kilorn și Farley vor să îi ajute, să le dea alimente sau medicamente, însă Cal și cu mine nu cedăm în fața rugăminților lor. Nimeni nu trebuie să afle de prezența noastră aici, iar acei roșii nu fac excepție, oricât de dură le-ar fi

soarta. Vor merge mai departe către nord, până la granița cu Ținutul Lacustru. Unii se vor ciocni cu legiunile care apără hotarul. Cei mai norocoși vor reuși să se strecoare dincolo, însă apoi vor cădea victime foamei și frigului din tundră.

Toate zilele mele sunt identice. Recrutare, instrucție. Și de la capăt. Nu se schimbă decât vremea, pe măsură ce iarna este tot mai aproape. Când mă trezesc acum, cu mult înainte de ivirea zorilor, pământul este acoperit cu un strat gros de chiciură. Cal trebuie să dezghețe singur avionul. În cele mai multe zile ne duce el la locul unde avem de găsit alți oameni cu sângenou. Dar alteori rămâne în tabără, preferând să-i instruiască pe recruți în loc să piloteze. Atunci îl înlocuiește Ada, care a învățat să conducă foarte bine avionul, dovedindu-se un pilot la fel de bun ca prințul. Cunoștințele ei despre Norta sunt uluitoare. Știe absolut tot, de la sistemele de canalizare până la rutele de aprovizionare. Nu-mi pot da seama cum de încap atâtea informații în creierul ei și încă mai are loc pentru altele. Mă surprinde, dar la fel mă surprind toți oamenii noi pe care îi găsim.

Fiecare dintre ei este diferit, înzestrat cu talente stranii, care sunt mai presus de orice ar fi în stare să facă un argintiu. Luther continuă să lucreze la deprinderea controlului asupra abilității sale și usucă tot ce întâlnește în cale, de la flori la copaci tineri. Cal este de părere că își folosește puterea pentru a se tămădui pe sine, dar asta rămâne de văzut. Alt om cu sângenou: o bătrână care ne-a cerut tuturor să-i spunem „Buni" pare capabilă să-și schimbe aspectul fizic. Ne-a speriat zdravăn atunci când s-a hotărât să danseze prin tabără având chipul reginei Elara. În ciuda vârstei înaintate, sper să o pot recruta curând. Se străduiește din răsputeri în timpul ședințelor de instrucție ținute de Cal și a învățat împreună cu ceilalți să tragă cu arma și să folosească cuțitul. Bineînțeles că toate aceste activități sunt extrem de zgomotoase și precis am fi atras atenția chiar și aici, în regiunea Marilor Păduri, dacă nu ar fi fost o femeie pe nume Farrah, primul nostru recrut după Ada și Nix. Femeia aceasta este în stare să manipuleze sunetul. Absoarbe detunăturile puternice și înăbușă toate rafalele armelor de foc în așa fel că nici măcar ecoul lor nu ajunge până în vale.

În timp ce oamenii cu sângenou își dezvoltă talentele și învață să le controleze, eu încep să nutresc oarece speranțe. Cal este un profesor excelent. Este minunat mai ales în relația cu copiii, care nu au aceleași prejudecăți ca recruții mai în vârstă și se țin după el prin tabără chiar și după ce ședința de instrucție a luat sfârșit. Iar atitudinea copiilor îi face pe ceilalți să privească cu ochi buni prezența prințului în mijlocul lor. E greu să-l urăști pe Cal atunci când o droaie de copii se învârtesc în jurul lui, rugându-l să-i mai învețe ceva. Nici măcar Nix nu se mai uită urât la el, deși încă refuză să-i vorbească.

Eu nu mă descurc la fel de bine cu cei mici și am ajuns să mă tem de cursurile de dimineață și de la sfârșitul după-amiezii. Mi-aș dori să pot da vina pe oboseală. Jumătate din zi mi-o petrec pe drum, în căutarea următoarelor nume de pe listă, însă nu despre asta este vorba. Pur și

simplu sunt un instructor prost.

Cel mai bine lucrez cu Ketha, al cărei talent este mai concret și mai asemănător cu talentul meu. Ketha nu creează electricitate sau vreun alt element natural, ci distruge. La fel ca ruinătorii argintii, ea poate face orice obiect să explodeze într-un nor de foc și fum. Deosebirea este că, în timp ce ruinătorii tipici sunt capabili să distrugă doar obiectele pe care le pot atinge, Ketha nu cunoaște asemenea limite.

Așteaptă cu răbdare, uitându-se țintă la piatra din mâna mea. Îmi trebuie tărie interioară ca să nu mă feresc de privirea ei explozivă, pe care am văzut-o de atâtea ori la lucru. În săptămâna scursă de când am descoperit-o, Katha a avansat de la distrugerea grămezilor de hârtii, frunze, chiar și crengi, la fărâmarea pietrelor. La fel ca toți ceilalți oameni cu sângenou, nu avea nevoie decât de șansa de a-și putea dezvălui adevărata personalitate.

Restul recruților se țin departe de ea în timpul instrucției, așa că avem la dispoziție capătul luminișului unde se află Șanțul.

– Controlează, îi cer eu și Ketha dă din cap.

Îmi doresc să-i pot oferi mai multe, dar, din nefericire, sfaturile mele sunt de-a dreptul jalnice. Nici eu nu am făcut instrucție mai mult de o lună – cea mai mare parte sub îndrumarea lui Julian care, dacă este să vorbim sincer, numai instructor nu era. Plus că toată povestea asta mă afectează mai mult decât mi-am imaginat și îmi este cumplit de greu să-i explic Kethei ce anume vreau de la ea.

– Controlez, repetă ea.

Își îngustează ochii, concentrându-se. În mod straniu, ochii ei de culoarea noroiului nu trădează deloc puterea pe care o dețin. Și Ketha provine dintr-un sat aflat pe malul unui râu, la fel ca mine. Și ar putea trece drept mătușa sau sora mea mult mai vârstnică. Pielea ei bronzată și părul cu vârfuri cenușii ne amintesc mereu de originile noastre umile și nedrepte. În dosarul ei scrie că a fost învățătoare.

Când mă opintesc și arunc piatra în sus cât pot eu de mult, îmi aduc aminte de instructorul Arven și de antrenamentele lui. Ne obliga să ne folosim talentele pentru atingerea țintelor și astfel să ne perfecționăm direcția și concentrarea. Iar în Circul Oaselor eu am devenit ținta lui. Aproape m-a omorât atunci, dar uite-mă aici, vie și nevătămată, cum încerc să-i copiez metodele. E un lucru rău, dar eficient.

Piatra se face pulbere, ca și cum o bombă micuță ar fi explodat în interiorul ei. Ketha bate bucuroasă din palme și eu mă forțez s-o imit. Mă întreb dacă se va simți la fel atunci când va

trebui să-și folosească talentul împotriva unei ființe vii. Presupun că-l pot ruga pe Kilorn să ne prindă un iepure ca să vedem cum va fi.

Însă vechiul meu prieten devine tot mai distant. Și-a asumat singur sarcina de a hrăni lumea din tabără, așa că își petrece cea mai mare parte a timpului la vânătoare sau la pescuit. Dacă nu aș fi atât de ocupată cu recrutările și cu instrucția, aș încerca să-l împac, să-l readuc la sentimente mai bune față de mine. Dar abia dacă apuc să dorm și nu am timp de o discuție lungă cu Kilorn.

La prima ninsoare, deja avem douăzeci de oameni noi în tabără, de la servitoare bătrâne și până la băiețel agitați. Din fericire, adăpostul este mai încăpător decât mi se păruse mie. Se întinde până în adâncul dealului, într-un labirint de săli și de tuneluri. Câteva dintre acestea au geamuri zăbrelite, dar cele mai multe sunt cufundate în beznă și asta ne obligă să furăm și lanterne de pe unde ne ducem, nu doar oameni cu sângenou. Acum în tabăra Șanțul ne adăpostim douăzeci și șase de persoane și mai avem loc pentru alții. Mâncare este din belșug, mulțumită lui Kilorn și Farrah, care îl transformă într-un vânător iscusit. Cu fiecare val de recruți primim tot felul de lucruri trebuincioase, de la haine groase de iarnă și până la chibrituri și sare. Farley și Crance se folosesc de legăturile lor în lumea interlopă pentru a procura tot ce avem nevoie, dar uneori recurgem și la tradiționala artă a furtului. Nu a trecut decât o lună și funcționăm deja ca un mecanism bine uns.

Maven nu ne-a descoperit și noi facem tot posibilul să fim la curent cu mișcările lui. Ziarele și afișele ne ușurează munca. *Regele se află în vizită în Delphie, regele Maven și lady Evangeline trec în revistă soldații la Fortul Lencasser. Turneul Încoronării continuă în Statul Regelui.* Titlurile ne indică locul unde se află Maven. Din păcate, știm foarte bine ce înseamnă fiecare dintre ele: oameni noi uciși în Delphie, în Lencasser, în fiecare localitate prin care trece. Așa-zisul „turneu al încoronării“ nu este decât o mască a secretomaniei care îl caracterizează pe Maven, ascunzând un șir lung de execuții.

În ciuda tuturor talentelor noastre și a trucurilor de care suntem în stare, tot nu suntem suficient de rapizi ca să-i putem salva pe toți. La fiecare om nou pe care îl descoperim și îl aducem în tabără, sunt alți doi care atârnă în ștreang sau sunt dați „dispăruți“, sau sângerează de moarte pe la margini de drum. Cele câteva cadavre pe care le-am văzut purtau semnele morții provocate de un magnetron, de o sabie sau de bare de fier apăsate pe gât. Opera lui Ptolemus, firește, deși cred că nici Evangeline nu s-a lăsat mai prejos, dându-și silința să intre în grațiile regelui. Curând va deveni regină și se va strădui din răsputeri să-l țină aproape pe Maven. Pe vremuri m-ar fi înfuriat purtarea ei, dar acum nu simt decât milă pentru fata-magnetron. Maven nu seamănă cu fratele lui, Cal, și n-ar ezita s-o ucidă dacă moartea ei i-ar

servi scopurile. Ar ucide-o la fel cum îi ucide pe oamenii cu sângenou, doar ca să-și păstreze minciunile, ca să ne poată hărțui în continuare. Maven îi omoară pe toți dintr-o eroare de judecată. Crede că un număr mare de cadavre m-ar convinge să mă întorc la el.

Dar nu am s-o fac.

NOUĂSPREZECE

După trei zile de eșecuri, în care nu am găsit decât oameni morți, ne ducem la Templyn. Un orășel liniștit, pe drumul către Delphie, alcătuit din moșii întinse ale argintiilor și din căsuțe ale roșiilor, înghesuite pe malul râului. Stăpâni și servitori. Templyn este un loc periculos – aici nu-i nicio pădure deasă, nu sunt tuneluri și nici străzi aglomerate unde te-ai putea ascunde. În mod obișnuit, Shade ne ajută să intrăm în case, însă astăzi nu ne-a însoțit. Și-a sucit glezna ieri și i-am cerut să rămână în tabără. Nu este nici Cal cu noi, pentru că a preferat să facă instrucție cu recruții. A lăsat-o pe Ada să piloteze Fluxul Negru. Uite-o și acum așezată confortabil în scaunul de pilot. Citește, așa cum face mai mereu. Încerc să-mi țin nervii în frâu, să îmi conduc oamenii cu calm, așa cum procedează Cal, însă parcă mă simt despuiată fără el și fără fratele meu. Niciodată nu am mers în vreo misiune de recrutare fără ei, iar acesta este examenul meu. Trebuie să le dovedesc celorlalți că nu sunt doar o armă de folosit atunci când situația o impune, ci și o persoană dispusă să lupte *alături* de ei.

Din fericire ne bucurăm de un atu incredibil: un om cu sângenou, pe nume Harrick, salvat acum două săptămâni din cariera de la Orienpratis. Va fi prima lui misiune de recrutare și sperăm să nu avem parte de evenimente neprevăzute. Individul este timid, chinuit de ticuri nervoase, cu mușchi ca de cioplitor în piatră. Farley și cu mine stăm lângă el în căruță și îl păzim ca nu cumva să-i vină ideea s-o zbughească de lângă noi. Ceilalți din grup – Nix, care stă în fața mea, și Crance, care conduce căruța – sunt mai preocupați de drumul dinaintea noastră.

Căruța noastră se amestecă printre multe altele care transportă negustori sau muncitori porniți spre oraș ca să-și găsească de lucru. Crance strânge în mâini hățurile calului – o iapă furată, o

bătrânică drăgălașă, cu pete, lipsită de vedere la un ochi și cu o copită bolnavă. Dar o îndeamnă să țină pasul cu ceilalți cai. Hotarul orașului apare înaintea noastră – o poartă deschisă, flancată de coloane din piatră cu gravuri complicate. Între ele este agățat un steag, stindardul uneia dintre Înaltele Case pe care o cunosc atât de bine. Dungi roșii și portocalii sângerând în lumina zorilor. Casa Lerolan, ruinătorii, guvernatorii regiunii Delphie. Privesc printre gene la culorile alea, amintindu-mi de cadavrele celor trei ruinători. Toți erau membri ai Casei Lerolan și au fost uciși în schimbul de focuri de la Reședința Soarelui. Tatăl, Belicos, a fost omorât de Farley și Garda Stacojie. Iar gemenii lui, doar niște copilași, au fost sfârtecați de explozia ce a urmat. Chipurile lor moarte au fost afișate în tot regatul, au fost prezentate în fiecare transmisiune de știri, constituind un alt pretext mobilizator folosit de propaganda argintie. *Garda Stacojie i-a ucis copiii. Garda Stacojie trebuie distrusă.*

Îi arunc o privire lui Farley, întrebându-mă dacă ea cunoaște semnificația stindardului, dar o văd că stă cu ochii la ofițerii din fața noastră. La fel face și Harrick. Strânge din pleoape, semn că se concentrează și încleștează pumnii tremurători. Îi ating brațul ca să-i dau curaj.

– Ai să reușești, îi șoptesc eu.

Schițează un surâs, iar eu nu mai am nevoie de alte asigurări. Cred în talentul său, pe care îl exersează oricând are ocazia. Însă trebuie să creadă și el.

Nix se încordează, i se văd mușchii umflați pe sub cămașă. La Farley nu se vede nimic, dar știu că arde să pună mâna pe cuțitul ascuns în cizmă. De dragul lui Harrick, eu nu o să-mi trădez teama.

Agenți de securitate păzesc poarta și studiază cu atenție fiecare persoană care intră. Le examinează chipurile, le percheziționează mărfurile, dar nu se obosesc să le verifice cărțile de identitate. Acestor argintii nu le pasă câtuși de puțin ce scrie pe un petic de hârtie – au primit ordine să ne găsească pe mine și pe oamenii mei. N-au nicio treabă cu țăranii plecați de acasă ca să-și găsească norocul. Foarte curând va veni rândul nostru și doar transpirația de pe buza superioară a lui Harrick dovedește că el face ceva.

La ordinul unui agent de securitate, Crance trage de hățuri și oprește calul. Agentul îl privește lung, dar contrabandistul rămâne cu ochii în jos, într-o atitudine respectuoasă, înfrântă. Așa cum ne-am așteptat, nu se întâmplă nimic. Crance nu este om cu sângenou și nici nu se știe despre el că s-ar fi întovărășit cu noi. Maven nu are niciun motiv să-l urmărească. Agentul dă ocol căruței, uitându-se cu atenție înăuntru. Niciunul dintre noi nu cutează să se miște, necum să respire. Talentul lui Harrick poate ascunde doar imaginile, nu și sunetele. La un moment dat, ochii agentului se opresc asupra mea și mă întreb dacă nu cumva Harrick a dat greș. Dar, după o clipă în care mai că ne stă inima, argintiul pleacă mai departe, satisfăcut. *Nu ne poate*

vedea.

Talentul lui Harrick este extraordinar. Poate crea iluzii, miraje, îi poate face pe oameni să vadă ce nu există. Și acum ne-a ascuns la vedere, ne-a făcut invizibili în căruța *goală.*

– Ce faci, roșule? Transporți aer? zice agentul cu un rânjet nesuferit.

– Strâng mărfuri pentru zona de centru a regiunii, răspunde Crance, exact cum l-a învățat Ada.

Ieri tânăra a studiat rutele comerciale. N-a citit decât o oră și a devenit expert în importurile și exporturile din Norta.

– Lână toarsă, domnule, adaugă Crance.

Dar agentul și-a pierdut brusc interesul și se îndepărtează de căruță.

– Hai, circulă, spune el, făcând repede un semn din mâna înmănușată.

Căruța pornește, iar Harrick mă strânge tare de mână. Îl strâng și eu, implorându-l fără cuvinte să reziste, să se concentreze și să mențină iluzia până când trecem de poartă și intrăm în Templyn.

– Încă un minut, îi șoptesc eu. Aproape am ajuns.

Ieșim de pe drumul principal înainte de piață și străbatem străduțe lăturalnice pe jumătate goale, străjuite de prăvălii și case modeste de roșii. Tovarășii mei știu ce anume căutăm și stau cu ochii în patru, în vreme ce eu sunt atentă doar la Harrick.

– Aproape am ajuns, repet eu, sperând să nu mă înșel.

În câteva clipe nu va mai fi în stare să păstreze iluzia și ne va vedea toată lumea. Sigur, oamenii de-aici sunt toți roșii, dar negreșit vor raporta că au văzut o căruță care s-a umplut brusc cu cei mai căutați fugari din țară.

– La stânga, mormăie Nix, iar Crance îl ascultă.

Conduce căruța spre o casă din scânduri, cu perdele rubinii. Deși soarele e sus pe cer, la fereastră este aprinsă o lumânare. *Roșie ca zorii zilei.*

Chiar alături este o alee, iar dincolo de ea se află o casă a Gărzii Stacojii și încă două locuințe abandonate acum. Nu știu unde s-au dus cei care au stat acolo. Probabil că au fugit din oraș din cauza Măsurilor ori au fost executați pentru că au încercat să fugă. Oricum ar fi, adăpostul

ăsta mi se pare potrivit.

– Gata, Harrick, îi spun eu.

Oftează din rărunchi. Și imediat dispare iluzia care ne proteja.

– Bravo!

În graba mare ne dăm jos din căruță și ne furișăm spre casa Gărzii, ascunzându-ne cât de bine putem pe sub streșini. Farley bate de trei ori în ușa din spate, care se deschide imediat. Este beznă înăuntru. Farley intră fără ezitare, iar noi o urmăm.

Ochii mi se acomodează repede cu întunericul și mă uit în jur, uimită de asemănarea acestui loc cu casa mea din Pilonii. Este o locuință simplă, ticsită cu lucruri, având doar două camere cu dușumele din scânduri noduroase și cu geamuri nespălate. Becurile din tavan sunt stinse – s-au ars ori poate nici nu există, pentru că au fost date la schimb pentru ceva mâncare.

– Doamnă căpitan, rostește o voce.

O femeie mai în vârstă, cu părul de culoarea oțelului, apare lângă geam și suflă în lumânare. Obrajii îi sunt ridați de ani, mâinile îi sunt acoperite de cicatrice. Iar la o încheietură are un tatuaj cunoscut. O singură dungă roșie, ca o brățară permanentă, exact cum avea bătrânul Will Whistle.

Așa cum a făcut și în Golful Portuar, Farley se încruntă când strânge mâna femeii.

– Nu sunt…

Dar femeia nu o ia în seamă.

– Așa zice colonelul, dar nu și comandantul. Are alte planuri cu tine.

Din nou aud vorbindu-se despre acest *comandant.* Femeia îmi observă curiozitatea și își înclină capul spre mine.

– Domnișoară Barrow, eu sunt Ellie Whistle.

Ridic din sprâncene.

– Whistle? Ești cumva rudă cu…

Ellie nu mă lasă să termin.

– Nu prea cred. Whistle este o poreclă. Adică sunt o contrabandistă, una care se luptă cu morile de vânt, așa cum facem toți.

Corect. Vechea furgonetă a lui Will Whistle era în permanență plină cu mărfuri furate sau de contrabandă, iar multe dintre obiectele alea i le aduceam chiar eu.

– Fac parte din Garda Stacojie, adaugă ea.

Asta știam. În ultimele săptămâni, Farley a păstrat legătura cu oamenii ei care nu se află sub comanda colonelului și care ne-ar putea ajuta.

– Foarte bine, îi spun eu. Vrem să găsim familia Marcher.

Mai exact, doi membri ai acestei familii. *Tansy și Matrick Marcher, probabil gemeni, dacă e să ne luăm după ziua lor de naștere.*

– Trebuie să-i scoatem din oraș într-o oră, dacă se poate.

Ellie mă ascultă cu mare atenție. Face o mișcare și îi observ pistolul de la șold. Se uită la Farley, care dă din cap. Ellie îi răspunde la fel.

– Cu asta vă pot ajuta.

– Avem nevoie și de provizii, intervine Farley. Alimente, dacă ai, dar mai mare nevoie avem de niște haine groase.

Femeia încuviințează din nou.

– Vom încerca să vă găsim ceva, spune ea. Vom pregăti totul cât de repede posibil. Deși s-ar putea să avem nevoie de ajutor.

– Mă ofer eu, spune Crance.

Este puternic și cu siguranță va grăbi lucrurile.

Parcă nu-mi vine să cred în amabilitatea lui Ellie și văd că nici Farley nu-i prea convinsă de bunele ei intenții. Schimbăm priviri circumspecte, în timp ce femeia se apucă de treabă. Deschide unul după altul toate dulapurile, scoate scândurile podelei, descoperind toate tainițele din casă.

– Îți mulțumim pentru ajutor, îi aruncă Farley peste umăr.

A devenit bănuitoare. La fel sunt și eu și urmăresc toate mișcările lui Ellie. O fi ea bătrână, dar

e sprintenă. Mă întreb dacă suntem cu adevărat singuri în casa aceasta.

– Cum v-am spus, primesc ordinele direct de la comandant. Ne-a dat tuturor de știre că trebuie să le ajutăm cu orice preț pe doamna căpitan Farley și pe fetița cu fulgerele, rostește ea fără să se uite la noi.

Ridic din sprâncene, uimită și plăcut surprinsă.

– Va trebui să mă pui la curent cu toată povestea asta, îi șoptesc eu lui Farley.

Sunt încă o dată impresionată de cât pare de organizată și de extinsă rețeaua Gărzii Stacojii.

– Mai târziu, îmi răspunde ea. Și unde stă familia Marcher?

În timp ce Ellie îi explică cum să ajungem acolo, eu mă duc lângă Harrick și Nix. Pentru Harrick este prima misiune, dar Nix deja a devenit un veteran al recrutărilor. Nici nu mai știu de câte ori m-a însoțit pe teritoriu inamic și îi sunt profund recunoscătoare pentru asta.

– Gata, băieți? îi întreb, dezmorțindu-mi degetele.

Nix se străduiește să pară la fel de ursuz și de indiferent ca întotdeauna, dar nu are cum să-mi scape licărul de teamă din ochii lui Harrick.

– Nu va fi la fel de dificil ca la venire. Sunt mai puțini oameni de care trebuie să ne ascundem, iar agenții nu vor mai sta cu ochii pe noi. Ai să te descurci.

– Mulțam… hm…, Mare.

Își îndreaptă umerii, își scoate pieptul înainte și zâmbește de dragul meu. Îi zâmbesc și eu și mă fac că n-am observat cum i-a tremurat vocea când mi-a rostit numele. Cei mai mulți nu știu cum să-mi zică. Mare, domnișoara Barrow, fetița cu fulgerele. Ba unii chiar mi se adresează cu *milady.* Porecla îmi provoacă durere, dar nu la fel de multă ca acest apelativ. Orice aș face, oricât aș încerca să fiu ca ei, tot mă consideră diferită. O conducătoare sau o leproasă, dar mereu o străină, o ciudățenie. Altfel decât ei.

Crance începe să încarce căruța pe alee și nici nu se uită la noi când devenim invizibili, cu grația unor umbre argintii. Însă, spre deosebire de acești argintii, Harrick poate nu numai să modifice lumina, ci și să creeze orice vrea din ea. Un copac, un cal, o cu totul altă persoană. Acum ne transformă în niște roșii oarecare, cu chipuri jegoase, ascunse sub glugi. Nici măcar noi nu ne mai recunoaștem. Îmi spune că e mai ușor decât dacă ne-ar face să dispărem cu totul și ne putem integra mai ușor în mulțime. Așa, oamenii nu se vor mai întreba de ce se simt înghiontiți când nu-i nimeni lângă ei.

Farley merge în frunte, atentă să respecte indicațiile date de Ellie. Trebuie să traversăm piața și să trecem pe lângă numeroși agenți de securitate, dar nu ne bagă nimeni în seamă. Mi se înfoaie părul în adierea vântului și îmi acoperă ochii cu o perdea de un blond aproape alb. Îmi vine să râd. *Eu*… blondă!

Casa familiei Marcher este micuță, cu un etaj înjghebat în grabă, ce pare gata să se prăbușească peste noi în orice clipă. Dar grădina din spate este frumoasă, cu viță-de-vie crescută peste măsură și copaci desfrunziți. Probabil că arată superb vara. O traversăm încet, cu grijă să nu atragem atenția prin zgomotul frunzelor uscate strivite sub tălpi.

– Acum suntem invizibili, șoptește Harrick.

Mă uit la el și nu-l mai zăresc. Zâmbesc, deși nu mă poate vedea nimeni.

Cineva mi-o ia înainte și bate în ușă. Nu ne răspunde nimeni. Dinăuntru nu se aude nici cel mai mic zgomot. Poate că sunt toți la muncă. Farley, care a bătut în ușă, înjură acum în șoaptă.

– Îi așteptăm? întreabă ea.

N-o văd, dar disting aburii respirației în locul unde ar trebui să-i fie capul.

– Harrick nu-i o mașinărie, răspund, vorbind în locul lui. Vom aștepta înăuntru.

Mă îndrept spre ușă, mă lovesc de umărul invizibil al lui Farley și mă așez în genunchi în fața încuietorii. E simplă. Aș putea s-o descui și în somn, așa că termin cât ai clipi.

Ușa se deschide în scârțâit de balamale ruginite și eu încremenesc, pregătindu-mă pentru ce ne-ar putea aștepta înăuntru. Casa este la fel de întunecată și domnește același aer de abandon ca în locuința lui Ellie. Dar mai rămân câteva secunde pe loc, cu urechile ciulite. Nu se mișcă nimic înăuntru și nu simt niciun fel de vibrație electrică. Fie familia Marcher a rămas fără rații, fie nu au avut niciodată curent electric. Satisfăcută, le fac celorlalți un semn peste umăr. Dar nu se întâmplă nimic. *Idioată ce ești, ai uitat că nu te văd?*

– Intrați, le șoptesc eu și imediat o simt pe Farley chiar în spatele meu.

De îndată ce ușa este bine închisă, ne recăpătăm formele. Îi zâmbesc lui Harrick, dorind să-i arăt încă o dată cât de recunoscătoare îi sunt pentru talentul și puterea lui. Dar mirosul dinăuntru îmi șterge urgent zâmbetul de pe buze. Aerul este stătut și acru. Masa din bucătărie este acoperită cu un strat gros de praf.

– Poate au fugit, spune Nix. O mulțime de oameni au făcut-o.

Ceva, ca o șoaptă de-abia auzită, îmi atrage atenția. Dar nu-i o voce, ci o scânteie. Vine de lângă sobă, dintr-un coș acoperit cu o cârpă roșie murdară. Mă îndrept spre el, atrasă de semnalul acesta aproape imperceptibil.

– Nu-mi place chestia asta. Trebuie să ne întoarcem la Ellie. Haide, Harrick, concentrează-te și pregătește-te să mai faci o iluzie! îi ordonă Farley în șoaptă.

Mă așez în genunchi lângă sobă. Mirosul se simte mai tare aici – vine din coș. La fel și scânteia. N-ar trebui să fac asta. Știu că n-o să-mi placă ce voi descoperi. *Știu*, dar nu mă pot stăpâni și trag cârpa. Atât de jegoasă este că mi se lipește de degete, dar o trag cu putere și dezvelesc coșul. Preț de o clipă, parcă am mintea golită de orice gând. Apoi înțeleg la ce anume mă uit.

Și cad pe spate, mă târăsc, icnesc, îmi vine să zbier. Niciodată nu mi-am închipuit că lacrimile mi-ar putea curge atât de repede pe obraji. Farley se repede prima la mine, mă ia în brațe, încearcă să mă liniștească.

– Ce este? Mare, ce…

Și vorbele îi rămân în gât. *Vede și ea ce văd eu.* La fel și ceilalți. Nix icnește, îi vine să vomite. Și mă mir că Harrick nu leșină.

În coș se află un bebeluș de doar câteva zile. Mort. Însă nu din cauză că ar fi fost părăsit sau neglijat. Cârpa are culoarea roșie și este lipicioasă din cauza sângelui. Mesajul este oribil, dar limpede: *Cei doi copii Marcher sunt morți.*

În pumnul micuț, paralizat de moarte, se află un dispozitiv minuscul. *O alarmă.*

– Harrick, șuier eu printre lacrimi. Ascunde-ne.

Luat prin surprindere, tânărul cască gura la mine, iar eu mă agăț disperată de piciorul lui.

– *Ascunde-ne.*

Dispare chiar înaintea ochilor mei. La țanc.

La ferestre apar agenții de securitate, sparg ușile, dau năvală cu armele pregătite.

– Ești încercuită, fetițo cu fulgerele! Supune-te arestării!

Unul după altul urlă aceleași vorbele, de parcă repetarea lor ar schimba situația.

Fără zgomot, mă retrag sub masa din bucătărie. Nu pot decât să sper că și tovarășii mei au avut înțelepciunea de a se ascunde.

Vreo doisprezece agenți se îmbulzesc înăuntru și încep să tropăie prin casă. Patru urcă la etaj. De sub masă, văd o pereche de cizme oprite lângă bebeluș. Mai văd și cum zvâcnește mâna liberă a agentului și știu că se uită la cadavrul mititel. După câteva secunde, îl aud cum vomită în sobă.

– Ușurel, Myros, zice un altul, trăgându-l de-acolo. Sărmanul, adaugă el, trecând pe lângă copil. Ați găsit ceva sus?

– Nimic! răspunde cineva care coboară pe scară. Probabil că s-a defectat alarma.

– Sigur? O să ne jupoaie de vii guvernatorul dacă ne înșelăm.

– *Tu* vezi pe cineva aici?

Cu greu îmi rețin țipătul de spaimă când agentul se lasă pe vine în fața mea. Se uită cu atenție sub masă, cercetând bine fiecare ungher. Simt că ceva îmi apasă ușor piciorul – unul dintre camarazii mei. Nu îndrăznesc să mă mișc ca să-i răspund în același fel și îmi țin respirația.

– Nu, nu văd, spune agentul în cele din urmă și se ridică în picioare. Alarmă falsă. Înapoi la posturi.

Pleacă la fel de repede cum au venit, dar nu cutez să respir în voie decât după ce nu le mai aud pașii. Atunci icnesc, aproape mă înec, tremur din toate încheieturile. Harrick destramă iluzia și ne recăpătăm înfățișarea.

– Bună treabă, oftează Farley, bătându-l pe Harrick pe umăr.

Nici el nu prea mai poate să vorbească și trebuie să-l ajutăm să se ridice de jos.

– Eu i-aș fi făcut praf, mormăie Nix, rostogolindu-se de sub scară.

Merge cu pași mari până la ușă și pune mâna pe clanță.

– Totuși, n-aș vrea să mă găsească aici dacă se întorc.

– Mare?

Farley îmi atinge brațul. Gestul este deosebit de blând și nu o caracterizează.

Îmi dau seama că stau aplecată deasupra coșului și mă holbez la bebeluș. Pe lista lui Julian nu se aflau sugari, nu se afla niciun copil mai mic de trei ani. Datele noastre și ale lui Maven ne spun că acesta nu este un om cu sângenou. Pruncul a fost ucis pur și simplu pentru că era aici. A fost ucis degeaba.

Îmi scot hotărâtă haina. Nu o să-l las așa, acoperit doar de sângele lui.

– Nu, Mare. Își vor da seama că am fost aici.

– Nu contează.

Acopăr copilul – o fetiță – cu haina mea și mă lupt din toate puterile împotriva dorinței de a mă culca alături de ea, ca să nu mă mai scol niciodată. Îi mângâi ușor pumnișorul rece. Simt ceva sub el. *Un bilet.* Repede, fără să atrag atenția celorlalți, îl iau și mi-l strecor în buzunar.

Am curajul să-l citesc de-abia când ajungem înapoi la Ada și la avion. Are data de ieri. Cât de aproape am fost.

22 octombrie

Îngrozitor plic pentru scrisoarea asta. Știu. Dar a fost necesar. Trebuie să știi ce faci, ce mă forțezi pe mine să le fac acestor oameni. Fiecare cadavru este un mesaj către tine și fratele meu. Predați-vă și nu va mai muri nimeni. Predați-vă și vor trăi. Sunt un om de cuvânt.

Pe curând,
Maven

Ajungem în tabără la lăsarea nopții. Nu pot să mănânc, nu pot să vorbesc, nu pot să dorm. Ceilalți povestesc despre cele întâmplate în Templyn, dar nimeni nu are curaj să-mi pună vreo întrebare. Fratele meu încearcă să intre în vorbă cu mine, dar mă îndepărtez de el și mă retrag în tunelurile ascunzătorii noastre. Mă ghemuiesc în vizuina ce-mi ține loc de dormitor, încercând să mă conving că acum trebuie să fiu singură. În alte nopți detest această cămăruță izolată, detest separarea de ceilalți. Acum o urăsc și mai tare, dar nu mă pot hotărî să mă alătur tovarășilor mei. Îi aștept să adoarmă ca să încep să rătăcesc prin jur. Iau cu mine o pătură, dar aceasta nu reușește să mă apere nici de frigul de afară, nici de cel pe care îl simt în inimă.

Îmi spun că aerul rece al toamnei târzii mă împinge să intru în camera lui, nu golul din suflet. Nu abisul înghețat care se adâncește de fiecare dată când dau greș. Nu biletul pe care îl am în buzunar și care mă arde.

Pe podea dansează câteva flăcări, într-un șanț mic, mărginit de pietre. Chiar și în lumina stranie a focului, reușesc să-mi dau seama că nu doarme. Flăcările i se oglindesc în ochi, dar nu este supărat. Nici măcar tulburat nu este. Dă la o parte păturile ca să-mi facă loc lângă el.

– E frig aici, zic eu.

Cred că înțelege ce vreau să spun.

– Mi-a povestit Farley, murmură el după ce mă întind alături.

Își pune brațul peste mijlocul meu. Gestul este blând, plin de căldură, nedorind altceva decât să mă aline. Cu cealaltă mână mă apasă pe spate, pe cicatricele de-acolo. *Sunt aici,* îmi transmite el.

Aș vrea să-i spun despre oferta lui Maven. Dar la ce bun? Și el ar refuza-o, așa cum am refuzat-o eu. Și va trebui să îndure rușinea refuzului împreună cu mine. Nu aș face decât să-l rănesc dacă i-aș spune. Iar acesta este scopul real al lui Maven. Și nu vreau să-l ajut să și-l ating. Deja m-a învins pe mine. Nu vreau să-l învingă și pe Cal.

Nu știu cum, dar adorm. Și nu visez nimic.

DOUĂZECI

Din ziua aceea, dormitorul lui a devenit și al meu. Este o înțelegere tacită, care ne convine amândurora. De obicei dormim, pentru că suntem prea istoviți ca să mai facem și altceva. Deși sunt convinsă că Kilorn are alte bănuieli. Nu mai vorbește deloc cu mine și îl ignoră cu totul pe Cal. O parte din mine ar vrea să stea împreună cu ceilalți, într-unul dintre dormitoarele comune, unde copiii șușotesc noaptea, vegheați de Buni. Așa se împrietenesc mai bine. Însă eu i-aș speria, așa că rămân alături de Cal, singurul om care nu se teme de mine.

Nu vrea să mă țină trează, dar în fiecare noapte îl simt cum se foiește în sacul de dormit. Coșmarurile lui sunt mai rele decât ale mele și știu exact ce visează. Momentul în care i-a retezat capul tatălui său. Mă prefac că dorm adânc, pentru că sunt convinsă că nu vrea să fie văzut într-o asemenea stare. Însă îi simt lacrimile pe obraz. Uneori mă gândesc că mă vor arde, dar niciodată nu mă trezesc cu răni noi. Cel puțin, nu răni vizibile.

Cu toate că ne petrecem împreună fiecare noapte, nu prea vorbim. Nici nu prea avem despre ce, în afară de planurile de instrucție și de recrutare pentru a doua zi. Eu nu-i spun despre primul bilet și nici despre următoarele. Chiar dacă Maven se află departe, tot reușește să se strecoare între noi. Văd asta în privirea lui Cal – chipul fratelui său, ca o broască râioasă, încercând să-l otrăvească pe dinăuntru. Și mie îmi face același lucru cu biletele pe care mi le lasă, cu amintirile pe care nu le pot uita. Nu știu de ce, dar nu pot distruge biletele și nu spun nimănui de existența lor.

Ar trebui să le dau foc, dar nu o fac.

Am găsit încă unul în Corvium, în timpul altei misiuni de recrutare. Știam că Maven urma să

ajungă în regiune, ca să viziteze ultimul oraș important înaintea deșertului acoperit cu cenușă care este Năduful. Ne-am imaginat că vom ajunge acolo primii. Când colo, aflăm că regele a și plecat deja.

31 octombrie

Te-am așteptat la ceremonia de încoronare. Mi se părea genul de solemnitate pe care Garda ta Stacojie ar dori să o strice, chiar dacă a fost destul de restrânsă. Se presupune că am fi în doliu după Tata și o sărbătoare prea grandioasă ar fi părut lipsită de respect. Mai ales cu fratele meu încă în libertate, rătăcind de colo până colo cu tine și cu prostimea care te urmează. Mama spune că mai sunt câțiva, foarte puțini, care încă îi sunt credincioși. Dar n-ai grijă. Avem noi ac de cojocul lor. Nu se va declanșa nicio criză succesorală care să-l scoată pe fratele meu din lesa în care îl ții tu legat. Dacă poți, urează-i la mulți ani din partea mea. Și asigură-l că este ultima zi de naștere de care se va mai bucura. Dar vine curând și ziua ta, nu? Nu am nici cea mai mică îndoială că o vom sărbători împreună.

Pe curând,
Maven

În minte îi aud vocea rostind fiecare cuvânt, am sentimentul că însăși cerneala este tăioasă precum un cuțit. O clipă mi se răzvrătește stomacul, amenințând să împrăștie toată cina pe podeaua din pământ. Dar greața îmi trece și mă strecor afară din sacul de dormit și din îmbrățișarea lui Cal, ca să mă duc spre cutia din colț. Așa cum făceam și acasă, îmi țin ascunse toate lucrurile, iar două dintre biletele lui Maven sunt îndesate bine pe fundul ei.

Fiecare cu același sfârșit. *Mi-e dor de tine. Pe curând.*

Și parcă niște mâini invizibile mă strâng de gât. Cu fiecare cuvânt mă strâng și mai tare, de parcă cerneala de pe hârtiile astea ar fi în stare să mă sugrume. Chiar mă tem o clipă că nu voi mai putea să respir. Dar nu din cauză că Maven insistă să mă tortureze. Nu, motivul este cu mult mai cumplit.

Pentru că și mie îmi este dor de cineva. Mi-e dor de tânărul acela care credeam că este.

Semnul pe care mi l-a făcut mă arde odată cu aducerea aminte. Mă întreb dacă și el simte la fel.

Cal se foiește în somn, dar nu din cauza vreunui coșmar, ci pentru că a venit vremea să ne trezim. În grabă, ascund biletele și ies din cameră înainte ca el să deschidă ochii. Nu vreau să-i

văd mila din privire. Nu încă. N-aș putea suporta acum.

– La mulți ani, Cal! șoptesc eu spre tunelul pustiu.

Mi-am uitat haina, iar frigul de noiembrie îmi înțeapă pielea când ies din adăpost. Nu s-a crăpat încă de ziuă și luminișul este cufundat în întuneric, așa că de-abia reușesc să văd crengile copacilor. Ada stă lângă tăciunii reci ai unui foc de tabără, cocoțată pe un buștean și tremurând într-un maldăr de pături și broboade de lână. Mereu alege ultimul cart, deoarece preferă să se trezească înaintea tuturor. Își stimulează și mai mult creierul citind toate cărțile pe care i le aduc, dar, în același timp, nici nu pierde din ochi pădurea. În cele mai multe dimineți, când noi de-abia ne trezim, ea a și dobândit câte un nou talent. Uite, numai săptămâna trecută, a învățat și tiraxeza – limba unui popor straniu, din sud-est –, și elementele de bază ale chirurgiei. Însă în această dimineață, Ada nici nu citește vreo carte furată și nici nu este singură.

Ketha stă aplecată deasupra focului, cu brațele încrucișate. Își mișcă repede buzele, dar nu aud ce spune. Iar Kilorn stă cuibărit lângă Ada, cu picioarele în tăciuni. Mă furișez mai aproape de ei și văd că prietenul meu are fruntea încrețită, semn de concentrare intensă. Cu bățul din mână face niște linii pe pământ. *Litere.* Necizelate, desenate în grabă, literele formează cuvinte simple, precum *barcă, armă, casă.* Ultimul cuvânt este mai lung decât celelalte: *Kilorn.* Îmi dau lacrimile din nou când mă uit la ei. Dar sunt lacrimi de fericire, necunoscute mie. Și parcă pustiul din mine se micșorează puțin.

– E complicat, dar uite că ai început să înveți, spune Ketha surâzând ușor.

Ce profesoară bună!

Nu reușesc să mă apropii mai mult, căci Kilorn mă observă și rupe imediat bățul cu care scria. Dă aproape imperceptibil din cap, se ridică de pe buștean și își pune pe umăr tolba de vânător. La șold îi scânteiază cuțitul, rece și ascuțit ca țurțurii care au pus colți ca de fiare copacilor din pădure.

– Kilorn? îl strigă Ketha.

Dă cu ochii de mine și prezența mea îi răspunde la întrebare.

– Oh!

– Oricum a venit vremea să pleci la vânătoare, spune Ada, întinzându-i o mână lui Kilorn.

Chiar dacă obrajii tinerei au o culoare caldă, nu pot să nu observ că vârfurile degetelor i s-au învinețit de frig. Dar el îi evită atingerea și mâna ei nu apucă decât aerul înghețat.

Eu nu fac nimic să-l opresc. Ba chiar mă dau la o parte, ca să nu-i stau în drum. Își trage gluga de la haina cea nouă, ascunzându-și chipul. Apoi pornește spre linia copacilor. Piele bună și cafenie, căptușită cu lână – haină perfectă ca să-i țină de cald și să-l ferească de ochii celor din jur. Am furat-o cam acum o săptămână din Haven. Nu credeam să-mi accepte darul, dar până și Kilorn știe cât de importantă este căldura trupului.

Însă prezența mea nu-l deranjează doar pe el. Ketha se uită pieziș la mine și se aprinde la față.

– El m-a rugat să-l învăț, îmi spune ea, cerându-și parcă scuze.

Apoi trece pe lângă mine, îndreptându-se spre căldura și relativul confort din adăpost.

Ada se uită după ea, cu ochi strălucitori, dar plini de tristețe. Pune mâna pe bușteanul de alături, îndemnându-mă să mă așez lângă ea. O ascult și mă învelește bine cu una dintre păturile ei.

– Gata, domnișoară, te-am aranjat.

Ada a fost servitoare în Golful Portuar și și-a păstrat vechile deprinderi, în pofida libertății recent descoperite. Încă mi se adresează cu „domnișoară", deși am rugat-o de multe ori să-mi spună pe nume.

– Cred că aveau nevoie să se distreze nițeluș.

Asta-i bună. Niciun profesor n-a reușit să ajungă atât de departe cu Kilorn. Să nu uit să-i mulțumesc mai târziu. *Dacă nu va fugi.*

– Toți avem nevoie de nițică distracție, Ada.

Oftează, ca să-mi arate că-i de acord cu mine. Buzele pline și închise la culoare se țuguie într-un zâmbet amar și știutor. Observ că aruncă o privire spre adăpost, acolo unde doarme jumătate din inima mea. Și apoi spre pădure, unde rătăcește cealaltă jumătate.

– S-a dus și Crance cu el, iar Farrah o să ajungă la ei curând. Și nici urșii nu mai sunt un pericol, adaugă Ada, privind printre gene orizontul întunecat.

În zilele fără ceață ar trebui să vedem munții din zare.

– S-au liniștit și au intrat în hibernare.

Urși. Acasă, în pădurea de lângă Pilonii, abia dacă mai vedeam câte o căprioară, nici vorbă de acești monștri legendari din inima Nortei. Acolo orice animal mai mare decât un raton era alungat imediat de zgomotele făcute de tăietorii de lemne și de vasele care transportau cheresteaua pe râu. Dar în regiunea Marilor Păduri sunt animale sălbatice din belșug. Cerbi uriași cu coarne rămuroase, vulpi curioase și, din când în când, câte un lup al cărui urlet răsună peste dealuri și văi. Încă nu am văzut niciun urs, dar Kilorn și ceilalți vânători au zărit unul acum câteva săptămâni. Numai talentul de a înăbuși zgomotele, cu care este înzestrată Farrah, i-a salvat pe amândoi din colții lui.

– Unde ai învățat atâtea despre urși? o întreb eu, doar ca să zic ceva.

Ada știe ce fac, dar se supune și îmi răspunde.

– Guvernatorului Rhambos îi place să vâneze, spune ea, ridicând din umeri. Avea o moșie în afara orașului, pe care fiii lui o umpluseră cu tot felul de fiare ciudate ca să aibă ce vâna. Mai ales urși. Erau niște creaturi superbe, cu blană neagră și cu ochi pătrunzători. Dacă îi lăsai în pace, nici ei nu-ți făceau nimic. Fiica guvernatorului, micuța Rohr, a vrut un pui de urs numai al ei, însă toți urșii au fost uciși înainte de a apuca să se împerecheze.

Mi-o amintesc pe Rohr Rhambos. O oțelită care semăna cu un șoricel, dar care putea să transforme piatra în pulbere cu mânuțele ei. A participat la Turneul Reginelor pe vremea când eu eram doar o simplă slujnică, așa cum a fost Ada.

– Nu cred că se putea numi „vânătoare" ceea ce făcea guvernatorul, continuă Ada, cu tristețe amarnică în glas. Animalele erau puse într-o groapă, unde se lupta cu ele și le rupea gâturile. La fel făceau și fiii lui, ca să se antreneze.

Când mă gândesc la urși, îmi imaginez niște fiare feroce și înspăimântătoare, însă felul în care vorbește Ada îmi spune că mă înșel. Are privirea înlăcrimată, iar asta înseamnă că a văzut groapa cu ochii ei și nu și-o mai poate scoate din minte.

– Îngrozitor!

– Tu l-ai omorât pe unul dintre fiii lui. Ryker îl chema. Era unul dintre călăii aleși pentru tine.

Niciodată nu mi-am dorit să-i cunosc numele. Niciodată nu am întrebat cine erau aceia pe care i-am ucis în Circul Oaselor și nimeni nu s-a oferit să-mi spună. Ryker Rhambos, electrocutat pe nisipul arenei, transformat într-un morman de carne arsă.

– Iertare, domnișoară. N-am vrut să te supăr.

Afișează din nou atitudinea calmă a unei femei educate pentru a fi slujnică. Îmi imaginez cât

de greu i-a fost să asiste la toate atrocitățile, dar să nu poată face nimic, să nu-și poată manifesta talentul, să nu-și poată arăta adevărata personalitate. Însă și mai rău este faptul că, spre deosebire de mine, nu se poate ascunde după scutul oferit de o minte imperfectă. Tot ce știe și ce simte ar putea s-o distrugă la un moment dat. La fel ca mine, și ea trebuie să continue să meargă înainte, fără oprire.

– Mă superi doar când îmi spui *domnișoară.*

– Mă tem că așa m-am obișnuit.

Caută ceva printre pături. Aud foșnet de hârtie și mă aștept să văd un alt ziar cu descrierea detaliată a turneului lui Maven. Dar Ada îmi arată un document care pare oficial, chiar dacă este mototolit și ars la colțuri. Poartă antetul roșu în formă de sabie al armatei din Norta.

– Shade a luat hârtia asta de la ofițerul din Corvium.

– Ăla pe care l-am prăjit eu.

Pipăi cu degetul hârtia pârjolită, aspră, înnegrită, în pericol de a se fărâmița în orice clipă. Ciudat cum de ea a supraviețuit, iar proprietarul ei nu.

– Pregătiri, murmur eu, descifrând ordinul. Pentru întărirea legiunilor.

Ada încuviințează din cap.

– Zece legiuni care să ia locul celor nouă care apără tranșeele Nădufului.

Legiunea Furtunii, Legiunea Ciocanului, Legiunea Paloșului, Legiunea Scutului – numele și efectivele lor sunt specificate foarte clar. Câte cinci mii de soldați roșii în fiecare, cu cinci sute de ofițeri argintii. Se vor întâlni la Corvium și de-acolo vor merge împreună spre Năduful, pentru a-i înlocui pe soldații de pe linia frontului. Îngrozitoare veste, dar nu mă interesează deloc.

– Bine că am apucat să ne rezolvăm treburile în Corvium, spun eu, fără să-mi treacă altceva prin minte. Am reușit să evităm întâlnirea cu câteva sute de ofițeri argintii.

Dar Ada pune mâna pe brațul meu. Atingerea ei este blândă, însă și prin materialul mânecii îi simt răceala degetelor lungi și îndemânatice.

– Zece legiuni ca să înlocuiască nouă. De ce?

– Pentru că pregătesc un atac?

Tot nu înțeleg ce legătură are asta cu mine.

– Poate că Maven vrea să facă o demonstrație de forță, să arate ce mare războinic este el, să-i facă pe toți să-l uite pe Cal…

– Puțin probabil. Pentru orice atac pornit din tranșee este nevoie de cel puțin cincisprezece legiuni, cinci pentru protecție și zece pentru luptă.

Privește în toate direcțiile, de parcă ar vedea bătălia cu ochii minții. Ridic din sprâncene. Din câte știu, nu avem niciun strateg printre noi.

– Prințul este un bun cunoscător al artei războiului, îmi explică ea. Și un bun instructor.

– I-ai arătat documentul lui Cal?

Ezitarea ei este singurul răspuns de care am nevoie.

– Mie mi se pare că este o condamnare la moarte, șoptește ea, coborând privirea. Nouă legiuni sunt trimise să-și ocupe pozițiile, iar a zecea este trimisă la moarte.

Este o nebunie, chiar și pentru mintea sucită a lui Maven.

– N-are nicio noimă. De ce ar irosi cinci mii de soldați buni?

– Numele lor oficial este Legiunea Pumnalului, spune Ada, arătându-mi ce scrie în document.

O legiune alcătuită tot din cinci mii de roșii, care trebuie să ajungă tot în tranșee. Fosta servitoare continuă:

– Dar guvernatorul Rhambos îi zicea altfel. Legiunea Mică.

– Legiu…?

Acum înțeleg. Și parcă sunt iarăși pe insula Tuck, în infirmerie, iar colonelul nu mă slăbește din ochi. Avusese de gând să-l predea pe Cal în schimbul celor cinci mii de tineri care mărșăluiesc acum către o moarte prematură.

– Recruții cei noi. Copiii.

– Între cincisprezece și șaptesprezece ani. Pumnalul este prima legiune formată în totalitate din copii pe care regele îi socotește „pregătiți pentru luptă“.

Ada nu se ostenește să-și ascundă disprețul.

– Nici măcar două luni de instrucție n-au făcut.

Îmi amintesc cum eram eu la cincisprezece ani. O hoață, da, însă o fetiță firavă și prostuță, mai preocupată de cum să-și necăjească sora decât de propriul viitor. Pe atunci credeam că mai puteam să scap de stagiul militar. Visurile nu începuseră încă să-mi fie bântuite de puști și de tranșee.

– O să fie măcelăriți.

Ada se înfășoară mai bine în pături și mă privește mohorâtă.

– Cred că asta e și intenția.

Acum știu ce își dorește, ce și-ar dori mulți dacă ar afla de ordinele lui Maven pentru armata de copii. Trimiterea lor în Năduful este o consecință a Măsurilor, o metodă de a pedepsi populația regatului pentru rebeliunea organizată de Garda Stacojie. Am sentimentul că eu însămi i-am condamnat la moarte și nu mă îndoiesc că mulți ar fi de acord cu mine. Curând, mâinile mi se vor păta de sânge și nu am ce să fac. Sânge nevinovat, ca al bebelușului din Templyn.

– Nu avem cum să-i ajutăm, spun eu cu ochii în pământ, pentru că nu vreau să văd dezamăgirea din privirea Adei. Nu ne putem lupta cu legiuni întregi.

– Mare…

– *Tu* ai vreo idee cum să-i ajutăm? o întrerup eu cu asprime.

Nu-mi răspunde.

– Atunci, ce aștepți de la mine?

– Desigur. Ai dreptate, *domnișoară.*

Mă doare modul în care mi se adresează și ea știe.

– Te las să-ți vezi de cartul tău, bolborosesc eu.

Mă ridic de pe buștean și îmi dau seama că încă țin în mână ordinul de deplasare. Îl împăturesc încet și îl ascund într-un buzunar.

Fiecare cadavru este un mesaj către tine.

Predați-vă și nu va mai muri nimeni.

– Zburăm spre Pitarus în câteva ore.

Ada știe programul zilei, dar i-l amintesc doar ca să spun și eu ceva.

– Va pilota Cal, așa că dă-i lui Shade o listă cu proviziile de care avem nevoie.

– Să fii atentă, îmi răspunde ea. Regele se află din nou în Delphie, la doar o oră de zbor de locul unde vă duceți voi.

Parcă mă ustură cicatricele când aud vestea asta. *Doar o oră mă va separa de manipulările otrăvitoare ale lui Maven. Doar o oră mă va separa de acea mașinărie a terorii care a asmuțit propria-mi putere împotriva mea.*

– În Delphie? Iarăși?

Cal vine spre noi din adăpostul pe care îl numim Șanțul. Are părul zburlit după somn, dar niciodată ochii lui nu au părut mai lucizi.

– De ce iarăși?

– Am văzut în Corvium un buletin de știri în care se spunea că îi va face o vizită guvernatorului Lerolan, spune Ada, tulburată de interesul lui Cal. Ca să-i prezinte personal condoleanțe.

– Pentru Belicos și fiii lui.

L-am văzut o singură dată pe Belicos, cu câteva minute înainte să moară, dar mi-am dat seama că era un om bun. Nu merita soarta urâtă la care am contribuit și eu. Nici fiii lui nu meritau.

Dar Cal își mijește ochii spre soarele care răsare. Vede ceva ce nouă ne rămâne ascuns. Ceva ce nici măcar Ada, cu toate cunoștințele ei vaste, nu poate pricepe.

– Maven nu și-ar pierde timpul cu așa ceva, nici măcar ca să păstreze aparențele. Nu-i pasă câtuși de puțin de familia Lerolan și deja i-a omorât pe oamenii cu sângenou din Delphie. Nu s-ar întoarce dacă nu ar avea un motiv întemeiat.

– Adică? îl întreb eu.

Deschide gura, ca și cum s-ar aștepta să-i iasă din ea răspunsul corect. Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta și atunci clatină din cap.

– Nu sunt sigur.

Pentru că nu este vorba despre o manevră militară. Ci despre altceva, ceva ce Cal nu poate înțelege. Se pricepe la război, nu la intrigi de curte. Acesta este domeniul lui Maven și al mamei sale, iar noi suntem în inferioritate pe terenul lor de joc. Tot ce putem face este să impunem noi condițiile, să-i provocăm la o luptă a trupurilor, nu a minților. *Dar avem nevoie de mai mulți oameni. Repede.*

– Mergem la Pitarus, zic eu hotărâtă. Și spune-i lui Buni că vine și ea cu noi.

Încă de când a venit în tabără, bătrâna ne tot cere să-i permitem să ne ajute. Iar Cal crede că este pregătită. Pe de altă parte, de când am fost în Templyn, Harrick nu a mai venit cu noi în nicio altă misiune de recrutare. Și nu-l învinovățesc pentru asta.

N-am nevoie de Cal să-mi arate unde începe regiunea Riftului. Când ieșim din Statul Regelui și intrăm în Statul Prințului, diferența este evidentă de la altitudinea la care zburăm. Avionul nostru se avântă peste o sumedenie de văi, fiecare mărginită de un șir de munți. Parcă ar fi fost săpate de oameni, așa arată de sus. Parcă un uriaș nervos ar fi zgâriat pământul cu unghiile lui lungi. Însă formele acestea de relief nu au fost realizate de argintii – sunt prea mari, chiar și pentru megalomania lor. Terenul a fost adus la forma de astăzi de o forță mult mai mare și mai distructivă, în urmă cu mii de ani. Toamna sângerează peste ținut și pictează pădurile în nuanțe de foc. Am coborât la sud de tabăra noastră, dar tot mai văd pete de zăpadă pe culmi, ascunse de soare. Și aceasta este o regiune sălbatică, la fel ca Marile Păduri, însă bogată în fier, nu în lemn de construcție. Capitala ei, Pitarus, este singurul oraș de-aici, dar și un important centru industrial. Se află la bifurcarea unui râu și face legătura între oțelării și linia frontului, precum și între orașele miniere din sud și restul regatului. Cu toate că, oficial, Riftul este guvernat de câțiva țesevânt din Casa Laris, aici își are obârșia Casa Samos. Proprietari ai minelor de fier și ai oțelăriilor, membrii familiei Samos dețin controlul deplin asupra întregii regiuni. Dacă avem noroc, s-ar putea ca Evangeline să se ascundă chiar aici și atunci voi avea ocazia să-i plătesc pentru tot răul pe care mi l-a făcut.

Cea mai apropiată vale de Pitarus se află la aproape douăzeci și cinci de kilometri, dar acolo putem ateriza în siguranță. Am văzut multe piste scoase din uz, dar niciuna atât de accidentată ca aceasta și mă întreb dacă nu cumva am ieșit de pe ea. Dar Cal conduce Fluxul Negru cu o mână fermă și ne aduce în siguranță la sol. Chiar dacă puțin cam zdruncinați.

Încântată de aventura zborului, Buni bate din palme și un zâmbet îi luminează chipul plin cu riduri.

– Voi mereu vă distrați așa? ne întreabă ea, uitându-se atentă la noi cu ochii ei miopi.

Shade se strâmbă. Tot nu s-a obișnuit cu zborul și se străduiește să nu-și verse micul dejun în poală.

– Căutăm patru oameni noi.

Vocea mea răsună cu putere în avion, reducând la tăcere pocnetele cataramelor de la centurile de siguranță. Shade parcă s-a mai liniștit puțin și s-a așezat la locul lui de lângă Farley. Și îl mai avem cu noi pe Gareth Baument, unul dintre oamenii cu sângenou. Va fi a treia lui misiune de recrutare în doar patru zile, deoarece Cal a ajuns la concluzia că acest fost dresor de cai ne va fi de un real folos în expedițiile noastre. Pe vremuri a lucrat chiar pentru lady Ara Iral, când s-a ocupat de herghelia ei de la moșia familiei de pe Râul Capitalei. La curte toată lumea o botezase Pantera, datorită părului negru și lucios și agilității de felină. Gareth nu prea are cuvinte de laudă la adresa ei. Dacă ar fi după el, porecla lui lady Ara ar fi Scorpia Mătăsoasă. Din fericire însă, munca pentru Casa Iral l-a ținut în formă, iar talentele lui nu sunt deloc de lepădat. Când am stat prima oară de vorbă cu el și l-am întrebat dacă știe să facă ceva deosebit, am ajuns pe tavan. Gareth a acționat asupra forței de *gravitație* care mă ținea pe mine pe pământ. Dacă discuția noastră ar fi avut loc în aer liber, probabil că aș fi ajuns în nori. Pe lângă aruncarea oamenilor în aer, Gareth se pricepe și să *zboare.*

– Gareth o va duce pe Buni în oraș, iar ea va intra în Centrul de Securitate deghizată ca lordul general Laris.

Îi arunc o privire femeii și mă pomenesc că mă uit la un bărbat mai în vârstă decât camarada noastră. Dă din cap înspre mine și își flexează degetele, ca și cum nu și le-ar mai fi folosit niciodată până acum și vrea să le dezmorțească. Dar nu mă păcălește. Sub masca aia se află Buni, care s-a transformat în comandantul aviației argintii.

– Ea o să facă rost de lista cu adresele celor patru oameni noi din Pitarus și ale celorlalți din regiunea Riftului. Noi vom merge pe jos, iar Shade va trebui să ne extragă de-acolo.

Ca de obicei, Farley se ridică prima de pe scaun.

– Noroc, Buni! Să te văd cum te descurci, spune ea, întinzând un deget spre Gareth. O să-ți placă la nebunie ce știe să facă.

– Zâmbetul tău nu-mi prea place, domnișorică, spune Buni cu vocea lui Laris.

Chiar dacă am mai văzut-o transformându-se, tot nu am reușit să mă obișnuiesc cu asta.

Începe și Gareth să râdă și o ajută pe Buni să se ridice.

– Pe Farley am luat-o la ultimul zbor. Și-a vărsat până și mațele pe mine când am aterizat.

– Nici vorbă de așa ceva, răspunde Farley.

Probabil că vrea să-și ascundă roșeața din obraji, de se îndepărtează atât de repede de noi. Ca întotdeauna, Shade se duce după ea. Își ține mâna la gură, încercând să-și înăbușe râsul. În ultimul timp, Farley nu s-a simțit prea bine și a încercat din răsputeri să ne ascundă asta.

Cal și cu mine coborâm ultimii din avion, deși n-am niciun motiv să-l aștept. Face manevrele obișnuite: apasă repede pe butoane și răsucește manetele care opresc motoarele. Simt decesul electric al fiecăruia până când nu mai rămâne decât zumzetul surd al bateriilor pline. Tăcerea pulsează în ritmul bătăilor mele de inimă și îmi dau brusc seama că trebuie să ies imediat din avion. Mă sperie gândul de a rămâne singură cu Cal pe timpul zilei. Dar când vine noaptea, nu aș vrea să fiu alături de altcineva.

– Ar trebui să stai de vorbă cu Kilorn.

Vorbele lui mă opresc la jumătatea rampei.

– Nu vreau.

Mi se face tot mai cald, pe măsură ce el se apropie de mine.

– Ciudat, de obicei minți mai bine.

Mă întorc și mă pomenesc privindu-i pieptul. Costumul de zbor, nou-nouț în urmă cu o lună, este acum uzat. Deși încearcă să stea departe de luptele noastre, acestea nu l-au ocolit.

– Îl cunosc pe Kilorn mai bine decât tine și nimic din ce i-aș spune nu l-ar scoate din pasa asta proastă.

– Știi că vrea să vină cu noi?

Ochii lui Cal sunt întunecați, pleoapele îi sunt grele. Arată ca și cum va adormi dintr-o clipă în alta.

– Mă roagă în fiecare seară să-l iau și pe el.

De când stau în tabăra Șanțul, am devenit mai obtuză și mai ușor de citit. Nu am nicio îndoială că prințul îmi sesizează tulburarea și puseurile de gelozie.

– Stă de vorbă cu *tine?* Păi cu mine nu vrea să vorbească tocmai *din cauza* ta, așa că de ce naiba…

Mă apucă cu degetele de bărbie ca să nu pot întoarce capul.

– Nu pe mine este el supărat. Nu-i furios pentru că noi…

Și acum este rândul lui să-și caute cuvintele.

– Te respectă și îți respectă deciziile.

– Asta mi-a zis-o și mie.

– Dar tu nu îl crezi.

Tăcerea mea este și ea un răspuns.

– Știu de ce ți se pare că nu poți avea încredere în nimeni – să n-am parte de culorile mele dacă nu știu. Dar nu poți să treci prin toate astea de una singură. Și nu-mi spune că mă ai pe mine, pentru că știm amândoi că nici asta nu crezi.

Aproape mă doboară durerea din glasul lui. Îi tremură degetele sub bărbia mea.

Mă desprind încet din strânsoarea lui.

– N-aveam de gând să spun asta.

Am mințit doar pe jumătate. N-am niciun drept asupra lui Cal și nu vreau să am încredere în el, dar nici să mă țin la distanță de el nu pot. De fiecare dată când încerc, ajung să mă întorc iarăși la el.

– Kilorn nu mai este copil, Mare. Nu mai trebuie să ai grijă de el.

Și când te gândești că în tot timpul ăsta Kilorn a fost supărat pentru că eu vreau să-i apăr viața. Îmi vine să râd. *Cum de îndrăznesc să fac una ca asta? Cum de îndrăznesc să-mi doresc să-l știu în siguranță?*

– Atunci ia-l și pe el data viitoare, dacă este atât de grăbit să dea ochii cu moartea.

Știu că îmi aude tremurul din glas, dar este politicos și se preface că nu l-a observat.

– Și de când te-a apucat grija față de el?

Mă îndepărtez și abia dacă îi mai aud răspunsul.

– Nu de dragul lui îți spun asta.

Ceilalți ne așteaptă pe pistă. Farley își face de lucru cu Buni, pe care o leagă bine de pieptul lui Gareth cu unul dintre hamurile de siguranță luate din avion. Dar Shade stă cu ochii în pământ. Expresia lui mohorâtă îmi spune că a auzit toată discuția dintre mine și Cal. Se uită urât la mine, dar nu scoate o vorbă. Mă va certa mai târziu, pentru că deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra misiunii din Pitarus și să sperăm că o vom duce la bun sfârșit.

– Brațele încrucișate, capul în jos! o instruiește Gareth pe Buni.

În fața ochilor noștri, mătăhălosul general se transformă într-o bătrânică micuță și firavă, care acum își ajustează chingile.

– Sunt mai ușoară așa, ne explică ea chicotind.

După zile lungi de discuții serioase și nopți fără somn, Buni mă face să râd acum și sunt nevoită să-mi acopăr gura cu palma.

Gareth o mângâie stângaci pe creștet.

– Nu încetezi să ne uimești, Buni. Poți să închizi ochii, dacă vrei.

Femeia scutură din cap.

– Am stat cu ochii închiși o viață întreagă. Acum s-a terminat.

În copilărie visam că pot zbura ca o pasăre, dar niciodată nu mi-am imaginat așa ceva. Gareth nu-și îndoaie picioarele, nu-și încordează mușchii. Nu face niciun salt ca să se desprindă de sol. Ci doar întinde palmele paralel cu pista și pur și simplu începe să se *înalțe.* Știu că gravitația slăbește în jurul lui, aidoma unui nod care se dezleagă. Se ridică din ce în ce mai repede, ducând-o cu el pe Buni, până când din ei nu se mai vede decât un punct în văzduh. Apoi nodul se strânge din nou, aducând punctul acela mai aproape de pământ, în arcuri line. Se desface și se strânge la loc, până când dispar amândoi după creasta muntelui. Mi se pare totul foarte ușor de-aici, de unde privesc eu, însă mă îndoiesc că voi afla vreodată pe pielea mea cât de ușor este cu adevărat. Îmi ajunge zborul cu avionul.

Farley își întoarce prima privirea de la linia orizontului și se apucă de treabă. Face un gest către creasta acoperită de copaci cu frunze roșii și aurii a dealului care se ridică în fața noastră.

– Pornim?

O iau înainte cu pași sprinteni. Din noua noastră colecție de hărți am aflat că satul minier Rosen ar trebui să se afle dincolo de deal. Sau, cel puțin, ce a mai rămas din satul de odinioară. În urmă cu câțiva ani, a fost distrus de un incendiu, care i-a obligat atât pe roșii, cât și pe

argintii să abandoneze minele, pe cât de valoroase, pe atât de periculoase. Ada s-a documentat și ne-a spus că toți locuitorii au fugit într-o singură noapte, de unde deducem că vom găsi acolo o mulțime de lucruri de care avem nevoie. Însă deocamdată doar îl vom traversa și vom vedea ce putem să furăm la întoarcere.

Mirosul de cenușă mă izbește mai întâi pe mine. Persistă pe latura vestică a pantei și devine tot mai puternic pe măsură ce coborâm. Și eu, și Farley, și Shade ne acoperim repede nasurile cu eșarfele, dar se vede treaba că pe Cal nu-l deranjează deloc parfumul grețos de fum. *Nici n-ar trebui să-l deranjeze.* Și îl văd cum adulmecă văzduhul, parcă ar vrea să deslușească originea fumului.

– Încă mai arde, ne șoptește el, uitându-se la copaci.

Spre deosebire de stejarii și de ulmii de pe cealaltă parte a dealului, cei de-aici sunt uscați. Fără frunze, cu trunchiurile cenușii. Nici măcar buruienile nu mai cresc printre rădăcinile lor noduroase.

– Undeva în adâncuri.

Dacă el nu ar fi cu noi, mi-ar fi teamă de un asemenea incendiu produs în mină. Însă nici măcar focurile minelor de cărbune nu se pot pune cu el. Așa că ne continuăm în tăcere drumul prin pădurea moartă.

Coasta dealului este împânzită cu puțuri de mină acoperite în grabă cu scânduri. Dintr-unul iese o dâră întunecată de fum și se înalță spre cerul încețoșat. Farley ar dori să verifice locul acela, dar se stăpânește și se apucă să cerceteze cu mare atenție restul zonei. Shade o urmează la câțiva pași și nu își ia ochii de la ea. Îmi aduc aminte de Julian și de Sara, doi dansatori care se mișcau în ritmurile unei muzici doar de ei auzite.

N-am mai văzut niciodată o așezare atât de cenușie cum este Rosen. Cenușa acoperă întregul sat ca o pătură de zăpadă, este răscolită de vânt, se depune lângă case în troiene înalte până la șold. Nici razele soarelui nu reușesc să o străbată și Rosen pare înghițit de negură. Mă gândesc la mahalalele tehnicienilor din Orașul de Cenușă, dar locul acela avea o inimă – ce-i drept, neagră și leneșă – care încă mai bătea. Satul acesta a murit de multă vreme într-un accident, o scânteie în adâncul minelor. Numai strada principală mai există, un drum ca vai de lume, cu câteva fațade de prăvălii și cu case din scânduri. Toate celelalte clădiri fie s-au prăbușit, fie au ars cu totul. Mă întreb dacă în cenușa pe care o respirăm este și praf din oasele celor morți.

– Nu-i curent electric.

Nu simt nimic, nici măcar un beculeț. O piatră parcă mi se ridică de pe inimă. Rosen nu mai

există și nu ne mai poate face rău.

– Verificați ferestrele.

Ne ducem toți și ștergem vitrinele prăvăliilor cu mânecile noastre deja murdare. Mă uit în cea mai mică dintre casele rămase în picioare, cam cât o cămară, înghesuită între o unitate de securitate făcută praf și o școală pe jumătate dărâmată. Când ochii mi se obișnuiesc cu penumbra dinăuntru, îmi dau seama că mă uit la multe șiruri de cărți, îngrămădite pe rafturi, aruncate în grămezi, împrăștiate peste podeaua murdară de funingine.

Tresar cu putere când aud un pocnet. Mă răsucesc iute și o văd pe Farley lângă vitrina unei prăvălii. În mână ține o bucată de lemn și are o mulțime de cioburi la picioare.

– Voiau să iasă și nu puteau, îmi explică ea, făcând un semn spre interiorul prăvăliei.

Și imediat un stol de ciori țâșnește prin geamul spart. Păsările dispar în cerul de cenușă, dar croncănitul lor trist răsună mult după ce nu le mai vedem. Parcă ar fi niște copii aflați în suferință.

– Pe culorile mele! exclamă Cal în șoaptă, clătinând descumpănit din cap în direcția lui Farley.

Dar ea ridică din umeri și îi zâmbește compătimitor.

– Te-am speriat cumva, Înălțimea Ta?

Prințul vrea să-i răspundă, dar este împiedicat de o voce pe care nu o recunosc, a unei persoane pe care nu am văzut-o niciodată.

– Nu încă, Diana Farley.

Bărbatul pare întrupat din cenușă. Pielea lui, părul și hainele sunt la fel de cenușii ca satul acesta mort. Însă ochii lui sunt de un roșu incandescent, îngrozitor, ca sângele.

– Dar te vei speria și tu. Toți vă veți speria.

Cal își cheamă focul, eu, fulgerele, iar Farley îndreaptă arma în direcția bărbatului cenușiu. Nimic însă nu pare să-l înfricoșeze. Face un pas înainte și mă privește cu ochii lui rubinii.

– Mare Barrow, oftează el, de parcă simpla rostire a numelui meu îl doare.

I se umezesc ochii și continuă:

– Am sentimentul că te cunosc deja.

Nu ne mișcăm niciunul, hipnotizați de apariția lui. Îmi spun că suntem fascinați de ochii săi sau de părul lung și cenușiu. Până și nouă ni se pare stranie înfățișarea lui. Însă nu din cauza asta am încremenit eu. Altceva mă îngrijorează, o intuiție pe care nu o înțeleg. Deși omul acesta pare împovărat de ani, deci incapabil să se lupte cu vreunul dintre noi, pe mine m-a cuprins teama de el.

– Cine ești?

Vocea mea nesigură răsună prelung în satul pustiu.

Bărbatul cenușiu înclină ușor capul și ne privește țintă pe fiecare în parte. Chipul i se întristează până când am senzația că va izbucni în lacrimi.

– Oamenii cu sângenou din Pitarus au murit. Regele te așteaptă acolo.

Înainte ca prințul să poată pune întrebarea care stă pe buzele tuturor, bărbatul cenușiu ridică o mână și îl oprește.

– Știu pentru că i-am văzut, Tiberias. La fel cum v-am văzut și pe voi când ați venit.

– Cum adică ne-ai *văzut?* mârâie Farley, îndreptându-se repede către el, cu arma în mână, gata să tragă. Spune-ne!

– Ce fire vulcanică ai, Diana, o dojenește bărbatul, dându-se la o parte din calea ei cu mișcări surprinzător de sprintene.

Farley clipește nedumerită, perplexă. Și încearcă din nou să-l înșface. Și din nou el se ferește.

– Farley, încetează!

Mă surprinde și pe mine ordinul pe care îl dau. Ea îmi aruncă o privire disprețuitoare, dar se supune. Îl ocolește pe străin până ajunge în spatele lui.

– Care îți este numele, domnule?

Zâmbetul lui este la fel de sur ca părul.

– Nu contează. Numele meu nu se găsește pe lista voastră. Eu vin de dincolo de hotarele regatului vostru.

Aș vrea să-l întreb de unde știe de lista lui Julian, dar tocmai acum Farley se repede la el cu toată viteza. Deși nu face niciun zgomot, bărbatul se dă iarăși la o parte din drumul ei, cu toate că nu o poate vedea. Farley cade pe burtă, cu nasul în cenușă, înjură amarnic, dar se ridică

repede în picioare. Acum are arma ațintită spre pieptul lui.

– Și de glonțul ăsta ai să te ferești? rânjește ea, ridicând piedica pistolului.

– Nu voi fi nevoit să o fac, răspunde el cu un zâmbet ambiguu. Nu-i așa, domnișoară Barrow?

Bineînțeles.

– Farley, lasă-l în pace! Este un om cu sângenou.

– Ești… ești un clarvăzător, murmură Cal, făcând câțiva pași timizi prin cenușa care acoperă drumul. Poți vedea viitorul.

Bărbatul zâmbește ironic și dă din mână.

– Clarvăzătorul vede doar ce caută. Vederea lui este mai îngustă decât firul de iarbă.

Și ne fixează din nou cu privirea lui tristă și roșie.

– Însă eu pot vedea totul.

DOUĂZECI ȘI UNU

Bărbatul sur reîncepe să vorbească doar după ce ne adăpostim în spatele pereților arși ai tavernei din Rosen și ne așezăm în jurul unei mese înnegrite de foc. Atunci ni se prezintă. Numele lui este uluitor de simplu. *Jon.* Iar prezența lui îmi trezește o stare de neliniște cum nu am mai simțit niciodată. De câte ori se uită la mine cu ochii ăia de culoarea sângelui, am impresia că privirea lui îmi străpunge pielea și ajunge până la organul acela strâmb al meu pe care obișnuiam să-l numesc „inimă". Dar îmi păstrez aceste gânduri pentru mine, fie și pentru a o lăsa pe Farley să-și exprime nemulțumirile. Mormăie, țipă, apoi încearcă să ne convingă că nu putem avea încredere în străinul ciudat, apărut din cenușă. O dată sau de două ori, Shade o prinde de mâini, încercând să o calmeze. Jon nu reacționează deloc, ci doar zâmbește cu buzele strânse, privind netulburat scena. Începe să vorbească de-abia după ce Farley acceptă să tacă.

– Vă cunosc bine pe toți patru, așa că nu trebuie să vă prezentați, spune el, ridicând o mână către Shade.

Fratele meu icnește și se trage puțin înapoi.

– V-am găsit pentru că știam unde veți fi. Mi-a fost extrem de ușor să-mi coordonez călătoria cu a voastră.

Acum Jon se uită spre Cal, care se albește la față, semn că s-a îmbujorat. Dar străinul nu se mai sinchisește să-l privească și se uită la mine, iar zâmbetul parcă i se mai îmblânzește puțin. *Ne-ar prinde bine dacă ni s-ar alătura, deși prezența lui ne dă fiori.*

– N-am nici cea mai mică intenție să mă întorc cu voi în tabăra căreia îi ziceți „Șanțul“, domnișoară Barrow.

A venit rândul meu să-mi înghit limba. Nu apuc să-mi revin bine, ca să-l întreb de unde știe ce gândeam, că îmi și răspunde, iar vorbele lui parcă mă înjunghie în pântec.

– Nu, nu pot citi gândurile, dar văd ce va fi. De exemplu, ce urma să spui. Așa că m-am gândit să câștigăm timp.

– Bună treabă, scrâșnește Farley.

Este singura dintre noi pe care omul acesta nu a reușit să o hipnotizeze.

– Atunci, ce-ar fi să ne zici ce vrei de la noi și să terminăm odată? Sau, mai bine, spune-ne doar ce urmează să se întâmple.

– Ai instincte bune, Diana, îi răspunde el, plecându-și capul sur. Prietenii voștri, masca și zburătorul, se vor întoarce curând. Au întâmpinat rezistență la Centrul de Securitate din Pitarus și vor avea nevoie de îngrijiri medicale. Se va ocupa Diana de ei la bordul avionului vostru.

Shade dă să se ridice de pe scaun, dar Jon îi face semn să rămână așezat.

– Nu te grăbi, mai aveți vreme. Regele nu intenționează să vă urmărească.

– De ce nu? ridică Farley din sprâncene.

Ochii rubinii mă privesc, așteptând să dau eu răspunsul.

– Gareth poate să zboare, lucru de care nu este capabil niciun argintiu. Maven nu va dori să vadă cineva un asemenea talent, nici măcar soldații care îi sunt credincioși.

Cal dă din cap, pentru că își cunoaște fratele la fel de bine sau la fel de puțin ca mine.

– Și-a anunțat supușii că nu există oameni cu sângenou și nu vrea să apară ceva care să-l contrazică.

– Una dintre numeroasele lui greșeli, spune dus pe gânduri Jon, probabil privind într-un viitor de neînțeles pentru noi. Dar le veți afla și voi în curând.

Mă aștept ca Farley să se revolte împotriva ghicitorilor pe care ni le înșiră străinul, dar Shade i-o ia înainte. Se apleacă peste masă, copleșindu-l pe Jon cu statura sa.

– Ai venit aici ca să faci pe grozavul? Sau doar ca să ne irosești timpul?

Și eu îmi pun aceleași întrebări.

Bărbatul cenușiu nici nu tresare în fața furiei de-abia stăpânite a fratelui meu.

– Chiar așa, Shade. Câțiva kilometri dacă mai străbăteați și clarvăzătorii lui Maven v-ar fi văzut. Ați fi preferat să cădeți în cursă? Mărturisesc că pot vedea acțiunile, dar nu și gândurile. Așa că poate ați fi preferat să fiți capturați și executați?

Tonul îi este surprinzător de vesel și se uită la noi pe jumătate zâmbind.

– V-ați fi găsit moartea în Pitarus sau poate o soartă chiar mai rea.

O soartă mai rea. Cal mă apucă de mână pe sub masă, de parcă ar simți ghemul de teamă care mi se înfășoară în stomac. Fără să mă gândesc la ce fac, îmi descleștez pumnul și îmi împletesc degetele cu ale lui. Nici măcar nu vreau să întreb ce soartă mai rea ne-a fost menită.

– Îți mulțumim, Jon, îi spun eu cu vocea îngroșată de spaimă, pentru că ne-ai salvat.

– Ba n-ai salvat pe nimeni, intervine repede Cal, strângându-mi mai tare mâna. Orice lucru ar fi schimbat ce ai văzut tu. Un pas greșit în pădure, un fâlfâit de aripi al vreunei pasări. Știu că oamenii sunt fascinați de previziunile tale, dar mai știu și cât de false pot fi acestea.

Zâmbetul lui Jon se lățește, crestându-i chipul. Și asta îl enervează pe Cal mai mult decât orice, mai mult chiar și decât numele cu care s-a născut.

– Eu văd mai departe și mai limpede decât orice clarvăzător argintiu pe care l-ai cunoscut tu. Însă tu alegi dacă vrei să asculți ce am eu de spus. Deși vei ajunge să mă crezi, adaugă el, parcă făcându-i cu ochiul. Cam tot atunci când vei ajunge în închisoare. Julian Jacos vă este prieten, corect?

Acum ne tremură amândurora mâinile.

– Da, murmur eu, privindu-l cu speranță. Trăiește, nu-i așa?

Ochii lui Jon devin opaci. Bolborosește ceva ca pentru sine, cuvinte pe care nu le putem distinge. Și dă din cap. Degetele îi zvâcnesc, mișcându-se încolo și-ncoace pe masă, ca o greblă pe un teren cultivat. *Împinge și trage, dar ce anume?*

– Da, trăiește. Dar va fi executat, la fel ca…

Se oprește și se gândește puțin.

– Sara Skonos.

Următoarele clipe trec într-un mod bizar: Jon ne răspunde la toate întrebările înainte ca noi să le rostim.

– Maven intenționează să anunțe execuția lor cu surle și tobe, ca să vă întindă o altă capcană. Sunt întemnițați la Corros. Închisoarea nu-i abandonată așa cum credeai tu, Tiberias, ci a fost renovată și e folosită acum doar pentru închiderea argintiilor. Are ziduri cu Piatră Tăcută, armături din sticlă-de-diamant și pază militară. Însă nu doar pentru Julian și pentru Sara s-au făcut toate îmbunătățirile astea. Mai sunt acolo și alți disidenți, întemnițați pentru că s-au îndoit de regele cel nou sau pentru că au contrazis-o pe maică-sa. Casa Lerolan este greu de mulțumit, tot așa cum este și Casa Iral. Iar prizonierii cu sângenou se dovedesc a fi la fel de periculoși ca argintiii.

– Oameni cu sângenou? izbucnesc eu, întrerupând rafalele de vorbe ale lui Jon.

– Cei pe care nu i-ați putut găsi, cei pe care i-ați crezut morți. Au fost capturați ca să fie studiați, dar lordul Jacos a refuzat să-i examineze. În ciuda tuturor… mijloacelor de persuasiune.

Mi se umple gura de fiere. Persuasiunea nu poate însemna decât tortură.

– Există lucruri mai rele decât tortura, domnișoară Barrow, îmi spune cu blândețe Jon. Oamenii cu sângenou sunt acum la discreția reginei Elara. Și ea intenționează să-i folosească într-un mod foarte precis.

Se uită la Cal și amândoi schimbă o privire plină de înțelegere dureroasă.

– Este doar o chestiune de timp până când oamenii aceștia, controlați de regină și de acoliții ei, vor fi folosiți ca arme împotriva propriului lor neam. Nu trebuie să permiteți una ca asta.

Își înfige în masa înnegrită unghiile crăpate și murdare și repetă:

– Nu trebuie să le permiteți.

– Ce s-ar întâmpla dacă i-am elibera pe Julian și pe ceilalți? întreb eu. Poți să vezi asta?

Nu-mi dau seama dacă mă minte sau nu.

– Nu. Nu pot vedea decât drumul pe care vă aflați acum. De exemplu, văd că veți scăpa cu bine din capcana întinsă în Pitarus, dar veți muri la patru zile după aceea. Veți aștepta prea mult până să luați cu asalt închisoarea Corros. Ba nu, stai puțin, acum se modifică tot ce-am

spus.

Și schițează un alt zâmbet straniu și plin de tristețe.

– Hmm.

– Aiureli, mârâie Cal, desprinzându-și mâna dintr-a mea.

Se ridică de la masă încet și hotărât, ca un bubuit de tunet.

– Oamenii înnebunesc ascultând profeții ca ale tale, îi distruge cunoașterea unui viitor nesigur.

– N-avem nicio dovadă că este adevărat ce spui tu. N-avem decât cuvântul tău, se bagă în vorbă și Farley.

Este prima oară când îi dă dreptate lui Cal, luându-ne pe toți prin surprindere. Cu mișcări rapide și violente, Farley își împinge scaunul departe de masă.

– Și câteva clovnerii.

Clovnerii. A știut ce urmează să spunem, a anticipat atacurile lui Farley – nici pomeneală de clovnerii. Însă este mai ușor să crezi că Jon nu poate face așa ceva. Tocmai din cauza asta au crezut toți minciunile răspândite de Maven despre mine, despre oamenii cu sângenou. Mi-au văzut puterea cu ochii lor și au ales să dea crezare unui lucru pe care îl puteau înțelege, nu adevărului. Îi voi face să plătească pentru prostia lor, dar nu voi săvârși aceeași greșeală. Jon mă tulbură, iar instinctul mă îndeamnă să am încredere – dacă nu în el ca om, măcar în viziunile lui. Spune adevărul, deși motivul pentru care ni-l împărtășește s-ar putea să nu fie atât de cinstit.

Pe buze îi apare iarăși zâmbetul ăla exasperant, deformat apoi într-o grimasă urâtă care-i trădează firea irascibilă.

– Văd cum picură sânge din coroană. O furtună fără tunete. O umbră care se zbate pe un pat de flăcări.

Observă că mâna lui Cal a început să zvâcnească.

– Văd lacuri revărsându-se peste maluri, înghițând oamenii cu totul. Văd un bărbat cu un ochi roșu, haină albastră, armă care fumegă…

Farley dă cu pumnul în masă.

– Destul!

– Eu îl cred.

Cuvintele astea au un gust ciudat.

Nu sunt capabilă să am încredere în propriii mei prieteni, dar iată-mă cum mă aliez cu un străin blestemat. Cal îmi aruncă o privire atât de uluită, de zici că mi-a crescut un al doilea cap. Ochii lui disperați îmi pun întrebarea pe care el nu îndrăznește să mi-o adreseze cu glas tare. Ridic din umeri și evit privirea pătrunzătoare a lui Jon. Se uită lung la mine cu ochii lui roșii, studiind-o din cap până în picioare pe fetița cu fulgerele. Pentru prima oară după multă vreme mi-aș dori să fiu înveșmântată în mătăsuri și să port o armură din argint, ca să arăt ca o conducătoare adevărată, așa cum pretind că aș fi. Dar tremur în puloverul meu jerpelit, încercând să-mi ascund sub el rănile și oasele îndurerate. Mă bucur că nu-mi poate vedea stigmatul, dar am sentimentul că oricum a aflat de existența lui.

Revino-ți, Mare Barrow. Cu un mare efort de voință, îmi ridic bărbia și mă foiesc în scaun, așezându-mă cu spatele la ceilalți. Jon surâde în lumina cenușie.

– Unde se află închisoarea Corros?

– Mare…

– Mă puteți lăsa acolo pe drum, îi ripostez eu lui Cal, fără să mă uit cum îl rănește lovitura mea verbală. Nu am de gând să-i las să ajungă marionetele Elarei. Și nu am de gând să-l abandonez din nou pe Julian.

Ridurile de pe chipul lui Jon se adâncesc, consecințe ale multor decenii de suferință. Este mai tânăr decât am crezut eu la început, dar zbârciturile obrazului și părul sur îi ascund tinerețea. Oare câte tragedii a văzut de arată așa? Și îmi dau seama că a văzut *totul. Toate lucrurile îngrozitoare sau minunate care s-au întâmplat vreodată. Moarte, viață și tot ce există între ele.*

– Ești exact așa cum mi-am închipuit, murmură el, acoperindu-mi mâinile cu ale lui.

Pe sub piele i se zărește o rețea de vene albastre și purpurii, pline cu sânge roșu. Mă alină incredibil de mult vederea lor.

– Sunt profund recunoscător că am reușit să te cunosc.

Îi zâmbesc ușor, dar amabil. Asta-i tot ce pot face în situația dată.

– Unde-i închisoarea asta?

– Prietenii tăi nu te vor lăsa să te duci acolo singură, spune Jon, aruncând o privire peste

umărul meu. Dar asta o știi și tu, nu?

Simt că mi se urcă sângele în obraji și mă văd nevoită să-i dau dreptate.

Jon mă imită, apoi privirea i se oprește asupra mesei. Ochii îi redevin visători și își trage mâinile de pe ale mele. Se ridică nesigur în picioare, continuând să privească la ceva ce noi nu putem vedea. Apoi adulmecă aerul și își ridică gulerul, făcându-ne semn să-i urmăm exemplul.

– O să înceapă ploaia, ne avertizează el cu câteva secunde înainte ca aversa să lovească în acoperișul de deasupra noastră. Păcat că trebuie să mergem pe jos.

Mergem prin noroaie și prin ploaia torențială până la avion și, când ajungem, sunt udă până la piele. Jon ne-a cerut de câteva ori să încetinim pasul ca să „ajungem la timp“, cum zice el. La câteva secunde după ce vedem avionul în fața noastră, îmi dau și eu seama ce a vrut să spună. Gareth se rostogolește din ceruri, aidoma unui meteorit din haine ude și sânge. Aterizează fără probleme, iar pachetul pe care îl ține în brațe – un copil, din câte îmi pot da eu seama – sare în aer și se transformă chiar în fața noastră. Buni aterizează prost, se împiedică și cade în genunchii ei bătrâni. Shade se repede să o ajute, în vreme ce Farley îl apucă pe Gareth de mijloc. Recunoscător, acesta se sprijină de ea, ca să nu-și mai lase greutatea pe piciorul din care șiroiește sângele.

– Ambuscadă în Pitarus, mormăie el cu furie și durere. Buni a scăpat cu bine, dar pe mine m-au încercuit. De-abia m-am salvat.

Cu toate că Jon ne-a asigurat că nu va porni nimeni în urmărirea lor, nu mă pot abține și mă uit la cerul întunecat. Fiecare nor pare un alt avion, dar nu aud și nu simt nimic în afară de tumultul îndepărtat al tunetelor.

– Liniștește-te, domnișoară Barrow, nu vine nimeni! strigă Jon la mine ca să acopere ropotul ploii.

Gareth se uită la el fără să știe ce să creadă, dar dă din cap.

– Nu cred că ne-a urmărit cineva, spune el și geme de durere.

Farley se proptește mai bine pe picioare, sprijinind aproape întreaga greutate a lui Gareth. Îl ajută să meargă înspre avion, dar este atentă mai mult la Jon.

– Bestia aia slăbănoagă era acolo?

– Erau santinelele, deci regele nu putea fi departe.

Habar nu am ce o supără atât de tare pe Farley, de se apucă să înjure. Poate faptul că prietenii noștri au intrat într-o capcană. Sau poate și că Jon a avut dreptate.

– Rana de la picior nu-i atât de gravă pe cât pare, spune Jon.

Arată spre Gareth, pe care Farley îl conduce acum pe rampa avionului. Apoi întinde degetul către Buni, care încă stă ghemuită în brațele lui Shade.

– Este epuizată și îi este foarte frig. Cel mai bine ar fi s-o înfășurați în multe pături.

– Ia vezi ce zici! îl repede Buni. Că doar nu mi-s vreo babă proastă pe care s-o acoperi cu pături și să-i astupi gura.

Și se ridică în picioare cât de repede poate, aruncându-i priviri furioase lui Jon.

– Dă-mi drumul, Shade, sau îți zic vreo câteva de n-ai să mai știi de tine!

– Cum vrei, Buni, bolborosește Shade, încercând să-și stăpânească zâmbetul.

Buni trece țanțoșă pe lângă el, dar fratele meu se ține după ea ca să se asigure că n-o să pățească nimic. Și Buni se urcă mândră în avion, cu bărbia ridicată și cu spatele drept ca bradul.

– Ai făcut-o dinadins, mârâie Cal spre Jon.

Intră în avion, fără să se uite înapoi atunci când râsetele lui Jon răsună în urma lui, prin ploaia torențială.

– Și a mers, spune el atât de încet, că numai eu îl aud.

Ai încredere în viziune, nu în om. Bun sfat.

– Cal are o problemă cu jocurile minții, îl avertizez eu, ridicând mâna cu degetele lipite.

O scânteie mi se prelinge pe deget. Amenințarea este clară ca lumina zilei.

– Și nici mie nu-mi plac.

– Eu nu mă joc, dă din umeri Jon și își atinge ușor tâmpla. Nici măcar în copilărie nu mă jucam.

– Nu asta…

– Știu ce-ai vrut să spui, domnișoară Barrow.

Zâmbetul lui flegmatic a început să mă calce pe nervi. Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre avion. Apuc să fac doar câțiva pași înainte de a-mi da seama că Jon nu mă urmează.

Stă și se uită la ploaie cu ochi mari și strălucitori. Dar nu, nu are vreo viziune. Pur și simplu se bucură de apa curată care îl spală de cenușă.

– Aici ne despărțim.

Zgomotul motoarelor care se trezesc răsună până în pieptul meu, deși acum mi se pare îndepărtat, neimportant. Mă holbez dezorientată la Jon. În lumina slabă a furtunii, am impresia că începe să dispără. Cenușiu ca scrumul, cenușiu ca ploaia, efemer ca amândouă.

– Credeam că o să ne ajuți să găsim închisoarea.

Vocea îmi tremură de disperare, dar nu-mi pasă. Vorbele mele îl lasă indiferent pe Jon, așa că încerc o altă tactică.

– Maven te urmărește și pe tine. O să ne ucidă pe toți și o să te ucidă și pe tine când va avea ocazia.

Se încovoaie de atâta râs.

– Ai senzația că nu știu când voi muri? Ba știu, domnișoară Barrow, iar moartea mea nu va avea nicio legătură cu regele.

Scrășnesc din dinți de furie. *Cum poate să plece? Toți ceilalți preferă să lupte. El de ce nu e așa?*

– Știi că te pot face să vii cu noi.

Scânteile mele par de două ori mai luminoase în potopul cenușiu. Purpurii și albe, sfârâind în ploaie, mi se răsucesc printre degete, înfiorându-mă până în măduva oaselor.

Jon zâmbește iar.

– Știu că poți, dar mai știu și că nu o vei face. Fii curajoasă, domnișoară Barrow. Ne vom întâlni din nou.

Lasă capul într-o parte și se gândește puțin.

– Da, da, ne vom întâlni.

Îmi respect promisiunea. Îi dau de ales. Totuși, îmi trebuie toată voința mea bicisnică ca să nu-l târăsc în avion.

– Avem nevoie de tine, Jon!

Dar el a și început să se retragă. Și devine tot mai greu de deslușit prin ploaie cu fiecare pas pe care îl face.

– Crede-mă când îți zic că nu aveți! Dar iată ce sfat vă dau – zburați până la marginea orașului Siracas, unde este Lacul Paloșului Mic. Aveți mare grijă de ce veți găsi acolo, altminteri prietenii voștri din temniță vor fi ca și morți.

Siracas, Lacul Paloșului Mic. Repet cuvintele până îmi intră bine în cap.

– Dar nu mâine, nu la noapte, ci acum. *Trebuie* să porniți acum.

Urletul avionului se amplifică, făcând să vibreze văzduhul.

– Ce anume căutăm? strig eu pentru a răzbi prin toată larma.

Îmi acopăr fața cu o mână, ca să mă apăr de ploaia torențială, dar privesc printre degete la silueta tot mai estompată a bărbatului cenușiu.

– Ai să-ți dai singură seama! se aude prin ploaie. Și când Diana are îndoieli, să-i spui că răspunsul la întrebarea ei este *da.*

– Ce întrebare?

Dar el ridică degetul la mine, ca și cum m-ar mustra.

– Vezi-ți de soarta ta, domnișoară Barrow.

– Adică?

– Înalță-te. Și înalță-te singură.

Vorbele lui răsună ca un urlet de lup.

– Văd ce ai putea deveni, văd cum ai putea să treci de la stadiul de fulger la cel de furtună. Furtuna care va înghiți lumea întreagă.

Ochii i se fac incandescenți o fracțiune de secundă. Roșu pe fond cenușiu, sfredelindu-mă cu focul lor, privind în tot ce ascunde viitorul. Buzele i se arcuiesc din nou în zâmbetul acela

exasperant, iar dinții îi sclipesc prin lumina argintie. Și dispare.

Urc singură în avion, iar Cal are destulă judecată ca să mă lase să mă calmez. Numai disperarea este mai mare decât furia care mă îneacă. *Înalță-te singură. Singură.* Îmi vâr unghiile în palmă, încercând să-mi alung tristețea printr-o durere fizică. *Dar soarta se poate schimba.*

Farley îi bandajează piciorul lui Gareth, dar, spre deosebire de Cal, ea este complet lipsită de tact. Ridică ochii și rânjește la mine.

– Bravo! Oricum n-aveam nevoie de nebunul ăla bătrân.

– Nebunul ăla bătrân ar fi putut câștiga pe loc războiul ăsta! o contrazice Shade, lovind-o ușor pe umăr, gest care-i atrage o privire fioroasă din partea lui Farley. Gândește-te câte ar fi putut face cu talentul lui.

Pe Cal îl apucă nervii.

– A făcut destule.

Se uită la mine când mă așez pe scaunul de lângă el și îmi spune clocotind de furie:

– Chiar vrei să iei cu asalt o închisoare construită special pentru oameni ca noi?

– Preferi să-l lași pe Julian să moară?

Nu-mi răspunde, ci doar oftează supărat.

– Exact așa m-am gândit și eu.

– Bine, zice el, pornind avionul.

Ne zgâlțâim când roțile încep să se rotească pe terenul denivelat.

– În cazul ăsta, trebuie să ne regrupăm și să facem un plan. Ni se poate alătura oricine dorește, dar fără copii.

– Fără copii, îl aprob eu.

Mă gândesc la Luther și la ceilalți copii cu sângenou, adăpostiți în tabăra Șanțul. Prea tineri pentru luptă, dar nu și pentru a fi scutiți de răzbunarea lui Maven. Nu le va conveni că-i lăsăm acasă, dar știu că lui Cal îi este drag de ei. Se va strădui din răsputeri ca niciunul dintre ei să nu se afle vreodată în fața țevii unui pistol.

– Orice ați avea de gând să faceți, vin și eu cu voi, ne spune Gareth printre dinții încleștați de durere și uitându-se la noi peste umărul lui Farley. Deși aș vrea să știu în ce mă bag.

Buni râde și-l pocnește ușor cu mâna ei numai piele și os.

– Chiar dacă ai fost împușcat în picior, tot trebuie să fii atent la ce se discută. E vorba despre o evadare.

– Foarte corect, Buni, se bagă și Farley în vorbă. Plus că ar însemna să umblăm după potcoave de cai morți, dacă mă întrebi pe mine. Ne punem pielea pe băț, doar pentru că așa ne-a zis un nebun.

Vorbele ei stăvilesc glumele lui Buni, care se uită la mine așa cum numai o bunică o poate face.

– Este adevărat, Mare?

– *Nebun* este un cuvânt cam aspru, murmură Shade, fără însă a nega ceea ce gândesc toți. Sunt singura care îl crede pe Jon, iar ei au atâta încredere în mine, încât mă vor urma.

– A avut dreptate despre ambuscada din Pitarus. De ce ar minți în privința închisorii?

Înalță-te și înalță-te singură.

– N-a mințit!

Strigătul meu îi amuțește pe toți și nu se mai aude decât huruitul motoarelor. Avionul se ridică de pe sol. Ploaia bate în hublouri și nu se vede nimic afară. Dar Cal este un pilot iscusit și știe ce face. După câteva secunde, trecem prin norii de plumb și ieșim la lumina strălucitoare a soarelui. Ca și cum ne-am fi descotorosit de o greutate uriașă.

– Du-ne la Lacul Paloșului Mic, șoptesc eu. Jon a spus că vom găsi ceva acolo, ceva ce ne va ajuta.

Mă aștept la alte proteste, dar nu cutează nimeni să mă contrazică. Nu-i înțelept s-o superi pe fetița cu fulgerele atunci când zbori într-un tub din metal.

Prin norii de sub noi se rostogolesc tunetele, vestind fulgerele care se zbat în furtună. Trăsnetele lovesc pământul și pe fiecare îl simt ca pe o prelungire a înseși ființei mele. Fluide, dar tăioase ca sticla, mistuind totul în calea lor. Paloșul Mic nu este departe, ci la capătul dinspre nord al furtunii. Oglinda lui reflectă cerul care se înseninează. Cal dă un ocol. Norii ne ascund, așa că nu-și dă nimeni seama de apariția noastră. Și apoi găsește o pistă pe jumătate îngropată în dealurile împădurite din jurul lacului. Aterizăm, iar eu aproape că sar de pe

scaun, deși nu am nici cea mai mică idee ce anume caut.

Cobor în goana mare rampa, cu Shade lângă mine. De-abia aștept să ajung lângă lac. Dacă țin bine minte, se află la un kilometru și jumătate spre nord de locul unde suntem acum. Dar nici nu ajung bine la marginea pădurii, că mă oprește brusc un zgomot foarte cunoscut.

Sunetul scos de armarea unui pistol.

DOUĂZECI ȘI DOI

Ține prost pistolul. Până și eu îmi dau seama de asta. Prea mare pentru ea, arma este făcută din metal negru, lucios și are țeava lungă de vreo treizeci de centimetri. Este un pistol mult mai potrivit pentru un soldat cu experiență, decât pentru o adolescentă înspăimântată. Dar și ea este *soldat*, îmi dau eu seama cu luciditate rece. Este *o argintie.* Iar arma seamănă leit cu cea cu care m-a împușcat santinela în celulele de sub Reședința Soarelui. Glonțul m-a lovit cu forța unui ciocan și mi-a străbătut coloana vertebrală. Aș fi murit, dacă nu ar fi fost Julian și un tămăduitor de sânge la cheremul lui. Cu tot talentul meu teribil, acum ridic mâinile în semn de capitulare. Oi fi eu fetița cu fulgerele, dar pielea mea nu este antiglonț. Fetișcana interpretează greșit gestul meu, are senzația că o ameninț și își încordează degetul pe trăgaci.

– Nu mișca! șuieră ea.

Îndrăznește să facă un pas spre mine. Pielea ei are culoarea închisă și intensă a scoarței de copac de esență tare și o camuflează perfect în pădure. Totuși, reușesc să disting firișoarele roșii de sânge din albul ochilor ei. Și încremenesc de uimire. *E roșie.*

– Nici să nu te gândești!

– Nu mă gândesc la nimic, o asigur eu, făcând un semn din cap către Shade. Dar nu pot vorbi și în numele lui.

Fata se încruntă nedumerită. N-are timp să cadă pradă spaimei. Shade se materializează de nicăieri chiar în spatele ei și o imobilizează cu o singură mișcare de expert. Arma îi cade din mâini și eu o înșfac înainte să atingă pământul. Fata se zbate, mârâie, își arată dinții, dar

brațele lui Shade o apasă cu putere pe ceafă și nu poate face altceva decât să cadă în genunchi. Fratele meu o ține strâns și rânjește nemilos. O fetiță slăbănoagă nu-i pune probleme.

Pistolul este un obiect străin pentru mine. Nu-mi place să mă lupt cu așa ceva – nici măcar n-am împușcat vreodată pe cineva. Îmi vine să râd. Uite cât de departe am ajuns fără să fi tras un singur foc.

– Ia-ți mâinile alea împuțite de argintiu de pe mine! mârâie fata, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui Shade.

Nu-i puternică, dar e alunecoasă și are mușchi lungi, fără grăsime. Probabil că Shade are senzația că se luptă cu un țipar.

– Nu mă întorc! Niciodată! Mai bine mă omorâți!

Cu o mână țin strâns pistolul, iar cu cealaltă produc scântei. Fata îmi vede fulgerele și încremenește. Doar ochii, holbați de frică, i se mai mișcă.

Își umezește buzele crăpate.

– Mi s-a părut mie că tu ești.

Mai întâi simt cum mă învăluie căldura lui Cal. De-abia după câteva secunde apare și el alături de mine. Degetele i s-au făcut albastre de teamă, dar flăcările i se sting la vederea fetei.

– Am un cadou pentru tine, murmur eu, îndesându-i pistolul în mână.

Cal se încruntă, văzând exact ce am văzut și eu.

– Cum de ai făcut rost de ăsta? o întreabă el, aplecându-se de mijloc ca să o poată privi în ochi.

Purtarea lui rece și fermă îmi amintește de ultima dată când l-am urmărit interogând pe cineva. Încă mi se revoltă stomacul atunci când îmi aduc aminte de zbieretele lui Farley și de sângele ei înghețat. Fiindcă fata nu-i răspunde, prințul se uită și mai aspru la ea.

– Arma *asta?* De unde o ai?

– Am furat-o! strigă și ea, zbătându-se.

I se aud încheieturile pocnind. Tresar și eu de durerea ei și mă uit la fratele meu.

– Dă-i drumul, Shade! Cred că n-o să ne facă probleme.

El dă din cap, bucuros să scape de adolescenta agitată. Îi dă brusc drumul și ea face un pas înainte, aproape să cadă cu nasul în țărână. Dar își recapătă la vreme echilibrul și se ferește de mâna întinsă a lui Cal, care nu voia decât să o ajute.

– Nu mă atinge, conașule!

Și-a dezvelit dinții într-un rânjet și zici că acum o să ne muște.

– Conașule? repetă în șoaptă Cal, la fel de nedumerit ca adolescenta.

Shade își îngustează ochii. A înțeles despre ce este vorba.

– „Conaș." Adică stăpâni, argintii. Așa se vorbește în mahalale, ne explică el. De unde ești? o întreabă pe fată, pe un ton mult mai amabil decât al lui Cal.

Fata îi aruncă o privire speriată. Apoi se uită iarăși la mine, fascinată de vrejurile de scântei care mi se înalță dintre degete.

– Orașul Nou, răspunde ea în cele din urmă. Din Orașul Nou m-au luat.

Acum este rândul meu să mă aplec ca să o pot privi în ochi. Este exact antiteza mea – înaltă și subțire, în vreme ce eu sunt scundă. Părul împletit este negru și lucios, în timp ce al meu este castaniu cu nuanțe mai decolorate de cenușiu. Este mai mică decât mine, poate cincisprezece sau șaisprezece ani, dar în ochi i se citește o oboseală cumplită, care nu are nimic de-a face cu vârsta. Degetele îi sunt lungi și încovoiate, probabil rupte de prea multe ori de vreo mașinărie. Dacă este din mahalaua Orașului Nou înseamnă că-i o tehniciană, condamnată să muncească în fabricile și la liniile de producție ale unui oraș născut în fum. Are câteva tatuaje pe gât, însă nu la fel de fără rost ca ancora lui Crance. *Numere,* îmi spun eu. *NT–ARSN–188907.* Rudimentare și mari, cam de cinci centimetri, cifrele astea i se înfășoară pe o jumătate de gât.

– Nu-i o priveliște prea drăguță, nu-i așa, fetițo cu fulgerele? mă întreabă ea batjocoritor, când își dă seama la ce mă uit.

Din vorbele ei picură disprețul, la fel cum picură otrava din colții de șarpe.

– Dar n-ai tu treabă cu urâtele.

Tonul ei este tăios și mă simt tentată să-i arăt cât de urâtă pot și eu să fiu. Dar îmi aduc aminte de cele pătimite la curte și mă port exact cum s-au purtat și alții cu mine. Îi zâmbesc cu superioritate și chicotesc încet. Eu sunt stăpână pe situație și vreau să priceapă asta. Supărată de reacția mea, se posomorăște imediat.

– Ai furat arma asta de la un argintiu? nu se lasă Cal, arătându-i pistolul.

Îi sesizăm toți îndoiala.

– Cine te-a ajutat?

– Nimeni. Ar trebui să știi și tu asta! ripostează fata. Am fost nevoită să mă descurc singură. Gardianul Eagrie nici nu m-a observat.

– Ce?

Doar lecțiile de bună purtare ale lui lady Blonos mă împiedică să rămân cu gura căscată și cu ochii holbați la fetița asta. Un soldat din Casa Eagrie. Casa Clarvăzătorilor. Deși mai puțin iscusiți decât Jon, ei pot vedea viitorul imediat. Este aproape imposibil să nu știe când îi atacă vreun argintiu, darămite o fată roșie. *Imposibil.*

Ea ridică din umeri.

– Credeam că argintiii sunt niște duri, dar ăsta nu mi-a pus nicio problemă. Și oricum a fost mai bine să mă bat cu el decât să stau în celula mea. Și să-mi aștept soarta hotărâtă de ei.

Celulă.

Acum înțeleg și parcă nu-mi vine să cred.

– Ai evadat din închisoarea Corros.

Se uită la mine. Singurul semn al fricii de sub exteriorul ei furios este tremurul buzei inferioare.

Cal mă apucă de cot, încercând să mă calmeze.

– Cum te cheamă? o întreabă el pe un ton mai blând.

Așa s-ar purta cu un animal speriat, iar asta o scoate cel mai tare din minți.

Fata se ridică repede în picioare, cu pumnii strânși și venele reliefate pe brațele pline de cicatrice căpătate în fabrică. Mijește ochii și, preț de o clipă, mă gândesc că vrea să fugă. Dar ea își proptește mai bine picioarele pe sol și își îndreaptă mândră spatele.

– Mă cheamă Cameron Cole și, dacă nu vă este cu supărare, am să-mi văd de drumul meu.

Este mai înaltă decât mine, grațioasă și elegantă ca oricare doamnă de la curte. Nu-i ajung

decât până la bărbie, dar asta nu-i domolește teama. Știe foarte bine cine sunt și ce pot să fac.

– Cameron Cole, repet eu.

Revăd în minte lista lui Julian, unde se află și numele acesta, împreună cu câteva informații. Apoi trec la arhiva din Golful Portuar, unde găsesc mai multe detalii. Parcă aș fi Ada, atunci când turui ce-mi aduc aminte, pe un ton plin de siguranță.

– Născută la 3 ianuarie 305, în Orașul Nou. Ocupație: ucenic de lăcătuș la Atelierul de asamblare și reparații. Adresă: Unitatea Patruzeci și Opt, Blocul Doisprezece, Sectorul Rezidențial, Orașul Nou. Tipul de sânge: nu este cazul. Mutație genetică, origine necunoscută.

Fata cască gura la mine și scoate un suspin firav.

– Corect?

De-abia dacă mai e în stare să dea din cap.

– Da, șoptește ea fără vlagă.

Shade fluieră a mirare.

– Al naibii Jon! murmură el, clătinând din cap.

Sunt perfect de acord. Ne-a trimis să găsim pe *cineva*, nu *ceva.*

– Ești o persoană cu sângenou, Cameron. Așa cum suntem și noi, Shade și cu mine. Ai sângele roșu și talente de argintiu. Ăsta-i motivul pentru care te-au închis în Corros și datorită talentului tău ai reușit să evadezi și să ne găsești.

Pășesc către ea, dorind să-mi îmbrățișez această soră întru sângenou. Dar ea se ferește de mine.

– N-am evadat ca să vă găsesc pe *voi!* se răstește ea la mine.

Zâmbesc cât de blând pot, încercând să o liniștesc. După atâtea misiuni de recrutare, cuvintele vin de la sine. Știu exact ce trebuie să spun și ce îmi va răspunde ea. Este mereu la fel.

– Bineînțeles că nu te putem obliga să vii cu noi, însă vei muri dacă rămâi singură. Regele Maven te *va* găsi din nou…

Văd cu surprindere că face încă un pas înapoi. Zâmbește disprețuitor și scutură din cap.

– Singurul loc unde mă duc este Năduful și toate fulgerele tale n-o să mă oprească.

– Năduful? exclam eu uluită la culme.

Cal se străduiește din greu să fie politicos. Din păcate, nu-i prea iese.

– Mare tâmpenie, zice el din senin. În Năduful sunt atâția argintii cât nu știi tu să numeri, având toți ordin să te aresteze sau să tragă în tine fără somație. Dacă ai *noroc*, o să ajungi înapoi în închisoare.

Fetei îi zvâcnesc buzele.

– În Năduful se află fratele meu geamăn și încă cinci mii ca el condamnați la moarte. Aș fi fost și eu alături de ei dacă nu m-ar fi băgat în temniță. Poate că aveți motivele voastre să vă abandonați oamenii, dar eu *nu* voi face asta.

A început să gâfâie. Parcă văd cum balanța pe care o are în minte se înclină într-o parte și în alta, cântărind opțiunile. Fata asta este ușor de citit, pentru că absolut toate gândurile și emoțiile i se reflectă pe chip. Nici nu tresar atunci când o ia la fugă spre copaci. Nu o urmărim, iar Shade și Cal se uită la mine, așteptând să le spun ce urmează să facem.

Cred că trebuie să le permitem tuturor să aleagă. L-am lăsat pe Jon să plece, deși avem nevoie de el. Dar ceva îmi spune că avem și mai mare nevoie de Cameron, însă deocamdată nu putem conta pe ea să ia o asemenea decizie vitală. Habar n-are cât de importantă este, indiferent care i-ar fi talentul. A reușit cumva să evadeze din Corros și o să ne ajute să intrăm acolo.

– Prinde-o, șoptesc eu.

Am sentimentul că nu-i bine ce fac.

Shade dă scurt din cap și dispare. Din adâncul pădurii se aude țipătul lui Cameron.

Am fost nevoită să fac schimb de locuri cu Farley. Am lăsat-o să stea pe scaunul meu de lângă pilot, ca să mă pot așeza vizavi de Cameron. Fata este legată fedeleș cu centurile de siguranță. Până și mâinile i le-am imobilizat cu niște centuri de rezervă. Asta, împreună cu altitudinea la care zburăm, ar trebui s-o împiedice să mai încerce să fugă. Dar nu vreau să risc. Poate că știe să zboare sau e capabilă să supraviețuiască unei căderi din avion – habar n-am. Oricât mi-aș fi dorit să mai recuperez din somnul pierdut, trebuie să stau cu ochii la ea, să-i suport privirea încruntată.

A făcut alegerea greșită, îmi spun eu, ori de câte ori mă încearcă un sentiment de vină. *Avem nevoie de ea. Este mult prea valoroasă ca să ne permitem să o pierdem.*

Buni s-a așezat lângă ea și vorbește fără oprire – îi spune povestea vieții ei și tot felul de istorii despre Năduful. Mă aștept chiar s-o văd cum scoate pozele decolorate cu nepoții ei, așa cum face întotdeauna. Dar uite că fetița cea nouă i se opune așa cum niciunul dintre noi nu a putut. Nici măcar bătrânica asta cumsecade nu reușește să ajungă la sufletul fetei arțăgoase, care stă mută și nu-și ridică ochii.

– Care-i talentul tău, drăguță? Mojicie supraomenească? o ironizează la un moment dat Buni, sătulă să tot fie ignorată.

Vorbele ei reușesc s-o determine pe Cameron să-și ia ochii de la podeaua avionului. Deschide gura să-i arunce o replică usturătoare, dar se pomenește că se uită la propriul ei chip, nu la cel al bătrânei care se așezase lângă ea.

– Încetează cu tâmpeniile! strigă ea la Buni, revărsând apoi asupra dragii noastre bătrâne un șuvoi de înjurături de mahala.

Cască ochii și începe să-și smucească mâinile, încercând să se elibereze.

– Vedeți și voi asta?

Chicotesc și nu mă deranjez să-mi ascund satisfacția. Las-o pe Buni s-o sperie și s-o facă să vorbească.

– Buni își poate schimba înfățișarea, îi zic eu. Gareth poate manipula gravitația.

Tânărul îi face un semn cu mâna de pe targa improvizată, fixată de peretele avionului.

– Pe ceilalți ne-ai cunoscut deja.

– Eu nu știu să fac nimic, ciripește Farley de la locul ei.

Răsucește în mâini un cuțit, dovedind cât de mult se înșală.

Cameron pufnește, privind țintă lama strălucitoare a cuțitului.

– La fel ca mine.

Niciun strop de autocompătimire în glasul ei sigur și rațional.

– Nu-i adevărat, spun eu, arătându-i agenda lui Julian de lângă mine. Ai reușit să treci de un

clarvăzător, în caz că ai uitat.

– Asta-i tot ce am reușit să fac și tot ce voi face vreodată. Nu sunt un trofeu, fetițo cu fulgerele, sunt un nimeni. Nu ai de ce să-ți pierzi vremea cu mine.

Ar fi o constatare tristă dacă ar veni din partea altcuiva, însă Cameron nu-i proastă. Are impresia că nu înțeleg ce vrea să facă. Însă, indiferent ce zice, indiferent cât de inutilă pretinde că ar fi, eu tot nu o cred. Numele ei este trecut pe listă, iar asta nu-i o greșeală. Poate încă nu și-a dat seama de talentul ei, dar i-l vom descoperi noi. Nu sunt oarbă. Chiar și în fața privirii ei provocatoare, când o las să creadă că m-a păcălit, tot îmi dau seama de jocul ei ascuns. Cu degetele-i lungi, călite în fabrică, încearcă, încet, dar sigur, să-și desfacă legăturile. Dacă nu stau cu ochii pe ea, nu va mai dura mult până se va dezlega de tot.

– Cunoști închisoarea Corros mai bine decât oricare dintre noi.

În timp ce vorbesc, Buni își recapătă înfățișarea normală.

– Iar asta este suficient pentru mine.

– Înseamnă că ai vreun telepat pe-aici, că altfel n-o să scoți niciun blestemat de cuvânt de la mine.

Am impresia că o să scuipe la picioarele mele. Și, oricât m-aș strădui să mă stăpânesc, simt că îmi pierd răbdarea.

– Ori ești inutilă, ori ești puternică. Hotărăște-te!

Surprinsă de tonul meu, Cameron ridică din sprâncene.

– Dacă tot minți, măcar fă-o cum trebuie, adaug eu.

Îi zvâcnește colțul gurii, trădând un zâmbet răutăcios.

– Am uitat că tu ești mare maestră în arta asta.

Nu pot să sufăr copiii.

– Nu mai face pe nebuna, continuă ea, aruncând cuvintele spre mine ca pe niște pumnale.

Doar vocea ei răsună în avion, pe fondul zumzetului monoton al motoarelor. Ceilalți ne ascultă cu mare atenție, mai ales Cal. Dintr-o clipă în alta, mă aștept să simt căldura lui umplând avionul.

– Nu ești vreo cuconiță, nici vorbă, indiferent câtora dintre noi încerci să ne dai ordine. Dacă te-ai culcat cu un prințișor, asta nu te face regina turmei.

Pe deasupra capului ei încep să se rotească niște scântei, singurul semn al furiei care m-a cuprins. Cu coada ochiului îl văd pe Cal strângând puternic manșa avionului. Ca și mine, își dă silința să rămână calm și rezonabil. Dar nemernica asta ține morțiș să ne îngreuneze situația. *De ce n-a putut Jon să ne dea o hartă și să nu mai ajungem s-o cunoaștem pe fata asta?*

– Uite, Cameron, cum stau lucrurile: tu ai să ne povestești cu lux de amănunte cum ai evadat din închisoare.

Sunt convinsă că lady Blonos ar fi mândră de calmul meu.

– Ai să ne spui cum arată, unde sunt celulele, unde sunt gărzile, unde îi țin pe argintii, pe oamenii cu sângenou. Ai să ne spui absolut tot ce îți amintești, până la locul unde-i bătut ultimul cui *afurisit*. Clar?

Își aruncă peste umăr una dintre numeroasele ei cozi împletite. E singura mișcare pe care o poate face fără să se căznească în centurile care o țin legată.

– Și mie ce-mi iese la afacerea asta?

– Scapi nevinovată, oftez eu. Dacă mai spui prostii, o să-i lași pe toți deținuții ăia în voia sorții.

Cuvintele lui Jon îmi răsună în minte, obsedante, avertizându-mă.

– Îi lași pradă morții sau unui destin și mai rău. Te salvez de vina asta.

O vină pe care eu o cunosc mult prea bine.

Simt o prezență alături – Shade. Se sprijină de umărul meu, vrea să-mi dea de știre că este acolo. Frate de sânge și camarad de arme, alt om cu care împart reușitele și greșelile.

Dar în loc să fie de acord cu spusele mele, așa cum ar face-o orice om cu ceva minte, Cameron pare și mai îndârjită decât înainte. Se întunecă la față, ca și cum asupra ei s-ar fi pogorât un nor de emoții.

– Nu-mi vine să cred că ai tupeul să vorbești așa. Tocmai tu, care ai abandonat atâția oameni după ce i-ai condamnat la o viață de fugari.

Lui Cal i-a ajuns. Lovește cu pumnul în brațul scaunului, care răsună sec.

– Nu ea a dat ordinul…

– Dar a fost vina ta. A ta și a clicii tale de șobolani cu zdrențe roșii la gât.

Îi aruncă o privire fioroasă lui Farley, făcând-o să-și înghită orice replică ar fi avut.

– Te joci cu familiile *noastre,* cu viețile *noastre* și după aia fugi și te ascunzi în păduri. Și îți imaginezi că ești cine știe ce mare eroină, care zboară de colo până dincolo și îi salvează pe cei pe care ea îi consideră *speciali*, pe cei vrednici de atenția și de timpul prețios al fetiței cu fulgerele. Pun pariu că mergi prin mahalalele și cătunele sărace fără să te uiți în jur. Pun pariu că habar n-ai ce mare rău ne faci.

I se urcă sângele în obraji de atâta furie. Eu am rămas fără cuvinte și mă holbez la ea cu gura căscată.

– Oameni cu sângenou, argintiu sau roșu – îți sunt totuna. Unii sunt speciali, unii sunt mai buni decât restul și mai sunt ceilalți, care n-au nimic deosebit.

Simt că mă ia cu rău de la stomac, ca în fața unei prevestiri îngrozitoare.

– Despre ce vorbești?

– Despre *Diviziune.* Despre favorizarea unuia în detrimentul altuia. Alergi după oamenii care îți seamănă, vrei să-i protejezi, să-i instruiești, să-i pui să-ți ducă războiul. Nu pentru că asta ar fi ce-și doresc, ci pentru că *tu* ai nevoie de ei. Cum rămâne cu toți copiii ăia pe care-i trimiți la luptă? Nu-ți pasă deloc de ei. I-ai da la schimb pentru o amărâtă de bujie umblătoare.

Scânteile mele pâlpâie mai rapid decât înainte. În ciuda vitezei lor amețitoare, simt fiecare rotație a motoarelor. Senzația asta mă înnebunește.

– Încerc să-i salvez de Maven. Vrea să-i transforme în arme pe oamenii cu sângenou, iar asta ar avea ca rezultat și *mai mulți* morți, și *mai mult* sânge…

– Te porți exact ca *ei.*

Întinde spre Cal mâinile legate, care îi tremură de furie. Cunosc sentimentul acesta și încerc să-mi ascund tremurul de supărare din propriile degete.

– Mare!

Rămân surdă la chemarea lui Cal, acoperită de bubuitul pulsului meu nebun.

Cameron împroașcă venin în continuare. Se vede că-i place.

– Acum multă vreme, pe când argintiii de-abia apăruseră, pe când încă erau foarte puțini, au

fost și ei vânați de oameni care îi credeau deosebiți.

Vreau să mă apuc de ceva solid și îmi încleștez mâinile de marginea scaunului. *Controlează-te!* Avionul îmi zbiară în ureche, îmi perforează timpanele.

Săltăm prin aer, iar Gareth scâncește, ducând mâinile la piciorul rănit.

– Încetează, Cameron! țipă Farley, cu mâinile deja la cataramele centurilor, pe care le desface uimitor de repede. Dacă nu te potolești chiar acum, îți închid eu gura!

Dar Cameron nu are ochi decât pentru mine. Furia ei este direcționată numai și numai împotriva mea.

– Uite unde te-a dus calea pe care ai apucat-o, bombăne ea, aplecându-se către mine cât de mult îi permit centurile.

Nici nu-mi dau seama când mă ridic în picioare. Mă dezechilibrez când se leagănă avionul. Cuvintele îi sunt acoperite de zbieretele metalice care mi se rostogolesc prin cap. Și brusc mâinile fetei nu mai sunt legate și o privesc cum își desface centurile cu o precizie extraordinară. Sare în picioare și-mi mârâie în față:

– Peste o sută de ani, un rege cu sângenou se va așeza pe tronul pe care tu i l-ai construit din capete de copii.

Ceva se rupe în mine. Bariera dintre om și animal, dintre rațiune și nebunie. Și uit cu totul de avion, de altitudine și de toți cei care se bizuie pe conducerea mea tot mai șubredă. Nu mă pot gândi decât la cum aș putea s-o *educ* pe obraznica asta, cum aș putea să-i explic cine suntem noi și pe cine încercăm noi să salvăm. Când o lovesc în falcă, mă aștept să-i văd pielea acoperită de scântei. Mă aștept s-o văd cum se prăbușește.

Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Doar pumnul mi se învinețește.

Se holbează la mine, la fel de surprinsă. Luminile din jur revin la normal și avionul se echilibrează. Scrâșnetul strident din capul meu se oprește brusc, de parcă o mantie de liniște mi s-ar fi așternut peste toate simțurile. Mă lovește ca un pumn în plex și mă face să cad într-un genunchi.

Într-o fracțiune de secundă, Shade mă apucă de braț și mi-l strânge cu grijă de frate.

– Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

Din carlingă, prințul se uită când la mine, când la panoul de comandă.

– L-am stabilizat, bolborosește el.

Ceea ce nu se poate spune și despre mine.

– Mare…

– N-am fost eu.

Fruntea mi se acoperă cu transpirație rece și încerc să-mi stăpânesc dorința neașteptată de a vomita. Respir cu greutate, de parcă ceva îmi golește plămânii de aer. De parcă ceva mă sufocă.

– Ea a fost.

Cameron se trage un pas înapoi, prea șocată ca să mai mintă. Cască gura speriată.

– N-am făcut nimic. N-am făcut. Mă jur pe ce vreți voi!

– N-ai vrut, Cameron.

Probabil că vorbele mele o surprind mai mult decât pe ceilalți.

– Doar calmează-te, doar… încetează…

Nu mai pot să respir. Nu mint, chiar nu mai pot. Îl strâng mai tare pe Shade și îmi înfig unghiile în mâna lui. Panica pune stăpânire pe nervii mei, lăsați singuri, fără fulgerele lor.

Fratele meu îmi sprijină întreaga greutate de umărul lui bolnav, ignorând durerea. Măcar el știe ce vreau să spun.

– O reduci la tăcere, Cameron. Îi distrugi puterea, o distrugi pe *ea*.

– Dar nu pot să… cum?

Ochii ei întunecați sunt îngroziți.

Am început să văd puncte negre, dar reușesc să-l observ pe Cal, care apare lângă noi. Cameron se ferește de el, așa cum trebuie să facă orice persoană sănătoasă la cap, dar el știe cum să procedeze. I-a învățat pe copii și m-a învățat și pe mine cum să depășim episoade similare de haos.

– Dă-i drumul! spune el cu fermitate.

Nu o menajează, dar nici nu o ceartă.

– Respiră. Trage aer pe nas, dă-l afară pe gură. Dă-i drumul.

Te rog, dă-mi drumul. Te rog, dă-mi drumul. Nici să gâfâi nu mai pot. Parcă nu mai am deloc aer.

– Dă-i drumul, Cameron!

Am senzația că mă apasă un bolovan uriaș pe piept și mă strivește, vrând să mă ucidă.

– Dă-i drumul!

– Asta încerc!

– Ușor.

– Încerc.

Vocea ei este mai blândă, mai stăpânită.

– Încerc.

Cal dă încet din cap.

– Așa. Foarte bine.

Mai icnesc o dată, dar acum aerul îmi năvălește în plămâni și pot să respir din nou. Simțurile îmi sunt amorțite, dar își revin cu fiecare bătaie de inimă.

– Bravo! spune Cal, privind peste umăr.

Ochii ni se întâlnesc și parcă dispare toată tensiunea care a existat între noi.

– Bravo!

Nu mă uit la el prea mult, pentru că trebuie să o privesc pe Cameron. Trebuie să-i văd frica. Ține ochii strâns închiși și își încrețește fruntea. Se concentrează. O singură lacrimă i se prelinge pe obraz. Începe să-și maseze tatuajul de pe gât. Nu are decât cincisprezece ani. Nu merită așa ceva. N-ar trebui să se teamă de ea însăși.

– Mi-am revenit, reușesc eu să articulez, iar Cameron deschide imediat ochii.

Ușurarea i se citește pe chip, dar imediat ne trântește în nas porțile sufletului ei.

– Asta nu schimbă ce simt, Barrow.

M-aș ridica în picioare dacă aș putea. Dar mușchii încă îmi sunt slăbiți și-mi tremură.

– Vrei să-i faci așa ceva și altei persoane? Fratelui tău, atunci când îl vei găsi?

Iată răspunsul. Târgul pe care trebuie să-l facem. Și-a dat și ea seama.

– Ajută-ne să intrăm în Corros și noi te vom învăța cum să-ți folosești talentul. Te vom face cea mai primejdioasă persoană din lume.

Mă tem că voi ajunge să regret cuvintele astea.

DOUĂZECI ȘI TREI

Vocea mea răsună ciudat în încăperea vastă de la intrarea în adăpost. Furtuna din regiunea Riftului a ajuns și aici, iar în zidul murdar bate un amestec de ninsoare și ploaie înghețată. Odată cu ea, a venit și frigul, dar Cal se străduiește să-l alunge. Oamenii se înghesuie unii în alții, încercând să se încălzească la focul de tabără pe care el l-a aprins pe podea. Flăcările se reflectă în ochii tuturor, transformându-i în nestemate roșii și portocalii. Toate cele cincisprezece perechi de ochi sunt ațintite asupra mea. Adulții din adăpost au luat loc lângă Farley, Cameron, Cal și fratele meu, ca să asculte ce am de spus. Alături de Ada stau Ketha, Harrick și Nix. Fletcher, un tămăduitor de piele, imun la durere, își întinde mâinile palide prea aproape de foc. Gareth îl trage îndărăt înainte să i se aprindă pielea. Se mai află aici și Darmian, la fel de invulnerabil ca Nix, și Lory, din insulele stâncoase Kentosport. Chiar și Kilorn s-a hotărât să ne onoreze cu prezența lui și s-a așezat între colegii săi de vânătoare, Crance și Farrah.

Din fericire, nu există niciun copil aici. Copiii nu vor fi amestecați în planul acesta, ci vor continua să se bucure de atâta siguranță câtă le pot eu oferi. Buni îi ține ocupați în camera lor, amuzându-i cu multele ei transformări. Toți cei peste șaisprezece ani sunt prezenți și mă ascultă povestindu-le ce am aflat pe drumul spre Pitarus. Sunt realmente captivați de ceea ce aud și expresiile de pe chipurile lor sunt șocate, speriate sau hotărâte.

– Jon a zis că patru zile sunt prea multe. Așa că trebuie s-o facem în doar trei.

Trei zile ca să luăm cu asalt o închisoare. Trei zile ca să facem planul. Eu am avut nevoie de peste o lună de instrucție grea cu argintiii și, înainte de asta, am petrecut ani întregi pe străzile

din Pilonii. Cal este soldat din naștere, Shade a fost în armată mai bine de un an, iar Farley are gradul de căpitan, deși nu deține vreun talent deosebit. Dar ceilalți? Mă uit la recruții din adăpost și încep să șovăi. Măcar dacă am avea mai mult timp la dispoziție. Cel mai mult ne-ar putea ajuta Ada, Gareth și Nix, pentru că talentele lor sunt potrivite unui asemenea atac, ca să nu mai pomenesc faptul că au petrecut cea mai lungă perioadă de pregătire în tabăra Șanțul. Ceilalți sunt puternici – Ketha poate face să dispară orice obiect numai clipind din ochi –, dar, din păcate, le lipsește o minimă experiență. Se află aici doar de câteva zile, maximum câteva săptămâni, și vin de la margini de drum și din sate uitate, unde nu făceau nimic și nu reprezentau nimic. Dacă i-aș trimite la luptă, ar fi ca și cum aș pune un copil mic să conducă o mașină. Ar fi un pericol pentru toată lumea, dar mai cu seamă pentru ei înșiși.

Toți știu că planul este ridicol, imposibil, dar nu mă contrazice nimeni. Până și Cameron are bunul-simț de a-și ține gura. Se uită fix în foc și refuză să-și ridice privirea. Nu mă uit prea mult la ea. Nu am timp, plus că mă supără și mă întristează prea tare. Atitudinea ei este exact aceea pe care am încercat eu să o evit.

Farley își recapătă prima graiul.

– Chiar *dacă* Jon ăla a spus adevărul despre talentul lui, nu există nicio dovadă că nu ne-a mințit după aia.

Se apleacă puțin, iar silueta i se conturează clar pe fundalul flăcărilor.

– Ar putea foarte bine să fie un agent de-al lui Maven. A zis că Elara va începe să-i controleze pe oamenii cu sângenou, dar dacă deja îl controla pe el? Dacă îl folosea ca să ne atragă într-o cursă? A și zis că Maven ne va întinde o capcană. Dacă despre asta este vorba?

Mă cuprinde o senzație de slăbiciune atunci când îi văd pe câțiva aprobând-o. Crance, Farrah și Fletcher. Mă aștept să-l văd și pe Kilorn trecând de partea echipei lui de vânătoare, dar vechiul meu prieten nu se mișcă și nu scoate nicio vorbă. Dar nici el nu vrea să se uite la mine.

Simt cum mă învăluie căldura din toate părțile. De la focul din față și de la Cal, care se sprijină de zidul din spatele meu. Radiază ca un cuptor, dar este mut ca un mormânt. Știe că nu trebuie să vorbească. Mulți dintre cei de-aici îl tolerează doar datorită mie ori datorită copiilor sau ambele. Nu mă pot baza pe el să-i convingă pe recruți. Trebuie să mă ocup singură de treaba asta.

– Ba eu îl cred.

Cuvintele sună ca rostite de altcineva, dar cred că niciodată nu am folosit un ton mai ferm.

Oamenii de-aici țin morțiș să mă considere conducătoarea lor, așa că am de gând să mă port în consecință. Și îi voi convinge să mă urmeze.

– Eu mă duc la Corros, chiar dacă e vorba despre o capcană. Pentru oamenii cu sângenou de acolo nu există decât două posibilități: ori mor, ori vor ajunge pe mâinile păpușăresei pe care toți o numesc „regină". Ambele variante sunt inacceptabile.

Murmure de aprobare se aud de la cei pe care încerc să-i câștig de partea mea. Gareth este cel mai entuziast și dă vehement din cap, manifestându-și loialitatea. L-a văzut pe Jon cu ochii lui și nu are nevoie de alte argumente.

– Nu am să oblig pe nimeni să ne însoțească. Este alegerea voastră, așa cum a fost mereu.

Cameron clatină ușor din cap, dar nu spune nimic. Shade nu se dezlipește de ea, în caz că fata încearcă să facă altă prostie.

– Nu va fi ușor, însă nici imposibil nu este.

Dacă repet vorbele astea de mai multe ori, o să ajung să le cred și eu.

– Ce vorbești? spune Crance. Dacă am înțeles eu bine, închisoarea aia a fost construită anume pentru oameni ca tine. Așa că nu va trebui să treci doar de gratii și de uși zăvorâte. Vor fi clarvăzători la fiecare poartă, o armată de argintii, un arsenal, camere de supraveghere, Pietre Tăcute – și asta în cel mai bun caz, fetițo cu fulgerele.

Lângă el, Fletcher face eforturi să-și înghită nodul din gât. Nu simte el durerea, dar este evident că acest om palid și trupeș poate simți teama.

– Și în cazul cel mai rău?

– Întreab-o pe ea, îi răspund eu, făcând un semn din cap spre Cameron. Ea a evadat de-acolo.

Se stârnește un vacarm de exclamații uluite. Nu se mai holbează la mine acum și pot să mă relaxez puțin. În schimb, Cameron se încordează și își strânge mâinile la piept, de parcă ar vrea să se ascundă de toate privirile.

Până și Kilorn ridică ochii, dar nu la Cameron se uită el. Ci la mine. Și toată starea mea de ușurare se duce pe apa sâmbetei, înlocuită de o emoție ciudată, pe care nu o pot identifica. Nu-i teamă, dar nici furie. Nu, este cu totul altceva. *Dor.* Afară vuiește furtuna, înăuntru arde focul, iar eu îmi pot închipui că suntem un băiat și o fată, cuibăriți unul lângă altul sub o casă pe piloni, adăpostindu-se de vaierele toamnei. Ce bine ar fi să existe cineva care să poată da timpul înapoi și să-mi redea acele zile. Atunci aș ține la ele ca la ochii din cap, în loc să mă vait

de frig și de foame. Și acum îmi este la fel de frig, la fel de foame, dar nu există pătură care să mă încălzească, nu există mâncare care să mă sature. Nimic nu va mai fi vreodată la fel. Și este numai vina mea. Iar Kilorn m-a urmat în acest coșmar.

– Știe să vorbească? Râde cu ironie Crance, plictisit să o tot aștepte pe Cameron să deschidă gura.

Farley chicotește.

– Vorbește chiar prea mult pentru gustul meu. Haide, fetițo, spune-ne ce-ți aduci aminte.

Mă aștept ca adolescenta să izbucnească din nou, poate chiar să-i arunce niște cuvinte urâte lui Farley, dar se vede treaba că o tempereazǎ prezența unui public atât de numeros. Îmi înțelege stratagema, dar nu are încotro. Prea multe priviri pline de speranță, prea mulți oameni gata să se expună pericolelor. Nu-i mai poate ignora.

– Este după Delphie, oftează ea și amintirile dureroase îi încețoșează ochii. Undeva pe lângă Puhoiul, atât de aproape, că simți radiațiile.

Puhoiul reprezintă granița de sud a Nortei, între Piedmont și prinții argintii care domnesc acolo. La fel ca Naercey, Puhoiul este un ținut în ruină, mult prea distrus pentru a fi revendicat de argintii. Nici măcar Garda Stacojie nu are curaj să se aventureze acolo, unde radiațiile nu sunt minciună, iar fumul de o mie de ani încă nu s-a risipit.

– Ne-au izolat, continuă Cameron. Câte unul în celulă. Mulți erau atât de slăbiți, că zăceau toată ziua. Iar ceilalți s-au îmbolnăvit din cauza locului.

– Piatra Tăcută, răspund eu întrebării ei nerostite, fiindcă îmi aduc aminte foarte bine de senzația aceea.

De două ori am fost și eu într-o asemenea celulă și de două ori Piatra Tăcută m-a lăsat fără puteri.

– Nu prea aveam lumină, nu prea aveam mâncare.

Se foiește în scaun și privește flăcările printre gene.

– Nici să vorbim între noi nu prea puteam. Nu ne dădeau voie gardienii, care patrulau în permanență. Uneori apăreau câteva santinele și luau deținuți. Unii erau prea slăbiți ca să poată merge singuri și santinelele îi târau. Totuși, nu cred că închisoarea era plină, am văzut multe celule goale.

Și vocea i se îneacă atunci când continuă:

– Tot mai multe în fiecare zi.

– Descrie-ne clădirea, o îndeamnă Farley.

O văd că îl înghiontește pe Harrick și îmi dau seama la ce se gândește.

– Noi, oamenii cu sângenou din regiunea Beacon, aveam clădirea noastră. Un cub mare, cu patru etaje și cu celulele aliniate la pereți. Nivelurile erau legate între ele prin niște pasarele, pe care magnetronii le dădeau jos când se înnopta. Tot magnetronii deschideau și ușile de la celule. Peste tot nu erau decât afurisiții ăia de magnetroni.

Înjură, dar nu mă supăr. În închisoarea aia nu existau oameni ca Lucas Samos, nu erau magnetroni cu suflet, ca acela care și-a dat viața pentru mine în Archeon.

– Nu erau geamuri, ci un luminator în tavan. Mic, dar tot puteam zări soarele câteva minute pe zi.

– Ca ăsta? întreabă Harrick și își freacă mâinile.

Deasupra focului apare o imagine care se învârtește încet. O cutie din linii de un verde-deschis. După ce mi se obișnuiesc ochii, îmi dau seama că este o schiță rudimentară, tridimensională, a clădirii în care a fost închisă Cameron.

Fata privește bine iluzia lui Harrick și o studiază cu atenție.

– Mai mare, murmură ea.

Degetele lui Harrick zvâcnesc. Iluzia îi răspunde.

– Încă două pasarele. Patru porți la ultimul nivel, câte una în fiecare perete.

Harrick îi urmează indicațiile și retușează imaginea până când Cameron se declară mulțumită. Bărbatul zâmbește. Pentru el este un simplu joc, la fel ca desenatul. Noi ne uităm tăcuți la imagine, fiecare încercând să-și dea seama cum și pe unde am putea intra.

– O groapă, geme Farrah, luându-și capul în mâini.

Corect, clădirea seamănă cu o groapă cu laturile egale.

Ada este mai puțin pesimistă și mai interesată să afle cât mai multe despre închisoare.

– Unde dau porțile?

Cameron oftează și umerii i se gârbovesc.

– Spre alte clădiri ale închisorii. Nu știu câte sunt toate. Eu am trecut doar prin trei când am scăpat de acolo.

Imaginea lui Harrick se modifică și apar alte clădiri lipite de a lui Cameron. Imaginea ne lovește ca un pumn în stomac. Atâtea celule, atâtea porți! Atâtea locuri unde am putea să ne poticnim și să dăm greș. *Însă Cameron a reușit să scape de-acolo. Cameron, care nu are nicio pregătire și nici nu știe de ce este în stare.*

– Ziceai că sunt și argintii închiși acolo.

Cal deschide pentru prima dată gura și nu trebuie să fii clarvăzător ca să-ți dai seama că este foarte supărat. Nici nu vrea să intre în cercul de lumină al flăcărilor. O clipă, pare exact așa cum îl descria mereu Maven: o umbră.

– Unde?

Nix scoate un hohot furios de râs, aspru ca sunetul unei pietre frecate de metal. Și întinde un deget acuzator spre prinț.

– De ce? Vrei să-ți scoți amicii din cuști? Să-i trimiți înapoi la conacele și la petrecerile lor? Ei, aș! Lasă-i să putrezească acolo!

Își flutură mâna cu vene proeminente spre Cal, și hohotele lui de râs sunt reci ca ploaia de toamnă.

– Pe ăsta ar trebui să-l lași acasă, Mare. Ba, și mai bine, ar trebui să-l gonești de-aici. Nu se gândește decât cum să-i protejeze pe ai lui.

De obicei, gura mea e mai rapidă decât mintea, dar de data aceasta sunt amândouă de acord.

– Știți foarte bine că nu este adevărat. Cal și-a vărsat sângele pentru noi și ne-a apărat pe toți. Ca să nu mai spun că pe cei mai mulți dintre voi i-a și pregătit. Are motivele lui ca să întrebe despre argintiii din Corros, dar *nu* pentru că ar vrea să-i elibereze.

– De fapt…

Mă răsucesc brusc cu fața la el. Casc ochii și uluirea din glasul meu răsună prelung în încăpere.

– *Vrei* să-i eliberezi?

– Gândește-te puțin. Sunt închiși acolo pentru că i s-au opus lui Maven, Elarei sau amândurora. Fratele meu s-a urcat pe tron în împrejurări foarte ciudate și sunt mulți, *foarte mulți,* aceia care nu cred minciunile spuse de mama lui. Unii au atâta minte cât să stea ascunși, să aștepte momentul potrivit pentru a acționa. Dar alții nu-s atât de deștepți. Iar toate intrigile lor îi aruncă în închisoare. Și, firește, mai sunt și cei asemenea unchiului meu, Julian, care a învățat-o pe Mare să-și folosească talentul. El a ajutat Garda Stacojie, i-a salvat de la moarte pe Kilorn și pe Farley, iar sângele lui este argintiu. Și el zace în închisoarea aia, alături de alții care cred într-o egalitate a oamenilor mai presus de culoarea sângelui. Aceștia nu sunt dușmanii noștri.

Cal începe să gesticuleze înfierbântat, încercând să ne facă să pricepem cum gândește soldatul din el.

– Dacă îi eliberăm pe toți, atunci vom dezlănțui haosul în Corros. Vor ataca gărzile și vor face orice ca să iasă de-acolo. Este cea mai bună diversiune la care putem spera.

Până și Nix se dezumflă, fâstâcit de strategia lui Cal. Chiar dacă îl detestă și îl învinovățește de moartea fiicelor sale, nu poate nega avantajele acestei propuneri. Probabil că este cel mai bun plan la care ne-am putea gândi.

– În plus, adaugă prințul, retrăgându-se în umbre și adresându-mi-se doar mie, de argintii vor avea grijă Julian și Sara, nu oamenii cu sângenou.

Oh. În graba mea, uitasem cumva că sângele lor nu are aceeași culoare ca al meu. Uitasem că și ei sunt argintii.

Cal continuă, încercând să explice:

– Gândiți-vă ce sunt și ce simt ei. Nu sunt singurii care consideră că lumea aceasta este pe sfârșite.

Nu sunt singurii. Logica îmi spune că are dreptate. În fond, în perioada scurtă petrecută printre argintii, i-am cunoscut pe Julian, Cal, Sara și Lucas – patru oameni cu sângele de altă culoare decât al meu, care nu erau la fel de cruzi precum ceilalți. Sigur că trebuie să fie mai mulți ca ei. Și, așa cum procedează cu oamenii noi din Norta, Maven dorește să-i elimine și pe ei și îi aruncă în închisoare atât pe disidenți, cât și pe adversarii săi politici, ca să moară acolo și să fie uitați de toată lumea.

Cameron a început să-și muște buzele.

– Clădirile unde sunt argintiii seamănă cu ale noastre și sunt dispuse alternativ. Una cu argintii, una cu oameni noi, una cu argintii, una cu oameni noi și tot așa.

– Ca niște carouri, mormăie Cal, dând din cap. Îi țin separați. Așa sunt mai ușor de controlat, mai ușor de învins. Și tu pe unde ai fugit?

– O dată pe săptămână ne scoteau din celule ca să facem mișcare. Unii gardieni chiar râdeau pe tema asta, ziceau că celulele ne vor omorî dacă nu ne scot puțin din ele. Ceilalți deținuți de-abia dacă își mai puteau târî picioarele, darămite să lupte. Dar mie celulele nu-mi făceau rău.

– Pentru că pe tine nu te afectează, spune Ada pe un ton stăpânit, egal și blând.

Tresar, fiindcă mi se pare că-l aud vorbind pe Julian. Preț de o secundă incandescentă, mă aflu iarăși în clasa lui plină cu cărți și trebuie să îi spun ce am învățat.

– Talentul tău de amuțitor este atât de puternic, încât măsurile normale nu au niciun efect asupra lui. Mă refer la efectul de anulare. O formă de tăcere împotriva alteia.

Cameron nici că putea să pară mai indiferentă. Ridică din umeri.

– Bine.

– Deci te-ai furișat afară în timpul plimbării, șoptește Cal mai mult pentru sine.

Cade pe gânduri, se vede în locul lui Cameron, își imaginează interiorul închisorii, pentru a descoperi un loc pe unde să putem intra.

– Clarvăzătorii n-au putut să-și dea seama ce puneai tu la cale, așa că nu au știut că trebuie să te împiedice. Păzeau porțile, da?

Fata încuviințează din cap.

– Câte unul la poarta fiecărei clădiri cu celule. I-am luat arma, am lăsat capul în pământ și am fugit.

Crance fluieră prelung, impresionat de curajul ei. Dar Cal nu este la fel de orbit de cutezanța fetei.

– Și porțile? Nu puteau fi deschise decât de magnetroni?

Auzindu-i întrebarea, Cameron schițează brusc un zâmbet nervos.

– Se pare că argintiii nu mai sunt atât de fraieri încât să încredințeze comanda porților

închisorii câtorva mânuitori de metale. Există un comutator care deschide porțile în caz că nu ai vreun magnetron prin preajmă.

Asta-i vina mea, înțeleg eu. *L-am folosit pe Lucas ca să deschidă celulele din Reședința Soarelui. Maven ia măsuri ca să se asigure că niciun magnetron nu va mai face același lucru.*

Cal îmi aruncă o privire scurtă. Și el se gândește la Lucas.

– Și tu ai cheia de la comutatorul ăla?

Cameron clatină din cap, dar își atinge gâtul. Tatuajul este mai întunecat decât pielea ei, aproape negru. Semnul dovedește că este tehniciană, o sclavă în fabricile pline cu fum.

– Sunt mecanic, spune ea, fluturând din degetele-i încovoiate. Încuietorile au mecanisme de acționare și sârme. Numai un idiot ar avea nevoie de cheie ca să le descuie.

O fi Cameron o pacoste, dar cu siguranță că ne va fi de mare folos. Chiar și eu mă văd nevoită să recunosc asta.

– Am fost luată cu forța în armată, deși aveam de lucru în Orașul Nou, continuă ea, pe un ton mai scăzut.

– Închisoarea, Cameron, îi amintesc eu. Trebuie să ne concentrăm…

– Toată lumea de acolo muncește și nu aveam voie să ne înrolăm în armată nici dacă am fi vrut.

Vorbește acum mai tare, ca să mă acopere. Dacă aș continua, aș declanșa un meci al strigătelor.

– Intrarea în vigoare a Măsurilor a schimbat asta. A avut loc o loterie pentru toată lumea între cincisprezece și șaptesprezece ani. Am fost aleasă, împreună cu fratele meu. Care erau șansele să se întâmple asta, hm?

– Mai puțin de trei la sută, șoptește Ada.

– Ne-au despărțit. Pe mine m-au băgat în Legiunea Beacon, de la Fort Patriot, iar pe Morrey l-au trimis în Legiunea Pumnalului. Așa se purtau cu toată lumea care îi dădea de furcă – nu trebuia decât să te uiți urât la un ofițer și erai trecut pe lista neagră. A face parte din Legiunea Pumnalului este același lucru cu o condamnare la moarte. Cinci mii de copii care au avut curaj să li se împotrivească sunt trimiși într-o groapă comună.

Scrâșnesc din dinți. Îmi aduc perfect aminte de aceste ordine.

– După ce pleacă din Corvium, pornesc într-un marș forțat spre moarte. Drept prin tranșee și apoi până în inima Nădufului. L-au trimis acolo pe Morrey, pentru că a încercat să o îmbrățișeze pe mama pentru ultima dată.

Autoritatea îmi alunecă printre degete. Citesc asta pe chipurile tuturor camarazilor mei cu sângenou care încearcă să asimileze informațiile oferite de Cameron. Atitudinea Adei este cea mai rea. Stă cu ochii pironiți asupra mea, fără să clipească. Nu este o privire acuzatoare, ci una goală. Se străduiește să nu i se citească în ochi ce gândește, numai că nu-i prea iese. Focul se umflă în centrul podelei, colorându-i albul ochilor în auriu și roșu mânios.

– În închisoarea aia se află și oameni cu sângenou, și argintii.

Cameron știe că îi are în mână și strânge pumnul.

– Dar mai sunt și cinci mii de copii, cinci mii de băieți și fete cu sângeroșu care vor dispărea pentru totdeauna. Îi veți lăsa să moară? Vreți să o urmați pe ea…

Și face un semn cu capul în direcția mea.

– …și pe prințișorul ei iubit?

Cal vrea să mă apuce de mână și eu mă feresc. *Nu aici.* Toată lumea știe că dormim împreună și cine poate spune ce altceva mai presupun. Însă nu am de gând să-i ofer lui Cameron mai multă muniție decât are deja.

– Zice că nu aveți de ales, dar nu cunoaște sensul acestui cuvânt. Am fost luată pe sus și adusă aici, exact la fel cum m-a luat și legionarul ca să mă ducă în armată și cum m-au luat santinelele câteva zile după aceea. Fetița cu fulgerele nu are niciun drept să dea oamenilor de ales.

Se așteaptă să-i resping acuzațiile, dar îmi țin gura. Sunt înfrântă și ea o știe prea bine. Deja au început să i se învârtească rotițele din creier. Mi-a făcut rău înainte și îmi poate face din nou. *Atunci, de ce mai stă? Ne-ar putea reduce pe toți la tăcere și ar putea pleca liniștită. De ce mai stă?*

– Mare salvează oameni.

Vocea lui Kilorn sună altfel, mai bătrână. Mi se aprinde iarăși în piept dorul acela mistuitor.

– Mare v-a salvat pe toți de la închisoare sau de la moarte. Și-a riscat viața de fiecare dată când a intrat în orașele voastre. Nu-i perfectă, dar nici un monstru nu este, oricât de mult ați încerca voi să vă imaginați asta. Credeți-mă pe cuvânt, adaugă el, fără să se uite la mine. Eu am văzut monștri. Și îi veți vedea și voi dacă îi lăsăm pe oamenii noi la mila reginei. Pentru că atunci ea

vă va întoarce pe unii împotriva celorlalți și vă va pune să vă omorâți între voi și o să se joace cu mințile voastre, până când nu va mai rămâne nici urmă din cei care sunteți acum și nu va mai trăi nimeni care să își amintească de voi.

Milă, repet eu în gând și îmi vine să râd. *Elara nu cunoaște sentimentul ăsta.*

Nu mă așteptam ca vorbele lui Kilorn să aibă vreun efect, dar nici că mă puteam înșela mai tare. Toți se uită la el cu respect și cu interes. Nu la fel se uită la mine. Nu, atunci când mă privesc, ochii lor au permanent un licăr de teamă. Pentru ei, eu sunt generalul, conducătorul. Însă Kilorn este fratele lor. Și îl iubesc așa cum niciodată nu m-ar putea iubi pe mine sau pe Cal. Și îl ascultă.

Și uite cum rămâne Cameron fără victoria de adineauri.

– O să facem praf închisoarea aia! tună Nix, punând mâna pe umărul lui Kilorn.

Îl strânge mult prea tare, dar prietenul meu nici măcar nu se clintește.

– Eu merg, continuă el.

– Și eu.

– Și eu.

– Așijderea.

Vocile lor îmi răsună în cap. Se oferă să vină cu noi mai mulți decât aș fi sperat vreodată. Gareth și Nix, și Ada, vulcanica Ketha, Darmian, celălalt distrugător invulnerabil, Lory, cea cu simțuri superioare. Și, firește, Buni – care a spus din capul locului că vrea să vină. Cei care au tăcut până acum se foiesc în scaune – Crance, Farrah, Fletcher și iluzionistul Harrick.

– Bine, spun eu și fac din nou un pas înainte, fixându-i cu cea mai autoritară privire de care sunt în stare. De ceilalți este nevoie aici; îi vor supraveghea pe copii ca să nu cumva să dea foc pădurii. Și să-i apere, dacă se întâmplă ceva.

Ceva. Adică un alt atac, un atac total, care ar avea ca rezultat moartea celor pe care m-am străduit atât să-i salvez. Dar este mai puțin periculos decât Corros și îi văd cum răsuflă ușurați. Cu trăsăturile schimonosite de invidie, Cameron se uită la ei cum se relaxează. Ar rămâne cu ei dacă ar fi posibil, dar cine ar mai instrui-o în cazul ăsta? Cine ar învăța-o cum să-și controleze puterea și s-o utilizeze cu judecată? *Nu Cal și cu siguranță nici eu.* Nu-i convine prețul, dar îl va plăti.

Încerc să mă uit pe rând la fiecare dintre voluntari, sperând să le văd determinarea și interesul. Însă nu descopăr decât teamă, îndoială și, cel mai rău, regret. Încă de pe acum, când nici n-am început. Ce n-aș da să-i avem alături pe camarazii lui Farley din Garda Stacojie sau chiar pe soldații lacuștri ai colonelului. Măcar ei mai au o fărâmă de credință în cauza lor, dacă nu în ei înșiși. *Trebuie să am eu credință pentru toți. Trebuie să-mi pun iarăși masca și să redevin fetița cu fulgerele de care au nevoie. Mare poate să mai aștepte.*

Ca prin vis, mă întreb dacă voi mai avea vreodată șansa să fiu doar Mare.

– Vreau să recapitulăm, îi spune Cal lui Cameron, arătând spre imaginea cu închisoarea Corros. Voi, ceilalți, mergeți de mâncați bine și antrenați-vă cât de bine puteți. După ce trece furtuna, vreau să ne întâlnim în curte.

Incapabili să nu i se supună, iau toți poziția de drepți. Așa cum am fost eu învățată să vorbesc ca o prințesă, Cal a știut întotdeauna să vorbească la fel ca un general. Știe să dea ordine. La asta se pricepe, asta este *menirea* lui. Iar acum, când are o misiune, un obiectiv clar, mai important decât instrucția, toate celelalte pălesc. Chiar și eu. Îl las cu planurile lui. Ochii de culoarea bronzului îi sclipesc hipnotizați în lumina slabă a imaginii create de Harrick, care rămâne cu el și are grijă ca iluzia să nu se stingă.

Eu nu merg după oamenii noi în adâncul Șanțului, spre tunelurile unde se pot antrena în voie, fără să se rănească între ei. Ci ies în furtuna de afară. O pală înghețată de vânt și ploaie mă izbește în față. Căldura lui Cal dispare imediat.

Eu sunt fetița cu fulgerele.

Norii plumburii sunt grei de ploaie și de zăpadă. Un acvatic i-ar manipula foarte lesne, la fel și un furtunar. Pe vremea când mă numeam Mareena, am mințit că mama ar fi fost o furtunară din Casa Noelle. Că ar fi putut influența vremea, la fel cum eu controlez electricitatea. Iar când m-am aflat în Circul Oaselor, am chemat fulgerele din cer, l-am apărat pe Cal și m-am apărat și pe mine de soldații lui Maven. M-am simțit slăbită atunci, dar acum sunt mai puternică. Trebuie să fiu mai puternică.

Încerc să privesc prin ploaia deasă, ignorând senzația de usturime pe care mi-o dau stropii ei înghețați. Nu contează că am pe mine o haină groasă de iarnă, pentru că m-am udat până la piele și mi-au înghețat degetele de la mâini și de la picioare. Dar fără să-mi amorțească. Simt absolut totul, de la firele care-mi pulsează sub piele și până la lucrul acela de dincolo de nori, care bate încet, aidoma unei inimi negre. Cu cât mă concentrez mai mult asupra lui, cu atât își intensifică bătăile și parcă începe să sângereze. În furtuna asta puternică se învârtesc degete de electricitate statică pe care nu le pot vedea și se încâlcesc în norii de ploaie, aflați la înălțime

mai mică. Mi se ridică firele de păr de pe ceafă când se formează o altă furtună, în trosnete electrice. O furtună cu fulgere. Strâng pumnul și sper să se audă ce am creat.

Primul bubuit de tunet este slab, doar un pocnet. Îi urmează un fulger debil, care aterizează în vale, aproape invizibil prin perdeaua de lapoviță. Următorul este mai puternic, cu ramuri purpurii și albe. Iar eu exclam de mândrie și oboseală la vederea lui. Fiecare explozie de fulgere mă umple de o bucurie fără margini, dar mă și secătuiește de puteri.

– N-ai pic de țintă.

Kilorn se sprijină de intrarea în adăpost, ferindu-se de ploaie sub o margine de acoperiș. La lumina de afară, mi se pare incredibil de extenuat și de slab, deși mănâncă și acum la fel de mult ca pe vremea când eram în Pilonii. Se pare că vânătorile lungi și furia permanentă și-au pus amprenta asupra lui.

– Dar zic că-i mai bine așa, dacă ți s-a năzărit să exersezi cu *chestia* asta atât de aproape de casă, adaugă el, arătând spre vale.

În zare se vede cum fumegă un pin înalt.

– Dar, dacă ai de gând să te perfecționezi, fă-ne tuturor un serviciu și șterge-o de aici.

– Acum vorbești cu mine? mă rățoiesc eu la el, încercând să nu-i arăt că sunt cu sufletul la gură.

Mă uit supărată la copacul aprins. Un fulger anemic spintecă aerul la câteva sute de metri, mult mai departe de locul pe care vreau eu să-l lovesc.

În urmă cu doar un an, Kilorn s-ar fi amuzat teribil de eforturile mele și m-ar fi tachinat până când m-ar fi scos din sărite. Dar acum i s-a maturizat și mintea, nu doar trupul. Comportamentul lui copilăresc a dispărut. Pe vremuri nu puteam să-l sufăr. Acum îmi este dor de el.

Își pune gluga de la pulover, ascunzându-și părul tuns aiurea. N-a vrut s-o lase pe Farley să-l radă în cap, așa că l-a lăsat pe Nix să încerce și s-a ales cu o claie neuniformă de bucle arămii.

– Mă lași să vin și eu la Corros? mă întreabă el în cele din urmă.

– Te-ai oferit.

Zâmbetul lui este la fel de alb ca zăpada din jur. Mi-aș dori să nu vină cu noi. Mi-aș dori să mă asculte și să rămână în tabără. Dar Kilorn are încredere în hotărârile mele – așa zice Cal.

Înseamnă că și eu trebuie să-l las să hotărască singur.

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai luat apărarea, continui eu cu sinceritate.

Scutură capul ca să-și dea părul din ochi, apoi ridică indiferent din umeri și se apucă să ciupească din zidul de lut din spatele lui.

– Ai zice că, după toate câte te-au învățat argintiii, ar fi trebuit să știi cum să-i convingi pe oameni. Dar, ce să-i faci, ești cam prostuță.

Hohotele noastre de râs se împletesc ca pe vremuri. În clipele astea suntem alții, dar aceiași dintotdeauna.

N-am mai stat de vorbă de săptămâni bune și nici nu mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de el. Preț de o clipă, mă gândesc dacă să-i mărturisesc totul. Însă, oricât de mare ar fi dorința asta, reușesc să mi-o stăpânesc. Mă doare să am secrete față de el, să nu-i pot spune despre biletele lui Maven, despre chipurile morților pe care le văd în fiecare noapte sau despre coșmarurile lui Cal. Vreau să-i spun tot. El o cunoaște pe Mare mai bine decât oricine. La fel cum și eu îl cunosc pe Kilorn, băiatul pescar. *Numai că oamenii ăștia nu mai există.* Trebuie *să nu mai existe. Nu ar putea supraviețui într-o astfel de lume.* Este necesar ca eu să fiu alta, să fiu cineva care nu se încrede decât în propriile ei puteri. Alături de el, îmi este mult prea ușor să redevin Mare și să uit cine trebuie să fiu.

Ne-a învăluit tăcerea, delicată ca aburii respirației noastre.

– Dacă mori, am să te distrug.

Surâde trist.

– Asemenea.

DOUĂZECI ȘI PATRU

În mod cu totul ciudat, în următoarele trei zile reușesc să dorm mai mult decât am făcut-o în multe săptămâni. Ne-au epuizat pe toți sesiunile dure de pregătire, combinate cu lungile ore de stabilire a strategiei. Nu mai facem nicio misiune de recrutare. Nu-mi pare rău. Mă consumau extrem de tare, indiferent dacă rezultatul era unul bun sau unul îngrozitor. Prea multe cadavre atârnate în ștreang, prea mulți copii plecați de la mamele lor, prea mulți oameni smulși din viața pe care o cunoșteau. De bine sau de rău, eu am fost de vină pentru asta. Însă acum, că avionul este consemnat la sol, iar eu îmi petrec tot timpul studiind hărți și schițe, m-a cuprins un alt soi de rușine. I-am abandonat pe ceilalți, exact la fel cum spune Cameron că i-am abandonat pe copiii din Legiunea Mică. Câți prunci și copii vor mai muri?

Dar eu sunt doar una, o fetiță care nu mai știe să surâdă. O ascund de ceilalți în spatele măștii din fulgere. Însă rămâne în sufletul meu, tulburată, mirată, speriată. O alung mereu, dar tot mă urmărește în fiecare clipă a zilei. Nu-i chip să scap de ea.

Toată lumea doarme mult, până și Cal, care se asigură că ceilalți se odihnesc cum trebuie după ședințele de pregătire. În timp ce Kilorn vorbește din nou cu mine, Cal se îndepărtează din ce în ce mai mult. Corros l-a prins deja în mreje. Se trezește înaintea mea și se apucă imediat să noteze alte idei, să facă alte liste, consumând toate bucățelele de hârtie de care am reușit să facem rost. Ajutorul lui de nădejde este Ada, care memorează atât de multe date, că mă tem să nu găurească hărțile cu privirea ei înflăcărată. Nici Cameron nu lipsește. Oricât i-ar cere Cal să se odihnească, fata pare din ce în ce mai epuizată. Are cearcăne negre și nu prea mai poate sta în picioare. Însă nu se plânge, cel puțin nu în fața celorlalți.

Astăzi, ultima zi înainte de atac, Cameron este într-o dispoziție deosebit de proastă. Și se răzbună pe țintele ei de antrenament. Adică pe Lory și pe mine.

– Ajunge! șuieră Lory printre dinți.

Se prăbușește într-un genunchi și flutură mâna în direcția lui Cameron. Adolescenta strânge din pumni, dar se oprește, forța i se diminuează, iar Lory poate respira din nou.

– Trebuia să-mi faci praf simțurile, nu pe *mine*, bolborosește Lory, ridicându-se cu greu în picioare.

Își strânge haina în jurul ei, cu toate că provine din Kentosportul înghețat, un orășel portuar pe jumătate uitat de lume, asaltat adesea de furtuni de zăpadă. Talentul lui Cameron nu te lasă doar fără puteri, ci te și doboară cu totul. Pulsul îți încetinește, vederea ți se întunecă și îți scade temperatura corpului. Îți slăbește oasele.

– Scuze.

Cameron a început să vorbească mai laconic. Schimbare bine-venită față de discursurile ei furtunoase.

– Nu mă pricep.

Lory nu se lasă mai prejos și se răstește la ea.

– Atunci învață să te pricepi. Și învață repede. Plecăm diseară, Cole, și nu te luăm cu noi doar ca să faci pe ghidul!

Nu-mi stă în fire să pun capăt certurilor. Să le provoc, da, să le urmăresc, cu siguranță, dar să le opresc? Însă acum nu avem timp de discuții în contradictoriu.

– Ajunge, Lory! Cameron, încă o dată.

Tonul de prințesă al Mareenei îmi este de folos și amândouă mă ascultă.

– Blochează-i simțurile. Fă-o *normală.* Controlează-i *puterea.*

Un mușchi zvâcnește în obrazul lui Cameron, dar fata nu-și exprimă dezacordul. În ciuda văicărelilor, știe că trebuie să facă asta. Dacă nu pentru noi, atunci măcar pentru ea însăși. Cel mai bun lucru pe care îl poate face este să învețe cum să-și controleze talentul. Iar aceasta este înțelegerea noastră: eu o instruiesc, ea ne duce la Corros.

Lory nu este la fel de amabilă.

– Urmezi tu, Barrow, mârâie ea către mine.

Accentul ei nordic este puternic și neînduplecat, așa cum sunt și ea, și locul acela sălbatic de unde vine.

– Ascultă-mă cu luare aminte, Cole. Dacă iar mă ia cu rău din cauza ta, te spintec în somn!

Cumva, amenințarea îi stârnește amuzamentul lui Cameron, care zâmbește și-i spune:

– N-ai decât să încerci.

Apoi își întinde degetele lungi și încovoiate.

– Să-mi zici când simți.

Mă uit atentă, așteptând semnul lui Lory. Dar, ca în cazul lui Cameron, și talentul ei este mai greu de sesizat. Așa-numita ei hipersensibilitate o ajută să simtă incredibil de acut orice aude, vede, atinge, miroase sau gustă. Are vedere de șoim, aude de la doi kilometri cum se frânge o rămurică, ba chiar e în stare să ia urma cuiva ca un copoi. Măcar de i-ar plăcea să vâneze! Dar Lory preferă să păzească tabăra, folosindu-și vederea și auzul ca să supravegheze pădurea.

– Ușurel, le sfătuiesc eu.

Cameron se încruntă, concentrându-se. Și eu înțeleg. Este mai simplu să te descarci, să dărâmi pereții zăgazului și să lași totul să se reverse afară decât să te înfrânezi, să fii calm, ferm și stăpânit.

– Puterea este a ta, Cameron. Îți aparține. Doar *ție* îți răspunde.

O lumină i se aprinde în ochi. Nu-i furia ei obișnuită. *Mândrie.* Înțeleg și asta. Fetele ca noi, care nu au avut nimic și care n-au așteptat nimic bun de la viață, sunt cuprinse de un sentiment îmbătător când află că există ceva numai și numai al nostru, ceva ce nu poate fi revendicat sau răpit de nimeni.

În stânga mea, Lory clipește des și privește printre gene.

– Dispare, spune ea. De-abia mai aud ce se petrece în cealaltă parte a taberei.

Nu-i suficient. Talentul nu i-a dispărut cu totul.

– Încă puțin, Cameron.

Fata mă ascultă și întinde și cealaltă mână. Degetele îi zvâcnesc în ritmul pulsului, modelând

ceea ce simte în ceea ce dorește să se întâmple.

– Acum? o întreabă, iar Lory își lasă capul în jos.

– Ce zici? strigă ea, cu ochii pe jumătate închiși.

Abia dacă mai vede sau aude ceva.

– Asta este constanta ta.

Fără să mă gândesc, îmi pun mâinile pe umerii lui Cameron.

– La asta aspiri. Curând ți se va părea la fel de ușor ca apăsatul pe un buton. Se va petrece instantaneu.

– Curând? repetă ea, întorcând capul. Decolăm diseară.

Îi apuc bărbia cu degetele și o oblig să se uite la Lory.

– Nu te mai gândi la asta. Mai bine vezi cât timp poți rămâne așa fără să-i faci rău.

– Complet oarbă! strigă mult prea tare Lory.

Mi se pare că și complet surdă.

– Nu știu ce faci, dar e clar că funcționează, îi spun eu lui Cameron. Nu trebuie să-mi dezvălui secretul, dar să știi că ăsta-i declanșatorul tău.

La fel mi-a spus și mie Julian, acum câteva luni. Eram în Grădina Spiralată și m-a îndemnat să găsesc în mine mecanismul care îmi declanșa scânteile. Acum știu că sunt mai puternică atunci când renunț să mă mai cramponez de trecut. Și se pare că și Cameron a descoperit metoda care o ajută să-și manifeste talentul.

– Ține minte ce simți acum.

Cu tot frigul de afară, o picătură de transpirație alunecă pe gâtul lui Cameron și dispare sub gulerul cămășii. Fata strânge din dinți ca să-și rețină un geamăt de frustrare.

– O să-ți fie din ce în ce mai ușor, continui eu, coborându-mi din nou mâinile pe umerii ei.

Îi simt toți mușchii încordați, țepeni ca niște cabluri întinse prea tare. Talentul ei face prăpăd în simțurile lui Lory, dar o lasă și pe ea fără puteri. *Ce bine ar fi dacă am avea mai mult timp. Încă o săptămână, o singură zi măcar.*

Cel puțin Cameron nu va mai fi nevoită să se înfrâneze atunci când vom ajunge la Corros, pentru că vreau să provoace cât mai multă durere odată ce vom intra în închisoare. N-ar trebui să-i fie prea greu să-i reducă pe gardieni la tăcere, are temperamentul necesar pentru asta și cunoaște locul. Așa că ne va croi drum liber printre ziduri și trupuri. Dar dacă îi iese în cale cine nu trebuie? Un om cu sângenou pe care nu-l recunoaște? Cal? *Eu?* Cred că n-am văzut și n-am simțit pe pielea mea un talent mai mare decât al ei și nu vreau să-i cad din nou victimă. Mi se face pielea de găină doar când mă gândesc la asta. Și scânteile îmi răspund, luându-mi cu asalt nervii. Sunt nevoită să le resping, cum eu însămi am fost învățată să fac. Mi se supun și rămâne din ele doar un zumzet slab, pe care de-abia îl mai percep. Cu toate acestea, scânteile mele sunt mai puternice. În ciuda grijilor și a stresului continuu, se pare că talentul meu s-a dezvoltat. Acum este mai puternic, mai robust și mai energic. *Bine măcar că o parte din mine este așa*, îmi spun eu. Pentru că se mai află și altceva în mine dincolo de fulgere.

Frigul nu-mi dă deloc pace. Nu se termină și mi se pare mai greu decât orice povară. Frigul acesta mă roade pe dinăuntru. Se răspândește în mine ca putregaiul, ca o boală și mă tem că într-o bună zi mă va consuma cu totul, lăsând în urmă doar o carapace a fetiței cu fulgerele, cadavrul viu al celei care a fost Mare Barrow.

Ochii orbi ai lui Lory se rostogolesc disperați, căutând zadarnic să vadă prin pătura de întuneric aruncată de Cameron peste ei.

– Parcă văd ceva, ne anunță ea.

Pronunță greu cuvintele, din cauza durerii. Lory nu se mai poate stăpâni, chiar dacă este o femeie dură, aidoma stâncilor de sare printre care a crescut.

– Acum e mai rău.

– Dă-i drumul.

După o clipă prea lungă pentru gustul meu, Cameron lasă mâinile în jos, și trupul i se relaxează. Parcă devine mai mică. Lory se prăbușește din nou în genunchi. Își masează tâmplele și clipește des, așteptând să i se trezească toate simțurile.

– Au, bâiguie ea, aruncându-i iute un zâmbet strâmb lui Cameron.

Dar tehniciana nu-i răspunde. Se răsucește brusc pe călcâie ca să mă privească drept în față. Sau, mai bine spus, ca să se uite la creștetul meu. Îi simt mânia, i-o înțeleg. Și știu că îi va fi de folos la noapte.

– Da?

– Am terminat pe ziua de azi! se răstește ea, dezvelindu-și dinții de un alb orbitor.

Nu mă pot stăpâni și-mi încrucișez brațele la piept, îndreptându-mi spatele cât de mult pot. Parcă aș fi lady Blonos atunci când mă încrunt la ea și îi spun cu asprime:

– Ai să termini cam peste două ore, Cameron, și atunci îți vei dori să fi avut mai mult timp la dispoziție. Avem nevoie de fiecare secundă…

– Am zis că am *terminat*, repetă ea.

Dezarmant de încăpățânată este fata asta de cincisprezece ani. Gâtul lung îi lucește de transpirație și respiră greu. Îi vine să gâfâie, dar se abține, pentru că vrea să mă înfrunte *de la egal la egal.*

– Sunt obosită, mi-e foame și mă așteaptă o luptă care nu este a mea. A naibii să fiu dacă am să mor cu burta goală.

Din spatele ei, Lory ne urmărește cu ochi mari, uluiți. Știu ce ar face Cal în această situație. Ar spune că este vorba de *insubordonare* și că o asemenea atitudine nu poate fi tolerată. Ar trebui s-o oblig pe Cameron să continue, să o trimit să facă o tură de alergare în jurul poienii, poate chiar să-i cer să doboare o pasăre cu puterea talentului ei. Cal i-ar demonstra foarte clar că *nu ea este șefă aici.* Cal știe cum să se poarte cu soldații, numai că fata asta nu are nicio legătură cu armata. Nu va asculta nici de mine și nici de el. Mult prea mult timp s-a supus sirenelor care marcau începutul schimbului în fabrică, regimul de lucru lăsat moștenire din generație în generație de muncitori înrobiți. A apucat să simtă gustul libertății și nu va executa niciun ordin care nu-i convine. Deși protestează în fiecare clipă, nu pleacă din tabără. Chiar dacă își poate folosi talentul ca să scape de-aici, tot nu pleacă.

Nu îi voi mulțumi pentru asta, dar îi voi da voie să mănânce. Mă dau la o parte și îi spun:

– Ia o pauză de treizeci de minute, apoi întoarce-te.

I se aprind ochii de furie, iar mie îmi vine să zâmbesc: cât de bine cunosc și reacția asta. O admir pe Cameron. Poate într-o bună zi vom deveni prietene.

Nu-i convine ce-i spun, dar nu se împotrivește. Pleacă țanțoșă din colțul nostru de poiană. Ceilalți ieșiți la pregătire se uită lung după ea. Au văzut-o cum a sfidat-o pe fetița cu fulgerele, dar mie nu-mi pasă câtuși de puțin de părerea lor. Nu sunt căpitanul lor, nu sunt regina lor. Nu sunt nici mai bună, nici mai rea decât oricare dintre ei și a venit vremea să mă vadă așa cum sunt. Un alt om cu sângenou, un alt luptător și nimic mai mult.

– Kilorn a prins niște iepuri, spune Lory ca să spargă tăcerea.

Adulmecă aerul și se linge lacomă pe buze într-un fel care ar face-o pe lady Blonos să se ia cu mâinile de cap.

– Cică-s foarte suculenți.

– Bine, du-te, șoptesc eu, făcând un semn cu mâna spre focul din cealaltă parte a poienii unde se frig iepurii.

Lory n-are nevoie să-i spun de două ori.

– Apropo, Cal e în toane proaste, adaugă ea când trece în grabă pe lângă mine. Înjură întruna și dă cu piciorul în toate alea.

Mă uit în jur și văd că prințul nu este afară cu ceilalți. Sunt surprinsă de spusele lui Lory, dar îmi amintesc imediat. Ea aude totul, chiar dacă nu vrea.

– Mă ocup eu de el, îi spun și pornesc în grabă.

Lory vrea să se țină după mine, dar se gândește mai bine și mă lasă s-o iau înainte. Nu încerc să-mi ascund îngrijorarea – Cal nu se supără ușor, iar întocmirea unui plan de luptă îl calmează, ba chiar îl face *fericit.* Prin urmare, mă sperii când mă gândesc că are vreun motiv să se manifeste astfel. Și nu trebuie să mă simt așa în ajunul atacului nostru.

Adăpostul este aproape pustiu. Toată lumea este afară, la pregătire. Chiar și copiii au ieșit să se uite cum adulții învață să lupte, să tragă cu arma, să-și controleze talentele. Mă bucur că nu-mi stau în drum, nu mă trag de mâini și nu mă bat la cap cu întrebări prostești despre eroul lor, prințul cel proscris. N-am răbdarea lui Cal atunci când vine vorba de copii.

Cotesc și dau nas în nas cu fratele meu, care vine din zona dormitoarelor. Cu un zâmbet superior pe buze, Farley vine în urma lui, dar dispare în clipa în care dă cu ochii de mine. *Oh.*

– Mare! mă salută ea repede și trece mai departe.

Shade încearcă să facă la fel, dar eu întind o mână și îl opresc.

– Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă el.

Buzele îi zvâcnesc, căznindu-se în zadar să ascundă un zâmbet jucăuș. Eu încerc să-l privesc supărată, fie și pentru a salva aparențele.

– Trebuia să fii la pregătire.

– Te temi că nu sunt în formă? îmi face el cu ochiul. Stai liniștită, Mare, toți suntem pregătiți.

Este perfect logic. De multă vreme Farley și Shade sunt inseparabili. Totuși, scot o exclamație de surpriză și îi dau una peste mână.

– Shade Barrow!

– Ei, haide, știe toată lumea. Nu-i vina mea că tu nu te-ai prins.

– Ai fi putut să-mi *spui,* bombăn eu, căutând un motiv de ceartă.

Ridică din umeri, zâmbind în continuare.

– Așa cum mi-ai spus tu despre Cal?

– Asta-i…

Altceva, vreau eu să spun. Nu ne furișăm în miezul zilei ca să fim împreună. Și nici noaptea nu facem cine știe ce. Dar Shade ridică o mână ca să mă oprească.

– Dacă nu te deranjează, *chiar nu* vreau să știu, îmi spune el. Și acum, scuză-mă, cred că trebuie să mă duc la pregătire, așa cum mi-ai atras atenția cu multă amabilitate.

Și se retrage, cu mâinile ridicate, în semn de capitulare. Nu-l opresc, ci doar îi fac cu mâna, în vreme ce caut să-mi ascund propriul zâmbet. O rază firavă de bucurie mi-a răsărit în piept, straniu sentiment după atâtea zile de deznădejde. O voi proteja cum protejezi flacăra unei lumânări, voi face tot posibilul să o păstrez vie. Dar se stinge imediat ce dau cu ochii de Cal.

Se află în camera noastră, așezat pe o ladă răsturnată, cu o hârtie întinsă pe genunchi. Este una dintre hărțile colonelului, întoarsă pe spate și acoperită acum cu linii trase cu multă sârguință. Planul închisorii Corros – cât și-l amintește Cameron. Mă aștept să văd cum încep să fumege colțurile hârtiei, dar focul prințului arde doar în gaura înnegrită din podea. Probabil că îi este greu să citească la lumina roșie și instabilă a flăcărilor. În colț se află cutia mea, plină cu biletele veninoase ale lui Maven. Nu s-a atins nimeni de ea.

Încet, trag și eu o altă ladă și mă așez alături de el. Nu pare să mă fi observat, dar eu știu că nu-i adevărat. Nimic nu scapă simțurilor lui de soldat. Nu ridică ochii de la hartă nici măcar atunci când umărul meu se izbește de al lui, dar îmi pune mâna pe picior, învăluindu-mă în căldura lui. Nu își retrage mâna și nici eu nu i-o dau la o parte. N-aș putea niciodată să o fac.

– Ce s-a mai întâmplat acum? îl întreb, culcându-mi capul pe umărul lui.

Ca să văd mai bine harta, mă mint eu.

– În afară de Maven, de mama lui, de faptul că nu pot *să sufăr* carnea de iepure și de planul de ansamblu al acestei închisori mizerabile? Absolut nimic, mulțumesc de întrebare.

Vreau să râd, dar abia reușesc să schițez un zâmbet anemic. Nu-i stă în fire să glumească, mai cu seamă în asemenea momente. Umorul de prost-gust este specialitatea lui Kilorn.

– Cameron a început să se descurce, dacă asta te ajută să te simți mai bine.

– Serios?

Vocea îi reverberează în piept și mă face să vibrez.

– De aia ești tu aici și nu te ocupi în continuare de ea?

– Trebuie să mănânce, Cal. Nu-i o bucată de Piatră Tăcută.

Spune printre dinți, tot cu ochii la planul închisorii:

– Nu-mi aduce aminte.

– Piatra aia se află doar în celule, Cal, nu și în restul închisorii, îi amintesc eu.

Mă bucur că m-a auzit și face un efort să iasă din starea asta ciudată.

– O să fie totul în regulă câtă vreme nu ne închide nimeni înăuntru, continui eu.

– Spune-i asta și lui Kilorn.

Spre marele meu regret, Cal râde înfundat de propria-i glumă, semănând acum foarte mult cu un elev ștrengar, iar nu cu soldatul de care avem nevoie. Ba mai mult, mă strânge și mai tare de genunchi. Nu cât să mă doară, ci doar ca să se facă mai bine înțeles.

Îi împing mâna cât colo, de parcă ar fi un păianjen.

– Cal? Ce-i cu tine?

De-abia acum ridică fruntea și se uită la mine. Continuă să zâmbească, dar ochii îi sunt mohorâți, înunecați, transformându-l într-o persoană pe care eu nu o cunosc. Nici măcar în Circul Oaselor, înainte să fie condamnat la moarte de propriul frate, Cal nu a avut privirea asta. Atunci era speriat, tulburat, nefericit, dar tot Cal era. Puteam avea încredere în bărbatul acela înspăimântat. Dar acesta? Tânărul cu mâini rătăcitoare și ochi disperați? *Cine este el?*

– Vrei să-ți alcătuiesc o listă? îmi răspunde el, cu un zâmbet și mai larg.

Ceva plesnește în mine și îl lovesc cu pumnul în umăr cât pot eu de tare. Este un bărbat masiv, lovitura mea îl ia pe nepregătite și cade pe spate, luându-mă și pe mine prin surprindere. Mă prăbușesc cu el și ne rostogolim amândoi pe podeaua din lut. Aud mai întâi un zgomot sec, când prințul se lovește la cap, apoi îi aud mârâitul de durere. Încearcă să se ridice, dar eu îl împing la loc, țintuindu-l sub trupul meu.

– Nu te ridici de aici până când nu-ți vii în fire.

Spre surprinderea mea, ridică nepăsător din umeri. Ba chiar îmi *face cu ochiul.*

– Nu-i un stimulent prea grozav.

– Uf!

Pe vremuri, doamnele din înalta societate a Nortei ar fi leșinat dacă prințul Tiberias le-ar fi făcut cu ochiul. Eu nu simt decât că mi se întoarce stomacul pe dos și îi mai dau un pumn, de data asta în burtă. Bine măcar că are atâta minte cât să-și țină gura și să mă privească normal.

– Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

Zâmbetul se strâmbă și devine grimasă. Își lasă capul pe dușumea și se încruntă. Se apucă să studieze tavanul. *Tot e mai bine decât să se poarte ca un nebun.*

– Unsprezece oameni vin cu noi la Corros, Cal. Unsprezece.

Își încleștează maxilarele. Știe ce insinuez. *Unsprezece oameni care vor muri dacă nu îmi vin în fire și foarte mulți alții în Corros, dacă nu-i salvăm.*

– Și mie mi-e teamă, spun eu și glasul îmi tremură prea tare. Dar nu vreau să-i dezamăgesc și nici nu vreau să pățească ceva.

Îmi pune iarăși mâna pe picior. Dar atingerea lui de acum nu mai este insistentă. Parcă dorește să-mi spună doar: *Sunt aici.*

– Dar mai ales – și în preajma adevărului simt un nod în gât –, mai ales mă tem pentru mine. Mă tem de sonda cu ultrasunete și de ce ar putea să-mi facă. Mă tem de ce ar putea să-mi facă Elara dacă ar pune mâna pe mine. Știu că faptele mele trecute și *talentul* meu mă fac mai importantă decât ceilalți. Numele și chipul meu au la fel de multă forță ca fulgerele pe care le produc și prin asta sunt eu mai valoroasă. Prin asta sunt eu un trofeu mai însemnat.

Din cauza asta sunt eu singură.

– Și *nu-mi place* că așa gândesc, dar n-am încotro.

Venisem să-l calmez pe Cal și uite-mă că fac și eu o criză de nervi. Într-un miez de noapte, pe un drum cuprins de arșița verii, îmi deschisesem sufletul în fața lui. Pe atunci eram doar fata care a încercat să-i fure banii. Acum vine iarna, iar eu sunt fata care i-a furat viața.

Nu i-am mărturisit încă taina care îmi apasă sufletul și care acum mi se zvârcolește în cap ca o pasăre închisă în colivie. Mi se izbește de dinți, implorându-mă s-o eliberez.

– Mi-e dor de el, șoptesc eu, incapabilă să mă uit în ochii lui Cal. Mi-e dor de cel care credeam eu că este.

Mâna de pe piciorul meu se face pumn și din el începe să emane căldura. *Mânia.*

– Și mie mi-e dor de el.

Ridic privirea și mă uit la Cal, uluită la culme.

– Nu știu ce-aș putea să-mi spun ca să-mi fie mai ușor să-l uit. Că n-a fost mereu așa și că l-a înveninat mama lui. Sau că, pur și simplu, e monstru din naștere.

– Nimeni nu este monstru din naștere.

Dar mi-aș dori ca unii oameni să fie. Mi-ar veni mai ușor să-i urăsc, să-i ucid, să le uit chipurile înghețate în moarte.

– Nici măcar Maven.

Fără să mă gândesc, mă întind peste el. Inimile noastre bat la unison, în emoția trezită de amintirile noastre comune despre un tânăr cu limbă ascuțită și cu ochi albaștri. Inteligent, plin de compasiune, prea curând dat uitării. Niciodată nu-l vom revedea.

– Trebuie să renunțăm la el, șoptesc cu buzele lipite de gâtul lui Cal. Chiar dacă asta înseamnă că vom fi nevoiți să-l ucidem.

– Dacă este la Corros…

– O fac eu, Cal. Dacă tu nu te simți în stare.

Mi se pare că tace de o veșnicie, deși în realitate nu a trecut decât un minut. Însă pe mine mă ia somnul. Căldura pe care o emană este mai ispititoare decât cel mai moale pat din oricare palat.

– Dacă este la Corros, mă tem că n-am să mă mai pot controla, spune el în cele din urmă. Am să-i urmăresc și pe el, și pe Elara. Ea se va folosi de furia mea și o va întoarce împotriva ta. Mă va face să te ucid, tot așa cum m-a făcut…

Îi ating buzele cu degetele, împiedicându-l să continue. Cuvintele îi provoacă multă durere. În clipa aceasta, văd un om motivat doar de răzbunare, un bărbat a cărui inimă eu am frânt-o și l-am lăsat pustiu pe dinăuntru. Un alt monstru care se trezește la viață.

– N-am să permit una ca asta, îi spun, alungând cele mai profunde temeri ale noastre.

Nu mă crede. O citesc în bezna din ochii lui. Disperarea va pune curând stăpânire pe el.

– Nu vom muri, Cal. Am ajuns prea departe ca să mai putem muri.

Râsul lui este fals, îndurerat. Îmi împinge ușor mâinile, dar nu-mi dă drumul.

– Știi câți oameni dragi mie sunt morți?

Știu că-mi simte pulsul, dar nu reușesc să-mi ascund tristețea. Cal nu suportă să-l compătimesc și râde disprețuitor.

– Toți au murit. Toți au fost uciși. *Ea* i-a omorât.

Regina Elara.

– Îi omoară și după aia le șterge și amintirea din mințile celorlalți.

Altcineva ar putea presupune că se gândește la tatăl său sau chiar la Maven, din vremea când credea că este un frate bun. Dar eu știu că nu-i așa.

– Coriane, șoptesc eu numele mamei sale.

Sora lui Julian. Regina Cântăreață. Cal nu și-o mai amintește, dar asta nu-l împiedică să o jelească.

– De aceea palatul Dealul Oceanului a fost preferatul meu. Era al ei. I-l dăruise tata.

Închid ochii, încercând să-mi amintesc și altceva în afară de coșmarul de la palatul din Golful Portuar, când ne luptam să ne salvăm. Încerc să revăd locul. Și treptat îmi aduc aminte culorile care predominau în încăperi. Auriu. Galben. Ca hârtia veche, ca straiele lui Julian. Culoarea Casei Jacos.

Ăsta-i motivul pentru care era atât de trist, motivul pentru care nu a putut să incendieze

flamurile. Flamurile ei.

Eu nu știu ce înseamnă să fii orfan. Am avut mereu și mamă, și tată. O binecuvântare pe care nu am înțeles-o decât atunci când au fost răpiți de lângă mine. Mă simt vinovată că mi-e dor de ei în asemenea momente, fiindcă știu că ei sunt în siguranță, în vreme ce părinții lui Cal sunt morți și dați uitării. Și acum, mai mult decât oricând, detest pustiul înghețat din sufletul meu și teama mea egoistă de a nu rămâne singură. Pentru că, dintre noi doi, Cal este mult mai singur decât voi fi eu vreodată.

Dar nu putem rămâne blocați în astfel de gânduri și amintiri. Nu trebuie să prelungim acest moment.

– Spune-mi cum e cu închisoarea, îl îndemn eu, schimbând subiectul.

O să-l scot pe Cal din starea asta depresivă chiar de-ar fi să mor.

Oftează cu putere și întregul trup i se cutremură, dar îmi este recunoscător.

– Este o fortăreață săpată în pământ, cu sisteme de protecție extrem de ingenioase. Porțile se află la nivelul superior, iar dedesubt sunt celulele și pasarelele care fac legătura între toate nivelurile. O singură mișcare greșită și ne prăbușim doisprezece metri până la fundul gropii. Și atunci ne vor măcelări și pe noi, și pe cei pe care am apucat să-i salvăm.

– Dar deținuții argintii? Nu crezi că se vor lupta și ei?

– Nu vor mai fi în stare să lupte după toate săptămânile petrecute în celule cu Piatră Tăcută. Ba chiar s-ar putea să ne stingherească și să ne încetinească.

– Ai de gând… să-i eliberezi?

Tăcerea lui îmi răspunde mai limpede decât o sută de cuvinte.

– S-ar putea să se întoarcă împotriva noastră și să ne atace chiar acolo. Sau să vină mai târziu după noi.

– Nu mă pricep la politică, dar cred că o evadare de o asemenea amploare îi va da multe bătăi de cap fratelui meu, mai cu seamă când unii dintre fugari sunt adversarii lui politici.

Clatin din cap.

– Nu-ți convine planul meu?

– Nu am încredere în el.

– Mă mir, îmi spune el sec și își trece un deget peste cicatricele pe care mi le-a făcut pe ceafă dispozitivul fratelui său. Forța brută nu ne este de folos în cazul ăsta, Mare. Indiferent câți oameni noi ai de partea ta. Oricum, argintiii sunt mai mulți decât noi.

Un soldat care pledează în favoarea unei strategii diferite. Ce ironie!

– Sper că știi ce faci.

Simt că ridică din umeri sub greutatea mea.

– Intrigile politice nu sunt punctul meu forte, spune el. Dar am să fac o încercare.

– Chiar dacă rezultatul ar putea fi declanșarea unui război civil?

În urmă cu câteva luni, Cal mi-a explicat ce ar însemna izbucnirea unei rebeliuni. Un război total de ambele părți. Roșii împotriva roșiilor. Argintii împotriva argintiilor. Mi-a spus că nu vrea să riște moștenirea lăsată de tatăl său pentru un asemenea război, oricât de justificat ar fi acesta. Între noi se lasă iar tăcerea. Cal refuză să-mi răspundă. Bănuiesc că nici el nu mai știe ce să creadă. Nu-i nici rebel, dar nici prinț nu mai este, singura certitudine din viața lui este focul care îi arde în oase.

– S-ar putea să fim copleșiți numeric, dar asta nu înseamnă că nu avem șanse de reușită, spun eu.

Ești mai puternică decât roșiii și argintiii. Așa mi-a scris Julian atunci când și-a dat seama ce reprezint eu. Julian, pe care s-ar putea să-l revăd curând.

– Oamenii cu sângenou au talente pe care argintiii nu știu să le anihileze.

– Ce vrei să spui?

– Tu gândești toată strategia asta de parcă te-ai afla la comanda unei armate de soldați ale căror puteri le cunoști.

– Și?

– Și aș vrea să văd ce se întâmplă când un gardian încearcă să-l împuște pe Nix sau când un magnetron îl aruncă de la înălțime pe Gareth.

Durează doar o secundă până Cal pricepe unde bat. Nix este invulnerabil, mai puternic decât un pietrificator. Iar Gareth, care controlează gravitația, nu va cădea prea curând de la nicio înălțime. Da, sigur, noi nu avem o armată, însă avem soldați înzestrați cu talente cărora

gardienii argintii nu știu cum să li se opună. Când, în sfârșit, înțelege, Cal îmi cuprinde obrajii în palme și mă ridică. Apoi îmi dă un sărut fierbinte, dar mult prea scurt pentru gustul meu.

– Ești un geniu, murmură el și sare în picioare. Întoarce-te la Cameron și pregătește-i și pe ceilalți.

Se repede la harta lui. Pe buze i-a răsărit zâmbetul strâmb de mai devreme. Dar acum nu mă mai deranjează.

– Chiar s-ar putea să meargă.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Șanțul pâlpâie în spatele meu, iar eu mă uit îngrozită cum căminul meu din ultimele câteva luni dispare la un singur gest făcut de Harrick. Rămân dealul și poiana, dar orice urmă a taberei noastre se șterge aidoma nisipului de pe o piatră lucioasă. Nu mai auzim nici măcar strigătele de rămas-bun ale copiilor. Farrah le amuțește pe toate și, împreună cu Harrick, aruncă o pavăză peste cei mai tineri oameni cu sângenou. Nimeni nu a reușit să ne găsească până acum, dar această măsură suplimentară de protecție mă liniștește mai mult decât aș vrea să recunosc. Mulți dintre tovarășii mei scot strigăte victorioase, de parcă ascunderea adăpostului ar fi motiv de sărbătoare. Mă enervez când îl văd pe Kilorn dând tonul larmei, cu fluieratul lui asurzitor. Dar nu am de gând să-l dojenesc tocmai acum, când ne-am împăcat. Așa că îi adresez un zâmbet forțat. Și strâng din dinți ca să nu-i spun ce aș vrea: *Cruță-ți puterile.*

La fel de tăcut ca mine, Shade își potrivește pasul după al meu. Nu mai privește înapoi, la poiana ce acum pare pustie. Se uită numai înainte, la pădurea întunecată și rece. Și se gândește la misiunea pe care o avem de îndeplinit. Nu mai șchiopătează aproape deloc și merge repede, iar eu îl urmez nerăbdătoare, trăgându-i și pe ceilalți după noi. Nu-i lung drumul până la avion. Încerc să mă bucur de fiecare secundă a lui. Aerul rece al nopții îmi înțeapă obrajii, dar cerul senin este minunat. Nu ninge, nu se iscă nicio furtună – *deocamdată.* Căci va veni cu siguranță o furtună – stârnită fie de mine, fie de altcineva. Și nu știu cine dintre noi va mai apuca zorii.

Shade îmi pune o mână pe umăr și șoptește ceva ce nu înțeleg. Două dintre degetele lui sunt încovoiate, încă vindecându-se după rana căpătată în Cancorda, atunci când am recrutat-o pe

Buni. Un oțelit a reușit să-l prindă și să-i strivească primele două degete de la mâna stângă înainte ca fratele meu să apuce să dispară de-acolo. Farley l-a pansat și l-a îngrijit – cine altcineva? –, dar tot mi se strânge sufletul când îi văd mâna. Mi-amintește de Gisa, alt membru al familiei Barrow, schilodită din cauza faptelor mele.

– Merită, repetă el mai tare. Facem ce se cuvine.

Știu. Oricât de tare m-aș teme pentru mine și pentru cei dragi, știu că hotărârea de a merge la Corros este corectă. Chiar și fără asigurările lui Jon, eu cred că suntem pe drumul cel bun. Cum altfel? Nu-i putem lăsa pe oamenii noi să cadă victime șoaptelor Elarei, să moară sau să fie transformați în niște marionete fără inimă, care să-i ducă ordinele la îndeplinire. Asta trebuie noi să facem pentru ca lumea să nu devină și mai oribilă.

Totuși, vorbele lui Shade sunt ca o cuvertură moale și confortabilă.

– Mulțumesc, îi șoptesc eu, punându-mi mâna peste a lui.

Dinții lui formează o semilună albă în noapte atunci când îmi zâmbește. Pe întuneric seamănă foarte mult cu tata. Dar pe vremea când era tânăr, când nu stătea în scaunul cu rotile, când nu-l împovăraseră greutățile unei vieți distruse. Amândoi sunt la fel de inteligenți, manifestă același fel de neîncredere, care i-a ajutat să supraviețuiască pe front și care acum îl ține pe Shade în viață pe un cu totul alt câmp de luptă. Mă bate ușor cu palma pe obraz, gest atât de familiar, care mă face să mă simt din nou copil. Dar nu-mi displace. Îmi amintește de sângele nostru comun. Nu prin mutație, ci prin naștere. Mai profund și mai puternic decât orice talent.

Cal merge în dreapta mea, iar eu mă prefac că nu-i simt privirea. Știu că și el se gândește la fratele său și la propriile lui legături de sânge, acum distruse. Iar în spatele lui vine Kilorn, cu pușca de vânătoare în mâini și scrutând pădurea cu ochi vigilenți. În ciuda tuturor diferențelor dintre ei, seamănă uimitor de mult într-o anumită privință: amândoi sunt orfani, amândoi au fost abandonați și eu sunt singura persoană în care au încredere.

Timpul trece prea repede pentru gustul meu. În doar câteva clipe vom fi la bordul Fluxului Negru și vom zbura în înaltul cerului. Fiecare secundă se scurge mai iute decât precedenta în timp ce ne apropiem de stânca întunecată dinaintea noastră. *Merită,* repet iar și iar cuvântul rostit de Shade. Trebuie să-mi păstrez calmul ca să nu dereglez avionul. Nu trebuie să-mi trădez teama, ca să nu-i sperii și pe ceilalți. Dar inima îmi bubuie atât de tare în piept, că am impresia că o vor auzi cu toții.

Ca să-i înăbuș bătăile torturate, strâng cu putere la piept casca de zbor. Mă uit lung la chipul meu reflectat în luciul metalului. Fata pe care o văd îmi este deopotrivă cunoscută și străină. Mare, Mareena, fetița cu fulgerele, regina roșie și niciuna dintre toate acestea. Ea nu pare

speriată. Pare cioplită în stâncă, cu trăsături severe, păr împletit strâns în jurul capului și o rețea de cicatrice pe ceafă. Nu are șaptesprezece ani, ci este fără vârstă. Argintie, dar nu tocmai. Roșie, dar nu tocmai. Ființă omenească, dar *nu tocmai.* Un stindard al Gărzii Stacojii, un chip căutat de autorități, slăbiciunea unui prinț, o hoață… o ucigașă. O păpușă ce poate lua orice formă, mai puțin a ei înseși.

Salopetele de zbor din avion sunt colorate în negru și în argintiu, oferindu-ne protecția unui soi de uniforme anonime. Ceilalți fac mare caz de costumele astea, le aranjează pe unde este necesar ca să-i cuprindă. Ca întotdeauna, Kilorn este nemulțumit de gulerul țeapăn care îl strânge prea tare. Costumul lui Nix de-abia i se încheie peste burtă și fermoarul pare gata să crape dintr-o clipă în alta. Spre deosebire de el, Buni practic înoată în costumul ei, dar nu-și suflecă nici mânecile și nici pantalonii așa cum trebuie să fac eu. Pentru că va lua o altă înfățișare atunci când avionul va ateriza, o înfățișare care îmi întoarce stomacul pe dos și îmi face inima să galopeze înnebunită din cauza nenumăratelor emoții pe care mi le provoacă.

Din fericire pentru noi, Fluxul Negru a fost construit anume pentru transportul trupelor, așa că avem loc berechet toți unsprezece. Mă aștept ca greutatea suplimentară să ne încetinească, dar, dacă e să mă iau după panoul de comandă, viteza cu care zburăm nu s-a schimbat. Ba chiar parcă zburăm puțin mai repede. Cal pilotează avionul cât de bine poate, având grijă să ne ascundă de lumina lunii în norii de toamnă care se rostogolesc de-a lungul coastelor Nortei.

Se uită încruntat când la norii de dincolo de geam, când la instrumentele luminoase din fața lui. Deși am călătorit multe săptămâni alături de el, în carlingă, tot nu înțeleg ce reprezintă ele. N-am fost o elevă prea bună pe vremea când locuiam în Pilonii și asta nu s-a schimbat. Pur și simplu nu am mintea lui. Nu știu decât cum să găsesc calea cea mai scurtă, cum să înșel, cum să mint, cum să fur și cum să-mi dau seama când oamenii îmi ascund ceva. Așa cum sunt convinsă că face și Cal acum. Ar trebui să mă tem de secretele altcuiva, dar știu că taina lui Cal nu are cum să-mi facă rău. El doar încearcă să-și mascheze propria slăbiciune, propria teamă. A fost educat să creadă cu tărie doar în forța brută și în nimic altceva. Ezitarea este greșeala supremă. I-am spus că și mie îmi este frică, dar câteva cuvinte șoptite nu au cum să distrugă ani întregi de credință. La fel ca mine, și Cal poartă o mască și nici măcar mie nu-mi îngăduie să văd ce se află în spatele ei.

Așa-i mai bine, spune spiritul meu practic. Dar cealaltă parte din mine, care ține prea mult la prințul cel proscris, este cuprinsă de griji. Cunosc pericolele fizice ale acestei misiuni, dar nici prin cap nu mi-a trecut până acum că există și pericole emoționale. Ce se va întâmpla cu Cal în Corros? Va ieși el de-acolo la fel cum a intrat? *Dar oare va reuși să iasă?*

Farley verifică armele pentru a douăsprezecea oară. Shade vrea să o ajute, dar ea îl împinge din drum, deși cu foarte puțină forță. Surprind la un moment dat un schimb de zâmbete

complice între ei și, în cele din urmă, Farley îi permite să numere gloanțele dintr-o cutie pe care scrie *Corvium.* Alt transport furat, cel mai probabil de Crance. A reușit să ne facă rost de mai multe puști și pistoale, cuțite și alte soiuri de arme decât mi-aș fi imaginat eu că se poate. Vom fi toți înarmați – fiecare cu talentul lui și cu arma pe care și-o va alege. Eu personal nu vreau nimic pe lângă fulgerele mele, dar ceilalți sunt mai înfocați și cer pumnale ori pistoale sau, în cazul lui Nix, o suliță telescopică, de care nu și-a dezlipit ochii în ultimele săptămâni. O strânge la piept, mângâindu-i, transfigurat de emoție, oțelul. Altcineva în locul lui s-ar fi tăiat până acum, dar carnea lui Nix este mai tare decât a noastră. Darmian, celălalt om nou invulnerabil, se ia după el și alege un satâr gros pe care și-l așază pe genunchii noduroși. Tăișul lucește, rugând să i se dea voie să spargă oase.

Sub ochii mei, Cameron pune mâna tremurătoare pe un cuțit mic și are mare grijă să nu-i scoată teaca. Și-a petrecut ultimele trei zile perfecționându-și talentul, nu lupta cu armele albe, iar pumnalul acesta este doar o ultimă măsură de precauție, una la care sper că nu va fi nevoită să recurgă. Îmi surprinde privirea îndreptată asupra chipului ei îndurerat și, preț de o clipă, mă tem că o să mă repeadă. Sau, mai rău, că o să vadă dincolo de masca mea. Dar iat-o că mă salută cu un gest scurt din cap.

Îi răspund la fel, întinzându-i mâna invizibilă a prieteniei. Dar privirea i se înăsprește și se face că nu mă mai vede. Înțelesul atitudinii ei este limpede: *Suntem aliate, dar nu prietene.*

– Nu mai avem mult, spune Cal, atingându-mi mâna ca să-mi atragă atenția.

E prea repede, strigă mintea mea, deși știu că suntem în grafic.

– O să meargă.

Îmi tremură glasul și mă bucur că nu mi-l aude decât el. Nu râde de emoția mea, ci o lasă să mă macine în continuare.

– O să meargă, repet eu și mai puțin convinsă.

– Cine e în avantaj? mă întreabă el.

Cuvintele astea mă șochează, mă ustură și, în cele din urmă, mă alină. Instructorul Arven rostea aceeași întrebare la antrenamente, când își punea elevii să se lupte doi câte doi, pe viață și pe moarte, pe mândrie și pe umilință. Și a repetat-o în Circul Oaselor înainte ca un oțelit din Casa Rhambos să-l spintece ca pe un porc mare și împuțit. L-am urât pe individul ăsta, dar nu înseamnă că nu am învățat nimic de la el.

De partea noastră avem surpriza și o avem pe Cameron, îi avem pe Shade și pe Gareth, pe

Buni și încă cinci oameni cu sângenou în fața cărora niciun argintiu nu s-ar descurca. Îl avem pe Cal, geniul militar.

Și avem o cauză dreaptă de partea noastră. Iar în spatele nostru, avem zorii roșii ai zilei.

– *Noi* suntem în avantaj.

Zâmbetul lui Cal este la fel de forțat ca al meu, dar tot reușește să mă înviorеze puțin.

– Bravo, fata mea curajoasă!

Și iarăși cuvintele lui îmi provoacă emoții tulburi, contradictorii.

Pocnetul și apoi scrâșnetul aparatului de emisie îmi șterg din minte toate gândurile la Cal. Mă întorc cu fața la Buni, care îmi face un semn din cap. Și trupul ei începe să se schimbe, transformând-o pe bunicuța noastră dragă într-un tânăr cu ochi albaștri și reci, cu păr negru și fără suflet. *Maven.* Hainele i se transformă și ele, iar costumul de zbor devine o uniformă neagră, absolut impecabilă, cu un șir de medalii strălucitoare pe piept și o pelerină sângerie. Coroana stă pe buclele lui negre, iar eu trebuie să mă lupt cu mine însămi ca să nu mă reped și să i-o arunc din avion.

Ceilalți se uită înmărmuriți la Buni, uluiți de înfățișarea regelui cel fals. Dar eu nu simt decât ură și doar o vagă tresărire de regret. Amabilitatea lui Buni se simte prin travestiul acesta, iar buzele lui Maven se arcuiesc într-un surâs cald pe care îl recunosc mult prea bine. O clipă, dureroasă clipă, mă uit la băiatul pe care l-am iubit și nu la monstrul care s-a dovedit el a fi.

– Foarte bine, mă forțez eu să spun cu glasul îngroșat de emoție.

Numai Kilorn bagă de seamă și își smulge privirea de la Buni ca să se uite îngrijorat la mine. Clatin încet din cap, dându-i de înțeles că nu am nimic și că avem lucruri mult mai importante de care să ne ocupăm.

– Turnul de control din Corros, aici Escadra Unu, spune Cal în aparatul de transmisie.

În timpul celorlalte zboruri, când lua legătura obligatorie cu diferitele turnuri de control, își dădea silința să aibă o voce plictisită, însă acum are un ton foarte precis și alert. În fond, ne prefacem că suntem avionul regelui însuși, cunoscut sub indicativul Escadra Unu, aeronavă ce nu trebuie verificată. Iar Cal știe din proprie experiență cum trebuie să sune acest apel.

– Tronul se apropie la aterizare.

Nu-i o comunicare complicată. Nu trebuie să ceară permisiunea pentru aterizare. Ci doar să-și

anunțe intenția, într-o manieră sobră și autoritară, iar cel care recepționează mesajul va fi obligat să îl accepte. Așa cum ne așteptăm, bărbatul din celălalt capăt începe să se bâlbâie, incapabil să-și ascundă tulburarea:

– Re-recepție, Escadra Unu. Mii de scuze, dar nu îl așteptam pe Alteța Sa Regală decât mâine după-amiază.

Mâine. Adică a patra zi. Ziua când a spus Jon că vom muri – și a avut dreptate. Maven va aduce cu el o armată întreagă, formată din luptători de elită, de la santinele și până la războinici ucigași de talia lui Ptolemus și Evangeline. Nici vorbă să-i putem dovedi.

Fac un semn cu mâna, dar Buni a și apărut lângă mine. Asemănarea ei cu Maven îmi dă fiori.

– Regele vine când poftește el, spune ea în aparat.

Cu toate că tonul nu-i prea tăios, vocea este inconfundabilă.

– Și nu am de gând să mă explic înaintea unui amărât de paznic.

Bufnitura pe care o auzim nu poate fi decât zgomotul făcut de operator când cade de pe scaun.

– Da-da, firește, Înălțimea Voastră.

În spatele nostru, cineva își înăbușă râsetele în mâneca de la costum. Probabil Kilorn.

Cal dă din cap spre Buni și vorbește din nou în stație. Văd în el aceeași suferință care mă sfâșie și pe mine.

– Vom ateriza în zece minute. Pregătiți Corros pentru vizita regelui.

– Mă voi ocupa personal de…

Dar Cal închide aparatul înainte ca operatorul să termine și își îngăduie un zâmbet scurt, de ușurare. Camarazii noștri izbucnesc iarăși în urale, manifestându-și entuziasmul față de o victorie inexistentă. Da, un obstacol a fost înlăturat, dar urmează multe altele. Toate sunt acolo jos, pe câmpurile verzi-cenușii care mărginesc pustietățile Puhoiului și ascund privirii închisoarea unde ne-am putea găsi moartea.

Atunci când Fluxul Negru aterizează pe pista netedă din Corros, o pată de lumină însângerează orizontul dinspre est, dar cerul rămâne acoperit de noapte. Locul acesta nu este o bază militară, cu multe unități de aviație și hangare, totuși rămâne un edificiu al argintiilor,

care degajă un aer amenințător. Îmi pun casca de zbor ca să-mi ascund chipul. Cal și ceilalți îmi urmează exemplul. Probabil că arătăm de-a dreptul înspăimântători. Un grup de oameni îmbrăcați în negru, cu fețele acoperite, care îl escortează pe tânărul și nemilosul rege. Să sperăm că, mai interesate de prezența regelui decât de a însoțitorilor săi, niciuna dintre gărzi nu se va uita cu atenție la noi.

Mă cuprinde nerăbdarea și sar din scaun. Cataramele centurilor de siguranță zornăie în urma mea. Fac ceea ce trebuie, ceea ce mi-aș dori să nu fi fost nevoită să fac: o iau pe Buni de braț. *Parcă și atingerea ei este a lui Maven.*

– Să-i străpungi cu privirea, o instruiesc eu, cu glasul înăbușit de vizorul căștii. Zâmbește cu asprime. Fără vorbe inutile, fără politețuri. Poartă-te ca și cum ai avea un milion de secrete, pe care numai tu ești îndreptățită să le cunoști.

Buni reține fără efort sfaturile mele. La urma urmei, Cal și cu mine am învățat-o cum să se poarte ca să semene cu Maven. Acum eu îi amintesc doar. Este ca atunci când trebuie să dai un examen și arunci o ultimă privire pe carte.

– Nu-s proastă, știu ce fac, îmi răspunde ea cu răceală, iar mie îmi vine să-i dau un pumn în falcă.

Nu-i Maven, îmi răsună mie în cap, mai tare decât dangătul unui clopot.

– Cred că te-ai prins, zice Kilorn, ridicându-se și el și trăgându-mă ușor de braț. Mare mai avea nițel și te omora.

– Gata toată lumea? strigă Farley din spatele avionului.

Stă cu mâna pe maneta rampei, nerăbdătoare s-o coboare.

– În formație! se răstește Cal la noi, pe un ton ce seamănă cam prea mult cu al unui sergent de instrucție.

Dar noi ne supunem și ne aliniem așa cum ne-a învățat el. Buni e în frunte. Cal este lângă ea, asumându-și rolul de comandant al gărzilor ei de corp.

– Haide să ne punem fundurile la bătaie, zice Farley, răsucind maneta.

Și parcă simt un zâmbet în vorbele ei.

Un șuierat, apoi mecanismul se declanșează, cablurile pulsează, iar spatele avionului se deschide spre ultima dimineață din viața unora dintre noi.

Doisprezece soldați ne așteaptă la o distanță respectuoasă de Fluxul Negru. În poziție de drepți, umăr lângă umăr, așa cum au învățat în multele ore de instrucție. În momentul în care o văd pe bătrâna cu sângenou deghizată în regele lor, se lasă toți într-un genunchi și își duc mâna la inimă. Prin vizorul căștii lumea mi se pare mai întunecată, dar nu atât cât să acopere cenușiul uniformelor și nici fortul modest și turtit din spatele lor. Fără porți din bronz, fără ziduri din sticlă-de-diamant, dar și fără geamuri. Un paralelipiped turtit, care se întinde până în câmpurile părăsite. *Închisoarea Corros*. Arunc o ultimă privire spre avion și spre pista care se pierde în depărtare, acolo unde dansează umbrele și radiațiile. Văd două avioane la sol. Sunt ale închisorii, folosite pentru transportul deținuților. Dacă totul merge conform planului, vor decola curând.

Încercând să mergem în cadență, ne apropiem în tăcere de Corros. Cu pumnul strâns lângă șold, Cal o flanchează pe Buni. Eu vin imediat în urma lui, cu Cameron în stânga și Shade în dreapta. Farley și Kilorn se află la mijlocul formației, cu armele în mâini. Parcă și aerul este electrificat, mustind de pericole.

Dar nu de moarte mă tem eu. Nu mă mai tem de ea. De prea multe ori am privit-o în ochi ca să mă mai sperie. Însă mă tem de închisoare, de faptul că aș putea fi capturată, legată în lanțuri și transformată într-o marionetă fără creier a reginei. *Asta* n-aș putea suporta. Mai degrabă aș muri de o sută de ori decât să am o asemenea soartă. Și știu că la fel gândesc toți camarazii mei.

– Înălțimea Voastră, spune unul dintre soldați, cutezând să-și ridice ochii la cel pe care el îl crede a fi regele.

Pe piept poartă însemnele gradului de căpitan: trei săbii din metal roșu, încrucișate. Tresele roșii și albastre de pe umeri sunt culorile casei de care aparține. *Casa Iral.*

– Bine ați venit la închisoarea Corros!

Așa cum a fost instruită, Buni privește drept prin el și face un semn vag din mână. Atitudinea asta ar trebui să-i convingă pe toți de presupusa ei identitate. Însă, în timp ce soldații se ridică în picioare, căpitanul se uită la noi, la uniformele noastre și observă că nu există nicio santinelă în preajma regelui. Privirea pătrunzătoare îi zăbovește mai mult asupra lui Cal și asupra căștii lui. Dar nu spune nimic, iar soldații lui se aliniază alături de noi și pornim împreună mai departe. *Haven, Osanos, Provos, Macanthos, Eagrie* – recunosc eu culorile de pe câteva uniforme. Ultima, Casa Eagrie, casa clarvăzătorilor, este prima noastră țintă. O trag de mânecă pe Cameron și îi fac un semn discret din cap spre bărbatul blond, cu barbă, ochi inteligenți și

trese albe și negre pe umăr.

Fata înclină ușor capul și strânge pumnii, concentrându-se. Atacul a început.

Nici nu bag de seamă când căpitanul trece în fața mea, în cealaltă parte a lui Buni. *Un mătăsos.* Cu piele bronzată, păr negru, lucios și trăsături ascuțite la fel ca Sonya Iral și ca bunica ei, Pantera. Nu pot decât să sper că acest căpitan nu are talentul ei de intrigantă, altminteri ne va fi mult mai greu să realizăm ce ne-am propus.

– Au fost puse în practică aproape toate indicațiile trimise de Înălțimea Voastră, spune el pe un ton cam înțepat. Clădirile individuale cu celule sunt închise etanș, așa cum ne-ați dat dispoziție, iar următorul transport de Piatră Tăcută va sosi mâine, împreună cu noua unitate de pază.

– Bine, răspunde fără interes Buni.

Grăbește puțin pasul, iar căpitanul se ține după ea. La fel și Cal. La fel și noi. Parcă-i o cursă.

Centrul de Securitate din Golful Portuar era o clădire frumoasă, un spectacol din piatră sculptată și sticlă strălucitoare. În schimb, Corros este la fel de cenușiu și lipsit de speranță ca pustiul din jurul lui. Monotonia acestui tablou mohorât este întreruptă doar de poarta de la intrare, din metal negru. Nu are balamale, nici zăvor și nici clanță și seamănă cu un abis, cu botul căscat al unui monstru. Dar eu simt cum curge prin ea curentul electric provenit dintr-un panou mic și pătrat aflat alături. *Comutatorul* despre care ne-a povestit Cameron. Cheia acestuia atârnă de un lanț negru aflat la gâtul căpitanului din Casa Iral.

Sunt și camere de supraveghere la intrare, ca niște ochi mici și bănuitori, ațintiți asupra porții. Nu-mi fac nicio grijă din cauza lor. Mai mult mă preocupă prezența căpitanului mătăsos și a soldaților săi care ne-au înconjurat și ne împing să mergem mai departe.

– Mi se pare că nu te cunosc, domnule pilot. De fapt, nu cunosc pe niciunul dintre voi, insinuează căpitanul, înclinându-se ușor ca să-l poată fixa pe Cal cu privirea lui de culoarea cremenii.

– Vrei să te identifici?

Strâng pumnul ca să nu mi se observe tremurul degetelor. Cal rămâne impasibil și de-abia întoarce capul, de parcă n-ar avea niciun chef să-l bage în seamă pe comandantul închisorii.

– „Domnule pilot“ este suficient, căpitane Iral.

Cum era de așteptat, acesta se îmbățoșează.

– Închisoarea Corros se află sub comanda și protecția mea, *domnule pilot.* Dacă îți imaginezi că am să-ți permit accesul fără…

– Fără ce, căpitane?

Fiecare cuvânt rostit de Buni taie ca un cuțit. Căpitanul se oprește, în obraji îi răsar bujori argintii și își înghite replica nesăbuită.

– Din câte știu eu, Corros ține de Norta. Și cui aparține Norta?

– Îmi fac doar datoria, Înălțimea Voastră, bolborosește căpitanul.

Dar lupta este pierdută. Așa că salută din nou, cu mâna la inimă.

– Regina m-a însărcinat cu apărarea acestei închisori și nu doresc decât să-i îndeplinesc ordinele, la fel ca și pe ale Înălțimii Voastre.

Buni dă din cap.

– În cazul ăsta, eu îți *ordon* să deschizi poarta.

Căpitanul lasă capul în pământ, recunoscându-și înfrângerea. Unul dintre soldații lui, o femeie mai în vârstă, cu maxilarul pătrat și cu părul împletit într-o coadă argintie, face un pas înainte și pune mâna pe ușa din fier. Metalul se mișcă sub atingerea ei de magnetron și se desface în bucăți zimțate, care se retrag în lateral. Dinăuntru năvălește spre noi un aer care miroase a igrasie și a încă ceva mai acru. *Sânge.* Însă holul de la intrare este pardosit cu bucăți de gresie albă, orbitor de curată. Buni intră prima. Noi o urmăm.

O simt pe Cameron tremurând lângă mine și o înghiontesc ușor. Aș lua-o de mână dacă aș putea. Îmi imaginez cât de greu trebuie să-i fie – eu aș prefera să fiu ruptă în bucăți decât să mă întorc la Archeon. Și totuși ea revine în închisoarea ei. O face pentru mine.

Ciudat, holul este gol. Nu există aici niciun tablou înfățișându-l pe Maven, niciun stindard. Normal, locul acesta nu trebuie să impresioneze pe nimeni și de aceea nu are nevoie de decorațiuni. Sunt doar camere de supraveghere. Subordonații căpitanului Iral își ocupă imediat posturile, flancând fiecare dintre cele patru uși din jur. Cea din spate, ușa din fier, se închide cu scrâșnet asurzitor de metal pe metal. Ușile din stânga și din dreapta sunt vopsite în argintiu și lucesc stins în lumina crudă a închisorii. Ușa din față, cea prin care trebuie să trecem noi, este vopsită într-un roșu dezgustător.

Spre marea noastră mirare, Iral se oprește brusc și arată spre una dintre ușile argintii.

– Mai întâi ați dori s-o vedeți pe Înălțimea Sa, regina?

Bine că ne-am pus căștile, altminteri căpitanul ar fi văzut spaima de pe chipurile noastre. *Elara este aici.* Mi se întoarce stomacul pe dos numai la gândul că aș putea s-o revăd și îmi vine să vomit. Chiar și Buni pălește și, cu toate eforturile pe care le face, îi rămân cuvintele în gât. Kilorn este la câțiva centimetri în spatele meu. Nu spune nimic, cu toate astea îi aud îndemnul: *Fugi. Fugi. Fugi.* Însă nu mai pot.

– Înălțimea Sa este aici? exclamă Cal.

Mă tem o clipă că și-a pierdut stăpânirea de sine.

– Nu a plecat încă? adaugă el, încercând s-o dreagă.

Dar suspiciunea a explodat deja în ochii căpitanului.

Buni izbucnește în hohote de râs, reci și nepăsătoare.

– Doar știi că mama face mereu numai ce vrea, îl dojenește ea pe Cal. Dar eu am venit cu alte treburi, căpitane. Nu-i nevoie s-o deranjezi.

Căpitanul se căznește să schițeze un zâmbet îndatoritor care îi încrețește fața ca un rânjet și îi deformează trăsăturile regulate, transformându-l într-o arătare hidoasă.

– Foarte bine, domnule.

Kilorn mă bate insistent pe braț. Și-a dat seama și el. *Căpitanul nu ne mai crede.* Mă întorc și o strâng pe Cameron de cot. Ăsta-i al doilea semnal. Simt cum i se încordează mușchii sub degetele mele. Își folosește acum toată puterea pentru a-l bloca pe soldatul Eagrie, pentru a-l împiedica să vadă ce urmează să se întâmple. Pe chipul acestuia se citește confuzia, iar el scutură din cap ca să se dezmeticească și să se poată concentra asupra noastră. Nu înțelege ce se întâmplă cu el.

– Și care să fie aceste treburi? insistă Iral, cu același rânjet diabolic.

Face un pas spre noi. Va fi ultimul din viața lui.

– Scoateți-vă căștile, vă rog.

– Nu, îl refuz eu.

Inspir ușor și preiau controlul asupra camerelor îndreptate asupra noastră. Iar când Iral deschide gura ca să strige, eu expir, iar camerele explodează într-un nor de scântei ca niște

artificii. Urmează becurile, care se sting și se aprind, aruncându-ne ba într-o beznă profundă, ba într-o lumină orbitoare. Noi suntem pregătiți pentru asta. Soldații din Corros nu sunt.

Focul aleargă de-a lungul pardoselii, aruncând umbre stranii pe gresia albă. Zăvorăște toate ușile, apoi sare până pe tavan, izolându-i pe soldați în întuneric, alături de noi. Soldatul din Casa Osanos, un acvatic, stoarce în grabă umezeala din aer, dar nu-i suficientă ca să înăbușe focul lui Cal. Un pietrificator se repede la mine și văd cum pielea i se preschimbă în piatră, dar se izbește de zidul cunoscut sub numele de Nix Marsten. Vine și Darmien lângă el și cei doi invulnerabili cu sângenou se apucă să-l facă bucăți pe soldat. Ceilalți se descurcă la fel de bine. Ketha îl distruge pe telekineticul din Casa Provos, declanșându-i în inimă o explozie care îl sfârtecă pe dinăuntru. Femeia-soldat din Casa Haven se străduiește să alunge întunericul, folosindu-și capacitatea de a aduna umbrele într-o ceață compactă și neagră, ce erupe brusc într-o lumină orbitoare. Nici măcar căștile noastre nu ne pot apăra de strălucirea aceea și mă văd nevoită să închid ochii. Când îi deschid, o văd pe femeia Haven la pământ, cu o tăietură adâncă în gât. Scuipă sângeargintiu pe gresia albă. Fratele meu stă în picioare lângă ea, cu cuțitul în mână. În spatele lui, soldatul Eagrie cade în genunchi, se apucă apoi cu mâinile de cap și începe să zbiere.

– Nu mai văd! se vaită el, zgâriindu-și ochii și amestecându-și lacrimile cu stropi de sânge. Nu mai văd nimic! Ce se petrece?! Ce-i asta?! Cine sunteți?!

Cameron este prima dintre noi care își scoate casca. Nu a mai ucis niciodată, nici măcar atunci când a evadat. I se citește pe chip groaza de un asemenea gest. Dar nu se lasă. Nu știu dacă o face din curaj sau din răutate. Tăcerea ei îl apasă pe soldatul prăbușit până când acesta nu mai plânge, nu se mai zgârie pe ochi, nu mai respiră. Moare cu ochii larg deschiși, privind în gol, orb și surd în ultimele lui clipe. Probabil că s-a simțit ca îngropat de viu.

Totul se termină cam într-un minut. Doisprezece soldați argintii zac morți pe pardoseala din gresie – unii arși, alții electrocutați, unii împușcați, alții cu capetele sfărâmate. Victimele Kethei arată cel mai rău. Un întreg perete este împroșcat cu rezultatele muncii sale, iar ea gâfâie zgomotos și încearcă să nu se uite la ce a făcut. Despre talentul ei de a provoca explozii se poate spune cu multă indulgență că este sinistru.

Dintre noi, numai Lory este rănită, după ce s-a luptat cu magnetronul împreună cu Gareth. Are o așchie mare de metal înfiptă în braț, dar nu-i nimic grav. Farley se repede să-i dea primul ajutor: îi scoate din carne lama metalică și o aruncă pe pardoseală. Lory de-abia dacă scoate un geamăt ușor de durere.

– Am uitat să luăm pansamente cu noi, mormăie Farley, apăsând rana sângerândă cu palma.

– *Tu* ai uitat să le iei, spune Ada, scoțând din interiorul costumului o fașă albă, pe care o leagă cu mișcări pricepute în jurul brațului lui Lory.

Se murdărește într-o clipă de sânge.

Kilorn chicotește în barbă. Este singurul dintre noi capabil să glumească în momente ca acestea. Mă bucur să-l văd viu și nevătămat și ocupat să-și reîncarce arma. Țeava fumegă și pe jos sunt cel puțin două trupuri găurite de gloanțele lui. Cine nu-l cunoaște așa ca mine ar zice că toată povestea asta nu l-a afectat deloc. Dar, în ciuda râsului său, prietenul meu nu simte nicio plăcere să ucidă oameni.

Și nici Cal. Se apleacă peste cadavrul căpitanului Iral și, cu mișcări precaute, îi desprinde cheia neagră de la gât. *Nu vreau să-i ucid,* mi-a spus el mai demult, înainte de atacul nostru în Centrul de Securitate din Golful Portuar. Acum și-a călcat cuvântul, iar asta l-a rănit mai profund decât orice armă.

– Buni, murmură el, incapabil să-și ridice privirea de la Iral.

Cu degete tremurânde, îi închide ochii morți. În spatele lui, Buni se concentrează asupra trăsăturilor căpitanului. Și nu durează decât o clipă până când se transformă în Iral. Eu scot un suspin de ușurare. Chiar și un Maven fals era prea mult pentru mine.

Din aparatul de la centura lui Iral se aud fâșâieli de paraziți radio – este centrul de comandă care încearcă să ia legătura cu căpitanul.

– Căpitane Iral! Ce se petrece acolo, căpitane? Am pierdut contactul vizual.

– O defecțiune, răspunde Buni cu vocea căpitanului. Poate se propagă, poate nu.

– Am recepționat, căpitane.

Cameron reușește să-și smulgă privirea de la soldatul Eagrie. Pune mâna pe ușa roșie.

– Pe aici, spune ea.

De-abia dacă auzim ce zice din cauza picăturilor de sânge care cad pe gresie și a suspinelor celor aflați pe moarte.

Centrul de comandă este ca un nerv care pulsează și controlează toate camerele de securitate ale închisorii. Mă trage înspre el prin labirintul de coridoare. Și acestea sunt pardosite cu gresie albă, însă nu la fel de curată în holul de la intrare. Dacă m-aș uita mai atent, aș reuși să văd printre dale urme de sânge, pe care trecerea timpului l-a colorat în cafeniu. Cineva a

încercat să spele urmele tragediilor de-acolo, dar fără prea mare meticulozitate. *Sângele roșu este foarte greu de curățat.* Văd aici mâna reginei, torturile scornite de mintea ei diabolică.

Își continuă opera distrugătoare pe undeva prin apropiere. Ba chiar s-ar putea să fie pe urmele noastre, alertată de închiderea camerelor de supraveghere. *Sper să fie așa. Sper să apară chiar acum de după colț, ca să o pot ucide.*

Dar, în loc de regina Elara, după colț se află o altă ușă cu un *D* mare vopsit pe ea și fără încuietoare. Cu un cuțit în mână, Cameron aleargă spre ea și se apucă de lucru la panoul care o încuie. Îl desface într-o secundă, apoi trage cablurile cu degetele.

– Trebuie să trecem pe aici ca să ajungem la centrul de comandă, spune ea, făcând un semn cu capul spre ușă. Înăuntru sunt doi paznici magnetroni. Fiți gata.

Cal își drege glasul și leagănă cheia în fața ochilor ei.

– Oh! mormăie Cameron, roșie în obraji.

Îi ia cheia din mână și o introduce în fanta din panou.

– Să-mi spuneți când.

– Gareth… începe Cal, dar acesta deja a ajuns în față și împinge ușa.

Buni se află lângă el, tot sub înfățișarea căpitanului Iral. Știu amândoi ce au de făcut.

Ceilalți nu prea știu. Ketha pare în pragul lacrimilor și își pipăie nervoasă brațele, de parcă i-ar fi teamă că și-a pierdut unul. Farley întinde o mână spre ea, dar Ketha i-o respinge. Mă doare sufletul când îmi dau seama că nu știu cum aș putea să o mângâi pe Ketha. Ce i-ar fi mai util – o îmbrățișare sau o palmă?

– Păzește-ne spatele! mă răstesc eu la ea, sperând că alegerea mea este cea bună.

Femeia se cutremură și se uită urât la mine. I s-a desfăcut părul și acum ea se trage de șuvițele negre. În cele din urmă, dă încet din cap și se duce smiorcăind în urma noastră ca să supravegheze coridorul.

– Gata, murmură ea.

Darmian și Nix se duc lângă ea, mai mult ca să-și demonstreze solidaritatea decât ca să o apere. Dar așa vor alcătui un zid puternic atunci când gărzile vor pricepe ce se petrece aici. *Ceea ce se va întâmpla foarte curând.*

La fel ca mine, și Cal înțelege că trebuie să ne grăbim.

– Acum, spune el și se lipește de perete împreună cu noi toți.

Cheia face contact. Eu simt cum curentul electric inundă comutatorul și mecanismul ușii care se deschide scârțâind puternic. Dincolo de ea se află un sector cu celule. În contrast cu coridoarele din gresie albă, celulele de-aici sunt cenușii, reci și murdare. De undeva se aude cum picură apa, iar aerul este lipicios de la umezeală. Patru nivele cu celule coboară în întunericul de sub noi, fără paliere sau scări care să facă legătura între ele. Patru camere de supraveghere, câte una în fiecare colț al tavanului, veghează asupra tuturor celulelor. Le închid fără probleme. Singura lumină este galbenă și aspră, deși luminatorul de deasupra s-a colorat în albastru, trădând apropierea amurgului. Sub el, pe unica pasarelă de-aici, construită din metal reflectorizant, se află cei doi magnetroni în uniforme cenușii. Amândoi se răsucesc iute când ne aud pașii.

– Ce cău…? vrea să zică unul, făcând un singur pas spre noi.

Pe uniformă poartă culorile Casei Samos. Încremenește când dă cu ochii de Buni, care stă lângă Gareth.

– Domnule căpitan Iral.

Cu o singură fluturare a mâinii, magnetronul Samos ridică plăci metalice din podea, construind o pasarelă nouă chiar sub ochii noștri. Aceasta se conectează la cea pe care stă el, permițându-le lui Gareth și lui Buni să înainteze.

– Sânge proaspăt? glumește celălalt ofițer, rânjind ironic la Gareth. Din ce legiune ești?

Buni intervine, nelăsându-l pe Gareth să răspundă.

– Deschide celulele. E vremea să facă mișcare.

Din păcate pentru noi, ofițerii schimbă priviri nedumerite.

– Păi, doar ce i-am scos ieri la plimbare. Și următoarea e…

– Ordinele sunt ordine și eu le am pe ale mele, îl întrerupe Buni.

Ridică ușor cheia lui Iral și o leagănă în fața magnetronului, amenințându-l pe față.

– Deschide celulele!

– Deci e adevărat? S-a întors regele? întreabă Samos, clătinând din cap. Nu-i de mirare că e

mare tămbălău la centru. Probabil că toți se agită să arate bine în fața capului încoronat, mai cu seamă acum, când maică-sii tot nu i-a trecut supărarea.

– *Celulele!* repetă cu duritate Buni.

– În regulă, domnule, mormăie primul magnetron.

Îi dă un ghiont celuilalt și se întorc amândoi cu fețele la zecile de celule întinse pe toată înălțimea clădirii. Multe sunt goale, dar în unele se zăresc niște umbre care se sting încet, zdrobite de Piatra Tăcută. Deținuți cu sângenou, care vor fi curând eliberați.

O altă pasarelă se așază la locul ei cu zgomot ca de ciocan, izbind într-un zid din aluminiu. Acum sunt pasarele în fața tuturor celulelor, înconjurând perimetrul acestui sector de închisoare, în vreme ce alte plăci din metal se răsucesc și se pliază, formând trepte ce fac legătura între nivele. Pe mine mă cuprinde mirarea. Nu i-am văzut pe magnetroni decât în lupte, unde își foloseau talentele ca să ucidă și să distrugă. Dar niciodată ca să creeze ceva. Și nu-mi este greu să mi-i imaginez cum ar construi avioane și mașini luxoase, prin îndoirea fierului grosolan și transformarea lui în arcuri incredibil de fine și de frumoase. Poate sunt în stare să facă și straiele alea din metal, pe care le îndrăgește atât de mult Evangeline. Recunosc că mi se păreau superbe, chiar dacă fata care le purta era un monstru. Însă îmi uit toată mirarea când se deschid gratiile de la celule, iar cei dinăuntru încep să se foiască. Magnetronii temniceri sunt niște ucigași care îi forțează pe oamenii nevinovați să se chinuiască și să moară în spatele acestor gratii, indiferent de cât de neînsemnat și de șubred ar fi motivul invocat de Maven. Sigur, nu fac altceva decât să respecte ordinele primite, însă respectarea ordinelor este *alegerea* lor.

– Hai, afară cu voi!

– În picioare! Scoatem câinii la plimbare.

Magnetronii se mișcă repede, tropăind către primul rând de celule. Îi smucesc pe oamenii noi din paturile de scânduri, îi îmbrâncesc, iar pe cei care nu se pot ridica suficient de repede îi aruncă direct pe pasarelă. O fetiță aterizează periculos de aproape de margine. Într-atât seamănă cu Gisa, că dau să mă reped spre ea, iar Kilorn se vede obligat să mă tragă înapoi.

– Nu încă, îmi mormăie el în ureche.

Nu încă. Încleștez mâinile, ard de nerăbdare să-mi declanșez fulgerele împotriva celor doi ofițeri care se apropie de ușă. Nu ne-au văzut încă, dar o vor face curând.

Cal este primul care își scoate casca. Samos se oprește brusc, ca în fața unui glonț. Clipește

repede, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Înainte de a apuca să reacționeze în vreun fel, picioarele i se desprind de sol și se ridică spre tavan. Fără gravitația care să-l țină ancorat, îl urmează imediat și celălalt. Gareth îi rostogolește pe amândoi prin aer și le izbește capetele de tavanul din beton. Auzim pârâituri dezgustătoare de oase sfărâmate.

Ne repezim numaidecât spre celule. Eu ajung mai întâi la fetița căzută, pe care o ajut să se ridice în picioare. Ea respiră greu și tremură din toate încheieturile. Dar a scăpat de apăsarea Pietrei Tăcute și acum culoarea îi revine treptat în obrăjorii palizi și murdari.

Îmi scot și eu casca.

– Fetița cu fulgerele, murmură ea, atingându-mi fața.

Gestul ei îmi frânge inima.

O parte din mine ar vrea s-o ia în brațe și să fugim împreună de-acolo, să o duc departe de toată suferința de-aici. Dar misiunea noastră este departe de a se fi terminat și nu pot să plec. Nici măcar de dragul acestei fetițe. Așa că o pun jos, pe piciorușele ei nesigure, și îmi trag încet mâna dintre degetele ei.

– Veniți după noi! Luptați-vă cât de bine puteți! strig eu spre celule.

Am grijă să mă aplec peste marginea pasarelei, ca să fiu sigură că m-a văzut și m-a auzit toată lumea. Puținii deținuți rămași în viață în celulele de la nivelul cel mai de jos au început deja să urce treptele din metal.

– Vom ieși cu toții în seara asta din închisoare! Împreună și în viață!

S-ar zice că până acum ar fi trebuit să mă învăț minte și să nu mai mint. Însă ei au nevoie de această amăgire ca să meargă mai departe. Și merită să-mi pierd sufletul dacă minciuna mea îl salvează măcar pe unul singur dintre ei.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Camerele oarbe nu ne pot proteja prea mult, iar timpul acesta pare a fi pe sfârșite. Semnalul este un șir de explozii pe coridor. Aud cum Ketha zbiară la fiecare detunătură, înspăimântată de ce a făcut și de ce continuă să facă. Fiecare strigăt disperat răsună prin blocul cu celule și îi paralizează pe oamenii noi, care și așa se mișcă prea încet.

– Mergeți mai departe! strigă Farley la ei.

Frenezia i-a dispărut, înlocuită acum de severitate.

– După Ada! După Ada!

Îi mână din spate ca pe oi și îi împinge în sus pe trepte. Shade îi ajută mai mult, luându-i cu el în salt pe cei mai bătrâni și mai bolnavi de la nivelele inferioare, chiar dacă asta îi dezorientează pe mulți. Kilorn are grijă să nu cadă vreunul de pe pasarelă.

Ada dă din mâini, dirijându-i pe oamenii cu sângenou spre ușa de lângă ea, pe care este desenat un *C* mare și negru.

– La mine! țipă ea.

Ochii îi aleargă pe deasupra capetelor: îi numără. Pe mulți trebuie să-i împing spre ea, pentru că nu vor să se dezlipească de mine. Măcar fetița înțelege despre ce este vorba. Tropăie mărunțel până la Ada și se agață de piciorul ei, încercând să se ascundă de zgomotul înfiorător din jur. Betonul și metalul construcției amplifică toate strigătele, transformându-le în urlete de fiare sălbatice. Acum se aud niște împușcături, urmate de inconfundabilele hohote

de râs ale lui Nix. Dar nu va mai râde mult dacă atacul asupra noastră nu va înceta.

Acum vine partea de care mă tem cel mai tare, partea cu care nu am fost de acord. Însă Cal s-a dovedit de neclintit – *trebuie să ne despărțim.* Ca să acoperim o suprafață mai mare, să eliberăm mai mulți deținuți și, cel mai important, să-i scoatem de-aici în siguranță. Așa că îmi fac loc printre oamenii noi, cu Cameron pe urmele mele. Ea azvârle cheia peste umăr, iar Kilorn o prinde cu dexteritate. Privește lung după noi, fără să clipească. S-ar putea să nu mă mai vadă niciodată și o știm amândoi.

Cal vine în spatele meu. Îi simt căldura chiar de la câțiva metri. Arde pasarela din urmă, o topește, ne separă de ceilalți. Ajungem la ușa din cealaltă parte, pe care scrie COMANDĂ, iar Cameron se apucă de treabă la panoul de deschidere. Eu nu am nimic de făcut în momentele astea, așa că mă uit când la Kilorn, când la fratele meu, ca să-mi întipăresc adânc în minte trăsăturile lor. Ketha, Nix și Darmian dau fuga înapoi la celule, ca să scape de atacul pe care nu-l mai pot stăvili. Gloanțele îi urmăresc, ricoșând din metal și din carnea lui Nix. Din nou, lumea își încetinește mersul și eu îmi doresc să se oprească de tot. Îmi doresc să fie și Jon aici, ca să-mi spună ce să fac, să mă asigure că hotărârile mele sunt cele bune. Să-mi spună cine va muri.

O mână fierbinte, încinsă mi se lipește de obraz și mă obligă să-mi întorc capul de la ceilalți.

– Concentrează-te! îmi spune Cal, privindu-mă cu asprime. Trebuie să uiți de ei în clipa asta, Mare. Trebuie să ai încredere în ce faci.

Nici nu pot să mai dau din cap. Nici nu pot să mai vorbesc.

– Da.

Blocul cu celule din spatele nostru se golește. Comutatorul din fața noastră scoate scântei. Ușa se deschide.

Cal mă îmbrâncește înăuntru și cad zdravăn pe o altă pardoseală din gresie. Corpul îmi reacționează înainte să mă dezmeticesc și fulgerele prind viață de jur împrejurul meu. Îmi spulberă toate gândurile la Kilorn și la Shade, până când în minte nu-mi mai rămâne decât treaba pe care o am de îndeplinit în centrul de comandă.

Așa cum a spus Cameron, este o încăpere triunghiulară, din sticlă-de-diamant ondulată, plină cu panouri de comandă și monitoare. Înăuntru sunt șase soldați. Cele trei uși sunt tot din metal, ca ale celulelor, fiecare pe câte un perete. Dau fuga la prima, așteptându-mă să se deschidă înaintea mea, așteptându-mă ca soldații să cadă în această capcană. Spre marea mea surpriză, ei nici nu se ridică de pe scaune și se uită la mine cu ochi mari, plini de spaimă. Dau

tare cu pumnul în ușă, savurând durerea ascuțită care-mi străbate brațul.

– Deschide-te! zbier eu, de parcă vorbele mele ar fi magice.

Soldatul aflat în apropierea mea tresare cu putere și se îndepărtează de perete. Și el poartă însemne de căpitan.

– Nu mișcați! ordonă el, întinzând mâna ca să-și liniștească subordonații.

De undeva de deasupra noastră începe să urle o sirenă.

– Dacă așa vor, murmură Cal, apropiindu-se de cealaltă ușă.

Un pocnet puternic mă face să tresar și văd cum niște blocuri mari din granit înlocuiesc ușa metalică pe care tocmai am intrat. Cameron zâmbește cu superioritate panoului de control, ba chiar îl mângâie drăgăstos.

– Ar trebui să câștigăm câteva minute.

Îi trosnesc genunchii când se ridică în picioare și chipul i se întunecă atunci când dă cu ochii de centrul de comandă.

– Nenorociții ăștia s-au speriat, mârâie ea și face un gest mârlănesc, mult mai potrivit în aleile lăturalnice din Pilonii. Putem să ajungem la ei prin pereții de sticlă?

Mă uit la șirul de monitoare. Acestea explodează unul după altul, revărsând asupra soldaților un potop de scântei și de cioburi. Din urletul strident al sirenei nu mai rămâne decât un scâncet jalnic, care se stinge și el foarte repede. Electricitatea atacă toate piesele metalice din centrul de comandă și le prăjește ca pe niște ouă în tigaie, făcându-i pe cei șase soldați să se refugieze în centrul încăperii. Unul dintre ei se prăbușește la pământ, apucându-se cu mâinile de cap. Recunosc acest gest. Trupul lui începe să se zbată în ritmul mișcărilor din pumn ale lui Cameron. Se sufocă. Începe să-i curgă sânge din urechi, nas și gură. Nu mai durează mult și se îneacă cu el.

– Cameron! zbiară Cal, dar ea se face că nu-l aude.

– Julian Jacos! strig eu, bătând în peretele din sticlă. Sara Skonos! Unde sunt?

Acum alt soldat începe să urle de durere și se prăbușește.

– Cameron!

Dar fata nu dă semne că ar dori să se oprească. Nici nu trebuie. Oamenii aceștia au vârât-o în

închisoare, au torturat-o, au înfometat-o și ar fi ucis-o în cele din urmă. Este dreptul ei să se răzbune.

Fulgerele mele devin mai viguroase, dansează înăuntrul cutiei din sticlă, obligându-i pe soldați să se ferească cum pot de urgia lor purpurie și albă. Fiecare fulger trosnește și scuipă scântei și explodează din ce în ce mai aproape de trupurile lor.

– Mare, *oprește-te!…* strigă în continuare Cal.

Dar eu nu-l aud.

– Julian Jacos! Sara Sko…

Căpitanul se târăște în patru labe pe pardoseală și se apropie de peretele de sticlă din fața mea.

– Blocul G! urlă el, lipindu-și palma de sticlă, la câțiva centimetri de fața mea. În Blocul G sunt! Pe ușa aia!

– Gata, am aflat. Haide acum! mârâie Cal.

Căpitanul face ochii mari, recunoscându-și prințul.

Râsul lui Cameron este subțire și limpede.

– Vreți să-i lăsați în viață? Știți voi ce ne-au făcut? Ce ne-au făcut tuturor, inclusiv argintiilor?

– Vă rugăm, *vă implorăm,* îndeplineam ordinele, *ordinele regelui*…, se roagă de noi căpitanul, lăsând capul în jos ca să evite un alt fulger.

În spatele lui, a doua victimă a lui Cameron se face covrig și amuțește pe vecie. De gene îi atârnă stropii de cristal ai lacrimilor.

– Înălțimea Voastră, vă implor, iertați-mă, *aveți milă!…*

Mă gândesc la fetița din celule. Avea ochii injectați și i-am simțit coastele prin haine. Mă gândesc la Gisa și la mâna ei ruptă. La pruncul spintecat din Templyn. Copii nevinovați. Mă gândesc la toate câte mi s-au întâmplat din vara aceea nefastă, când moartea unui pescar a declanșat toate nenorocirile astea. *Dar nu, n-a fost vina lui. A fost vina lor. A legilor lor, a înrolării obligatorii stabilite de ei. Ei ne-au pecetluit soarta. Ei și numai ei sunt de vină pentru ce li se întâmplă.* Și uite, chiar acum, când Cameron și cu mine îi distrugem, ei tot lui *Cal* îi cer îndurare. Se roagă de un prinț argintiu și o scuipă cu dispreț pe regina roșie.

Îl văd pe prinț prin sticla ondulată. Îi deformează trăsăturile, făcându-l să semene foarte mult

cu Maven.

– Mare, șoptește Cal ca pentru sine.

Dar șoaptele lui nu mă mai pot opri. Sentimentul care mă cuprinde acum este cunoscut, dar straniu totodată. Ca o putere care nu își are originea în sângele meu, ci în alegerea făcută. În persoana care am devenit, nu în cea care am fost la naștere. Îmi întorc ochii de la imaginea schimonosită a lui Cal. Știu că și eu arăt la fel.

Mârâi, dezvelindu-mi dinții.

– Fulgerele n-au milă.

Pe vremuri, mă uitam cum frații mei pârleau furnici cu un ciob de sticlă. Ce fac eu acum este asemănător, însă mult mai rău.

Sectoarele cu celule sunt închise etanș pentru ca deținuților să le fie greu, aproape imposibil să evadeze. Însă nici gardienii nu prea pot comunica între ei. Iar consternarea și confuzia sunt la fel de eficiente ca fulgerele sau flăcările. Gardienii nu sunt dispuși să-și părăsească posturile, mai cu seamă când știu că regele se află prin preajmă. Așa că, atunci când ajungem în Blocul G, dăm peste patru magnetroni care se ceartă pe tema asta.

– Ai auzit sirena, s-a întâmplat ceva…

– Probabil nu-i decât un exercițiu, un spectacol prezentat micuțului rege…

– Nu reușesc deloc să iau legătura prin radio cu centrul de comandă.

– Ai auzit ce-au spus mai devreme. Nu funcționează camerele și sunt pe ducă și aparatele de transmisie. S-ar putea să-și fi băgat iar coada vrăjitoarea aia afurisită, care își zice regină.

Îl străpung pe unul dintre ei cu un fulger ca să le atrag atenția.

– N-ați ghicit vrăjitoarea.

Mă apuc strâns de gratiile din stânga ușii înainte ca pasarela metalică să se prăbușească de sub tălpile mele. Cal se apucă de cele din dreapta, iar gratiile devin incandescente sub atingerea lui de foc și încep să se topească. Cameron rămâne în prag. Fruntea îi este acoperită cu broboane de transpirație, dar nu dă niciun semn că ar fi obosit. Unul dintre magnetroni se ia cu mâinile de cap și se rostogolește de pe grinda pe care stă cocoțat, prăbușindu-se trei nivele, până la

podeaua din beton. Rămâne întins acolo, fără cunoștință. Au mai rămas doi.

Se stârnește o grindină din bucăți de metal, ca niște pumnale micuțe, dar ucigașe. Înainte să mă atingă vreunul, mă las să alunec de-a lungul gratiilor, până când ajung cu picioarele pe marginea îngustă a celulei de dedesubt.

– Cal, o mână de ajutor, te rog! strig eu, ferindu-mă de o altă rafală.

Răspund cu armele mele, dar și magnetronul se ferește făcând un pas în afara pasarelei. Metalul se mișcă odată cu el, dând impresia că soldatul aleargă prin aer.

Ocupat să smulgă gratiile topite ale celulei, Cal nu-mi sare în ajutor. Din spatele lui întors țâșnesc flăcări, care îl protejează de orice altă armă a magnetronilor. Abia dacă îl mai văd prin perdeaua de foc. Dar ce văd îmi este suficient. Este îngrozitor de furios și știu de ce. Mă urăște pentru că i-am ucis pe argintiii ăia, pentru că am făcut ce el nu este în stare să facă. Nu credeam să apuc ziua în care Cal, soldatul, războinicul, se va teme să acționeze. Acum se concentrează doar la deschiderea celulelor și îmi ignoră strigătele de ajutor, obligându-mă să mă lupt singură.

– Cameron, ai grijă de ăsta! țip eu, privind în sus, spre incontrolabila mea parteneră.

– Cu plăcere, mârâie ea, întinzând mâna spre magnetronul care mă atacă.

Acesta se poticnește, dar nu cade. *Îi slăbesc puterile.*

Mă cațăr spre celule. Îmi alunecă picioarele, îmi amorțesc degetele. Știu să alerg, nu să mă cațăr și nici nu pot să mă lupt din poziția asta. Nu *prea* pot să mă lupt. Un ciob în formă de diamant, cu muchii tăioase, mă nimerește în obraz și mă rănește. Un altul mă taie în palmă. Așa că îmi alunecă mâna din cauza sângelui atunci când mă apuc de următoarea bară. Nu mai reușesc să urc și cad doi sau trei metri prin măruntaiele închisorii. Mă lovesc la aterizare și, preț de o secundă, parcă nici nu mai pot să respir. Apoi deschid ochii și văd o țepușă uriașă care se repede spre capul meu. Mă rostogolesc și reușesc să evit atacul ucigător. Dar vine o altă țepușă și apoi o alta și eu trebuie să alerg în zigzag ca să rămân în viață.

– Cal! urlu eu încă o dată, acum mai mult furioasă decât înspăimântată.

Următoarea țepușă se topește în aer înainte să ajungă la mine, dar stropii de metal lichid îmi ard spatele. Scot un țipăt când țesătura costumului de zbor se topește și ea și îmi pătrunde în cicatrice. Cred că este cea mai mare durere pe care am simțit-o vreodată, întrecută doar de cea provocată de sonda cu ultrasunete a lui Maven și de coma înfiorătoare care i-a urmat.

Se pare că durerea este un alt declanșator al meu.

Luminatorul de deasupra se sparge și un fulger explodează lângă mine. Seamănă cu un copac purpuriu crescut din subteran, ramificându-se pe toată înălțimea Blocului G. Îl lovește pe unul dintre magnetroni, o femeie care nici măcar timp să țipe nu are. Celălalt, ultimul gardian, este aproape terminat – zace ghemuit pe ultima foaie de metal, zdrobit de voința ucigașă a lui Cameron.

– Julian! strig eu când se mai limpezește aerul. Sara!

Cal sare din celălalt capăt al nivelului și, refuzând în continuare să se uite la mine, își pune mâinile pâlnie la gură și urlă și el:

– Unchiule Julian!

– Eu vă aștept aici, ne anunță Cameron din pragul ușii de la nivelul superior.

S-a așezat și își leagănă picioarele în gol. Ba are și tupeul să fluiere un cântecel în vreme ce se uită la zvârcolirile amarnice ale ultimului magnetron.

Blocul G este la fel de igrasios ca Blocul D, cel cu oamenii noi. Și, datorită mie, pe jumătate distrus. În mijlocul podelei fumegă o gaură făcută de fulgerul meu imens. Din câte îmi dau seama, celulele de jos sunt aproape negre, dar pline toate. Câțiva deținuți s-au târât până la gratii, atrași de toată nebunia iscată de noi. *Oare câte chipuri voi recunoaște?* Dar toți cei de-aici sunt prea trași la față, prea slabi, cu pielea aproape albastră de teamă, de foame și de frig. Nici pe Cal nu cred că l-aș recunoaște după ce ar sta câteva săptămâni aici. Mă așteptam ca argintiii să aibă parte de un regim diferit, dar probabil că deținuții politici sunt considerați la fel de periculoși precum cei cu mutații ale sângelui.

– Aici, croncăne slab cineva.

Aproape mă împiedic de cadavrul unui magnetron, dar o iau la fugă, chiar dacă arsurile de pe spinare vor să mă împiedice. În fața celulei îl întâlnesc pe Cal, cu mâinile în flăcări, gata să topească gratiile, să-și salveze unchiul, să-și răscumpere o parte din păcate.

Bărbatul din celulă este slab, bătrân și fragil, la fel ca mult iubitele lui cărți. Pielea îi este cu desăvârșire albă, părul i s-a rărit, iar ridurile de pe chip i s-au înmulțit și i s-au adâncit. Însă nu am cum să nu recunosc ochii aceia căprui, încă scânteind de inteligență. *Julian.*

Nici nu știu cum să fac să ajung mai repede la el și mă opresc mult prea aproape de metalul care se topește. *Julian. Julian. Julian. Profesorul meu, prietenul meu.* Una dintre gratii se îndoaie, iar Cal o trage într-o parte, făcându-mi loc să mă strecor înăuntru. Abia dacă simt apăsarea sufocantă a Pietrei Tăcute și mă reped să-l ridic pe Julian în picioare. Îmi pare incredibil de

șubred și am senzația că oasele i se pot sparge dintr-o clipă în alta. Mă întreb disperată dacă vom reuși să-l scoatem în viață din închisoare. Dar imediat mă strânge mai tare de mână și se încruntă, încercând să se concentreze.

– Du-mă la gardianul ăla, mârâie el, trădându-și firea. Și scoate-o și pe Sara de-aici.

– Firește. Am venit s-o salvăm și pe ea.

Îi trec brațul peste umerii mei și îl ajut să meargă. Este mult mai înalt decât mine, dar mi se pare surprinzător de ușor.

– Pe toți o să-i salvăm.

Când îl scot din celulă, dă cu ochii de Cal și se poticnește, însă nu cade.

– Cal, murmură el, întinzând mâinile spre nepotul lui.

Îi prinde fața în palme și îl cercetează pe prințul cel proscris așa cum ar face-o cu o carte veche.

– S-a terminat, așa este?

– Da, s-a terminat, mârâie Cal, fără să se uite la mine.

Închisoarea i-a schimbat înfățișarea lui Julian, însă nu și sufletul. Dă din cap cu gravitate. Gestul lui îl consolează foarte mult pe Cal.

– Nu sunt potrivite gândurile astea acum și aici. Mai târziu.

– Mai târziu, repetă Cal.

În sfârșit își întoarce ochii arzători spre mine. Mă frige privirea lor.

– Mai târziu.

– Haide, Mare, ajută-mă să ajung la puroiul ăla de-acolo.

Julian arată spre gardianul care zace fără cunoștință pe podea.

– Să vedem dacă mai sunt în stare de ceva.

Fac ce îmi cere și devin cârja în care se sprijină ca să șchiopăteze până la gardianul care zace lipsit de cunoștință. Între timp, Cal se apucă să desfacă gratiile de la celula Sarei, aflată vizavi de a lui Julian. Cei doi se puteau vedea și auzi, dar nu se puteau atinge. O altă tortură pe care au fost nevoiți s-o îndure.

L-am mai văzut pe Julian făcând asta, însă niciodată cu atâta efort sau chin. Îi tremură cumplit degetele când ridică una dintre pleoapele bărbatului. Și se vede nevoit să-și dreagă glasul de câteva ori ca să sune așa cum trebuie. Pentru *cântecul* lui.

– Nu-i nimic, Julian, vom găsi o altă cale…

– O altă cale ne va ucide, Mare. Nu te-am învățat chiar nimic?

Nu-mi pot ascunde zâmbetul, oricât de gravă ar fi situația în care ne aflăm. Dar îmi stăpânesc dorința de a-mi îmbrățișa vechiul profesor.

În cele din urmă, Julian expiră cu putere. Are ochii pe jumătate închiși și i s-au umflat venele de la gât. Apoi deschide brusc ochii și aceștia sunt mari și limpezi.

– Trezește-te! spune el dintr-odată cu un glas mai frumos decât amurgul.

Și ofițerul face ce i se cere.

– Deschide celulele. Toate celulele.

Un scrâșnet strident umple închisoarea când gratiile tuturor celulelor se deschid, toate în același timp.

– Construiește scările și pasarelele. Conectează-le între ele!

Zang. Poc. Trosc.

Toate bucățile de metal, pumnalele, așchiile, ba chiar și picăturile de metal topit se netezesc, își modifică forma și se unesc între ele.

– Vino cu noi!

Vocea lui Julian tremură la acest ultim ordin, dar magnetronul se supune, chiar dacă puțin mai încet.

– E bine că ați venit astăzi, Mare, îmi spune Julian în timp ce îl ajut să se îndrepte de mijloc. Ieri ne-au scos la plimbare. Așa că nu suntem chiar atât de slăbiți ca de obicei.

Mă gândesc dacă să-i povestesc acum despre Jon, despre talentul și sfaturile lui. Știu că lui Julian i-ar face plăcere. *Mai târziu*, îmi spun eu. *Mai târziu*.

Pentru prima dată, am speranțe.

Va exista un mai târziu.

Haosul cuprinde închisoarea Corros. Pe toate coridoarele, din spatele tuturor ușilor răsună rafale de arme. Argintiii rămași în viață vin după noi. Câțiva încă mai au putere să se vaite. Nu am deloc încredere în ei și stau cu ochii în patru. Mulți se risipesc care-ncotro, pe după colțuri, dorindu-și să scape cât mai repede de-aici. Alții intră în măruntaiele închisorii, cu gânduri de răzbunare. Câțiva rămân lângă noi și merg cu frunțile plecate, rușinați că trebuie să o urmeze pe fetița cu fulgerele. Dar se luptă cât de bine pot. Este ca atunci când arunci o piatră într-un iaz. Valurile sunt la început mici, dar apoi cresc. Fiecare bloc cu celule capitulează mai ușor decât cel dinaintea lui. Magnetronii dinăuntru fug din fața noastră. Argintiii fac mai mult prăpăd decât mine, ca niște lupi flămânziți se aruncă asupra celor care i-au trădat. Dar situația asta nu are cum să dureze. Când un ruinător din Casa Lerolan aruncă în aer o barieră și deschide Blocul J, bucățile de piatră nu cad, ci se ridică. Nu apuc să înțeleg ce se întâmplă, că sunt și eu aspirată într-un vârtej de fum, cioburi și șoapte nepământene.

Cameron mă apucă de mână, dar nu reușește să mă țină și dispare și ea în ceva asemănător cu ceața. *Un acvatic.* Nu văd decât umbre și o lumină galbenă și mohorâtă, ca un soare îndepărtat și acoperit de pâclă. Nu vreau să mă cufund în neant și întind mâna rănită ca să mă agăț de ceva. Și reușesc să mă apuc de un picior rece.

– Cal! urlu eu, însă vuietul îmi acoperă glasul.

Gemând, mă trag în sus, ajutându-mă de piciorul acela.

Probabil că aparține unui cadavru, pentru că nu se mișcă. O spaimă teribilă îmi îngheață mintea și aproape că îi dau drumul, fiindcă nu vreau să văd chipul acestui cadavru. Ar putea fi oricine. Un prieten. Un dușman.

Nu-i normal să mă simt ușurată tocmai în momentele astea, dar n-am ce face. Mă bucur că nu-l recunosc pe bărbatul blocat printre gratiile celulei sale, cu un picior între ele și celălalt afară. Cu siguranță că-i un deținut, dar eu nu îl cunosc și nu am de gând să-l jelesc. Am senzația că mi s-a jupuit spatele, atât de tare mă dor rănile și arsurile și mă sprijin o clipă de gratii. Gravitația din blocul ăsta s-a modificat. Înseamnă că Gareth este aici. Iar Kilorn, Shade și Farley nu pot fi prea departe. Ar trebui să se afle în cealaltă zonă a închisorii, ca să-i salveze pe deținuții de-acolo, însă ceva i-a împins aici. Sau au căzut într-o cursă.

Vreau să-i strig, dar blocul începe să se învârtească în jurul meu și cad din nou. Dar nu celulele se mișcă, ci gravitația.

– Termină, Gareth! strig eu spre nicăieri.

Nu-mi răspunde nimeni. Mai bine zis nimeni dintre camarazii mei.

Micuța fetiță cu fulgerele.

Glasul ei parcă îmi despică țeasta în două.

Regina Elara.

De data asta îmi doresc să cad victimă sondei cu ultrasunete. Îmi doresc să mă ucidă ceva repede, să-mi ofere siguranța morții. Tot mai cad. Poate că voi muri înainte ca ea să-și croiască drum în mintea mea și să mă asmută împotriva tuturor celor dragi. Dar deja îi simt tentaculele în creier, ocupându-l, luându-l în stăpânire. Degetele îmi zvâcnesc așa cum îmi ordonă ea. Și din ele țâșnesc scântei. *Nu. Te implor, nu!*

Mă izbesc foarte tare de peretele opus, probabil rupându-mi mâna, însă nu simt pic de durere. Mi-a luat-o Elara.

Cu un ultim strigăt disperat, fac ce încă mai știu că trebuie și îmi folosesc ultimii stropi de voință care mi-au rămas ca să mă strecor printre gratiile strâmbe ale celulei din spatele meu, în închisoarea al cărei temnicer este Piatra Tăcută. Ea îmi va anihila talentul, dar și pe al Elarei. Scânteile se sting, puterea ei asupra mea se frânge, iar o durere crâncenă îmi săgetează brațul stâng până în umăr. Râd printre lacrimi. Ce ironie! Elara a construit închisoarea asta ca să ne tortureze pe mine și pe ceilalți oameni cu sângenou. Iar acum doar această închisoare o mai poate împiedica să ajungă la mine.

Acum această închisoare este ultimul meu refugiu.

De unde stau, pe peretele din spate al celulei – cred că gravitația l-a transformat în podea –, urmăresc dansul ceții. Împușcăturile nu mai sunt atât de numeroase – poate gloanțele sunt pe terminate sau este imposibil să tragi în ceva când nu vezi nimic în fața ochilor. O flacără ca un șarpe se aprinde lângă mine și mă aștept să-l văd imediat și pe Cal. Dar nu apare. Îl strig, dar vocea îmi este prea slăbită. Piatra Tăcută m-a salvat, dar acum își cere răsplata. Mă apasă pe ceafă ca un bolovan.

Nu durează mult până mă găsește. Îi apar cizmele dincolo de gratiile celulei mele și, preț de o clipă, mă gândesc că am halucinații. Nu este deloc regina superbă și strălucitoare pe care mi-o amintesc eu. A înlocuit rochiile și bijuteriile cu o uniformă simplă, bleumarin, cu accesorii albe. Până și părul, mereu perfect împletit și coafat, și l-a pieptănat pe spate și l-a strâns într-un coc simplu. Când îi văd tâmplele cărunte, mă apucă din nou râsul.

– Când ne-am întâlnit prima oară, erai tot într-o celulă ca asta, murmură ea gânditoare, aplecându-se să mă vadă mai bine. Dar gratiile nu m-au oprit atunci și nu mă vor opri nici acum.

– Păi intră! o invit eu, scuipând niște sânge.

Precis mi-a căzut un dinte.

– Deloc nu te-ai schimbat. Am crezut că te va schimba lumea, când colo…

Și își înclină capul, mustăcind ca o pisică în fața unui castron cu smântână.

– …când colo ai schimbat tu o părticică de lume. Dacă îmi dai mâna, ai să poți schimba mai mult.

Mă sufoc de atâta râs.

– Cât de proastă mă crezi?

Ține-o de vorbă. Distrage-i atenția. O va vedea cineva curând. Nu se poate altfel.

– Cum dorești, oftează ea și se îndreaptă.

Face un semn unei persoane pe care nu o văd. *Gărzile ei personale,* înțeleg eu resemnată. Acum are un pistol în mână și ține degetul pe trăgaci.

– Mi-ar fi plăcut să-ți mai intru o dată în minte. Ai acolo niște iluzii atât de drăguțe.

Asta-i o mică victorie, îmi spun eu, închizând ochii. Nu va pune niciodată mâna pe fulgerele mele și nu va fi niciodată stăpâna mea. *Da, este o victorie.*

Din nou simt cum cad.

Dar, în loc de glonț, mă lovesc gratiile. Deschid ochii și o văd pe Elara plutind departe de mine. Pistolul îi cade din mână, iar chipul ei frumos este schimonosit de furie. Gărzile se risipesc și ele și dispar apoi în norii îngălbeniți. Și cineva mă apucă de mână și mă trage.

– Haide, Mare, nu pot să te scot de-aici dacă nu mă ajuți și tu, spune Shade, încercând să mă treacă printre gratii.

Îmi țin respirația și îmi sug burta, ca să mă pot strecura afară. Probabil că am făcut ce trebuie, pentru că lumea se contractă brusc, ceața dispare, iar eu nu văd decât gresia orbitor de albă.

Aproape mă prăbușesc pe ea de atâta fericire. Și chiar cad atunci când o văd pe Sara alergând spre mine cu brațele întinse. Kilorn și Julian vin în urma ei. Mă prinde altcineva, cineva al cărui trup dogorește. Mă întoarce pe o parte și simt cum iar mă săgetează durerea din braț.

– Mai întâi ne ocupăm de mână, apoi de arsuri și la sfârșit de răni, spune Cal pe un ton pragmatic.

Aș vrea să-mi stăpânesc geamătul atunci când mă atinge Sara, dar nu pot. Imediat îmi amorțește brațul. Apoi simt ceva rece pe spate, care îmi vindecă arsurile, evident infectate. Însă cicatricele urâte și strâmbe nu mai apucă să fie vindecate, pentru că sunt trasă în picioare și smulsă de lângă Sara.

Ușa de la capătul coridorului se face bucăți și prin ea intră ramurile groase ale unui copac. Urmează ceața, care înaintează în vârtejuri spre noi. Ultimele vin umbrele. Știu cui aparțin.

Cal își dezlănțuie focul asupra ramurilor care se apropie de noi, le arde, însă tăciunii lor intră în vârtejul acela violent.

– Cameron? o strig eu, privind în toate părțile după singura ființă care o poate opri pe Elara.

Însă fata nu este nicăieri.

– A ieșit deja. Acum *du-te și tu!* zbiară Kilorn la mine, împingându-mă înaintea lui.

Știu că pe mine mă vrea Elara. Nu numai pentru talentul, ci și pentru chipul meu. Dacă mă poate controla, atunci mă va putea folosi din nou drept portavocea ei, ca să mintă poporul, să-l oblige să facă ce vrea ea. Ăsta-i motivul pentru care fug mai repede decât ceilalți. Oricum, am fost mereu cea mai rapidă. Sunt la câțiva metri înaintea lor atunci când mă uit peste umăr și ce văd mă umple de groază.

Cal îl trage cu forța după el pe Julian, nu pentru că acesta ar fi prea slăbit, ci pentru că tot vrea să se oprească. Vrea să o înfrunte. Vrea să-și măsoare glasul cu mintea ei, cu șoaptele ei. Ca să-și răzbune sora pierdută, dragostea rănită, mândria distrusă. Dar Cal nu vrea să-și piardă și ultima rudă care i-a rămas și îl târăște de-acolo. Incapabilă să țipe de frică, Sara stă agățată de mâna lui Julian, nu se dezlipește de el.

Intru pe un alt coridor. Și mă lovesc de ceva. Ba nu, de *cineva.*

O altă femeie, o altă persoană pe care nu voiam s-o mai văd vreodată în viața asta.

Ara, Pantera, conducătoarea Casei Iral, se uită urât la mine cu ochii ei negri precum cărbunele. Încă mai are pe degete pete vineții de la Piatra Tăcută, iar hainele de pe ea sunt niște zdrențe.

Însă privirea de oțel pur îmi spune că este la fel de viguroasă ca întotdeauna. Nu am cum s-o ocolesc, ci trebuie să trec drept pe lângă ea. Îmi adun fulgerele ca să o ucid și pe această femeie care a știut tot timpul că sunt altfel.

Ea acționează prima și mă apucă de umeri cu o forță de negândit pentru o creatură omenească. Însă, în loc să-mi frângă gâtul sau să mi-l taie, mă aruncă într-o parte. Ceva trece pe lângă mine, răvășindu-mi părul. O lamă curbată, tăioasă ca un brici, mare cât o farfurie, zboară la câțiva centimetri distanță de nasul meu. Mă izbesc de sol, gâfâind din cauza șocului și ținându-mă de capul pe care aproape că-l pierdusem. În picioare lângă mine, Ara Iral rămâne fermă pe poziție, ferindu-se de toate lamele care zboară pe deasupra noastră. Vin din partea cealaltă a holului, unde o altă persoană din trecutul meu creează discuri metalice din plăcile armurii sale.

– Nu te-a învățat taică-tău să-i respecți pe cei mai în vârstă? croncăne Ara la Ptolemus, evitând lesne o altă lamă.

Pe următoarea o prinde din zbor și o aruncă înapoi spre el. Truc impresionant, dar complet inutil, pentru că Ptolemus scapă de ea cu un simplu gest din mână.

– Ce faci, fată roșie, n-ai de gând să mă ajuți? se răstește Ara la mine, împingându-mă cu vârful piciorului.

În prima clipă nu pot decât să mă holbez ca proasta la ea, atât de uluită sunt. Apoi mă ridic destul de greu în picioare. Însă mă simt ceva mai bine, parcă nu mai tremur atât de tare.

– Cu multă plăcere, milady.

La capătul coridorului, Ptolemus rânjește mulțumit.

– A venit momentul să termin ce a început soră-mea în arenă, mârâie el.

– Ce a *speriat-o* pe soră-ta, îi răspund eu, trimițând un fulger spre capul lui.

Se lovește de zid atunci când se ferește și, cât timp își revine, Ara se apropie de el, își ia elan, împingându-se în peretele din gresie, sare și îi sparge cu cotul falca lui Ptolemus.

O urmez. Tropotul de pași din spatele meu îmi spune că nu sunt singura.

Foc și fulgere. Ceață și vânt. Ploaie metalică, vârtejuri de beznă, explozii ca niște stele mici. Și gloanțe, mereu gloanțe, aproape de noi. Înaintăm prin furtuna bătăliei, rugându-ne să găsim ieșirea din închisoare, urmând indicațiile hărții pe care ne-am străduit să o memorăm. Ar trebui să fie aici, ba nu – aici, ba nu – aici. Este ușor să te rătăcești prin ceață și umbre. Și

Gareth deformează neîncetat limitele gravitației, făcând uneori mai mult rău decât bine. Până când reușim să ajungem în holul de la intrare, sala aceea cu uși roșii, argintii și negre, sunt iarăși plină de vânătăi și simt că mă lasă puterile. Nici nu vreau să mă gândesc la ceilalți, la Julian și la Sara, care mai devreme de-abia dacă se puteau ține pe picioare. *Trebuie să ieșim de-aici. Să ajungem în aer liber. La fulgerele care ne pot salva pe toți.*

A răsărit soarele. Puhoiul se întinde înaintea noastră – pâclă cenușie pe linia orizontului. Iar Ara și Ptolemus își continuă dansul lor visceral. Eu nu am ochi decât pentru Fluxul Negru și pentru celălalt avion de pe pistă. În jurul aparatelor de zbor se înghesuie o mulțime de oameni noi și argintii. Unii se urcă, alții dispar pe câmpuri, sperând că se pot salva dacă merg pe jos.

– Shade, du-l în avion! strig eu, apucându-l pe Cal de guler.

Nu apucă să protesteze, că Shade îl și saltă cu el și-l duce în avionul aflat la o sută de metri depărtare de noi. Mă pot baza pe Shade; Cal este unul dintre cei doi piloți ai noștri. Nu trebuie să moară aici, tocmai acum când suntem atât de aproape de izbândă. Avem nevoie de el ca să conducă avionul. O fracțiune de secundă mai târziu, Shade se întoarce și îi ia în brațe pe Julian și Sara. Aceștia dispar odată cu el, iar eu îmi îngădui un mic suspin de ușurare.

Fac un apel disperat la toată puterea care mi-a mai rămas. Însă concentrarea mă încetinește, mă slăbește, ba mai mult, îmi ia voința și o preschimbă în ceva mai intens. Și spre bucuria mea cerul se întunecă.

Cu arma la umăr, Kilorn se oprește lângă mine. Trage cu precizie, culcându-i la pământ pe urmăritorii noștri, unul câte unul. Mulți dintre ei se așază în fața reginei, ca să o protejeze. Nu-mi dau seama dacă ei vor să facă asta sau îi obligă Elara. Însă va ajunge curând în raza de acțiune a puterii mele, dar, totodată, și a puterii ei. Și nu voi avea decât o singură șansă.

Totul parcă se petrece cu încetinitorul. Mă uit la cei doi argintii încleștați în luptă în zona dintre mine și avioane. Un cuțit lung și subțire, ca un ac uriaș, intră în gâtul Arei, de unde țâșnește o fântână de sângeargintiu. Ptolemus se avântă și împinge cuțitul către mine. Vreau să mă feresc, așteptându-mă la ce cred eu că este mai rău.

N-am cum să văd ce urmează.

Un singur om ar putea. *Jon.* Însă el ne-a abandonat. Nu s-a amestecat. N-a vrut să ne avertizeze. Nu i-a păsat.

Shade apare în fața mea și vrea să mă ia de-aici. Dar acul strălucitor îi străpunge inima. Nici măcar nu-și dă seama ce se întâmplă. Nu simte durere. Moare înainte ca genunchii lui să atingă pământul.

Nu-mi mai amintesc nimic după aceea. Mă dezmeticesc abia în avion. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, însă nu le pot șterge. Mă uit pierdută la mâinile mele pătate cu sânge de ambele culori.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Ăsta nu-i Fluxul Negru.

Cal pilotează un avion uriaș de marfă destinat transportului de mărfuri grele sau utilaje. În cala lui se află peste trei sute de evadați din Corros, foarte mulți dintre ei răniți grav, cu toții suferind de pe urma comoțiilor. Majoritatea sunt oameni cu sângenou, dar printre ei se află și argintii, care se țin deoparte și nu vorbesc. Însă cel puțin astăzi arată toți la fel: îmbrăcați în zdrențe murdare, epuizați și flămânzi. Rămân la nivelul superior al avionului, pentru că nu vreau să cobor printre ei. Măcar aici este mai liniște, zona fiind separată de cală printr-o scară îngustă și de carlingă prin ușa închisă. Nu mă pot hotărî să trec peste cele două cadavre întinse la picioarele mele. Unul este acoperit cu un cearșaf alb, pătat doar în dreptul inimii de floarea roșie a sângelui. Îngenuncheată lângă el, împietrită de durere, Farley și-a băgat mâna pe sub pânză ca să strângă degetele moarte și reci ale fratelui meu. Pe celălalt cadavru nu vreau să-l acopăr.

Elara este hidoasă moartă. Fulgerele i-au deformat mușchii feței, strâmbându-i gura într-un rânjet disprețuitor care nu-i ieșea nici măcar când era în viață. Uniforma ei simplă este arsă și lipită de piele, iar din părul blond-cenușiu au mai rămas doar câteva smocuri cleioase. Cadavrele gărzilor ei erau la fel de desfigurate. Le-am lăsat să putrezească pe pistă. Însă chipul reginei a rămas inconfundabil. O va recunoaște toată lumea. Voi avea eu grijă de asta.

– Ar trebui să te întinzi.

Cadavrul îl tulbură pe Kilorn, asta-i limpede. Dar nu înțeleg de ce. Ar trebui să țopăim de bucurie pe oasele ei.

– Să te consulte Sara.

– Spune-i lui Cal să schimbe direcția.

Kilorn este nedumerit la culme.

– Să schimbe direcția? Despre ce vorbești? Ne întoarcem în tabără. Mergem acasă…

Acasă. Îmi vine să râd de cuvântul ăsta naiv.

– Ne întoarcem pe insula Tuck. Anunță-l, te rog!

– Mare.

– *Te rog!*

Nu se mișcă.

– Ai înnebunit? Ai uitat ce am pățit acolo? Nu te gândești ce îți va face colonelul dacă te întorci?

Mă întreabă dacă am *înnebunit.* Ce bine ar fi dacă mintea mea ar putea să se smulgă din chinul acestei vieți. Ce ușurată aș fi dacă aș putea înnebuni pur și simplu.

– Poate să încerce. Dar acum suntem prea mulți, chiar și pentru el suntem prea mulți. Și mă îndoiesc că ne va refuza atunci când va vedea ce-i aduc.

– Cadavrul Elarei? exclamă Kilorn, tremurând de spaimă.

Dar nu cadavrul îl sperie, înțeleg eu calmă. *De mine îi este teamă.*

– Ai de gând să-i arăți cadavrul?

– Am de gând să-l arăt tuturor.

Și repet, acum cu mai multă fermitate în glas.

– Spune-i lui Cal să schimbe direcția. *El* o să înțeleagă.

Lovitura asta îl rănește pe Kilorn, dar mie nu-mi pasă. Cu chipul împietrit, se retrage ca să-mi îndeplinească ordinul. Nici nu bag de seamă când ușa de la carlingă se închide în urma lui. Mă preocupă lucruri mult mai importante decât niște afronturi mărunte. Cine este el să-mi pună la îndoială ordinele? Un nimeni. Un pescar care a avut norocul să dea peste o proastă ca mine care să aibă grijă de el. Nu are talentul de a se teleporta al lui Shade – un om nou, un om

minunat. *Cum să fie mort?* Și nu este singurul. Nu, cu siguranță că mai sunt și alții cărora închisoarea le-a devenit mormânt. Vom ști asta abia când vom ateriza și îi vom număra și pe cei de la bordul Fluxului Negru. Și *vom* ateriza pe insulă, nu în pustietatea aia unde am avut tabăra.

– Profetul tău ți-a zis despre asta?

Sunt primele cuvinte rostite de Farley de la plecarea din Corros. Nu a plâns, dar vocea îi este răgușită, ca după zile întregi de urlete. Ochii ei albaștri sunt acum inflamați și înroșiți.

– Despre nebunul ăla vorbesc, despre Jon ăla, care ne-a împins să facem ce-am făcut! continuă ea, întorcându-se cu fața la mine. Ți-a zis că Shade o să moară? *Ți-a zis?* Probabil că ăsta a fost un preț mic pentru fetița cu fulgerele, din moment ce i-a adus mai mulți oameni noi pe care să-i poată controla. Mai mulți soldați într-un război pe care habar n-ai cum să-l duci. Ai renunțat la un frate, care oricum nu valora mare lucru, doar ca să ai mai mulți adepți care să-ți pupe tălpile. Bună afacere, nu? Mai ales că o ai pe regină drept bonus. Cui să-i pese de un mort, dacă tu poți să pui mâna pe cadavrul *ei?*

Palma mea o mută din loc, dar mișcarea ei este provocată mai degrabă de surprindere decât de durere. În cădere se agață de cearșaf și îl trage la o parte, dezvelind chipul palid al fratelui meu. Măcar are ochii închiși. Ai putea crede că doarme. Mă întind să-l acopăr la loc – nu mă simt în stare să-l privesc –, dar Farley mă îmbrâncește puternic cu umărul și mă împinge în peretele avionului.

Ușa de la carlingă se deschide cu zgomot și dinăuntru ies în grabă doi tineri, atrași de zgomot. Cal nu are nevoie decât de o secundă ca s-o pună jos pe Farley cu o lovitură în spatele genunchilor. Kilorn nu-i atât de sofisticat și mă cuprinde doar cu brațele, ca să mă tragă de-acolo.

– A fost fratele meu! urlu eu la Farley.

Și ea urlă la rândul ei:

– A fost *mult mai mult!*

Și acum îmi aduc aminte.

Când are îndoieli. Jon mi-a spus să-i răspund. *Când are îndoieli.* Adică acum.

– Jon mi-a zis ceva, încep eu, încercând să scap din strânsoarea lui Kilorn. Ceva ce trebuie să auzi.

Farley vrea să se repeadă la mine și Cal o culcă din nou la podea. Primește o lovitură de cot în ochi drept mulțumire, dar continuă să o țină imobilizată.

Niciodată n-ai știut când să renunți, Farley. Te admiram pentru asta. Acum nu simt decât milă.

– Mi-a spus care este răspunsul la întrebarea ta.

Se oprește brusc și începe să gâfâie înspăimântată, holbându-se la mine. Aproape că-i aud bătăile inimii.

– Răspunsul este *da*.

Nu știu ce înseamnă asta, dar pare să o calmeze. Se lasă moale și se prăbușește în patru labe. Chiar dacă perdeaua de păr blond îi acoperă chipul, eu tot reușesc să-i zăresc lacrimile. *A renunțat la luptă.*

Și Cal și-a dat seama de asta și se îndepărtează de trupul ei care tremură. E cât pe ce să se împiedice de mâna strâmbă a Elarei și se dă înapoi, cu o tresărire de scârbă.

– Las-o să-și revină, murmură el și mă apucă strâns de braț, trăgându-mă la o parte, cu toate protestele mele.

Nu vreau să plec de lângă ea. Și nu mă refer la Farley, ci la Elara. Chiar dacă este rănită și arsă și are ochii sticloși, mie tot nu-mi vine să cred că va rămâne moartă. Sigur, e o temere prostească, dar n-am ce face.

– Pe toate culorile mele, ce te-a apucat? mârâie prințul, trântind ușa de la carlingă în spatele nostru și retezând suspinele lui Farley și bombănelile lui Kilorn. Știi bine ce a însemnat Shade pentru ea…

– Și tu știi ce a însemnat pentru mine! mă răstesc eu.

Politețea nu-i chiar o prioritate pentru mine, dar mă străduiesc să nu sar calul. Oricum îmi tremură glasul. *Cel mai drag dintre toți frații mei. L-am mai pierdut o dată și iată că l-am pierdut din nou. Însă acum nu se va mai întoarce. Nu mai există întoarcere.*

– Și nu mă vezi zbierând la oameni.

– Corect. Tu îi ucizi doar.

Șuier printre dinții încleștați. *Despre asta este vorba?* Îmi vine să râd.

– Bine măcar că unul dintre noi poate s-o facă.

Mă aștept cel puțin la o ceartă cu țipete și cuvinte urâte. Însă ce primesc este cu mult mai rău. Cal face un pas înapoi și se lovește de panoul de comandă. Încearcă să stea cât mai departe de mine. De obicei, eu sunt cea care se retrage, dar s-a terminat. O lumină stranie îi apare în ochi, trădându-i rănile ascunse sub flăcări.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Mare? șoptește el.

Dar ce nu mi s-a întâmplat? N-am avut nicio zi de liniște în viața mea. Totul m-a pregătit pentru asta, pentru soarta cu care m-a procopsit mutația sângelui din venele mele – și pentru nenumăratele greșeli pe care le-am făcut, în deplină cunoștință de cauză. Iar Cal se numără printre greșelile astea.

– Mi-am pierdut fratele, Cal.

Însă el clatină din cap, fără să-și ia ochii de la mine. Și privirea lui mă arde.

– I-ai omorât pe toți oamenii din centrul de comandă, tu și Cameron i-ați omorât, în vreme ce ei vă *implorau* să-i cruțați. Shade trăia atunci. Nu da vina pe el.

– Erau argintii…

– *Eu* sunt argintiu.

– Iar *eu* sunt roșie. Nu te purta ca și cum tu n-ai fi ucis sute de oameni ca mine.

– Nu ca să-mi satisfac cine știe ce poftă, nu așa cum ucizi tu. Eram un soldat care executa ordinele, un soldat supus regelui său.

Lacrimile îmi înțeapă ochii și mă roagă să le las să curgă. Văd ca prin ceață toate chipurile acelea ale soldaților și ofițerilor omorâți. Prea mulți ca să le mai știu numărul.

– De ce îmi spui toate astea? șoptesc eu. Am făcut ce trebuia ca să rămân în viață, ca să-i salvez pe alții… ca să te salvez și pe tine, prinț prost și încăpățânat ce ești. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine ce povară duc în suflet. Cum de *îndrăznești* să mă faci să mă simt mai vinovată decât mă simt deja?

– A vrut să te transforme într-un monstru, spune el, făcând un semn cu capul spre ușă și cadavrul deformat de dincolo de ea. Eu doar încerc să previn asta.

– Elara e moartă.

Cuvintele astea au gust dulce, de vin vechi. *Gata, nu mai este, nu-mi mai poate face rău.*

– Nu mai poate controla pe nimeni.

– Totuși, nu te încearcă nicio remușcare pentru cei morți. Te străduiești să-i uiți cât mai repede. Ți-ai abandonat familia fără un cuvânt. Nu poți să te stăpânești. Jumătate de timp fugi de responsabilități, iar cealaltă jumătate te porți ca o martiră, de parcă ai fi unica dintre noi care s-a dăruit trup și suflet cauzei. Uită-te bine în jurul tău, Mare Barrow. Shade nu este singurul care a murit în Corros. Nu numai tu ai făcut sacrificii. Farley și-a trădat tatăl. Ai obligat-o pe Cameron să ne urmeze, împotriva voinței ei. Nu te interesează nimic altceva în afară de lista lui Julian. Și acum vrei să-i abandonezi pe toți copiii ăia pe care i-am lăsat în tabără. Și pentru ce? Ca să ai satisfacția de a-l umili pe colonel? Ca să câștigi un tron? Ca să ucizi pe oricine îndrăznește să se uite la tine într-un fel care să nu-ți convină?

Parcă aș fi o fetiță certată de un adult, incapabilă să mă apăr, incapabilă să vorbesc. Nu pot decât să încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Și am nevoie de toată puterea ca să-mi rețin scânteile.

– Și încă te mai agăți de Maven, de un om care nu există.

Mai bine mă strângea de gât.

– Mi-ai cotrobăit prin lucruri?

– Nu sunt orb. Te-am văzut cum ai luat biletele din mâinile morților. M-am gândit că vrei să le rupi. Dar când nu ai făcut-o, cred că am fost curios să aflu ce aveai de gând cu ele. Să le arzi, să le arunci, să le returnezi, înmuiate în sângeargintiu, dar în niciun caz nu mi-am închipuit că ai să le păstrezi. Că ai să le citești în timp ce eu dorm alături.

– Și tu ai zis că ți-e dor de el. Așa ai zis, șoptesc eu, încercând să-mi înfrânez dorința de a bate din picior ca un copil supărat.

– Este fratele meu. Îmi este dor de el într-un mod *foarte* diferit.

Mă ustură încheietura mâinii și îmi dau seama că eu însămi mi-o zgârii, că vreau astfel să-mi provoc durere fizică doar ca să-mi ascund agonia din suflet. Cuprins de sentimente contradictorii, Cal se uită lung la mine.

– Mi-ai fost mereu alături, orice aș fi făcut, spun eu. Or, dacă eu mă transform într-un monstru, asta înseamnă că la fel pățești și tu.

Își lasă ochii în jos.

– Dragostea este oarbă.

– Dacă așa îți imaginezi tu că este dragostea…

– Nu cred că tu iubești pe cineva cu adevărat, explodează el. Nu cred că mai vezi și altceva în jur în afară de unelte și de arme. În afară de oameni pe care să-i poți manipula, controla și sacrifica.

Nu am cum să mă apăr în fața unei asemenea acuzații. Cum să-i dovedesc că se înșală? Cum să-l fac să vadă ce am realizat, ce încerc încă să realizez, ce am devenit eu ca să-i pot proteja pe toți cei care îmi sunt dragi! Cât de tare am greșit. Cât de îngrozitor mă simt. Cât de tare mă dor cicatricele și amintirile. Cât de profund m-a rănit el cu aceste cuvinte. Nu-i pot dovedi dragostea mea pentru el sau pentru Kilorn, sau pentru familia mea. Nu sunt în stare să-mi exprim sentimentele prin cuvinte și nici nu ar trebui să mă oblige s-o fac.

Așa că nu spun nimic.

– După bombardamentul din Archeon, Farley și Garda Stacojie s-au folosit de o transmisiune de știri a argintiilor ca să-și asume răspunderea pentru cele întâmplate.

Vorbesc rar. Explicația mea este calmă și metodică. Numai asta mă mai ajută să nu-mi pierd complet mințile.

– Iar eu voi face acum același lucru cu cadavrul reginei. Le-o voi arăta tuturor oamenilor din acest regat pe femeia pe care am ucis-o. Și le voi arăta și pe aceia pe care ea i-a ținut închiși – atât oameni cu sângenou, cât și argintii. Nu mai am de gând să-i permit lui Maven să controleze jocul cu minciunile lui sfruntate. Ce am făcut noi până acum nu este îndeajuns ca să-l alungăm de pe tron. Trebuie ca țara să o facă pentru noi.

Cal rămâne cu gura căscată la mine.

– Război civil?

– Înaltă casă împotriva altei înalte case. Argintiu împotriva altui argintiu. Doar roșiii vor rămâne uniți. Așa vom învinge. Norta va cădea, iar noi ne vom ridica, roșii ca zorii zilei.

Plan simplu, dar catastrofal pentru ambele tabere. Însă trebuie îndeplinit. *Ei ne-au obligat s-o apucăm pe drumul ăsta. Eu fac doar ceea ce trebuie.*

– Poți să te duci să-i iei pe copii din tabără după ce aterizăm pe Tuck. Dar deocamdată am nevoie de colonel și de resursele lui ca să pun planul ăsta în practică. Înțelegi ce-ți spun?

Abia dacă dă din cap.

– Și după aceea o să mă îndrept spre nord, spre Năduful, spre cei pe care i-am abandonat cu bună știință. Tu ești liber să faci ce vrei, Înălțimea Ta.

– Mare.

Mă atinge ușor pe braț, iar eu mă cutremur și mă dau repede la o parte, aproape izbindu-mă de peretele carlingii.

– Să nu mă mai atingi niciodată!

Cuvintele mele sună ca o ușă trântită. Presupun că asta și sunt.

Insula Tuck este tăcută și dezgustător de luminoasă. Niciun nor, nicio adiere de vânt, doar soare și aerul proaspăt al toamnei. Nu ar fi trebuit ca Shade să moară într-o zi atât de frumoasă, dar uite că a murit. Prea mulți au murit.

Cobor prima din avionul de marfă. Mă urmează două tărgi acoperite. Pe lângă una dintre ele merg Kilorn și Farley, fiecare cu câte o mână pe trupul lui Shade. Însă pe mine mă interesează acum cealaltă targă. Cei care o duc par a se teme până și de cadavrul reginei. La fel cum m-am temut eu. Însă m-au liniștit incredibil de mult ultimele ore, când am stat cu ochii țintă la trupul rece al Elarei și am reflectat. Nu se va mai trezi niciodată. Așa cum niciodată Cal nu va mai vorbi cu mine. Nici nu ar putea, după câte ne-am spus. Nu știu unde este, nici măcar nu știu dacă va coborî din avion. Îmi spun că nu trebuie să-mi fac probleme. Gândul la el este o pierdere de vreme.

Trebuie să-mi pun mâna pavăză la ochi ca să deslușesc baricada colonelului ridicată dincolo de pistă. El stă cocoțat pe un vehicul sanitar, înconjurat de infirmiere în uniforme albe. Probabil că i-a transmis Ada prin radio că avem mare nevoie de ajutor medical. Fluxul Negru este deja aici, singura pată întunecată din peisaj. Când primii deținuți coboară în spatele meu, se lasă în jos și rampa neagră pe care o cunosc atât de bine. În urma Adei, ies din avion mai puțini oameni decât mă așteptam. Tânăra pornește cu pas sprinten către zidul format din lacuștri înarmați, paznici impasibili și câțiva gură-cască. Mă blestem singură. Părinții mei ar trebui să fie și ei acolo, nerăbdători să-și întâmpine copiii. Dar nu-l vor vedea decât pe unul dintre ei.

Nu-ți pasă de familia ta. Poate Cal a avut dreptate, fiindcă realitatea este că uit de ei mult mai des decât ar face-o orice persoană sănătoasă la cap.

– Oprește-te acolo, domnișoară Barrow! latră colonelul, ridicând o mână.

Îl ascult și mă opresc la cinci metri de el. De-aici văd armele ațintite asupra noastră, dar, mai important, îi văd pe oamenii din spatele lor. Sunt în stare de alertă, dar nu nervoși. Înseamnă

că nu au primit ordin să tragă. Deocamdată.

– Te-ai întors ca să-mi înapoiezi ce ai furat?

Încep să râd – cam forțat – ca să destind atmosfera.

– Ți-am adus un dar, colonele.

Strâmbă din buze.

– Așa le zici acestor…

Caută în zadar cuvântul care i-ar putea descrie cel mai bine pe amărâții în zdrențe care vin în urma mea.

– …oameni?

– Până în dimineața aceasta erau deținuți într-o închisoare secretă numită Corros. Întemnițați din ordinul regelui Maven, pentru a se face experimente pe ei, pentru a fi torturați și, în cele din urmă, uciși.

Arunc o privire peste umăr, așteptându-mă să văd doar suflete și minți sfărâmate. Însă văd numai mândrie nezdruncinată. Până și fetița care aproape căzuse de pe pasarelă pare în pragul lacrimilor, dar își strânge pumnii mici. Nu vrea să plângă.

– Sunt oameni cu sângenou, așa ca mine.

În spatele fetiței stă un adolescent prea palid și cu păr portocaliu. O protejează.

– Și sunt aici și argintii, colonele.

Reacția lui este cea așteptată.

– *Proasto,* i-ai adus pe argintii aici? urlă el, cuprins de panică. Pregătiți armele!

Lacuștrii, înșirați pe două rânduri de câte douăzeci de soldați, îi execută ordinul. Toate puștile pocnesc la unison când gloanțele intră pe țeavă. Sunt gata de tragere. Deținuții din spatele meu tresar și se retrag puțin. Dar nimeni nu cerșește îndurare. Au terminat cu cerșitul.

– Vorbe în vânt.

De-abia îmi pot stăpâni zâmbetul.

Colonelul duce mâna la pistolul de la șold.

– Nu mă pune la încercare.

– Te cunosc, colonele. Niciodată nu vei ordona uciderea fetiței cu fulgerele. Comandantul mă vrea în viață, nu?

Îmi aduc aminte de Ellie Whistle, care se număra printre membrii instruiți să mă sprijine în acțiunile mele. Nu era de nivelul colonelului, dar nici colonelul nu este de nivelul misteriosului comandant, cine o mai fi și acela.

Și uite cum colonelul își mai pierde din cutezanță, dar tot nu bate în retragere.

– Aduceți-o aici, strig eu, uitându-mă în spate.

Bărbații care poartă targa cu Elara se grăbesc să mi-o așeze la picioare. Armele urmăresc fiecare pas tremurat. Le simt și acum ațintite asupra inimii mele, asupra minții mele, asupra fiecărui centimetru din trupul meu.

– Darul meu pentru tine, colonele, spun eu și împing cu piciorul trupul de sub pânza albă. Vrei să-l vezi?

O sclipire i se aprinde în ochiul sănătos, prea rapidă pentru a putea fi descifrată. O descoperă pe Farley în mulțime și fruntea i se netezește puțin. Mă cuprinde brusc o stare de scârbă. *A crezut că am omorât-o.*

– Cine-i pe targa asta, Barrow? Prințul? Ți-ai ucis cea mai bună monedă de schimb pe care ai avut-o?

– Nici vorbă, se aude un glas din mulțime.

Cal.

Nu mă întorc să mă uit la el, ci prefer să mă concentrez doar asupra colonelului. Îmi susține privirea, fără să clipească. Ridic o mână, iar cu cealaltă descopăr foarte încet cadavrul, expunându-l ochilor tuturor. Membrele Elarei sunt țepene. Degetele îi sunt cumplit de strâmbe, iar prin carnea de la mâna dreaptă ies fragmente de os. Trăgătorii sunt primii care reacționează și își coboară puștile puțin. Unul sau doi icnesc și își duc mâinile la gură ca să înăbușe sunetul. Însă colonelul rămâne nemișcat și mut. După un moment infinit de lung, își dezlipește privirea de la cadavru și se uită la mine.

– Este cine cred eu? mă întreabă el răgușit.

Dau din cap.

– Elara, din Casa Merandus, regină a Nortei. Mamă a regelui. Ucisă de oameni cu sângenou și de argintii în închisoarea pe care a construit-o pentru ei.

Explicația ar trebui să-l mulțumească deocamdată.

Ochiul lui roșu scânteiază.

– Și ce intenționezi să faci?

– Regele și supușii lui merită șansa de a-și lua rămas-bun de la ea, nu crezi?

Când zâmbește, colonelul seamănă leit cu Farley.

– Încă o dată! strigă colonelul, trecând la locul lui.

– Numele meu este Mare Barrow, spun eu spre camera de filmat, încercând să nu fiu ridicolă, fiindcă e a șasea oară în ultimele zece minute când mă prezint. M-am născut în Pilonii, un sat din regiunea Valea Capitalei. Am sângele roșu, însă din această cauză…

Și întind mâinile din care mi se ridică două sfere de scântei.

– …am fost dusă la curtea Regelui Tiberias al VI-lea, unde mi s-a dat un nume nou, o viață nouă și am fost transformată într-o minciună. Mi-au zis Mareena Titanos și au anunțat lumea că aș fi argintie. Dar nu sunt.

Mă strâmb când îmi tai carnea deja zdrelită a palmei. Picăturile de sânge sunt ca niște rubine ce sclipesc în lumina aspră a hangarului gol.

– Regele Maven v-a spus că ăsta este un truc.

Scântei dansează în rana din palma mea.

– Dar nu este. Nu fac trucuri nici ceilalți asemenea mie, roșii cu talente ciudate, de argintii. Regele știe de existența voastră și vă vânează. Vă spun acum: fugiți! Căutați-mă! Căutați Garda Stacojie!

Alături de mine, colonelul își bombează pieptul cu mândrie. Și-a mascat fața cu o eșarfă roșie, de parcă ochiul însângerat n-ar fi suficient ca să-l identifice cineva. Dar nu mă plâng. A înțeles unde a greșit și a acceptat să-i primească pe oamenii noi. Acum cunoaște valoarea – și forța –

celor ca mine. Nu-și poate permite să ne fie dușman.

– Spre deosebire de regii argintii, noi nu considerăm că ar exista vreo diferență între noi și ceilalți roșii. Vom lupta pentru voi și ne vom da viața pentru voi, dacă așa vom putea construi o lume nouă. Lăsați toporul, lopata, acul, mătura. Puneți mâna pe arme. Veniți alături de noi! Luptați! Ridicați-vă, roșii ca zorii zilei!

Următoarea parte a acestui discurs îmi întoarce stomacul pe dos și îmi vine să-mi frec pielea cu acid. Simt în gât nodul lacrimilor când degetele mi se încurcă în părul ei pârlit și îi ridic capul în fața hârbului de cameră care ne filmează. Oricând de mult aș urî-o, urăsc și mai mult ce trebuie să fac acum. Mi se pare împotriva firii, împotriva oricărui rest de omenie pe care-l mai am. Deja l-am pierdut pe Cal – l-am alungat de lângă mine –, iar acum simt că îmi pierd sufletul. Și totuși, trebuie să rostesc cuvintele. Cred în ele și știu că mă vor ajuta puțin.

– Luptați și fiți învingători! Aceasta este Elara, regina Nortei. Noi am ucis-o. Acest război nu este imposibil. Și, cu ajutorul vostru, va putea fi câștigat definitiv.

Rămân nemișcată și fac eforturi să nu clipesc. Pentru că atunci voi începe să plâng. Mă gândesc la orice altceva, în afară de cadavrul pe care îl țin în mâini.

– Chiar acum, când vă vorbesc, membrii Gărzii își părăsesc posturile ca să-i întâmpine pe aceia care vor răspunde chemării noastre.

– Înarmați-vă, frați și surori! spune colonelul, făcând un pas înainte. Sunteți mai mulți decât stăpânii voștri, iar ei știu asta și le este teamă. De *voi* le este teamă și de ceea ce veți deveni. Contați pe oamenii noștri din păduri. Vă vor conduce ei acasă.

După șase încercări, reușim să spunem în același glas:

– Ridicați-vă la luptă, roșii ca zorii zilei!

– Cât despre argintiii din Norta, zic eu repede, strângând-o mai tare pe Elara, regele și regina v-au mințit și v-au trădat. În această dimineață, Garda Stacojie a deschis porțile unei închisori unde se aflau atât roșii, cât și argintii. Membrii dispăruți ai Caselor Iral, Lerolan, Osanos, Skonos, Jacos și altele. Întemnițați pe nedrept, torturați cu Piatra Tăcută, lăsați să moară pentru crime pe care nu le-au comis. Trăiesc și sunt acum alături de noi. Cei pe care îi credeați pierduți pe vecie sunt în viață. Ridicați-vă la luptă ca să-i ajutați. Ridicați-vă la luptă ca să-i răzbunați pe aceia pe care nu i-am putut salva. Ridicați-vă la luptă și veniți alături de noi. Pentru că regele vostru este un monstru.

Mă încrunt urât în cameră, știind că mă va vedea și el.

– Maven este un *monstru.*

Ofensat, colonelul cască gura la mine. Camera se oprește. El își smulge eșarfa.

– Ce te-a apucat, Barrow?

Nu mă intimidează.

– Îți fac viața mai ușoară. Dezbină și cucerește, colonele, îi zic eu.

Mă întorc spre membrii echipei de filmare ale căror nume nu m-am obosit să le rețin.

– Duceți-vă acum în cazărmile unde stau argintiii și filmați-i. Aveți grijă să nu se vadă că sunt păziți. Ascultați bine ce vă spun. Filmul ăsta va da foc țării și nici măcar Maven nu va reuși să-l stingă.

Nu-i nevoie să-mi răspundă ca să știu că sunt de acord. Mă răsucesc pe călcâie.

– Am terminat.

Colonelul mă urmează și mă împiedică să ies din hangar.

– Barrow, eu spun când terminăm…, mârâie el, dar se oprește odată cu mine.

Nu mai am nevoie de fulgere ca să sperii oamenii.

– Obligă-mă să mă întorc, colonele.

Întind mâna, provocându-l să mă tragă înăuntru. Provocându-l să mă pună la încercare.

– Haide, fă-o!

Pe vremuri, omul ăsta l-a băgat pe Cal într-o celulă. Sub comanda lui luptă o mulțime de soldați și mulți alți oameni au murit de mâna lui. Nu știu câte bătălii a purtat și nici de câte ori a păcălit moartea.

Nu ar trebui să se teamă de o fată ca mine, dar iată că așa stau lucrurile. M-am întors pe Tuck ca egală a lui, ba chiar *mai mult* de atât. Și el și-a dat seama.

Acum pot să mă răsucesc încet cu fața spre el.

– Ce ți-a schimbat atitudinea, colonele? Să nu-mi spui că bunul-simț sau ordinele primite de la comandant.

După un moment lung, prea lung, îmi face un semn.

– Vino cu mine! Mi-au cerut să te vadă.

DOUĂZECI ȘI OPT

Insula Tuck mi se pare mai mică decât mi-o aminteam eu, pentru că acum este înțesată de cei trei sute de deținuți din Corros, pe lângă întăririle colonelului. Mă conduce repede prin viermuiala de oameni și mă forțez să țin pasul cu el. Majoritatea soldaților sunt lacuștri, aduși pe furiș din Nordul îndepărtat, însă sunt și mulți din Norta. Fermieri, slujitori, dezertori, ba chiar și câțiva tehnicieni tatuați care fac instrucție în spațiile dintre cazărmi. Mulți au apărut în ultimele luni. Sunt primii dintre cei care se vor refugia aici ca să scape de aplicarea Măsurilor. În trecut m-aș fi bucurat văzându-le curajul, dar îmi este din ce în ce mai greu să zâmbesc. Când o fac, mă dor rănile și am senzația că îmi plesnește capul. De pe pistă se aude urletul cunoscut al unui avion și Fluxul Negru se ridică spre cer. Sunt convinsă că se duce la tabăra Șanțul. Sunt convinsă că pilotul este Cal. Cu atât mai bine. N-am nevoie să-mi stea prin preajmă, n-am nevoie să mă urmărească și să-mi judece toate mișcările.

Cazarma 1. Ultima dată am intrat în ea pe furiș. Acum îi trec pragul la lumina zilei, însoțită de colonel. Mergem prin coridoarele înguste ale buncărului subacvatic, iar lacuștrii lui se dau la o parte ca să mă lase să trec. Locul acesta îmi trezește amintiri neplăcute – am fost închisă aici –, dar acum nu mă mai tem de nimic. Urmăm direcția țevilor din tavan și ne îndreptăm spre nucleul cazărmii și al întregii insule. Camera de comandă este mică, dar plină cu monitoare, echipamente radio și hărți întinse pe toate suprafețele plane. Mă așteptam s-o găsesc aici pe Farley, în plină activitate, dar nu o văd nicăieri. Sunt doar niște bărbați în uniformele albastre ale lacuștrilor și în cele roșii ale Gărzii. Însă doi dintre ei poartă alte uniforme – groase, de un verde decolorat, cu accesorii negre. Habar n-am cărei țări sau cărui regat îi aparțin.

– Eliberați camera, murmură colonelul.

N-are motiv să țipe; soldații i se supun imediat.

Cu excepția celor doi în verde. Am impresia că exact acest moment îl așteptau ei. Se mișcă ciudat de armonios și se întorc cu fața la noi în același timp. Amândoi poartă ecusoane pe uniformă – un cerc alb cu un triunghi verde-închis. Același simbol pe care l-am văzut pe lăzile de contrabandă ultima oară când am fost aici.

Sunt gemeni. Identici, dar mai mult decât atât. Amândoi au păr negru și ondulat, ca o cască, ochi de culoarea noroiului, piele cafenie și bărbi impecabil tunse. Doar cicatricea este diferită – unul o are pe obrazul drept, celălalt o are pe stângul. *Ca să poată fi deosebiți.* Mă ia cu fiori când îmi dau seama că și clipesc în același timp.

– Mă bucur nespus că am reușit să vă cunosc, în cele din urmă.

Cicatrice Dreaptă îmi întinde mâna, dar nici nu mă gândesc să i-o strâng. Nu pare deranjat de lipsa mea de politețe și continuă:

– Numele meu este Rash, iar fratele meu…

– Tahir, la dispoziția dumneavoastră, intervine celălalt.

Amândoi înclină capetele cu grație, tot în același timp.

– Am venit de departe ca să vă cunoaștem pe dumneavoastră și pe oamenii dumneavoastră. Și am așteptat…

– …parcă o veșnicie, îi termină Rash fraza.

Aruncă o privire spre colonel și mi se pare că surprind un licăr de dezgust în ochii lui.

– Vă aducem un mesaj și vrem să vă facem o ofertă.

– Din partea cui?

Parcă nu mai am aer. Și m-a luat cu amețeală. Este limpede că amândoi bărbații au sângenou, iar legătura dintre ei nu este una naturală. Dar nu sunt nici din Norta, nici din Ținutul Lacurilor. *Am venit de departe*, mi-au zis. *De unde?*

Îmi răspund în cor:

– Republica Liberă Montfort.

Îmi doresc să fie și Julian cu mine, să mă ajute să-mi amintesc lecțiile lui și hărțile, care-i erau

atât de dragi. Montfort, o țară muntoasă, atât de departe de-aici, că la fel de bine ar putea fi și la capătul lumii. Dar Julian mi-a spus că la sud se află Piedmontul, condus de mai mulți prinți, toți argintii.

– Nu înțeleg.

– Nici domnul colonel Farley nu a… spune Tahir.

Și intervine Rash.

– …pentru că republica noastră este foarte bine păzită, apărată de munți…

– …și de zăpezi…

– …de ziduri…

– …și de modul în care este construită.

E cumplit de enervant.

– Scuzele mele, adaugă Rash, observându-mi indispoziția. Mutația suferită ne-a contopit creierii. Poate fi destul de…

– …tulburător, termin eu, făcându-i pe amândoi să zâmbească.

Dar colonelul continuă să-i privească dușmănos, cu ochiul lui roșu și scânteietor.

– Deci și voi sunteți oameni cu sângenou? Așa ca mine?

Două semne din cap.

– În Montfort ni se spune înfocații, dar numele diferă de la țară la țară. Se pare că nu se poate ajunge la un consens în privința numelui pentru cei cu sânge deopotrivă roșu și argintiu, explică Tahir. Sunt mulți ca noi, pe tot cuprinsul acestei lumi. Unii trăiesc liberi, așa cum facem noi în Republică. Alții se ascund, așa cum fac cei din țara voastră.

Acum se uită la colonel și vorbește cu dublu înțeles.

– Dar legătura dintre noi este mai puternică decât granițele țărilor noastre. Trebuie să ne apărăm singuri, pentru că nu o va face nimeni altcineva. Republică născută din cenușa unei oprimări cumplite, Montfort se ascunde de douăzeci de ani. Cred că asta puteți înțelege.

Firește că înțeleg. Nici măcar nu-mi mai pasă de durerea pe care mi-o provoacă zâmbetul ce

mi-a răsărit pe buze.

– Însă acum nu ne mai ascundem. Avem propria armată și propria flotă și nu avem de gând să le ținem degeaba câtă vreme mai există regate precum Norta, Ținutul Lacurilor și toate celelalte. Nu avem de gând să mai stăm cu mâinile în sân cât timp roșii mor, iar pe înfocați îi așteaptă o soartă și mai rea.

Aha. Deci colonelul nu ne acceptă din bunătatea inimii sale, nici măcar de nevoie. Ci de frică. A apărut un alt jucător la masă, unul pe care nu îl înțelege. Cel puțin au un inamic comun. *Argintiii. Oamenii ca Maven. Și noi avem același inamic.* Dar mă străbate un fior pe care nu-l pot ignora. *Cal este argintiu, Julian este argintiu. Oare ce cred despre ei?* Trebuie să urmez exemplul colonelului și să nu mă implic înainte de a mă dumiri ce vor oamenii ăștia cu adevărat.

– Premierul Davidson, conducătorul Republicii, ne-a trimis în calitate de ambasadori ai săi ca să stabilim relații de prietenie cu Garda Stacojie, spune Rash. Acum două săptămâni, colonelul Farley a binevoit să accepte constituirea acestei alianțe. La fel și superiorii dânsului, generalii roșii de la comandă.

De la comandă. Comandantul. Cuvintele criptice ale lui Farley încep să capete sens. Nu mi-a explicat niciodată ce a vrut să spună, dar acum parcă încep să deslușesc structura interioară a Gărzii. N-am mai auzit de generalii roșii, dar încerc să nu-mi trădez uimirea. Întrucât cei de lângă mine habar nu au cât de multe sau de puține mi s-au spus. Judecând după felul în care mi se adresează gemenii, probabil își imaginează că și eu sunt un fel de comandant care poate controla Garda Stacojie. *Când de-abia mă pot controla pe mine însămi!*

– Am format alianțe cu grupări similare din toate țările de pe continent, alcătuind o rețea complexă, ca niște spițe de roată. Iar Republica este axul.

Rash mă sfredelește cu privirea.

– Le oferim înfocaților din Norta posibilitatea de a ajunge, în condiții de siguranță, într-o țară care nu numai că îi va proteja, ci le va și permite să trăiască în libertate. Pentru că nu trebuie să lupte, ci doar să trăiască. Să trăiască liberi. Aceasta este oferta noastră.

Inima îmi bate nebunește. *Trebuie doar să trăiască.* De câte ori mi-am dorit să aud aceste cuvinte? *De mult prea multe.* Chiar și pe vremea când locuiam în Pilonii, când mă gândeam cu tristețe că sunt o persoană normală, o oarecare, nu voiam decât să trăiesc. În Pilonii am învățat cât valorează și cât de rar se întâlnește o viață obișnuită. Dar am învățat și altceva atunci, o lecție și mai importantă. *Totul are un preț.*

– Și ce vreți în schimb? șoptesc eu, deși nu vreau să-i aud răspunsul.

Rash și Tahir schimbă o privire plină de semnificații. Nu am nicio îndoială că frații pot comunica între ei și fără cuvinte, așa cum o făcea Elara.

– Cererea premierului Davidson este ca *dumneavoastră* să îi însoțiți pe cei care doresc să vină cu noi, răspund ei într-un glas.

„Cerere." Nimic mai fals.

– V-ați câștigat statutul de simbol al luptei noastre și ne veți fi de mare ajutor în următorul război.

Nu trebuie să lupte. Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta nu mi se aplică și mie.

– Veți avea propria unitate, formată de înfocați pe care îi veți alege personal…

Un rege cu sângenou se va așeza pe tronul pe care tu i l-ai construit.

Cameron mi-a aruncat în față cuvintele astea acum câteva zile, când am obligat-o să ni se alăture. Acum știu exact ce a simțit și ce adevăr oribil se ascundea în vorbele ei.

– Numai înfocați? întreb eu, ridicându-mă hotărâtă în picioare. Numai oameni cu sângenou? Spuneți-mi cum se trăiește cu adevărat în republica aia a voastră. Nu cumva i-ați înlocuit pe stăpânii argintii cu unii cu sângenou?

Frații nu se mișcă de pe scaunele lor și se uită la mine cu ochi pătrunzători.

– Nu ai înțeles, spune Tahir, renunțând la pronumele de politețe și ducându-și degetele la cicatricea de sub ochiul stâng. Noi suntem la fel ca tine, Mare Barrow. Și noi am suferit pentru că suntem ceea ce suntem și dorim să nu mai treacă nimeni prin suferințele noastre. Oferim adăpost celor ca noi. Mai ales ție.

Mint amândoi. Nu-mi oferă altceva decât o altă scenă pe care să-mi joc rolul.

– Mă simt bine aici unde sunt.

Mă uit în ochiul sănătos al colonelului. Nu mai privește pieziș.

– Nu am de gând să fug. Nu acum. Sunt multe lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Lucruri care îi privesc pe roșii și care nu trebuie să vă preocupe. Puteți să luați cu voi orice om cu sângenou care vrea să vină, dar nu pe mine. Și dacă veți încerca să mă obligați să fac ceva împotriva voinței mele, am să vă prăjesc pe amândoi. Nu-mi pasă ce culoare are sângele vostru și cât de liberi pretindeți că ați fi. Spuneți-i șefului vostru că nu pot fi cumpărată cu

promisiuni.

– Dar cu fapte? încearcă Rash, ridicând dintr-o sprânceană bine pensată. Faptele te-ar face să treci de partea șefului nostru?

Am mai trăit așa ceva. M-am săturat de șefi, indiferent că își ziceau regi sau altfel. Dar știu că nu voi ajunge nicăieri dacă mă iau la harță cu gemenii, așa că prefer să ridic din umeri.

– Arătați-mi despre ce este vorba și discutăm după aceea.

Dau să plec, apoi adaug chicotind:

– Aduceți-mi capul lui Maven Calore și mă fac preș în fața șefului vostru.

Însă răspunsul lui Tahir îmi îngheață sângele în vene.

– Ai omorât-o pe lupoaică. Uciderea puiului ar trebui să fie floare la ureche.

Ies repede din camera de comandă.

– Ciudat, domnișoară Barrow.

– Ce? mârâi eu, întorcându-mă furioasă spre colonel.

Nu vrea să mă lase să plec liniștită din cazarma asta. Dar mă surprinde la culme expresia de vagă înțelegere de pe chipul lui. Este ultimul om de la care m-aș fi așteptat să *înțeleagă.*

– Mulți oameni te-au urmat aici, dar i-ai pierdut pe aceia alături de care ai plecat.

Ridică din sprâncene și se sprijină de peretele rece și umed al coridorului.

– Mi se pare că te evită toți: și băiatul ăla din satul tău, și prințul tău, și fiica mea. Iar fratele tău…

Un singur pas de-al meu îl face să amuțească.

– Condoleanțe! murmură el după câteva clipe. Nu-i ușor să pierzi o rudă.

Îmi aduc aminte de pozele din cabina lui. A mai avut o fiică. Și o soție. Două persoane care nu sunt aici.

– Toți avem nevoie de timp, îi spun eu, sperând să fie suficient.

– Nu-i lăsa să se gândească prea mult la păcatele tale.

Nu pot să-l contrazic, are dreptate. M-am certat tocmai cu oamenii care mi-au fost aproape și le-am arătat ce monstru îmi sălășluiește în suflet.

– Și care sunt lucrurile de care trebuie să te ocupi? continuă el. Trebuie să aflu și eu despre ce e vorba?

În avion, i-am spus lui Cal că vreau să mă duc în Nord. Pentru că eram supărată, pentru că voiam să-i dovedesc ceva. Dar și pentru că așa trebuie să fac. Pentru că am fugit prea mult timp de asta.

– Acum câteva zile am interceptat un ordin de deplasare. Prima legiune formată din copii este trimisă în Năduful.

Mă sufoc, amintindu-mi ce mi-a spus Ada. „Cinci mii de copii trimiși la moarte sigură".

– Copii cu sângenou? insistă colonelul.

Clatin din cap.

– Nu, din câte știu eu.

Își sprijină mâna de pistolul de la șold, își îndreaptă spatele și scuipă pe podea.

– Ei bine, comandantul mi-a ordonat să te ajut. Cred că a venit vremea să facem ceva folositor împreună.

Este liniște în infirmerie. Sarei i s-a permis să iasă din cazarma rezervată argintiilor și s-a ocupat de răniți. Acum toate paturile sunt goale, cu excepția unuia singur. Stau culcată pe o parte și mă uit pe fereastra din fața mea. Albastrul înșelător al cerului s-a preschimbat într-un cenușiu de oțel. Poate vine altă furtună sau poate mi s-a întunecat vederea. Pur și simplu nu mai suport să mai văd lumina soarelui. Cearșafurile sunt moi, zdrențuite de prea multe spălări și mie îmi vine să mi le trag peste cap. De parcă ar putea să-mi blocheze amintirile, care mă izbesc în suflet ca niște valuri din fier. Ultimele clipe ale lui Shade, ochii lui larg deschiși, mâna întinsă spre mine. Apoi sângele care i-a țâșnit din piept. Venea să mă salveze și asta l-a ucis. Mă simt ca atunci când m-am ascuns în pădure, pentru că nu voiam să o văd pe Gisa și mâna ei ruptă. Acum nu suport gândul că mă voi întoarce la familia mea și voi vedea golul lăsat de Shade. Cu siguranță că se întreabă pe unde sunt, pe unde e fata care i-a costat viața unui fiu. Dar nu un membru al familiei Barrow mă găsește aici.

– Să mă întorc mai târziu sau ai terminat să-ți plângi de milă?

Mă ridic repede în capul oaselor și îl văd pe Julian la picioarele patului meu. Sara s-a ocupat și de el, așa că acum i-a revenit culoarea în obraji, la fel și dinții pierduți în închisoare. Dacă nu ar fi îmbrăcat atât de aiurea, cu ce s-a găsit prin magaziile de pe Tuck, ar arăta exact ca pe vremuri. Mă așteptam la un zâmbet, poate chiar la un cuvânt de mulțumire, dar nu la o dojană. Nu din partea lui.

– Pot să am și eu o clipă de liniște? îi zic țâfnoasă și mă culc la loc pe perna subțire.

– După calculele mele, stai ascunsă de aproape o oră. Cred că asta înseamnă mai mult de o clipă, Mare.

Bătrânul profesor încearcă din răsputeri să-mi vorbească cu amabilitate. Nu-i iese.

– Dacă vrei să știi cu tot dinadinsul, află că-l aștept pe colonel. Trebuie să punem la cale o operațiune și acum s-a dus să strângă voluntari.

Poftim. Însă Julian nu-i ușor de oprit.

– Și tu ai hotărât că ți-ai folosi mai bine timpul dacă ai trage un pui de somn decât dacă, să zicem, ai sta de vorbă cu ceilalți oameni noi, dacă ai încerca să-i calmezi pe câțiva argintii foarte nervoși, dacă ți-ai vedea de rănile tale sau chiar dacă te-ai duce să-ți vezi familia îndurerată?

– Să știi că nu mi-a fost dor de predicile tale, Julian.

– Te pricepi să minți, Mare, îmi surâde el.

Vine repede lângă mine și se așază pe marginea patului. Sesizez că a făcut duș – miroase a curat. De aproape, se vede cât de mult a slăbit și cât de pustii îi sunt ochii. *Nici măcar Sara nu-i în stare să vindece minți.*

– Iar o predică are nevoie de un ascultător. În timp ce tu *nu* mai dorești să mă asculți.

Coboară vocea și mă atinge cu degetul pe obraz, ca să mă facă să mă uit la el. Sunt mult prea obosită ca să mă mai împotrivesc.

– Sau pe oricine altcineva. Nici măcar pe Cal nu-l mai asculți.

– Ai de gând să țipi la mine?

Zâmbetul lui este trist.

– Am țipat eu vreodată?

– Nu, șoptesc eu. Nu, nu ai țipat niciodată.

– Și nu am de gând să încep acum. Am venit doar ca să-ți spun ce trebuie să auzi. Nu o să te *oblig* să mă asculți. Nu o să te *oblig* să faci ce-ți spun eu. Alegerea este numai a ta. Așa cum se cuvine să fie.

– Bine.

– Ți-am spus odată că oricine poate trăda pe oricine. Și știu că îți amintești.

Chiar prea bine.

– Și îți repet acum. Oricine, absolut *oricine și orice* poate trăda. Chiar și inima ta.

– Julian…

– Nu există om rău din naștere, așa cum nu există om singur din naștere. *Devenim* astfel fie pentru că așa vrem, fie pentru că ne forțează împrejurările. Pe acestea nu le poți controla, dar cum alegi tu să fii… Mare, mă tem pentru tine. Ce ai trăit tu nu ar trebui să trăiască nimeni. Ai văzut lucruri îngrozitoare, ai făcut lucruri îngrozitoare și acestea te vor schimba. Mă tem foarte tare pentru ce ai putea să ajungi dacă alegi greșit.

Și eu mă tem.

Îi strâng mâna. Mă mai liniștește această atingere, dar nu prea mult. Relația dintre noi este, în cel mai bun caz, tensionată. Și nu știu cum s-o fac să fie ca înainte.

– Am să încerc, Julian, murmur eu. Am să încerc.

Dar, în adâncul sufletului, mă întreb. Oare Julian va spune și despre mine povești într-o bună zi? Atunci când voi fi devenit o creatură mizerabilă, ca Elara, pe care nu o va mai iubi nimeni? Sau pur și simplu voi fi doar fata care a încercat? *Nu. Nu trebuie să gândesc așa. Nu vreau să gândesc așa. Eu sunt Mare Barrow. Și sunt puternică.* Am făcut multe lucruri, îngrozitoare lucruri, pentru care nu merit iertare. Cu toate acestea citesc iertarea în ochii lui Julian. Și speranța îmi umple inima. Nu voi deveni un monstru, indiferent ce voi fi nevoită să fac în zilele care vor urma. O voi apăra cu prețul vieții pe acea Mare Barrow din Pilonii.

– Bine. Acum, vrei să te conduc eu la familia ta sau te descurci și singură?

N-am ce face și trebuie să pufnesc:

– Tu *știi* drumul până acolo?

– Nu-i politicos să pui la îndoială cuvintele celor mai în vârstă, fetițo cu fulgerele.

– Pe vremuri am avut un profesor care m-a învățat să pun totul la îndoială.

Îi sclipesc ochii și își umflă cu mândrie pieptul slab.

– Profesorul tău era un om inteligent.

Văd că nu-și ia ochii de la mine, dar lumina din ei s-a stins. Se uită fix la clavicula mea dezgolită și la stigmatul de-acolo. Mă gândesc dacă nu ar fi mai bine să mă acopăr, dar decid să nu fac nicio mișcare. Nu am de gând să ascund M-ul însemnat în carnea mea. De *el* nu am de gând să-l ascund.

– Sara te poate vindeca, șoptește Julian. Vrei s-o chem?

Mă dau jos din pat și simt că picioarele nu prea vor să mă susțină. Am multe răni de vindecat, însă nu asta.

– Nu.

Să ne amintească tuturor prin ce am trecut.

Și, braț la braț, ieșim din infirmerie. Pașii ne răsună prelung în încăperea albă învăluită treptat în umbre cenușii. Parcă a fost trasă o cortină peste lumea de afară. Iarna e prin preajmă, se va dezlănțui curând. Însă mie îmi place aerul rece. Mă trezește. Mă dezmeticește.

Traversăm curtea centrală, îndreptându-ne spre Cazarma 3. Mă uit în jur. Văd câteva chipuri cunoscute în mulțimea de oameni – unii fac instrucție, alții transportă tot felul de mărfuri. Mai sunt și unii care pierd timpul. O observ pe Ada – cu un manual de instrucțiuni în mână, tocmai se bagă sub o mașină care s-a stricat. Lory se așază în genunchi lângă ea și îi dă uneltele cerute. La câțiva metri de ele, Darmian aleargă alături de o trupă de membri ai Gărzii. Nu mai văd pe nimeni din tabăra noastră și simt că mă ia cu amețeală. *Unde sunt ceilalți? Cameron, Nix, Buni, Gareth, Ketha – ei unde sunt?* Îmi vine să vomit, dar încerc să mă abțin. Nu am putere să jelesc decât singura persoană despre care sunt convinsă că a murit.

Julian nu are voie să intre în Cazarma 3. Îmi zâmbește acru când îmi anunță această restricție. Cuvintele îi mustesc de dispreț. Nu-i nimeni care să-l împiedice, dar preferă să se supună ordinului.

– Încerc să fiu un argintiu „bun“, îmi spune el sec. Colonelul a dat deja dovadă de *amabilitate*

când ne-a permis să ne părăsim cazarma. Nu vreau să-i trădez încrederea.

– Te caut eu mai târziu, spun și îl strâng de umăr. Probabil că e o atmosferă urâtă înăuntru la voi.

Julian ridică din umeri.

– Sara nu se grăbește, nu avem nevoie de prea mulți argintii subnutriți, înfrânți și furioși într-un spațiu închis. Dar înțeleg cu toții ce ai făcut pentru ei. Așa că n-au motive să se agite – deocamdată.

Deocamdată. Avertisment simplu, însă de efect. Colonelul nu știe cum să se poarte cu atâția refugiați argintii și cu siguranță că va face un pas greșit în viitorul apropiat.

– O să mă străduiesc cât pot.

Oftez și adaug înăbușirea unei posibile revolte pe lista mea de priorități. *Să nu plâng în fața mamei, să-i cer iertare lui Farley, să mă gândesc cum să salvez cinci mii de copii, să dădăcesc o grămadă de argintii, să mă dau cu capul de pereți.* Pare fezabil.

Cazarma este la fel cum mi-o amintesc, un labirint de coridoare. Mă rătăcesc o dată sau de două ori, dar într-un final reușesc să descopăr ușa cu eșarfa purpurie legată de clanță. Este închisă și sunt nevoită să ciocăn.

Îmi deschide Bree. Mă simt distrusă privindu-i chipul înroșit de plâns.

– Multă vreme ți-a luat până să apari, mormăie el și îmi face loc să intru.

Mă crispez când îi aud tonul aspru, dar nu ripostez. Îi pun mâna pe braț. Tresare, dar nu mi-o dă la o parte.

– Îmi pare rău, îi zic.

Și repet mai tare, pentru ceilalți din încăpere:

– Îmi pare rău că n-am venit mai repede.

Gisa și Tramy stau pe niște scaune desperecheate. Mama s-a făcut covrig pe unul dintre paturi. Tata stă alături, în scaunul lui cu rotile. Ea își ferește ochii de mine și își ascunde fața în pernă, iar el mă privește cu asprime.

– Ai avut treburi mai importante, îmi spune. Înțelegem.

Tata este morocănos, așa cum îi stă în fire, însă niciodată nu m-a jignit așa. Merit.

– Ar fi trebuit să fiu lângă voi, spun eu, pășind în cameră și întrebându-mă cum de mă pot simți atât de pierdută într-un spațiu atât de strâmt. I-am adus trupul.

– L-am văzut, se răstește Bree, așezându-se pe un pat de vizavi de mama și curbându-l sub greutatea lui. O singură înțepătură de ac și gata, s-a dus.

– Îmi amintesc, șoptesc eu, fără să mă pot abține.

Gisa se foiește pe scaun. Stă cu picioarele sub ea și își tot îndoaie mâna beteagă, dusă pe gânduri.

– Știi cine l-a omorât?

– Ptolemus Samos. Un magnetron.

Cal l-ar fi putut ucide pe nenorocit în arenă. Dar s-a îndurat de el. Și mila lui mi-a omorât fratele.

– Am auzit de numele ăsta, spune Tramy, doar ca să mai destindă atmosfera. A fost unul dintre călăii tăi. N-a putut să ajungă la tine, dar l-a ucis pe Shade.

Sună ca o acuzație. Mă uit în jos, la încălțările mele, ca să nu-i văd suferința din ochi.

– Măcar i-ai plătit-o?

Bree nu-i în stare să stea locului, așa că se ridică din nou în picioare. Este mult mai înalt decât mine și încearcă să mă intimideze. Uită că nu mă mai sperie forța brută.

– Spune, l-ai omorât?

– Am omorât mulți oameni.

Mi se îneacă vocea, dar vorbesc în continuare:

– Nici măcar nu știu câți. Știu doar că regina a fost printre ei.

Mama se ridică în capul oaselor și se uită în sfârșit la mine. Ochii îi înoată în lacrimi.

– Regina? gâfâie ea.

– I-am adus trupul, îi anunț eu, poate cu prea mult entuziasm.

Îmi este mai ușor să vorbesc despre regina moartă decât să-mi plâng fratele. Așa că mă apuc să le povestesc despre anunțul înregistrat și despre ce anume sperăm să obținem prin asta.

Probabil că îl vor transmite diseară, în timpul buletinelor de știri. Acum aceste emisiuni sunt obligatorii, fiind considerate o completare a Măsurilor, care îi obligă pe toți oamenii din regat să înghită minciuni și propagandă la cină. Un rege tânăr și energic, o altă victorie pe câmpul de luptă și alte gogoși din astea. Însă nu și diseară. Pentru că atunci Norta își va vedea regina moartă. Iar lumea ne va auzi chemarea la arme. Bree începe să se plimbe prin cameră, rânjind prostește la gândul izbucnirii unui război civil. Tramy se ia după el, așa cum face întotdeauna. Se apucă amândoi să sporovăiască despre cum va fi când vor intra în marș în Archeon și vor înfige steagul nostru roșu în ruinele de pe locul unde a fost Palatul Focului Alb. Gisa nu le împărtășește exaltarea.

– Înțeleg că n-ai să rămâi prea multă vreme pe aici, îmi spune ea cu mâhnire. E nevoie de tine pe continent, ca să te ocupi de recrutări.

– Nu voi mai face recrutări, cel puțin un timp de acum înainte.

Nu pot îndura scânteia de speranță care li se aprinde în ochi, mai cu seamă în cei ai mamei. Nu-mi vine să le spun ce plănuim, dar ultima oară am plecat de lângă ei fără un cuvânt. Și nu vreau să-mi repet greșeala.

– Mă duc la Năduful. Curând.

Atât de tare urlă tata, că mă tem să nu cadă din scaun.

– Ba *n-ai să faci* așa ceva! Nu cât trăiesc eu!

Din piept i se aude un hârâit, ca și cum ar vrea să-și accentueze ideea.

– Niciun copil de-al meu nu se va mai întoarce vreodată în locul ăla! Și să nu îndrăznești să-mi spui că nu pot să te opresc, pentru că îți jur că pot și o *voi* face.

Pe vremuri, Năduful l-a lăsat pe tata fără un picior și fără un plămân. Și acum își imaginează că o să mă piardă și pe mine.

– Sunt convinsă, tată, încerc eu să-l împac.

De obicei, reușesc.

Însă el îmi respinge vorbele cu un semn din mâini și își împinge atât de repede scaunul spre mine, că se lovește cu genunchiul de piciorul meu. Mă privește urât, iar degetul cu care mă

amenință îi tremură.

– Dă-mi cuvântul tău, Mare Barrow!

– Știi că nu pot.

Și îi explic motivul. Cinci mii de copii, cinci mii de fii și fiice. Cameron a avut tot timpul dreptate. Nu trebuie să mai spunem că sângele unora este mai bun decât al altora.

– Să se ducă altcineva, mârâie tata, încercând din răsputeri să nu se piardă cu firea.

Niciodată n-am vrut să-mi văd tatăl plângând, iar acum nu-mi doresc decât să mi se șteargă din minte această imagine.

– Colonelul sau prințul ăla, sau oricine *altcineva.*

Și se agață de brațul meu ca un om în pericol de înec.

– Daniel.

Vocea mamei este blândă, mângâietoare, un norișor alb și pufos pe un cer pustiu.

– Dă-i drumul.

Îi desfac degetele de pe mâna mea și îmi dau seama că am început și eu să plâng.

– Mergem cu ea.

Nu apuc să-l refuz pe Bree, că tata se învinețește la față. Tristețea i s-a transformat în furie.

– Voi chiar vreți să mor de inimă? mormăie el, întorcându-se către fratele meu mai mare.

– Ea n-a fost niciodată în Năduful și nu știe cum e acolo, intervine Tramy. Noi am fost. Aproape cinci ani ne-am luptat pe frontul de-acolo.

Scutur din cap și ridic mâna să-l opresc, înainte ca tata să facă o criză.

– Vine și colonelul. El a văzut Năduful, așa că nu-i nevoie…

– L-o fi văzut dinspre partea cu Ținutul Lacurilor.

Bree deja a început să cotrobăie prin valiză. *Vrea să vadă ce-și va lua cu el.*

– Dar tranșeele Nortei sunt săpate altfel. O să se rătăcească în câteva secunde.

Probabil e cel mai inteligent lucru pe care l-a zis vreodată Bree, căci fratele meu nu se poate făli cu prea multă istețime. Pe de altă parte însă, a reușit să supraviețuiască aproape cinci ani pe front. Cu patru ani mai mult decât majoritatea soldaților. Nu poate fi vorba doar de noroc. Și înțeleg că gestul lor este de un curaj cum mie nu mi-a mai fost dat să văd. Pe vremuri mă gândeam că frații mei mai mari au plecat și nu au apucat să mă cunoască suficient, dar și eu am făcut același lucru. Bree și Tramy nu mai sunt așa cum îi țineam eu minte. Sunt niște războinici, exact ca mine.

Observă că nu le răspund și se apucă să-și strângă bagajele. Îmi doresc să le pot spune că nu vreau să-i iau cu mine. M-ar asculta dacă aș fi sinceră. Dar nu pot. Am nevoie de ei, așa cum am avut nevoie de Shade.

Sper numai să nu-mi împing încă un frate în mormânt.

După un moment foarte lung, îmi dau seama că am început să tremur. Așa că mă urc în pat lângă mama și o las să mă țină în brațe. Fac eforturi să nu plâng. Dar eforturile nu-mi sunt de niciun folos.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Popota este plină de oameni, însă nu pentru că s-ar servi masa. Colonelul i-a convocat acum un ceas pentru o „operațiune de prioritate maximă", iar sala geme de voluntari, precum și de soldați aleși pe sprânceană. Lacuștrii sunt tăcuți, bine pregătiți și sobri. Membrii Gărzii sunt mai gălăgioși, cu excepția lui Farley, despre care se poate spune orice, numai că ar fi prea vorbăreață nu. I s-a redat gradul de căpitan, dar se poartă de parcă nici nu a băgat de seamă. Stă într-un colț tăcută și răsucește absentă o eșarfă roșie în mâini. Toată lumea amuțește când intru în popotă, flancată de frații mei. Și toți se uită la mine. Mai puțin Farley, care nici nu ridică ochii. Lory și Darmian se apucă să aplaude, făcându-mă să roșesc. Începe să mă aplaude și Ada și, spre marea mea bucurie, o văd pe Buni în picioare lângă ea. Și pe Cameron. *Au reușit.* Răsuflu oarecum mai ușurată. Dar nu-i văd pe Nix și pe Gareth. Nici Ketha nu-i aici. *Poate că n-au vrut să vină. Poate s-or fi săturat deja de atâtea lupte și pericole.* Așa îmi spun eu, în timp ce mă așez lângă Farley. Bree și Tramy mă urmează și își trag două scaune în spatele meu, exact ca niște gărzi de corp.

Nu suntem ultimii sosiți. Harrick, de-abia întors din tabăra Șanțul, se strecoară înăuntru și mă salută cu un gest scurt din cap. Ține ușa deschisă pentru Kilorn. Inima începe să-mi bată de două ori mai repede când îl văd și pe Cal, cu Julian și cu Sara în spatele lui. La vederea celor trei argintii, mulți sar în picioare, majoritatea lacuștri. E greu să înțelegi ce strigă în toată larma aia, dar mesajul este clar: *Nu vă vrem aici.*

Privirea mea se întâlnește o clipă cu a lui Cal. El își ferește primul ochii și se îndreaptă spre un scaun din spatele încăperii. Julian și Sara nu se dezlipesc de el, iar Kilorn își face loc spre primele rânduri. Trage după el un scaun pe care, după ce îl pune lângă mine, se prăbușește

obosit. Îmi face un semn nonșalant din cap, de parcă am fi doar doi amici care iau masa împreună.

– Care-i treaba? strigă el ca să acopere vacarmul din popotă.

Mă holbez uluită la el. Ultima oară când l-am văzut, încerca să mă despartă de Farley și părea scârbit de purtarea mea. Acum e tot numai un zâmbet. Ba chiar scoate un măr din buzunar și mi-l oferă să mușc eu prima. Nu mai înțeleg ce-i în capul lui, dar îi accept darul.

– N-ai fost tu însăți, îmi șoptește el în ureche.

Ia mărul și mușcă la rândul lui.

– Nu te mai frământa acum. Dar, dacă o mai iei razna încă o dată, am să-ți cer să rezolvăm situația așa cum făceam în Pilonii. Da?

Mă înțeapă cicatricele când zâmbesc.

– Da.

Și adaug în șoaptă, ca să nu mă audă altcineva:

– Mulțumesc.

Cade pe gânduri, apoi rânjește și dă nepăsător din mână.

– Te rog, te-am văzut făcând altele și mai rele.

Minte ca să mă consoleze, dar nu îl contrazic.

– Acum spune-mi și mie care-i treaba asta de maximă prioritate? A fost ideea ta ori a colonelului?

Chiar în clipa asta apare și colonelul. Ridică mâinile, cerând să se facă liniște.

– A mea, murmur eu.

– Tăcere!

Strigătul lui sună ca un plesnet din bici. Lacuștrii îl ascultă imediat și își ocupă locurile. Privirea cruntă a colonelului îi amuțește și pe ceilalți turbulenți. Întinde mâna spre fundul sălii, unde se află Cal, Julian și Sara.

– Da, ei sunt argintii, însă și-au dovedit credința față de cauza noastră. Au venit aici cu

permisiunea mea. Vă veți purta cu ei așa cum ați face-o cu oricare alt aliat, cu oricare camarad de arme.

Și așa le pune pumnul în gură tuturor. Deocamdată.

– Vă aflați aici, deoarece v-ați oferit voluntari fără să cunoașteți despre ce fel de operațiune este vorba. Ați dat dovadă de curaj adevărat și sunteți demni de toată lauda.

Colonelul își ocupă locul în fața tuturor. Am senzația că a mai făcut asta și înainte. Părul tuns periuță și ochiul însângerat, împreună cu vocea puternică, îi conferă un aer autoritar.

– Așa cum știți, scăderea vârstei de înrolare a dus la apariția soldaților în vârstă de cincisprezece ani. În momentul de față, o legiune alcătuită doar din asemenea soldați se află pe drumul spre front. Cinci mii de copii, cu nici două luni de instrucție la activ.

Mulțimea începe să murmure furioasă.

– Îi suntem recunoscători lui Mare Barrow și echipei sale pentru că ne-au adus această informație.

Tresar, n-am ce-i face. *Echipa mea.* Poate a lui Farley sau a lui Cal, dar în niciun caz a mea.

– Domnișoara Barrow este și prima care s-a oferit voluntar pentru a împiedica această tragedie.

Aud cum îi trosnește gâtul lui Kilorn. Atât de repede se întoarce să se uite la mine. Ochii lui verzi se fac mari, însă nu-mi pot da seama dacă este supărat sau impresionat. Poate puțin din amândouă.

– Sunt cunoscuți sub numele de Legiunea Mică, zic eu, după ce mă ridic în picioare ca să mă pot adresa cum se cuvinte mulțimii.

Toți ochii sunt ațintiți asupra mea, așteptându-mă să continui. Simt fiecare privire ca pe o lamă de cuțit. Acum îmi vor fi de folos lecțiile lui lady Blonos.

– Din câte am reușit să aflăm, copiii vor fi trimiși direct în Năduful, dincolo de linia frontului. Regele vrea ca prin moartea lor să vâre spaima în noi și să ne reducă la tăcere. Și va reuși, dacă nu acționăm cumva. Propun o operațiune în două etape, condusă de domnul colonel Farley și de mine. Ne vom infiltra în legiune lângă Corvium, folosind soldați care arată de cincisprezece ani, pentru a-i putea separa pe ofițerii argintii de copiii din subordine. Apoi vom intra în Năduful.

Fac eforturi să nu mă uit în altă parte decât la peretele din spate, dar ochii nu mă ascultă și se tot opresc asupra lui Cal.

– Asta-i sinucidere curată! strigă cineva.

Clătinând din cap, colonelul se apropie de mine.

– Unitatea mea va aștepta la nord, pe linia de front a lacuștrilor. Am contacte în armata lor și voi putea să trag de timp până când domnișoara Barrow va ajunge în partea cealaltă. Apoi ne vom retrage împreună spre lacul Edris, unde ne vor aștepta două cargouri pentru cereale, care ne vor duce pe celălalt mal. Iar de-acolo, vom intra în ținuturile disputate.

– Ridicol!

Nu trebuie să mă uit ca să știu că este Cal cel care l-a întrerupt pe colonel. S-a ridicat în picioare și strânge pumnii nervos. Planul i se pare prostesc de-a dreptul. Aproape că-mi vine să zâmbesc.

– Timp de un secol nicio armată a Nortei nu a traversat Năduful. *Nici măcar o dată.* Și voi credeți că veți reuși asta cu niște copii?

Se întoarce spre mine și mă roagă fierbinte:

– Mai mult noroc ați avea dacă i-ați duce înapoi la Corvium și v-ați ascunde în păduri. Orice ar fi mai bine decât să traversați zona aia blestemată.

Colonelul îi acceptă cu seninătate critica.

– Câtă vreme a trecut de când nu ai mai fost pe front, Înălțimea Ta?

Cal nu-și pierde cumpătul.

– Șase luni.

– Acum șase luni lacuștrii aveau nouă legiuni pe linia frontului, tot atâtea câte avea și Norta. Începând de astăzi nu vor mai avea decât două. Năduful nu mai este înconjurat, iar fratele tău habar n-are.

– O capcană? Sau o diversiune? se bâlbâie Cal, încercând să înțeleagă despre ce ar putea fi vorba.

Colonelul dă din cap.

– Lacuștrii intenționează să înainteze peste lacul Tarion, în vreme ce armatele voastre sunt ocupate să apere un ținut pustiu de care nu are nimeni nevoie. Domnișoara Barrow l-ar putea traversa legată la ochi și nu i s-ar clinti niciun fir de păr din cap.

– Exact asta am de gând să fac.

Încet, dar sigur, îmi împietresc inima. Sper măcar *să par* curajoasă, pentru că nici vorbă să mă simt așa.

– Cine vrea să vină cu mine?

Kilorn se ridică primul, cum era de așteptat. Urmează alții – Cameron, Ada, Buni, Darmian, chiar și Harrick. Dar Farley nu. Stă țeapănă pe scaun, lăsându-și locotenenții să se ridice în locul ei. Și-a înfășurat prea strâns eșarfa în jurul încheieturii, iar mâna ei a căpătat o tentă albăstrie.

Încerc să nu mă uit la el. Încerc.

În spatele sălii, prințul cel proscris se ridică în picioare. Se uită în ochii mei, de parcă singură privirea lui mi-ar putea da foc. *Zadarnic.* În mine nu a mai rămas nimic care să ardă.

Mormintele din cimitirul de pe Tuck sunt proaspete, acoperite cu pământ afânat și câteva fire împletite din iarbă-de-mare. La capul lor sunt așezate pietre cioplite cu migală de cei dragi. Ne-am strâns în jurul gropii toți membrii familiei Barrow și coborâm în pământ sicriul din scânduri al lui Shade, moment în care îmi dau seama cât de norocoși suntem. Măcar noi avem un trup pe care să-l putem îngropa. Alții nu au avut această șansă. Nix, Ketha, Gareth. Ada spune că nu au reușit să ajungă la Fluxul Negru sau la avionul de marfă. Au murit în Corros, alături de alți patruzeci și doi de oameni. Însă trei sute au supraviețuit. Trei sute, în schimbul a patruzeci și cinci. *O afacere bună,* îmi spun eu. *O tranzacție avantajoasă*. Chiar și în gând, cuvintele astea tot mă dor.

Farley își strânge brațele în jurul corpului ca să se încălzească. Refuză să poarte o haină mai groasă, chiar dacă vântul este cumplit de rece. Se află și colonelul aici – stă la o distanță respectuoasă de noi. Nu a venit pentru Shade, ci pentru fiica lui îndurerată, deși nu încearcă nicicum să o aline. Mă mir nespus de tare când o văd pe Gisa ducându-se lângă ea și strecurându-și mâna în jurul taliei doamnei căpitan. Dar șocul cel mare vine atunci când Farley îi dă voie să o îmbrățișeze. Nici măcar nu știam că se cunosc, dar uite cât de apropiate sunt. Și, cu toată durerea, simt în inimă și un ghimpe de gelozie. Pe mine nu încearcă nimeni să mă mângâie, nici măcar Kilorn. S-a urcat pe colină, departe de noi, ca să nu-l vedem că

plânge. Stă cu capul în piept, neputând să privească cum Bree și Tramy aruncă pământ în groapă.

Nu spunem niciunul nimic. Ne este prea greu. Vântul șuieră prin mine și mi-e dor de căldură. Mi-e dor de căldura care să mă mângâie. Însă Cal nu este aici. Fratele meu a murit, iar Cal e atât de încăpățânat că nu a venit la înmormântarea lui.

Mama aruncă ultima un pumn de țărână peste sicriu. Are ochii uscați. I-au secat lacrimile. Semănăm în privința asta.

Pe piatră scrie *Shade Barrow.* Literele sunt strâmbe, zgâriate, parcă scrise de un animal sălbatic, nu de părinții mei. Nu-mi place că îl îngropăm aici. Mormântul lui ar trebui să fie acasă, lângă râu, în pădurea pe care a iubit-o atât de mult. Nu pe o insulă stearpă, înconjurat doar de dune și de betoane, sub un cer trist. Nu soarta asta o merita el. *Jon a știut că așa se va întâmpla. Și* nu a făcut *nimic.* Un gând și mai sinistru îmi trece prin minte. *Poate că și aceasta este o afacere, o altă tranzacție. Poate că aceasta este cea mai bună soartă pe care ar fi putut-o avea.* Fratele meu cel isteț, cel grijuliu, care îmi venea mereu în ajutor, care știa întotdeauna ce să spună. *Cum să sfârșească astfel? Cum să fie dreaptă o asemenea soartă?*

Dar eu știu cel mai bine că nimic din lumea asta nu e drept.

Mi se întunecă vederea. Nici eu nu știu de când mă holbez la pământul bătătorit. Când mă dezmeticesc, îmi dau seama că doar eu și cu Farley am mai rămas în cimitir. O văd că mă privește lung, cu ochi în care furia se luptă cu tristețea. Vântul îi răvășește părul. I-a crescut destul de mult în ultimele luni și acum îi ajunge până la bărbie. Și-l dă la o parte cu un gest atât de violent, că mă tem să nu și-l smulgă din cap.

– Eu nu vin cu tine, îmi spune ea cu greu.

Dau din cap.

– Ai făcut destul pentru noi, mai mult decât destul. Înțeleg.

Îmi râde în față.

– Ba nu înțelegi nimic. Acum nu-mi mai pasă deloc de viața mea.

Privește din nou la mormânt. Pe obraz i se prelinge o singură lacrimă, dar ea nu o simte.

– Răspunsul la întrebarea mea, murmură, fără să se mai gândească la mine.

Apoi scutură din cap ca și cum ar vrea să-și limpezească gândurile și face un pas înainte.

– De fapt nici nu prea era o întrebare. Știu asta în adâncul sufletului meu. Și cred că a știut și Shade. Este… *era*… foarte intuitiv. Nu ca tine.

– Îmi pare rău pentru toți cei pe care i-ai pierdut, spun eu fără ocolișuri. Îmi pare rău…

Dar Farley îmi respinge scuzele cu un semn din mână. Nici măcar nu mă întreabă de unde știu.

– Shade, mama mea, sora mea. Și tatăl meu. L-am pierdut și pe el, chiar dacă mai trăiește.

Îmi amintesc de îngrijorarea de pe chipul colonelului, de teama pe care i-am citit-o în ochi atunci când ne-am întors pe insulă. Teamă pentru fiica lui.

– Eu n-aș fi atât de convinsă. Niciun tată nu este cu adevărat pierdut pentru copilul pe care îl iubește.

O pală de vânt îi suflă părul în ochi și îi ascunde aproape cu totul șocul din privire. Șoc și speranță. Își duce o mână cu degetele răsfirate la stomac. Cu cealaltă mă bate pe umăr.

– Sper să scapi cu viață, fetițo cu fulgerele. Nu ești chiar atât de rea.

Cred că-i cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus Farley vreodată.

Apoi se răsucește pe călcâie și pleacă, fără să privească înapoi. După câteva minute plec și eu, tot fără să mă mai uit în urmă.

Nu avem timp să-i jelim cum se cuvine pe Shade și pe ceilalți. Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, trebuie să mă urc la bordul Fluxului Negru, să uit ce-mi spune inima și să mă pregătesc de luptă. Cal a avut ideea să așteptăm până la căderea serii ca să părăsim insula. Să decolăm exact atunci când mesajul nostru va fi transmis în toată țara. Când oamenii lui Maven vor veni după noi, vom fi deja în aer, pe drumul spre un aerodrom secret de lângă Corvium. Colonelul își va continua drumul către nord, traversând lacurile la adăpostul nopții. Dacă totul merge bine, dimineața ne va găsi la conducerea propriilor noastre legiuni, de-o parte și de cealaltă a graniței. Și vom porni.

Ultima oară mi-am părăsit părinții fără să le spun vreun cuvânt. Mi se părea mai ușor. Și acum îmi vine să fug spre Fluxul Negru și spre siguranța dinăuntrul lui, dar mă forțez să mă întorc la ei, să-i îmbrățișez și să-i asigur că totul va fi bine, chiar dacă asta este o minciună.

– O să am grijă să nu pățească nimic, șoptesc eu, cu capul pe umărul mamei.

Îmi trece degetele prin păr, împletindu-mi-l repede. Vârfurile cenușii sunt mai lungi, aproape până la umeri.

– Bree și Tramy.

– Ai grijă și de tine, Mare, îmi spune mama. Te rog!

Dau din cap, tot cu obrazul lipit de ea. Nu vreau să mai plec de-aici.

Tata mă apucă de mână și mă trage încet. Cu toată răbufnirea lui de mai devreme, iată că acum el îmi amintește că a venit vremea să mă urc în avion. Se uită peste umărul meu la Fluxul Negru. Ceilalți sunt deja la bord, lăsându-i singuri pe pistă pe membrii familiei Barrow. Probabil că doresc să-mi ofere un soi de intimitate, deși nici nu mai știu ce-i aia. Ultimele luni am locuit într-o groapă, iar înainte am stat într-un palat cu sute de camere de supraveghere și gărzi. Sunt obișnuită să am spectatori.

– Pentru tine, spune repede Gisa, întinzând mâna sănătoasă.

Între degetele ei atârnă o bucată de mătase neagră. Este rece și lunecoasă, ca uleiul.

– De odinioară.

Materialul este ornat cu flori roșii și aurii, brodate cu măiestrie.

– Îmi aduc aminte, murmur eu, mângâind perfecțiunea aceea incredibilă.

Gisa a cusut florile acelea în noaptea dinainte ca mâna să-i fie ruptă de un ofițer. Broderia este neterminată, la fel ca soarta ei. Tremurând, îmi leg bucata de mătase în jurul încheieturii.

– Îți mulțumesc, Gisa!

Bag mâna în buzunar și îi spun:

– Și eu am ceva pentru tine, draga mea.

O podoabă. Ieftină. Cercelul are culoarea iernii din jur.

Sora mea rămâne fără suflare. Începe să plângă, dar eu nu mă pot uita la lacrimile ei. Așa că mă întorc cu spatele la familia mea și mă urc în Fluxul Negru. Rampa se ridică în urma mea și bătăile inimii mi se domolesc de-abia atunci când suntem în aer, zburând pe deasupra mării.

Oamenii mei sunt puțini în comparație cu cei care îl urmează pe colonel în Ținutul Lacurilor. Firesc, din moment ce nu i-am luat cu mine decât pe cei mai tineri, capabili să joace rolul de

soldați în Legiunea Mică. Plus că i-am ales pe cei care au fost în armată și care știu cum trebuie să se poarte într-o asemenea situație. Am găsit optsprezece oameni care să îndeplinească aceste cerințe și care acum sunt alături de noi la bordul avionului. Kilorn stă printre ei, încercând să-i familiarizeze cu grupul nostru sudat. Ada nu a venit cu noi, nici Darmian și nici Harrick. Sunt prea în vârstă pentru a putea trece drept adolescenți, așa că au plecat cu colonelul, dorind să ajute cum pot. Buni este bătrână, dar asta nu contează. Își schimbă des înfățișarea, încercând să se hotărască pe care dintre chipurile acelea tinere să îl aleagă. Bineînțeles că ni s-a alăturat și Cameron – în fond, toată povestea asta a fost ideea ei – și vibrează de nerăbdare. Se gândește la fratele ei, aflat în această legiune sinucigașă. O invidiez. Încă mai are posibilitatea să-l salveze.

Cel mai greu de deghizat sunt Cal și frații mei. Bree are chip de copil, dar este mult mai zdravăn decât ar putea fi un tânăr de cincisprezece ani. Tramy este prea înalt. Pe Cal îl cunoaște toată lumea. Însă ne sunt indispensabili, pentru că nimeni nu cunoaște frontul mai bine decât ei. Nimeni altcineva nu ne-ar putea călăuzi prin labirintul de tranșee până în pustietatea de coșmar care este Năduful. Eu nu am văzut locurile acelea decât în fotografii, la buletinele de știri și în vis. După ce mi-am descoperit talentul, mi-am închipuit că nu voi fi niciodată nevoită să ajung acolo. Și am crezut că am scăpat de soarta asta. Cât de mult m-am înșelat.

– Trei ore până la Corvium! strigă Cal, fără să-și ridice ochii de la instrumentele de bord.

Nu stă nimeni alături de el. Scaunul acela îmi este rezervat. Dar nu mă duc acolo, nu am de gând să mă așez lângă el, mai ales după ce m-a lăsat singură la înmormântarea lui Shade.

– Ridicați-vă la luptă, roșii ca zorii zilei! intonează membrii Gărzii, lovind cu paturile armelor în podeaua avionului.

Ne iau prin surprindere pe toți, iar Cal face eforturi să se stăpânească. Totuși, gura i se strâmbă a dezgust. *N-am nicio treabă cu revoluția ta,* mi-a spus el odată. *Păi, așa te și porți, Înălțimea Ta.*

– Ridicați-vă, roșii ca zorii zilei, rostesc eu încet, dar fără să-mi tremure glasul.

Cal se uită mânios pe geam. Acum seamănă cu tatăl lui și mă gândesc la ce ar fi putut deveni. Un prinț serios, un războinic, căsătorit cu vipera aia de Evangeline. Maven zicea că nu ar fi reușit să supraviețuiască nopții de după încoronare, dar eu nu cred asta. Metalul se călește în foc, nu invers. Ar fi trăit și ar fi domnit. Deși nu știu ce anume ar fi făcut ca rege. Odată am crezut că știu ce se ascunde în inima lui Cal, însă acum îmi dau seama că așa ceva este imposibil. Nicio inimă nu poate fi înțeleasă cu adevărat. Nici măcar cea proprie.

Timpul se scurge într-o tăcere apăsătoare. Însă la sol lucrurile s-au pus în mișcare. Mesajul meu se difuzează pe toate ecranele din regat.

Aș vrea să fiu în Archeon, în mijlocul pieței, să văd cum lumea se schimbă în jurul meu. Oare argintiii vor reacționa așa cum sper eu? Oare vor înțelege ei trădarea lui Maven? Sau vor privi în altă parte?

– Incendii în Corvium.

Cal se uită cu gura căscată pe geamul de la carlingă.

– În centrul orașului și în mahalalele din Orașul Nou.

Își trece nedumerit mâna prin păr.

– Răscoale.

Mi se ridică inima în gât, apoi îmi cade până în stomac. *A început războiul. Iar noi habar nu avem cât ne va costa.*

Autocontrolul pe care m-am străduit atât să-l dobândesc amenință să se facă fărâme. Simt fiecare vibrație a avionului, fiecare rotație a motorului. Îmi străbat mintea, alcătuind o hartă cu linii albe și purpurii, prea strălucitoare pentru a putea fi îndurate.

– Mare?

Kilorn se ridică de pe scaun și face un pas către mine cu mâna întinsă. Arată ca Shade în ultimele sale clipe.

– N-am nimic, îl mint eu.

Parcă a sunat un clopoțel. Cal se răsucește și dă imediat cu ochii de mine. Traversează avionul cu pași mari și hotărâți, care răsună puternic pe podeaua metalică. Ceilalți îi fac loc să treacă, mult prea speriați ca să-l oprească pe prințul de foc. Eu nu le împărtășesc spaima și mă întorc cu spatele la el. Mă apucă de umeri și mă răsucește. Fără să-i pese că gesturile lui sunt brutale.

– Calmează-te! se răstește el.

Nu-i plac crizele de nervi. Mă cuprinde o dorință nebună să-l îmbrâncesc de lângă mine, dar înțeleg ce încearcă să facă. Dau din cap, încercând să fiu de acord cu el, încercând să fac ce-mi spune. Iar asta îl mai liniștește.

– Calmează-te, Mare, repetă el acum doar pentru mine.

Șoapta lui mă duce înapoi în trecut. Dacă nu ar fi trepidația avionului, aș putea crede că suntem amândoi în tabăra Șanțul, culcați în același pat, cufundați în visurile noastre.

– Mare!

Alarma sună cu câteva secunde înainte de explozia din coada avionului.

Forța ei mă doboară și cad pe spate atât de tare, că văd stele verzi. Simt gust de sânge și mi s-a făcut îngrozitor de cald. Aș fi fost carbonizată instantaneu dacă lângă mine nu s-ar fi aflat Cal. Flăcările îi mângâie brațele și spatele, blânde ca atingerea unei mame. În fața forței lui, focul se stinge la fel de repede cum a izbucnit și din el nu mai rămân decât tăciunii. Însă nici măcar prințul acesta nu poate reconstrui o jumătate de avion și nici nu poate împiedica prăbușirea noastră din ceruri. Am senzația că o să-mi crape capul din cauza zgomotului ca scos de un tren în tunel, de o mie de urlători care zbiară. Mă agăț de ce apuc – metal sau carne de om.

Când mi se limpezesc ochii, văd cerul negru și ochii de bronz. Ne ținem unul de celălalt, doi copii prizonieri pe o stea căzătoare. În jurul nostru, Fluxul Negru se dezmembrează bucată cu bucată, în scrâșnete care îți îngheață sângele în vene. Cu fiecare secundă, dispare tot mai mult din avion, până când nu mai rămân din el decât niște bare subțiri din metal. Îmi este cumplit de frig, nu pot să respir și îmi este aproape imposibil să mă mișc. Reușesc să mă prind de bara de sub mine și mă țin de ea cu toată puterea pe care o mai am. Mă uit îngrozită printre gene la pământul negru de jos, care se apropie de noi. O umbră trece pe alături ca o săgeată. Are inimă electrică și aripi strălucitoare. *Gura-Leului.*

Inima mi se prăbușește după resturile Fluxului Negru. Nici măcar forță să țip nu mai am. Însă țipă ceilalți. Îi aud pe toți cum strigă, se roagă, imploră iertare de la efectele gravitației. Aud și niște pocnete cunoscute. De metal pe metal. Zgomote de *refacere.* Și înțeleg ce ni se întâmplă.

Avionul nu mai este avion. Ci o cușcă, o capcană din oțel.

Un mormânt.

Dacă aș mai putea să vorbesc, i-aș spune lui Cal că îmi pare rău, că îl iubesc, că am nevoie de el. Dar mă împiedică vântul și amețeala căderii. Nu mai am cuvinte. Atingerea lui este dureros de familiară – o mână pe ceafa mea, implorându-mă să mă uit la el. Nici Cal nu mai poate vorbi. Dar îl aud că îmi cere iertare, așa cum mă aude și el pe mine. Nu mai vedem nimic altceva în jur. Nici luminile din Corvium în zare, nici pământul care se ridică să ne întâmpine, nici soarta care ne așteaptă. Nu mai există nimic decât ochii lui. Strălucesc în întuneric.

Vântul puternic mă trage de păr, îmi sfâșie pielea. Mi se desface coada împletită de mama, ultima amintire pe care o am de la ea. Mă întreb cine îi va spune cum am murit. Mă întreb

dacă va ști cineva cu adevărat cum ne-am găsit sfârșitul. Ce moarte ne-a hărăzit Maven. Precis că a fost ideea lui să ne ucidă împreună și să ne dea suficient timp ca să înțelegem ce ni s-a pregătit.

Urlu atunci când cușca se oprește.

Ierburi înalte îmi sărută vârfurile degetelor. *Cum?* mă întreb eu, ferindu-mă. Nu-mi pot găsi echilibrul și cad. Cușca se mișcă odată cu mine, ca un leagăn atârnat de o ramură de copac.

– Nu te mișca! mârâie Cal, apucându-mă de ceafă.

Cu cealaltă mână se ține strâns de o bară din oțel. Pumnul i-a devenit incandescent.

Îi urmăresc privirea și îi văd pe cei care stau într-un cerc mare în jurul nostru. Părul lor argintiu este inconfundabil. Magnetroni din Casa Samos. Întind toți mâinile în același timp și cușca coboară încet.

– Dați-i drumul!

Vocea asta mă lovește ca un trăsnet. Mă smulg din mâna lui Cal, sar în picioare și mă reped spre capătul cuștii. Însă nu apuc să ajung bine acolo, că gratiile sunt coborâte și inerția nu-mi dă voie să mă opresc. Mă împiedic și cad în genunchi pe iarba pe jumătate înghețată. Cineva mă lovește cu piciorul în față, aruncându-mă în noroi. Arunc un fulger anemic în direcția aceea, dar atacatorul meu este mai rapid și se ferește. Așa că nu reușesc decât să despic un copac, care se prăbușește cu zgomot asurzitor.

Genunchiul oțelitului mă izbește în spate și mă imobilizează la pământ cu atâta forță că mă lasă fără aer. Niște degete ciudate, îmbrăcate în plastic – probabil mănuși – mă strâng de gât. Încerc să le desfac, dar nu pot. Oțelitul mă ridică fără niciun efort, obligându-mă să stau pe vârfuri ca să nu mă sugrum. Aș vrea să țip, dar degeaba vreau. Mă săgetează panica și ochii îmi ies din orbite. Caut disperată o scăpare. Dar nu-mi văd decât prietenii închiși în cușcă cum trag în van de gratii.

Metalul zbiară din nou și se contorsionează, și se ondulează, și fiecare gratie se transformă într-o închisoare. Cu ochiul învinețit văd niște șerpi metalici care se înfășoară în jurul lui Cal, în jurul lui Kilorn și al celorlalți, imobilizându-le mâinile, gleznele și gâturile. Nici măcar Bree, mare cât un urs, nu se poate apăra de metalul ăsta viu. Cameron face ce știe: îi lasă fără puteri pe magnetroni. Însă sunt prea mulți. Când cade unul, apare altul și îi ia locul. Singur Cal pare să reziste și topește toate barele care se apropie de el. Însă tocmai ce a căzut din cer. Probabil că, în cel mai bun caz, se simte dezorientat. Plus că are o rană deschisă deasupra unui ochi. Și un drug din metal îl lovește în cap, lăsându-l fără cunoștință. I se mișcă pleoapele și încerc să-i

transmit că trebuie să se trezească. Dar lujerii argintii se încolăcesc tot mai strâns în jurul lui. Cel mai periculos este cel din jurul gâtului, care i-a intrat în carne și amenință să-l sugrume.

– Încetează! strig eu înfundat, întorcându-mă în direcția din care a venit vocea.

Acum mă folosesc doar de mușchii mei jalnici ca să mă smulg din strânsoarea oțelitului. Nimic n-ar putea fi mai zadarnic.

– Încetează!

– Nu ești în situația de a negocia, Mare.

Maven e șiret, rămâne în întuneric, în umbre. Îi văd silueta apropiindu-se și îi mai văd și coroana cu ghimpi din creștet. Când iese în lumina stelelor, simt un scurt fior de satisfacție. Expresia de pe chipul lui nu se potrivește deloc cu tonul plin de încredere. Are cearcăne negre, ca niște vânătăi urâte. Fruntea îi este acoperită cu o peliculă de transpirație. Moartea mamei sale l-a afectat mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

Strânsoarea din jurul gâtului meu slăbește puțin, permițându-mi să vorbesc. Dar oțelitul tot mă ține atârnată, cu vârfurile picioarelor deasupra ierbii reci și a noroiului înghețat.

Dacă nu negociez, nu voi obține nimic.

– E fratele tău, spun eu fără să mă gândesc.

Puțin îi pasă lui Maven de asta.

– Și? ridică el dintr-o sprânceană.

Kilorn începe să se zbată, dar șerpii din metal se înfășoară și mai tare în jurul lui, îl lasă aproape fără aer. Cal mișcă pleoapele. Își revine, iar Maven îl va ucide cu siguranță. N-am timp, n-am deloc timp. Aș da orice ca ei să rămână în viață, orice aș da.

Răbufnesc într-o ultimă explozie de furie, teamă și disperare. Am ucis-o pe Elara Merandus. Ar trebui să fiu în stare să-i ucid și fiul, și soldații. Dar oțelitul atât așteaptă și mă strânge. Mănușile îl protejează de fulgerele mele. Gâfâi și rămân cu ochii la cerul de deasupra mea. Dar mi se întunecă vederea și mi se înfundă urechile. O să mor înainte să se adune norii. Iar ceilalți vor muri împreună cu mine.

Aș face orice ca să rămână în viață. Să rămână alături de mine. Să nu fiu singură.

Niciodată nu mi s-au părut fulgerele mele atât de șubrede și nici atât de neputincioase.

Scânteile se sting una câte una, aidoma bătăilor unei inimi care moare.

– Îți dau ceva în schimb, șoptesc eu răgușit.

– Da?

Maven mai face un pas. Apropierea lui îmi dă fiori.

– Te rog, spune-mi despre ce e vorba.

Și din nou degetele de pe gâtul meu își slăbesc strânsoarea. Dar oțelitul mă apasă cu degetul mare pe carotidă, amenințându-mă în mod deschis.

– Îți propun să ne luptăm pe viață și pe moarte, îi spun eu. Toți ai mei, împotriva voastră, a tuturor. Suntem gata să murim. Dar suntem, de asemenea, gata să te luăm și pe tine cu noi, așa cum am făcut cu mama ta.

Lui Maven îi tresar pleoapele, singurul indiciu al durerii sale.

– Ai să fii pedepsită pentru asta, bagă la cap ce-ți spun.

Și degetul oțelitului îi subliniază cuvintele apăsând și mai tare și probabil lăsând o vânătaie spectaculoasă în locul cu pricina. Însă nu despre pedeapsa asta vorbește Maven, nu, nici vorbă. Ce ne-a pregătit el este cu mult mai rău.

Gratiile de care s-a agățat Cal s-au încins și s-au înroșit. În ochii lui se reflectă lumina stelelor. Își ține răsuflarea și se uită la mine. Aș vrea să-i pot spune să stea liniștit, să mă lase să fac ce am de făcut. Să mă lase să-l salvez, așa cum și el m-a salvat pe mine în repetate rânduri.

Kilorn stă nemișcat alături de el. Mă cunoaște mai bine decât oricine și știe să-mi citească expresia. Strânge încet din dinți și clatină din cap.

– Dă-le drumul, nu-i ucide, șoptesc eu.

Mâinile oțelitului sunt ca niște lanțuri și mi le imaginez cum mi se înfășoară în jurul corpului, ca niște șerpi din fier.

– Nu cred că înțelegi sensul cuvântului *schimb,* Mare, îmi spune batjocoritor Maven. Trebuie să-mi dai și tu ceva.

Nu o să mă întorc la el, pentru nimeni și nimic. Așa i-am zis lui Cal după ce am supraviețuit atacului cu sonda cu ultrasunete. Și el a înțeles despre ce vorbeam.

Predați-vă, a scris Maven în bilet, rugându-mă să mă întorc la el.

– Nu ne vom lupta. *Eu* nu mă voi lupta.

Oțelitul îmi dă drumul, iar pereții din jurul meu dispar. Îmi las capul în jos, pentru că nu pot să-mi ridic privirea. Parcă m-aș înclina înaintea lui. *Asta îi dau la schimb.*

– Dă-le drumul celorlalți, și eu voi fi prizoniera ta. Mă voi preda. Mă voi întoarce la tine.

Mă concentrez asupra mâinilor mele sprijinite în iarbă. Îmi este cunoscută răceala brumei. Îmi cheamă inima și hăul care crește acolo. Maven mă apucă de bărbie. Fierbințeala mâinii lui este dezgustătoare. Prin faptul că îndrăznește să mă atingă transmite un mesaj extrem de clar. Nu se teme de fetița cu fulgerele. Sau, cel puțin, asta-i impresia pe care vrea s-o lase. Mă silește să mă uit la el, iar eu nu-l mai văd pe băiatul de odinioară. Nu văd decât întuneric.

– Mare, nu! Nu fi proastă!

De-abia dacă mai aud rugămințile lui Kilorn. Vaierul din capul meu este atât de puternic, atât de dureros. Nu-i șuieratul curentului electric, ci altceva, ceva dinlăuntrul meu. Nervii mei, care protestează. Dar în același timp am o senzație tulbure și perversă de ușurare. S-au făcut atâtea sacrificii pentru mine, pentru alegerile mele. Este corect ca acum să le răsplătesc și să accept pedeapsa pe care mi-a rezervat-o soarta.

Maven caută pe chipul meu o minciună inexistentă. Iar eu fac același lucru. În ciuda atitudinii sale, îmi dau seama că *se teme* de ce am făcut, se teme de cuvintele fetiței cu fulgerele și de influența lor. A venit aici ca să mă omoare, ca să mă bage în pământ. Dar a descoperit un trofeu mai important. Iar eu i l-am oferit de bunăvoie. Maven este trădător din fire, dar acum vrea să-și respecte partea lui de înțelegere. I-o citesc în privire, mi-a spus-o în biletele lăsate în mâinile morților. *Pe mine* mă vrea și va face orice ca să mă aibă din nou în puterea lui.

Kilorn se zbate ca să se elibereze. În zadar.

– Cal, fă ceva! urlă el, repezindu-se spre trupul de alături.

Se lovește de el cu zgomot.

– N-o lăsa!

Nu pot să mă uit la el. Vreau să mă țină minte altfel. În picioare, dreaptă, puternică. Nu așa.

– Deci ne-am înțeles?

Am ajuns să cerșesc, să mă rog de Maven să mă bage înapoi în colivia lui aurită.

– Ești om de cuvânt?

În picioare lângă mine, Maven zâmbește când mă aude că-i citez cuvintele.

Au început să strige și ceilalți și să se zbată în lanțuri. Dar eu nu-i aud. Mă concentrez doar la târgul pe care îl voi încheia. Probabil că Jon a știut că așa se va întâmpla.

Mâna lui Maven coboară pe gâtul meu. Mă strânge. Mai ușor decât oțelitul, dar pe mine mă doare mult mai tare.

– Ne-am înțeles.

EPILOG

Zilele trec. Mă rog, mie mi se par zile. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec în nebunia mohorâtă provocată de sonda cu ultrasunete. Nu mă mai doare atât de tare. Temnicerii mei au perfecționat așa-numitul dozaj și se folosesc de el doar cât să mă țină în stare de inconștiență, fără să-mi dea dureri cumplite de cap. De fiecare dată când mă trezesc, văd niște oameni în halate albe care răsucesc comutatorul și dispozitivul începe din nou să funcționeze. Uneori simt că mă trage cineva, însă niciodată atât de tare cât să mă trezesc cu totul. Alteori aud glasul lui Maven. Și atunci temnița mea albă se face neagră și roșie. Iar culorile astea sunt prea intense ca să le pot suporta.

Când mă trezesc de data aceasta, nu mai aud niciun pocnet care să anunțe repunerea în funcțiune a aparatului. Lumea din jurul meu este prea luminoasă și ușor încețoșată, dar nu îmi mai pierd cunoștința. Acum m-am trezit cu adevărat.

Lanțurile mele sunt transparente, probabil făcute din plastic sau din sticlă-de-diamant. Îmi imobilizează încheieturile mâinilor și gleznele, prea strâns ca să-mi fie bine, dar nu atât cât să-mi oprească circulația. Cătușele sunt cele mai rele – sunt tăioase și îmi zgârie pielea sensibilă. Rănile vechi au început iar să-mi sângereze. Iar roșul sângelui contrastează puternic cu nuanța gălbuie a rochiei mele simple, fără mâneci. Și nimeni nu se ostenește să-l șteargă. Pentru că Maven nu mai poate să mintă lumea în privința talentului meu, probabil că și-a făcut un plan bolnav și trebuie să mă scoată în public ca să mă arate tuturor. Lanțurile zornăie și îmi dau seama că mă aflu într-un vehicul blindat și că vehiculul ăsta e în mișcare. Probabil că este unul dintre acelea folosite pentru transportul prizonierilor, deoarece nu are geamuri, iar pereții sunt prevăzuți cu inele. Lanțurile mele sunt agățate de unul dintre ele.

În fața mea stau doi bărbați în alb, chei ca luna plină. Și amândoi seamănă izbitor cu instructorul Arven. Probabil frații sau verii lui. Așa se explică senzația mea de sufocare. Bărbații ăștia îmi anihilează puterea și mă țin prizonieră în propriul meu trup. Mi se pare ciudat că simt nevoia să mă țină în lanțuri. Fără fulgerele mele, nu sunt decât o fată de șaptesprezece ani, aproape optsprezece. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet. Îmi voi aniversa ziua de naștere într-o temniță în care eu am ales să intru. Anul trecut pe vremea asta, credeam că mă voi afla pe front. Acum mă aflu într-un vehicul blindat, dusă cine știe unde și însoțită de doi bărbați care nu și-ar dori nimic mai mult decât să mă omoare. N-am evoluat prea mult.

Cred că Maven a avut dreptate când mi-a spus că îmi voi petrece ziua de naștere alături de el. Se pare că *este* om de cuvânt.

– Ce zi e azi? îi întreb eu pe cei doi, dar nu-mi răspunde niciunul.

Nici măcar nu clipesc. Se concentrează asupra mea, ca să suprime ceea ce sunt, într-un mod perfect și de nezdruncinat.

Afară crește un vuiet ciudat și monoton. Nu-mi dau seama de la ce vine și nu vreau să-mi irosesc energia căutând să aflu. Sunt convinsă că am să descopăr curând.

Și nu mă înșel. După câteva minute, vehiculul se oprește și ușa din spate se deschide. Vuietul vine de la o mulțime nerăbdătoare. Preț de o clipă înspăimântătoare, mă întreb dacă nu cumva am fost trimisă înapoi în Circul Oaselor, în arena unde Maven a încercat să mă ucidă. *Probabil că vrea să-și termine treaba.* Cineva îmi scoate lanțurile din inel, mă smucește, mă trage jos din dubă. Aș fi căzut dacă nu m-ar fi prins la timp unul dintre amuțitorii Arven. Nu din bunătate, firește, ci din nevoie. Probabil că mi-am păstrat înfățișarea periculoasă a fetiței cu fulgerele de altădată. Pentru că nimănui nu i-ar păsa de o prizonieră fără vlagă. Gloata vrea să vadă o învingătoare *învinsă*, un trofeu viu. Asta sunt eu acum.

Și am intrat de bunăvoie în cușca asta.

Așa fac mereu.

Mă cutremur când îmi dau seama unde mă aflu.

Pe podul din Archeon. L-am văzut cum a ars și s-a prăbușit. Dar acest simbol al puterii a fost reconstruit. Și trebuie să-l traversez desculță, cu tălpile pline de răni, în lanțuri și cu temnicerii mei în spate. Mă uit numai în jos, pentru că nu mă simt în stare să-mi ridic privirea. Sunt atâția oameni, atâtea camere de filmat. Nu vreau să mă vadă cum mă frâng. Așa își dorește Maven, iar eu nu-i voi oferi niciodată această satisfacție.

Credeam că îmi va fi ușor să mă prefac – în fond, am făcut-o de atâtea ori înainte, că ar fi trebuit să-mi devină o a doua natură. Dar este cu mult mai rău de data asta. A dispărut sentimentul de ușurare pe care l-am avut în pădure și în locul lui a apărut groaza. Toți ochii sunt ațintiți asupra mea, mă studiază, caută pete pe chipul meu atât de faimos. Și găsesc o mulțime. Încerc să nu le ascult strigătele și chiar reușesc câteva secunde. Apoi îmi dau seama ce spun și văd ce îmi arată. *Nume. Fotografii. Ale tuturor argintiilor morți sau dispăruți.* Din cauza mea. Și mulțimea urlă la mine, îmi aruncă vorbe care mă rănesc mai mult decât dacă ar azvârli cu pietre.

Când ajung la capătul podului și la aglomerata Piață a lui Caesar, nu-mi mai pot stăpâni lacrimile. Și mi le vede toată lumea. Cu fiecare pas, încerc să-mi încordez trupul. Caut ceva ce nu mai pot avea, îmi caut talentul care nu mă mai poate salva. De-abia dacă mai pot să respir, de parcă lațul mi s-a strâns deja în jurul gâtului. *Ce am făcut?*

Foarte mulți oameni s-au strâns pe treptele de la Palatul Focului Alb, nerăbdători să fie martori la decăderea mea. Nobilii și generalii sunt în haine negre de doliu – acum pentru regină. Ținuta lui Evangeline este greu de trecut cu vederea – numai ghimpi din cristal precum cerul nopții, sclipind la fiecare mișcare.

O singură persoană poartă cenușiu, singura culoare care îi vine bine. *Jon.* Stă printre ceilalți și se uită la mine. Ochii lui roșii îmi cer să-l iert, dar nu o voi face niciodată. *Nu trebuia să-l las să plece,* mă ocărăsc singură.

Mi-a spus atunci că am să mă înalț singură. Acum știu că a mințit. Pentru că-i evident, m-am prăbușit.

Partea din față a platformei este goală și ridicată deasupra tuturor. Bun loc pentru o execuție, dacă ăsta-i planul lui Maven. Stă pe un tron pe care nu-l recunosc. Așteaptă.

Temnicerii mei mă trag cu forța spre el. Mă întreb dacă mă va ucide în văzul tuturor și își va vopsi treptele palatului cu sângele meu. Tresar când se ridică în picioare. Îmi dau seama că stăm unul în fața celuilalt așa cum ar face-o doi logodnici. Însă aceasta nu este o nuntă. Dar ar putea să fie sfârșitul meu, înmormântarea mea.

Îi lucește ceva în mână. *Sabia tatălui său? Satârul unui călău?* Dar mă ia cu frisoane când îmi pune obiectul acela în jurul gâtului. *O zgardă.* Aurită, bătută în nestemate, cu muchiile ascuțite. O bijuterie a terorii. Din cauza lacrimilor nu mai văd nimic în jur și nu mai sunt conștientă de nimic în afară de regele în armură neagră din fața mea și de stigmatul care îmi arde pieptul.

De zgardă este atașat un lanț. O lesă. *Sunt un câine.* Maven o ține strâns în pumn și mă aștept să mă tragă după el. Dar nu se mișcă.

Smucește repede lanțul, ca și cum ar vrea să-l încerce, făcându-mă să mă împleticesc spre el. Țepii zgărzii îmi intră în carne. Mă sufoc.

– I-ai expus trupul ca să-l vadă toată lumea, îmi spune el printre dinții încleștați, atingându-mi urechea cu buzele.

Glasul îi este plin de durere.

– Voi face și eu la fel cu tine.

Expresia de pe chipul lui este impenetrabilă, dar sensul cuvintelor nu poate fi mai clar. Îmi face semn spre picioarele lui. Degetele îi sunt mai albe decât îmi aduc eu aminte.

Mă supun.

Îngenunchez.

MULȚUMIRI

Înainte de a mulțumi vreunei persoane, aș dori să mulțumesc acestor felii de pizza rămase de aseară, pe care le mănânc acum. Sunt tare bune.

Ca data trecută, și acum trebuie să le mulțumesc foarte multor oameni și voi face tot ce pot ca să nu uit pe nimeni. Înainte de toate, le mulțumesc părinților mei, Heather și Louis, care continuă să se poarte cu mine ca niște cloști. Sincer acum, nu aș fi putut scrie nimic fără sprijinul vostru necondiționat. Și, firește, îi mulțumesc și frățiorului meu, Andrew, care parcă a crescut peste noapte. Habar n-am când te-ai făcut mare, dar sunt foarte mândră de tine și mă bucur nespus să fiu martoră la maturizarea ta. Toată dragostea mea și mii de mulțumiri bunicilor mei George și Barbara, Mary și Frank – vă iubesc foarte mult pe toți și de doi dintre voi îmi este tare dor. Și mai doresc să le mulțumesc celorlalți membri ai familiei – mătuși, unchi, veri. Vă mulțumesc pentru susținerea și dragostea voastră. Mulțumiri speciale și felicitări din inimă lui Michelle, care a devenit și ea scriitoare.

Mulțumirile mele de anul trecut au fost foarte lungi, așa că acum voi încerca să fiu mai puțin prolixă. Mulțumesc tuturor prietenilor mei de pe ambele coaste ale Americii. Vă rog să mă iertați pentru că am luat-o razna de multe ori. Sincere mulțumiri și vouă, Morgan și Jen, care îmi răbdați, ba uneori chiar îmi încurajați aiurelile.

Mulțumesc din suflet minunatei echipe de la Benderspink, care face mari progrese în proiectul de a aduce povestea Reginei roșii pe marile ecrane, în același timp menținându-mi pe linia de plutire cariera de scenaristă. Mulțumesc lui Christopher Cosmos, Daniel Vang, celor doi Jake, JC, David și tuturor stagiarilor. Și, bineînțeles, rămân pe veci datoare lui Gennifer Hutchison și

Sarei Scott. De-abia aștept să văd ce vom face de acum înainte.

În cele din urmă, vreau să-i mulțumesc avocatului meu Steve Younger, care are în permanență grijă de mine și nu mă lasă să fac prostii.

Aș putea să umplu pagini întregi cu mulțumirile pentru echipa de la New Leaf Literary, dar am să vă scutesc de asta și am să sintetizez: categoric că ei sunt cei mai buni. Indiferent care le-ar fi locul în ierarhie, absolut toți cei care lucrează la agenția mea sunt scandalos de talentați și mulțumesc în fiecare seară stelelor mele norocoase pentru că am ajuns în mâinile lor. Așadar, Jo, Pouya, Danielle, Jackie, Jaida, Jess, Kathleen și Dave – vă mulțumesc pentru că existați și pentru că binevoiți să vă ocupați de mine. Lui Suzie îi spun asta mereu. Sunteți minunați, nu aveți egal pe lume și sunteți motivul pentru care pot face ceea ce fac. În caz că lingușelile mele n-au fost suficiente, am să continui. Fără glumă acum, mie succesul de care s-a bucurat *Regina roșie* mi se pare un mic miracol, de unde trag concluzia că cei de la editura HarperTeen sunt niște sfinți. În primul și în primul rând, vreau să-i mulțumesc lui Kari Sutherland, primul meu editor, care a crezut în manuscrisul meu. La fel vreau să îi mulțumesc și celuilalt editor al meu, Kristen Pettit, o adevărată comoară, o călăuză spirituală cu haine superbe și cu un simț literar ieșit din comun. Îți mulțumesc pentru eforturile asidue și pentru perseverența cu care mi-ai modelat lutul modest al ideilor în sculptura unei minunate povești. Și vreau să îi mai mulțumesc și lui Elizabeth Lynch, care a muncit din greu și care a avut atât de multă răbdare cu mine.

Toți ceilalți membri ai echipei de la Harper sunt la fel de minunați, adevărați vrăjitori: Kate Jackson (chiar dacă mă obsedează blogul tău culinar), Susan Katz, Suzanne Murphy, Jen Klonsky. Și Elizabeth Ward, Kara Brammer, vedeta Margot Wood și ceilalți de la Epic Reads. Fără voi, *Regina roșie* nu ar fi făcut atâtea furori. Îi mulțumesc Ginei, superba mea agentă, care îmi aranjează întâlniri cu voi, și mai superbii mei cititori. Vreau să transmit toată recunoștința mea celor din departamentul de producție: Alexandra Alexo, Lillian Sun, Stephanie Evans, Erica Ferguson, Gwen Morton și Josh Weiss. Dacă n-ați fi fost voi, *Regina roșie* și *Sabia de sticlă* nu ar fi fost decât niște foi incoerente. Mulțumesc departamentului de vânzări: Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathy Faber, Susan Yeager și Jen Wygand. Și vreau să o ridic în slăvi pe Kaitlin Loss, care ține legătura cu editurile străine care îmi publică romanele. Și, în ultimul rând, dar nicidecum mai puțin important, vreau să mulțumesc echipei de art design, despre care eu cred că-i formată din creaturi magice. Serios, ați văzut cum arată copertele? Nu se poate să fi fost făcute de simpli muritori. Vă mulțumesc și stau cu ochii pe voi ca să văd când vă transformați: Sarah Kaufman, Alison Donalty, Barb Fitzsimmons și Toby & Pete.

Deoarece mi s-au publicat romanele și am fost admisă oficial în lumea literaturii, am ajuns să înțeleg cât de vastă este aceasta și cât de înspăimântătoare poate fi uneori. Mulțumesc din sufletul tuturor acelora care m-au ajutat să trec ușor și fără probleme de la stadiul de novice în

ale scrisului la cel de autor publicat. Tuturor bloggerilor, vloggerilor, bârfitorilor, care continuă să scrie și să vorbească despre *Regina roșie*, le spun acum: vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc.

Mulțumesc și colegilor mei scriitori, care au doar vorbe de încurajare pentru mine: vă sunt profund recunoscătoare pentru prietenia voastră. V-aș da numele, însă sunteți atât de mulți, plus că mi se pare că mă umflu prea tare în pene atunci când îndrăznesc să spun că îmi sunteți prieteni.

Și vreau să-i mulțumesc încă o dată Emmei Theriault, extrem de generoasă cu observațiile și întotdeauna bucuroasă să stea la șuetă.

Așa cum v-am obișnuit, vreau să aduc mulțumirile mele unor alte entități. Ba nu, greșesc: în primul rând mulțumesc unui grup de persoane. Echipei New England Patriots. V-am mulțumit și anul trecut și ați câștigat Super Bowl. Haide să păstrăm tradiția. Mulțumirile mele pentru Wikipedia, National Park Service, Scoția, lanțul de magazine Target, convenția Comic-Con din San Diego, alternanța anotimpurilor, eșarfele de cașmir, noua și excelenta mea imprimantă, cafeaua cu prea multă frișcă și pentru gustările de dinainte de prânz. De asemenea, doresc să le mulțumesc celor care m-au inspirat: Tolkien, Rowling, Martin, Spielberg, Lucas, Jackson, Bay. Da, Michael Bay am zis, lăsați-mă în pace!

Aproape am terminat. Mă voi repeta, dar este important să o fac și, dacă tot ați ajuns până aici, puteți foarte bine să citiți în continuare. Îi mulțumesc lui Morgan. Și lui Suzie. Și din nou părinților mei. Totul începe și se termină cu voi.

NOTE

1 - *Carver* – „cioplitor în lemn“ (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).